

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BROKEN PLACES

A NOVEL

MIA
SHERIDAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE BROKEN PLACES

MIA SHERIDAN'IN DİĞER KİTAPLARI

Kötü Anne

Tüm Küçük Yağmur Damlaları

THE BROKEN PLACES

A NOVEL

MIA
SHERIDAN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2024 yazan Mia
Sheridan Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662523052 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781662523069 (dijital)

Kapak tasarımı Caroline Teagle Johnson'a ait
Kapak görseli: © Javier Díez / Stocksy;© jamie grill atlas / Stocksy; © Flavio Coelho / Getty

Kalbimi bıraktığım körfez kıyısındaki şehre

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZ SEKİZ ON
ON BÖLÜM BİRİNCİ
ON İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ ON
BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON
BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM ON
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM
YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM DÖRT
YIRMI BÖLÜM YIRMI BEŞ
BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YEDİ YIRMI BÖLÜM YIRMI
SEKİZ

BÖLÜM YIRMI DOKUZ BÖLÜM
OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM OTUZ
DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ OTUZ
BÖLÜMSEKİZ BÖLÜM
OTUZ DOKUZ BÖLÜM
KIRK
BÖLÜM KIRK BİR
BÖLÜM KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
DÖRT KIRK BÖLÜM
KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ
BÖLÜM KIRK DOKUZ
KIRK SEKİZ BÖLÜM
BÖLÜM ELLİ SONSÖZ
TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

"Cherish"

The Fringe podcast'inden bir bölüm

Podcast sunucusu, Jamal Whitaker

"Merhaba, *The Fringe*'e hoş geldiniz. Burada olduğun için teşekkürler, Cherish. Çok güzel bir isim."

"Teşekkürler. Bu benim gerçek adım, sadece sokak adım değil. Annem bana bu ismi verdi, Cherish Joy."

Cherish'in karşısındaki sandalyede oturan görüşmeci Jamal gülümsüyor. Koyu tenli, kafası tıraşlı, kırk ila elli yaşlarında görünen bir adam. "Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?"

Solgun, solgun tenli genç fahişe, pembe bir bluz ve kalçalarının üstündeki kıvrıma ancak değen bir kot şort giymiş, mavi kadife kanepede ince bacaklarını altına alıyor. "Biz kimiz? Sen ve cebindeki fare mi?"

"Şimdilik sadece ben ve kameramanım Franco varız ama programın üç buçuk milyon abonesi var."

Cherish kendini yeniden konumlandırıyor, ellerini dizlerinin arasına sokuyor ve sonra neredeyse aynı hızla kaldırıyor. Gergin mi yoksa bir şeylerin peşinde mi olduğunu anlamak zor. "Sadece şaka yapıyordum. Üvey babalarımın biri fareyle ilgili bu cümleyi kullanırdı. Hangisi olduğunu hatırlamıyorum, zaten ne anlama geldiğini de hiç bilmiyordum. Aptalca gelmişti ama işte tekrar ediyorum."

"Orada kaç kişi vardı?"

"Fareler mi üvey babalar mı?" Neredeyse anında sönen gırtlaktan bir kahkaha atıyor. "Özür dilerim. Gergin olduğumda aptalca şakalar yaparım."

Jamal nazikçe gülümser. "Gergin olmayın. Bu konuşmanın sonunda bu röportajın yayınlanmasını istemediğine karar verersen, sana söz veriyorum kimse görmeyecek."

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor. "Her neyse, evet, bir sürü üvey babam vardı. Annem aslında sadece ikisiyle evlendi, belki de üçüyle, ama geri kalanına da baba dememi istedi, yani

Ben de öyle yaptım ve sanırım bu yüzden birbirlerine karışıyorlar."

"Burada, San Francisco'da mı büyüdün?"

"Evet. Mission'da."

"Siz büyürken annenizin hayatında pek çok erkek varmış gibi görünüyor. Bunun dışında çocukluğun nasıldı?"

Cherish bir an için şortunun kenarındaki uzun bir iple oynuyor ve sonra tekrar yer değiştiriyor. "Oldukça baktandı. Okuldan nefret ederdim ve başım çok derde girerdi. Annem uyuşturucu kullanırdı, bu yüzden evde hiç fazla yiyecek olmazdı. Evde erkek olmadığında da kandırırdı ve bazen beni de yanında getirirdi."

"Seni de mi yanında getirdi?" Jamal'ın kaşları kalkıyor ama sesi sakın ve neredeyse hiç etkilenmemiş bir şekilde, Cherish'inkine benzer hikâyeler dinlemeye alışık olduğunu belli edercesine çıkıyor. "Ne sebeple?"

Cherish omuz silkiyor ve daha dik oturmadan önce bir anlığına dalmış gibi görünüyor. "Bazen sadece izlerdim ya da banyoda beklerdim. Bazen de ben gittim."

"Sırada ne var?"

"Evet, biliyorsun, numara benimle seks yapmak için de para ödedi." "Bu ne zaman başladı?"

"Bilmiyorum. Belki altı."

"Altı yaşında mı?"

"Mm-hmm."

"Bu konuda ne düşündüğünü hatırlıyor musun?"

"Bербattı. Hiç hoşuma gitmedi."

"Annen bunun olmasına neden izin verdi sanıyorsun? Hatta ayarladı

Bu mu?"

Cherish'in omzu sarsılır ve kollarını Sanki aniden üşümüş gibi. "Uyuşturucu alabilmek için para karşılığında her şeyi yapardı."

"Peki uyuşturucu kullanıyor musun? Şimdi mi?"

"Evet. Temizlenmeye çalışıyorum. Ama biliyorsun..."

"Uyuşturucu tercihin nedir?"

"Eroin."

"Peki. Peki neden fuhuş konusunda annenin izinden gittiğini düşünüyorsun?"

Cherish omuz silkiyor. "Yani, paraya ihtiyacım var. Başka ne yapabilirim ki?"

"Okulda ne kadar ilerledin Cherish?"

Uzun kahverengi saçlarından bir tutamı bukerken bir an için gözlerini kaçırıyor. "Dokuzuncu sınıf, sanırım? Belki onuncu? Hatırlayamıyorum. Zaten sınıfta kalıyordum, bir önemi yoktu, ben de gitmeyi bıraktım." Gözleri onunkilerle buluştu. "Hiçbir zaman iyi notlar alamadım."

İlkokuldayken sınıfımdaki erkek çocuklarla sevişmeye çalışırdım. Öğretmeni korkuturdum."

"Okul bununla ilgilendi mi?"

Tekrar dalıyor, sonra Jamal'ın gözleriyle buluşuyor. "Konuşmak mı? Kiminle? Annemle mi?" Başka tarafa bakıyor. "Müdürün odasına çok gönderildim. Ama o da biraz alıyordu."

"Müdür seni taciz mi ediyordu?"

"Sanırım. Ama benim için sorun değildi. Masasında büyük kase şeker vardı ve sonrasında istediğim kadar almama izin veriyordu. O kadar da kötü değildi. Ama her neyse, annemden falan alınmadım, sanırım öğretmenler ondan başka kimseyi aramadı."

Jamal bir süre sessiz kalır. "Sokaklarda çalışırken başına hiç kötü bir şey geldi mi?"

Cherish duraksıyor, gözleri bir an için yukarı doğru kayıyor. "Elbette. Evet. Birkaç kez dayak yedim. Bir keresinde çok kötüydüm, bir süre hastanede yattım. Ve biliyorsun, bir numaraya hizmet ettikten sonra paramı alamadılar."

"Sokaklar zor olabilir."

Cherish ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak başını sallar. "Evet, yapabilirler. Dikkatli olmalısın. Özellikle de seninle ilgilenen kimse yoksa."

"Yani bir pezevengin yok, öyle mi? Kendi başına mı çalışıyorsun?"

"Bir adamım vardı ama üç ay önce vuruldu."

Öldürüldüm. Artık tek başımayım."

"Öldürüldü mü? Çok üzüldüm. Bu korkunç bir şey."

Başını sallıyor, ellerini dizlerinin arasından kaldırıyor ve kalçasındaki bir yarayı deşmeye başlıyor. "Evet. Oğullarımın babalarından biriydi, o yüzden ... bilirsin, bu zordu."

"Kaç çocuğun var?"

İç çekmeden önce yüz ifadesinde umutsuzluğa dair ilk titreşim beliriyor. "İki. İki oğlum var. Gerçi sistem onları da aldı." Uzaklara bakıyor, tekrar bölgelere ayrılıyor.

"Özür dilerim." Jamal ona biraz zaman tanır. "Şimdi kaç yaşındasın Cherish?"

"Yirmi yaşındayım."

"Yirmi yaşındasın. Bu kadar genç biri için çok şey yaşamışsın."

"Evet." Cherish yine gülüyor, aynı içi boş sesle. "Çok fazla."

"Herhangi bir arzun var mı, Cherish?" "Arzular mı? Hedefler gibi mi?"

"Evet."

Gözleri yine yana kayıyor. "Çocuklarımı geri almak istiyorum." Yine yarasını karıştırıyor. "Ama bilmiyorum. Ben

sadece hayatta kalmaya çalışıyorum, anlıyor musun? Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

Kısa süre önce kapanan Surfside Motel, *Bayan Doubtfire* ve *Full House*'da yer alan evlere yürüme mesafesindeydi. Ne yazık ki 212 numaralı odadaki insanlar yakın gelecekte herhangi bir turistik faaliyette bulunmayacaklardı - ya da bu konuda başka bir şey. ÖYD'lerden biri yerde yüzüstü yatıyordu, sadece bacakları görünüyordu, diğer ikisi ise yatakta sırtüstü yatıyordu.

Kan kokusu alıyordu, ayrıca kurbanların bağırsaklarının ölüm anında boşaldığına dair kanıtlar da vardı. Solundaki dış koridorda duran ilk müdahale memuruna "Merhaba Sullivan," dedi.

"Sana da merhaba, Lennon."

Lennon bir an için açık kapıdan motel odasını görebildiği kadarıyla etrafına göz gezdirdi. Lekeli, tozlu perdeler, soyulmuş çizgili duvar kâğıtları ve tavanda sayısız kahverengimsi sarı su lekesi.

Geriye birkaç mobilya kalmıştı: cesetler tarafından büyük ölçüde kapatılmış bir komodin; bir yazı masası; kapısı sonuna kadar açık, siyah, fişi çekilmiş bir mini buzdolabı; ve şimdi ona bakan tarafında büyük bir koyu kan lekesi bulunan yatak başı ve soyulmuş şilteler.

Cebinden, bagajındaki kitten çıkardığı bir çift patiği çıkarıp ayakkabılarının üzerine geçirmeye başladı ve zihinsel olarak kendini odaya girmeye hazırlarken oyalandı. "Şimdiye kadar sadece sen geldin?" sordu Sullivan'a.

"Evet. Onlar hariç." Başını odaya doğru salladı.

Onlar. Ölüler.

Lanet olsun. Pabucunu mokaseninin üzerine geçirdi ve ayağını yere bastı. Üçlü bir cinayet ihbarı geldiğinde asla kasıtlı olarak ayaklarını sürmezdi ama vahşi bir cinayetin yeni ölmüş kurbanlarının bulunduğu odada tek kişi olmaktan özellikle hoşlanmıyordu. Bu, işinin en kötü yanıydı.

"Kötü bir uyandırma çağrısı, ha?" Sullivan sordu.

Cebinden bir çift eldiven çıkarırken, "Güne başlamanın en sevdiğim yolu bu değil," dedi. "Ama zaten ayaktaydım ve koşuya çıkmıştım." Çağrı geldiğinde sahil boyunca uzanan patikada koşuyordu. Eve gitmiş, hızlı bir duş almış, üstünü değiştirmiş ve oraya doğru yola çıkmıştı. Tüm bunlar olurken güneş daha yeni doğmuştu. Otoparktan geçerken önünden geçtiği ve ikinci bir merdiven setine olay yeri şeridi geren memurlardan başka kimse de gelmemişti.

"Bu şehirde bir kadının tek başına koşu yapması güvenli değil. Artık değil," dedi Sullivan.

"Suç oranının acı bir şekilde farkındayım, Sullivan. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Kısa bir homurtu çıkardı. "Umarım öyledir, çünkü daha fazla müfettiş kaybetmeyi göze alamayız."

Bir eldiveni elinin üzerine geçirirken ona baktı ve sonra uzaklaştı. Sullivan iyi bir adamdı. SFPD'ye başladığında on yılı aşkın bir süredir polis memuruydu ve kendisi cinayet masası müfettişliğine yükselmek için çalışırken, Sullivan devriye memuru olarak kalmaktan memnundu. Buna saygı duyuyordu ve onun pozisyonunda deneyim çok önemliydi. Sayılar da öyleydi ve haklıydı: herhangi bir rütbeden daha fazla personel kaybetmeyi göze alamazlardı.

"Bunu ihbar eden kimdi?"

"İsimsiz bir çağrı. Uyuyacak bir yer arayan bir evsizin buna rastlaması beni şaşırtmaz. Birinin Walgreens'ten çaldığı geçici bir kullan-at telefona geri döneceğine bahse girerim."

İkinci eldiveni taktı ve sonra kapı koluna baktı. Kapının bir yerinden sarkıyordu ama bunun nedeni birinin tekmelemiş olması mıydı, yoksa buranın eski, köhne ve dikiş yerlerinden dökülüyor olması mıydı, bilemiyordu. Lennon biraz daha içeri eğildi. Arka tarafa yakın bir yerde banyo olduğunu tahmin ettiği bir kapı vardı. "Temizledin mi?"

"Evet. Temiz."

"Bu diğerlerine benziyor mu?" diye sordu. "İlk bakışta mı? Evet."

"Kriminalistler ne kadar uzaktalar?"

Sullivan saatine baktı. "Aşağı yukarı on dakika. Bu olaydan hemen önce Bayview'de toplu bir saldırı olduğunu radyodan duydum.

Bu yüzden muhtemelen birkaçı önce oraya gitmiştir."

Lennon başıyla kısa bir selam verdi ve odaya girdi. Normal saatlerde, adli tıp ekibi olay yerinde çalışmaya başladıktan sonra gelmesi, kanıt toplayan ve eşyaları etiketleyen iş arkadaşlarının koşuşturmacasına adım atması daha yaygındı. Sanki cinayet "normal saatlerde" işleniyormuş gibi.

Kapının yanındaki açık dolabın yanından geçti, kırık çubuğun üzerinde tek bir tel askı sallanıyordu ve yatağa yaklaştı. Ölüm ve vücut sıvılarının kokusu odanın içinde çok daha güçlüydü. Küçük bir mide bulantısı dalgası onu sardı ve bir an nefes almaya çalıştı. Hoş olmayan duyuusal deneyimin ötesinde, kapı açık olsa bile oda havasız ve *ürkütücü* bir şekilde -doğal olmayan bir şekilde- sessizdi. Bu durum ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Yatağın ucunda, yerde yatan kadının eteği yukarı kalkmış ve arka tarafının yarısını gösteriyordu. Sanki Lennon'ın buradaki varlığı uygunsuzmuş, uzaklara bakmalı ve bu insanlara son anlarında görmedikleri saygınlığı vermeliymiş gibi hissediyordu.

Ama onun işi ölümlere saygınlık kazandırmak değildi. Onun işi adaleti sağlamaktı. Bunu yapmak için de bu cesetlere her açıdan bakmalı, onları incelemeli ve değerlendirmeliydi. Bir zamanlar kendi meşgul hayatları olan insanlar olduklarını görmezden gelmek ve onları sadece kurbanlar olarak görmek için elinden geleni yapmak zorundaydı. *Sahnenin bir parçası*. En azından başlangıçta, ilk görüşte.

Çömeldi ve yerdeki kadını daha iyi görebilmek için yana doğru eğildi. Kadının açık kahverengi saçları kanla kaplanmıştı ve Lennon eldivenli parmağıyla bir kısmını kadının yüzünden kaldırıp bir kenara koydu. Lennon kadının yüzündeki ifadeyi görünce hafifçe geri çekildi; gözleri kocaman ve ağzı hiç bitmeyen bir çığlık içinde donmuş gibi açıktı. Soluk tenindeki ağır makyajın üzerinde gözyaşı izleri vardı. *Tanrım*. Üzüntü görünmez bir ağ gibi Lennon'ın üzerine düştü ve ona dolanmamak için elinden geleni yaptı. Bunun kimseye faydası olmadı. *Hangi canlı kâbus böyle bir ifadeye neden olabilirdi?* Bir an için gözlerini kaçırdı. Bundan nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. Dokuz yıldır polislik yapıyordu ve hâlâ çok etkilenmişti.

Nefes verin. Değerlendir. Lanet işini yap. Ölü kadına tekrar baktı. *Gençmiş*. Onlu yaşların sonunda ya da yirmili yaşların başında.

"Uyuşturucu kullanımına işaret eden ," dedi yüksek sesle, odanın sessizliğini bozarak, sözlü bir klinik değerlendirme sinirleri ve istenmeyenleri yatıştırdı

Bir suç mahallinin ortasında dururken her zaman ortaya çıkan duygu. İdrar kokusu cesedin yakınında daha güçlüydü. "Kurban ya ölürken ya da korkudan idrarını yapmış." Genç kadını tamamen ters çevirmek ve ölüm nedenini belirlemek için kriminalistlerin gelmesini bekleyecekti. Ama her ne oluyorsa, çok kanlı olmuştu. Lennon'ın midesi çalkalandı. Kadının yaralarından oluşan havuz, vücudunun birkaç santim ötesine yayılmıştı. Lennon eldivenli işaret parmağıyla havuza dokundu. Kuru ve kenarları çatlamıştı, ortasında jelatinimsi bir madde vardı. En azından bu kadının birkaç saattir burada olduğu anlaşıyordu.

Lennon'ın bakışları kadının bir şeyi tuttuğu yere doğru kaydı, eşya çoğunlukla kadının altındaydı ve kolu hâlâ ona sarılıydı. *Bu mı? ?* Lennon kadının sert kolunu nazikçe kaldırdı. Evet, tam da düşündüğü gibi. Bu bir oyuncak ayıydı, boncuk gözleri ona bakıyordu. Kadının kolunu tekrar indirdi ve doldurulmuş hayvanın siyah, ruhsuz gözlerini kapattı. "Bu çok ürkütücü," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve yatağın diğer tarafına doğru yürüdükten sonra eğilerek adama ve diğer kadın kurbanı baktı. Kadın daha yaşlı görünüyordu, belki ellili yaşlarındaydı ve adamın yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordu, kollarında ağır dövmelemler vardı.

En azından bu ikisinin yüz ifadeleri dehşet içinde donup kalmamıştı, ancak bazı ÖYD'lerin yaptığı gibi uyuyor gibi de görünmüyorlardı. Yüzleri acı çekiyormuş gibi buruşmuştu ve bu kadının da makyajında gözyaşı izleri vardı. Pozisyonlarından dolayı ölüm nedenleri de belliydi. Bıçaklanmışlardı, kan birikintisi yerdeki kadınla aynı zaman çizelgesine işaret ediyordu.

Lennon doğruldu, odaya göz gezdirdi, bakışları, kendisi kapının girişinde dururken cesetler tarafından engellenmiş olan komodinin üzerindeki seks oyuncaklarına takıldı. *Tamam, bu farklı.* Mor bir dildo, çivili bir köpek tasma, birkaç popo tıkacı. *Hah.* Yani bu her neye dönüştüyse, terk edilmiş bir motelde -satın alınmış ya da başka türlü- bir seks oyunu olarak mı başlamıştı? Oldukça keyifsiz bir durum. Ama dürüst olmak gerekirse? Bu iş onun *keyifsizliği* iyi tanımasını sağlamıştı.

Etrafındaki diğer yüzeylere baktı. Yerde yatan genç kadının içinde değilse, hiçbir yerde silah yokmuş gibi görünüyordu. Pencerenin yanındaki masanın üzerinde bir şeyler olduğunu fark etti. Sullivan'ın, Lennon'ın bu masada bir silah olup olmadığını sorarken bahsettiği benzerlik buydu.

evsiz kurbanların karıştığı diğer iki cinayetle bağlantılı görünüyordu. Daha yakına eğildi. Diğer iki olay yerinde de üzerinde "BB" yazan soluk mor tabletler bulunmuştu ve bunların ev yapımı halüsinojenler olduğu ortaya çıkmıştı. *Ev* yapımı olması işin içinde bir laboratuvar olmadığı anlamına gelmiyordu ama FDA onaylı bir farmasötik ürün olmadıkları belirlenmişti. Halüsinojenler diğer sahnelerde bir gariplikti ve seks oyuncakları arasında özellikle sıra dışı görünüyordular. Aslında, bu son vakalar dışında, Lennon daha önce bir cinayet mahallinde psychedelics gördüğünü hatırlayamıyordu. *Garip.*

Ayrıca daha önce hiç mor bir dildo da görmemişti.

Cesetlere doğru döndü, sahneyi bir bütün olarak değerlendirdi ve ardından telefonunu çıkarıp kurbanların her birinin fotoğrafını çekti.

Bakışları tekrar adamın vücudundaki sayısız bıçak yarasına kaydı. Yaşlı kadınlıklar de neredeyse bir o kadar çoktu. Birbirlerine silah mı doğrultmuşlardı? Yoksa burada başka biri mi vardı? "Sana ne oldu?" diye yüksek sesle sordu, neredeyse eski ortağının da bir yorum yapmasını bekliyordu. Tanrım, Tommy'yi en çok böyle zamanlarda özlüyordu. Birlikte geçirdikleri son beş yıl boyunca birbirlerine karşı duydukları rahatlığı, her ikisinin de olay yerlerinde yüksek sesle konuşmalarını ve hiçbir şeyin gözden kaçmaması için ilk gözlemlerini birbirlerine aktarmalarını özlüyordu. Tommy'nin en ürkütücü cinayet sahnelerinde bile soğukkanlılığını koruyabilmesini özlüyordu. Tommy onun için duygusal bir tampon görevi görmüş, bazen de duruma daha objektif bakabilmesi için kendisini kurbanlardan ayırmasına yardımcı olan bir mizah anlayışına sahip olmuştu. Ona güvenmişti ve bunun onu zayıf kıldığını ve muhtemelen böyle bir iş için uygun olmadığını biliyordu. Ama kahretsin, o gidene kadar iyiydi.

Lennon dış merdivenlerden çıkan ayak seslerini duyunca döndü, bir kadın sesi Sullivan'ı selamlıyordu. *Tanrı'ya şükür.* Şu an için alabileceği her şeyi almıştı.

Teresa Wong kapıdan içeri girdi ve Teresa elindeki siyah çantayı yere bıraktığında Lennon küçük bir gerginlikten kurtulduğunu hissetti. "Merhaba, Lennon."

"Teresa. Merhaba. Sadece sen mi geldin?"

Teresa, Lennon'ın polis memuru olduğu süre boyunca SFPD'de kriminalist olarak çalışmıştı ve yıllar boyunca sık sık birlikte çalışmışlardı. Teresa işinde mükemmeldi, son derece titiz ve çok profesyoneldi. Aynı zamanda herkesi rahatlatan bir doğası vardı.

Bu sahne, en deneyimli memur ve müfettişlerde doğal üzüntü ve hatta dehşet uyandıran bir sahne olsa bile.

Teresa başlarken, "Şimdilik sadece ben," diye cevap verdi. "Vurulma olayını duydun mu?"

"Evet, maalesef. Kaç kurban var?"

"Yaklaşık yirmi yaralı ve biri beş yaşında olmak üzere iki ölü." Lennon irkildi.

"Çete bağlantılı gibi görünüyor," diye devam etti Teresa, "ama asla bilemezsiniz." "Beş yaşında bir çocuk. Bu şehirde neler oluyor böyle?"

"Akıl hastanesini deliler yönetiyor. Her neyse, diğer kriminalistler olay yerine gidiyor, yani ben varım."

"En iyisi bende. Teşekkürler, Teresa."

Teresa başıyla odayı işaret etti. "Aynı Benjamin Buttons mı?"

Lennon, ilk karşılaştıklarında "BB "nin ne anlama gelebileceğine dair konuşmayı hatırlayınca gülümsemeyi başardı. "Evet, masanın üzerindeler. Siz yaparken ben de dışarıyı kontrol edeceğim. Birazdan dönerim."

Teresa çoktan yerdeki kadına doğru ilerliyor ve çantasını açıyordu.

Lennon dışarı çıkarken Sullivan esnedi. Park baktı: orada sadece kendi arabası, iki polis aracı ve şimdi de Teresa'nınki vardı. "Etrafta dolaşp bir şey görüp görmediğime bakacağım," dedi. "Belki kurbanları buraya getiren bir araba vardır."

Sullivan başıyla onayladı. "Görevimi devralmak üzere birkaç üniformalı daha yola çıktı, eğer döndüğünde burada olmazsam, seni görmek güzeldi Gray."

"Sen de, Sullivan. Kendine iyi bak."

Lennon merdivenlerden inerken sabahın azalan sisini derin derin içine çekti. Güneş tamamen yükselmiş, sarımtırak ışık terk edilmiş moteli daha da harap ve bir şekilde gerçek dışı, eski moda bir filmde çıkmış gibi . Burası ellili yıllarda inşa edilmiş gibi görünüyordu ve körfezin bozulmamış bir manzarasına sahipti. Muhtemelen bir zamanlar San Francisco'nun sayısız cazibe merkezine yakın olmak isteyen turistler ve işadamları tarafından kullanılıyordu. Sonunda burayı yıkacaklar ve tüm gezi hikayeleri, belki de balayı ve hafta sonu buluşmaları endüstriyel boyutta bir çöp kutusuna taşınacaktı.

Otoparkın etrafında yavaş bir yürüyüş yaptı, gözlerini sıra dışı bir şey var mı diye dört açtı ama aynı zamanda kalp atışlarının normale dönmeye ve midesinin yatışmasına da izin verdi. Üst kattaki odada neler olmuş olabileceğini analiz etmeye başlamadan önce birkaç dakikalığına yeniden toparlanmaya ve sinir sistemini kontrol altına almaya ihtiyacı vardı.

Neyse ki bu çağrıya cevap vermeden önce bir şey yememesi gerektiğini biliyordu. Dengesi büyük ölçüde normale döndüğünde motele doğru yöneldi ve alt koridor boyunca birkaç dakika yürüdü, perdeleri açık olan odalara baktı ve birkaç kapı kolunu denedi ve hepsini kilitli buldu.

Ön büroya doğru yürüdü, vitrinde SATILIK ARSA yazan ve telefon numarası bulunan bir tabela dikkatini çekti. Fotoğrafını çekti ve köşeyi dönmeye devam etti, tam o sırada arkasından bir arabanın otoparka girdiğini duydu. Üniformalılar Sullivan'ı rahatlatmak için buradaydı.

Motelin arkasındaki alan hiçbir şeyin olmadığı otlu bir araziydi. Çöplerle dolu bile değildi, bu da ona bu motelin genel olarak muhtemelen serseriler tarafından pek kullanılmadığını, en azından henüz kullanılmadığını söylüyordu. Yine de, etrafta dolaşmak için birkaç dakika ayırdı, yerde bir insanın ya da insanların orada olduğunu söyleyebilecek herhangi bir şey aradı, ancak hiçbir şey bulamadı. Ayaklarının altındaki çakılların çıtırtısı sinirlerini daha da yatıştırdı. *Güzel, bu iyi. Bu iş sende.* Olay yerindeki ilk şoku ve dehşeti atlatmak için biraz vakti olduğuna göre artık geri dönebilir ve en azından olması gerektiği gibi bir profesyonel gibi davranabilirdi.

Lennon döndü ve sert bir adam duvarına çarptı, ardından şaşkın bir gıcırta çıkardı. Geriye doğru sarsıldı ve eller dirseklerini kavrayarak onu sabitledi. "Kahretsin, üzgünüm," diye nefes aldı.

Sanki hâlâ devrilecekmiş gibi tutuşu sıkılaştı. "Oha. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Kollarını salladı ve o uzaklaşmadan önce adamın elleri yere düştü. Ona bakan yabancı uzun boylu ve yakışıklıydı ve başını adamın geniş omzuna çarpmasına neden olacak kadar onu şaşırtan *gözlere* sahipti. *Yatak odası gözleri.* Bu düşünce dengesini daha da bozdu çünkü bu ifadeyi bir kez bile kullandığını hatırlamıyordu ama aynı zamanda ona aklını okumaya çalışıyormuş gibi bakıyordu ve kesinlikle ilk izleniminin onun tarafından bilinmesini istemiyordu.

Dengesi de kapıdan dışarı çıktı.

"Efendim, burası bir suç mahalli. Sizden derhal gitmenizi istemek zorundayım." Sesi biraz sertti ama adam onu şaşırtmıştı. Bir sivilin, ölümün korkunçluğuna verdiği kısa molayı bölmesini beklemiyordu.

"Buranın bir suç mahalli olduğunu biliyorum," dedi. Arkasındaki yabani otlarla kaplı araziye baktı, bakışları etrafta gezindi ve sonra tekrar ona döndü, öyle ki kız onun aslında saklandığını bildiğini düşündü. "Siz Müfettiş Lennon Gray misiniz?"

Onun kendi adını kullandığını duymak başını hafifçe sallamasına neden oldu. "Evet. Sen kimsin?"

Ağır bakışları onunkilerle buluştu, hafif bir esinti koyu dalgalı saçlarını hışırdattı. "Ben Ajan Ambrose Mars. FBI'danım ve senin yeni ortağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yeni ortak mı? FBI MI? Federallerin bu davalara karıştığı ona söylenmemiştir.
"Buna ne zaman karar verildi? Ve neden?"

Cebinde asılı duran rozetini çıkardı ve şimdi kimlik soran bir şüpheliymiş gibi ona uzattı. "Daha dün. . Muhtemelen biliyorsunuzdur." Ona kısa bir çocuksu gülümseme verdi. "Her neyse, Teğmen Byrd otuz dakika önce aradı ve beni bu aramadan haberdar etti. Bu kadar çabuk başka bir olay olmasını beklemiyordum."

"Hayır, ben de öyle."

"Aynı haplar mı? Aynı kurban tarifi mi?" Omzunun üzerinden polis hareketliliğinin arttığı ikinci kata baktı ve sonra ona döndü.

"Evet," dedi. "Büroya önceki iki vakayla ilgili mevcut tüm ayrıntılar gönderildi mi?"

"Evet. Temel bilgilere göz attım ama derinlemesine okuma fırsatım olmadı."

"Tamam. Hadi," dedi Lennon, onun etrafından dolaşp merdivenlere doğru ilerleyerek. Bu Ambrose Mars her kimse, kişisel olarak ilgilendiği kadarıyla geçiciydi. Karakola döner dönmez Teğmen Byrd'le konuşacak ve adamı silkeleyecekti. Ona en kısa zamanda başka biriyle eşleştirileceği söylenmişti ama bu kişinin zaten rahat hissettiği diğer müfettişlerden biri olmasını bekliyordu. Arkasını kolladığını *bildiği* diğer müfettişler dururken bir yabancıyla çalışmak gibi bir arzusu yoktu ve kendisine önceden haber verilmemiş olmasına sinirlenmişti. Sanki kendisini daha az yetkin hissetmesi için bir şeye daha ihtiyacı varmış gibi. Ama ne olursa olsun, eğer FBI onu buraya gönderdiyse ve bu özel davada çalışacaksa, her şeyden önce olay yerini görmesi gerekiyordu. Ve belki Teresa da şimdiye kadar bazı bilgilere sahip olmuştur.

Onu iki polis memurunun nöbet tuttuğu odaya kadar takip etti, her birini selamladı, patiklerini ve eldivenlerini giymek için biraz zaman ayırdı ve sonra Teresa'nın kamerasını çantasının üzerine yerleştirmekte olduğu odaya girdi. Kadını hafifçe kaldırmıştı ve Lennon artık göğsündeki ve gövdesindeki bıçak yaralarını da açıkça görebiliyordu. Kalbi sıkıştı. Kadının yüzündeki o ifade. *Tanrım*. Son anlarında neler yaşamıştı? Kimse vahşice ölmemeliydi ama belli ki ölümü hızlı olmamıştı. Ağlamıştı. Çığlık atmış. Acı çekmiş.

"Üçü de bıçaklanmış, tıpkı diğerleri gibi," dedi Teresa. Başını kaldırdı, bakışları bir an için Ambrose'un üzerinde asılı kaldı.

"Bunu birbirlerine yapmışlar gibi mi görünüyor?" Lennon sordu.

"Yaraları incelemeden bir şey söylemek zor ama üç kişinin birbirini bıçaklayarak öldürmesinin nasıl mümkün olabileceğini hayal edemiyorum. Ayakta kalan biri olmaz mıydı?"

"Yaraları çok ağır olmadığı sürece, diğerlerinin yanına uzanırlar ve her şey bittiğinde ölürler."

Teresa bir an için bunu düşünür gibi oldu ve sonra omuz silkti. "Her neyse, yine cinayet silahı yok. Kullanılan her neyse ilk iki sahneden çalınmış olabilir, ama üçü birden mi? Ayrıca, üç kişiyseniz, kesinlikle birden fazla silaha ihtiyacınız olur." Gözleri tekrar odaya bakmakta olan Ambrose'a , dudaklarında küçük bir çatıklık vardı.

"Teresa Wong, bu Ajan Ambrose Mars. Buraya daha dün geldi." Nereden geldiğini bile sormamıştı ama bunların hepsi bekleyebilirdi. Zaten onun için de önemli değildi.

"Merhaba, Ajan." Teresa eldivenli bileğiyle gözlüklerini burnuna doğru itti. "Ormana hoş geldiniz."

Ona, alaycı olup olmadığından emin değilmiş gibi, biraz kafa karışıklığı içeren küçük bir gülümseme verdi ve sonra bilinmeyen hapların bırakıldığı masaya doğru yürüdü. Haplara bakarken omurgası bir şekilde düzelmiş gibiydi. "Bunları tanıdın mı?" Lennon sordu.

Hafifçe irkildi ve sanki orada olduğunu unutmuş gibi ona baktı. "Sadece önceki iki dava dosyasından. Bu maddeler diğer olay yerlerinde bulunanlarla aynı gibi görünüyor, değil mi?"

"Evet. Bu lavanta rengi benzersiz. Laboratuvar doğrulayacak ama büyük olasılıkla aynılar, bu da halüsinojen oldukları anlamına geliyor."

Ambrose, Teresa'nın yerde yattığı yere doğru yürüdü ve kadının tırnaklarının altından örnekler aldı. "Savunma yaraları mı?" diye sordu.

Teresa kadının yaralanmamış avuçlarını kaldırdı. "Onda değil, ama adamda biraz var."

Ağlamış, çılgılık atmış ve acı çekmişti ama karşılık vermemiş miydi? Belki de kendini savunamayacak kadar kendinden geçmişti.

"Yani bilinmeyen bir fail varsa, kadınlar uyuşturuldu ve karşı koymadılar, ama adam karşı koymadı mı? Ya da bir noktada, en azından karşı koyacak kadar akli başına geldi," diye tahmin yürüttü Lennon. Ambrose onun bu açıklamasına tepki vermedi, hâlâ odaya bakıyor, hem düşünceli hem de sıkıntılı görünüyordu. Ancak onun görüşüne ihtiyacı yoktu; toksikoloji raporu tahminini doğrulayacak ya da yalanlayacaktı.

Kapıyı koruyan polis memurlarından biri diğerinin söylediği bir şeye güldü ve Ambrose'un çenesi hızla yükseldi, gözleri iki adama takıldı. *Bu adamın nesi var?* Adam farklıydı. Ve sessizdi. Ve her ne sebeple olursa olsun, ona bir FBI ajanı gibi gelmemiştir, öyle olduğunu söylemesine ve bunu kanıtlayacak rozeti olmasına rağmen.

Genelde yargılayıcı biri değildi ama bu adam kendini dengesiz hissetmesine neden oldu ve onunla kesinlikle çalışmak istemediğine karar verdi. Bu konuda belki yok. Merkeze döndüğünde bunu düzeltecekti. Bürokratik işlerini yapabiliyordu ama bunu yaparken Lennon'ın onun elini tutmasına gerek yoktu. Lennon'ın dünyasında ilk izlenimlerine güvenmeyi öğrenmişti. Bir müfettiş olarak ona iyi hizmet eden özelliklerinden biri olan analitik bir hataya sahipti, ancak daha derine inmek ve bu adamı çözmek için hiçbir arzusu yoktu.

Teresa yerde yatan kadını hafifçe çevirmişti ve altındaki oyuncak ayının gözleri dışarı fırlamıştı. "Doldurulmuş hayvanlarla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Ürkütücü, değil mi?"

"Evet ve ilk iki sahneden farklı."

Teresa, "Banyoda daha fazla oyuncak var," dedi.

Lennon çoğunlukla kapalı olan kapıya baktı. "Ciddi misin?" Banyoya doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı. İçeride küvetin kenarında bir sıra plastik oyuncak vardı. Lennon'ın omurgasından aşağı bir ürperti yuvarlandı. O adım atmıştı

pek çok cinayetin sonrasına tanıklık ettim ama vahŖi bir suç mahallinin ortasında oyuncaklarla ilgili çok rahatsız edici bir Ŗey vardı.

Özellikle de açık cinsel imaları olan bir tanesi.

Arkasını döndüğünde Ajan Mars . Onun yaklaŖtığını bile duymamıŖtı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, gözleri küvetin üzerine dizilmiŖ çocuk figürlerine takılmıŖtı. İki prenses, açık yeŖil bir ayı... gökkuŖağı yeleli bir tek boynuzlu at. *Kız oyuncakları*. "Özellikle bu sahne hakkında."

"Bilmiyorum," dedi. "Sadece diğerkleriyle bağlantısı olmayan bu sahneye mi bakıyorsun?" Dudağını çiğnedi. "Belki bir rol yapma oyunu?"

"Rol yapmak mı?"

Kadın ona doğru döndü ve adam hemen geri çekildi, bir adım, sonra iki adım. Aralarına koyduğu mesafe çok fazlaydı. KoŖudan sonra diŖlerini fırçalamıŖ ve duŖ almıŖtı, o yüzden bundan kaynaklandığını düşünmedi. "Seks oyuncakları," dedi komodini iŖaret ederek, "ve çocuk oyuncakları? İki kesinlikle bir arada olmaz. Yani. Diyelim ki adamın" -yataktaki ölü adamı iŖaret etti- "çocuklara karŖı bir ilgisi var ve çocuk cinsel fantezisini canlandırması için birkaç fahiŖe tutuyor, değıl mi? Bu Ŗekilde kendilerini bu terk edilmiŖ motelde buluyorlar. Ve sonra dördüncü bir Ŗahıs ortaya çıkıp onları bıçaklayarak öldürüyor."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Sebe ne olabilir?"

"Belki de adam"-başını erkeğın bedenine doğru eğdi-"fantezisini sadece rol yapmakla sınırlı tutmadı. Belki de bunu bilen biri ona bedava uyuŖturucu teklif etti ve sonra buraya, onun olacağını bildiğı yere geldi ve üçünü de öldürdü."

Ajanın kaŖları çatıldı ve tekrar etrafına bakındı. "Birisi bu otele geldi, o tam da ..." Elini mor dildonun üzerine doğru salladı. Lennon bu açıdan, üzerine vuran ıŖıkla, ya üzerinde ya da içinde parıltılar olduğunu görebiliyordu. "Bir çocuğa yaptığı bir Ŗeyin intikamını almak için mi?"

"Sadece spitballing." Bu Tommy'nin sözüydü ve düzenli olarak kullanırdı.

Adam onu yakından izliyordu, belli ki değıerlendiriyordu ve bu onu rahatsız ediyordu, bu yüzden gözlerini kaçırdı. Ve yine ortağını çok özlemiŖti. Ne kadar uzak olursa olsun, bir olay yerinde her ortaya atma alışkanlıkları vardı. Bu ona yardımcı oluyordu. Sürekli diyalog. Sürekli

fiziksel konumdan zihinsel olarak uzaklaştırma. Ambrose'un bu şekilde çalışmadığı açık.

"Ya da," diyerek onu şaşırttı, böylece ona geri döndü, "başka bir ortak vardı, hepsinin katılmaya karar verdiği uyuşturucu dolu seks partisi ters gitti ve katil tüm partilileri bıçakladı." Yüz ifadesi garip bir şekilde umut doluydu ve kız onun bu fikri -ki bu gerçek bir olasılıktı- ona karşı değil de onunla birlikte çalışmanın bir yolu olarak ortaya attığı hissine kapıldı.

"Neden?" diye sordu.

Gözlerini kırıştırdı, o yatak odası gözleri genişledi ve sonra tekrar sarktı. "Neden ne?"

"Dördüncü gizemli ortak, eğer varsa, neden diğer seks partisi üyelerini bıçakladı?"

Yatakta yatan adama baktı, bakışları daha sonra oyuncak ayıyı kanıt torbasına koymakta olan Teresa'ya kaydı. "Bu tür bir sahne mi? Kim bilir. Her şey olabilir. Hiçbir şey de olmayabilir. Uyuşturucu insanları pek mantıklı yapmaz." Adamın gözleri kızınkilerle buluştu, yüz ifadesinden bir şey geçti ama kız bunu zamanında fark edemedi. Adam suskundu ve bu ona daha da az güvenmesine neden oluyordu.

Kollarını kavuşturdu ve dudağını çiğnedi. Çekingen ya da değil, uyuşturucunun insanları mantıksız ve düşüncesiz yaptığı konusunda haksız değildi. Bir paket ot ya da yan göz yüzünden öldürülen insanlar görmüştü. İşin içine uyuşturucu ve zihinsel sorunlar girdiğinde cinayet nedeni fikri çok daha geri plana atılabiliyordu. Sokaklarda, hiçbir şey yüzünden öldürülebilirdiniz. Bireyin zihninde olup kişisel bir senaryo ve başka hiçbir yerde yok.

Birileri mor, ısıltılı plastik fallusla bir tur fazla atmış olabilir.

Her ne , halüsinogen kokteylinin nereden hâlâ anlayamamıştı. Lennon odanın hemen dışında en azından birkaç ses duydu ve bir dakika sonra iki kriminalist daha kapıdan içeri girdi.

Kasları hafifçe gevşedi. Lennon'ın işi burada bitmişti. Şimdi sıra teknik ekibin cesetleri bir araya getirip kataloglamasında ve adli tabibe gönderilmesi için gerekli düzenlemeleri yapmasındaydı. Kriminalistleri selamladıktan sonra odanın dışına çıktı. Ajan Mars'ın kendisini onlara tanıttığını duydu ama merdivenlere doğru ilerlemeden önce ona katılmasını beklemedi.

Ona göre, çok kısa süren ortaklığı artık sona ermişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Lennon'ın ilk işi doğruca Teğmen Byrd'ün ofisine gitmek oldu. Masasının önündeki sandalyelerden birine otururken, "Bana danışmadan beni bir *federalle* mi baş başa bıraktınız?" dedi.

"Kapat şunu Gray. Çağrı şefin ofisinden geldi, bu yüzden şehre döndüğünde onunla konuşmanız gerekecek. Ama eğer gerçekten bir seri katille karşı karşıyaysak, bunu düzgün bir şekilde yönetmemiz gerekecek. Piyasaya yeni çıkan zehirli bir sokak uyuşturucusu olsa bile yardıma ihtiyacımız olacak. Ajan Mars şehir dışında bir saha ofisinde çalışıyordu ve buraya San Francisco'ya transfer oldu. Daha önce hiç bu tür bir vakada çalışmadı, bu yüzden biraz rehberliğe ihtiyacı olabilir."

Lennon hem tedirginlik hem de endişe dolu bir vızıltı hissetti. Teğmen Byrd kahvesini bir kenara bıraktı ve önündeki masada duran bir dosyayı açtı. "Onu eğitmemi mi istiyorsunuz?" Lennon sordu. Kimseyi eğitmekle hiçbir şekilde ilgilenmiyordu - ya da bu konuda kalifiye değildi. Zamanının yarısında *kendini* idare etmekle meşguldü. "O sadece bir federal değil, bir *çaylak* mı?"

Teğmen Byrd'ın karanlık bakışları onunkilerle buluştu. "Tam geçmişini bilmiyorum, sadece bir ajan olduğunu biliyorum. Görünüşe göre, işinde titiz ve iyi biri ve düşkünlerle iyi anlaşıyor. Ama hiç şehirde . Bizim burada gördüğümüz gibi suç görmemiş. Onu alıştırın. FBI'ın istediği cevapları toplamasına yardım et ve onu yoluna gönder."

Düşkünlerle arası çok iyidir. Bu ne anlama geliyordu? "Suçlular mı yoksa kurbanlar mı?" diye sordu şüpheyle.

Teğmen Byrd bir an ona baktı, belli ki ne sorduğunu anlamak için konuşmayı geri sarıyordu. "İkisi de."

İkisi de. Bu ne anlama geliyor? Onu nasıl okuyacağını bilmemesine şaşmamalı. Ama en azından herhangi bir tür kurbanla çalıştıysa, *sadece* bir kâğıt iticisi değildi. "Her neyse, beni Penny'nin yanına koyacağını sanıyordum." Lennon yüzünü buruşturmamak için direndi. Sesi velet gibi geliyordu. Orada oturuyordu

Kollarını kavuşturmuş, dudağını da bir şımarık gibi dışarı çıkarmıştı. Kollarını çözdü ve avuçlarını uyluklarının üzerine koydu. Bir FBI ajanıyla ortak olma düşüncesi onu neden bu kadar rahatsız ediyordu ki? Neden o karanlık, uykulu gözler ona kendini ... kararsız hissettiriyordu? *Kaçmak gibi*. Beş yıl önce son teğmeni onu Tommy'nin yanına yerleştirdiğinde de kendisine danışılmamıştı ve bu hem profesyonel hem de kişisel olarak başına gelebilecek en iyi şey olmuştu. Tommy hiç sahip olamadığı ağabeyi, karısı da kız kardeşi gibiydi.

Ama Tommy'den hemen hoşlanmıştı. Onun hakkında iyi şeyler hissetmişti ve hemen kaynaşmışlardı.

Onlar doğal bir takımdı.

"Penny transfer oluyor," dedi Teğmen Byrd.

"Ne?" Penny ayrılmakla ilgili tek kelime etmemişti. Yakın arkadaş değillerdi ama yıllarca birlikte çalışmışlardı. "Nereye transfer oluyorsun?"

"Sacramento. Bir açık vardı ve o da başvurdu. Ona bir tavsiye mektubu yazdım. Çok çabuk oldu. Sanırım manzara değişikliğine ihtiyacı vardı."

Manzara değişikliği. Görünüşe göre buradaki herkesin manzara değişikliğine ihtiyacı vardı. "Başka kim gidiyor?"

"Bugün mü? Hiç kimse. Ama demek istediğiniz herkesin SFPD'den ayrıldığı ise, o zaman Ajan Mars gelenlerden sadece biri. Hepimiz minnettar olalım. Yardım işimize yarayabilir." Cep telefonunu eline aldı, birkaç tuşa bastı; sonra cebindeki telefonda bir ding sesi duydu. "Dün kendisinden almadıysanız diye size ajanın numarasını ilettim."

"Humph."

"Başka bir şey var mı?" Teğmen Byrd'ün sesi Lennon'ı düşüncelerinden kopardı ve başını kaldırdığında patronunun dosyadan çıkardığı kâğıtları karıştırdığını gördü. Lennon iç çekti. Belli ki görevden alınıyordu.

"Hayır, başka bir şey yok," dedi, ayağa kalkarak. "Güzel."

Teğmen Byrd'ün ofisinden çıktı ve masasına geri dönerek sandalyesine çöktü.

"Bir federalle ortak olduğunu duydum," dedi Adella Haffey yakındaki masasından. "Şanslısın. En azından seksi mi? Kapıları kırıp dökmeye hevesli genç delikanlılardan biri mi?"

Lennon gözlerini devirdi. Ajan Ambrose Mars'ın herhangi bir konuda hevesli olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama tam olarak "genç bir delikanlı" sayılmazdı. Onun otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu. Lennon gülümsedi ama kendisine beklentiyle bakan Adella'ya arkasını döndü. Sürekli karşılaştıkları onca trajediden sonra, polis memurlarının karakolu ortaokul dansına çevirmenin ötesine geçebilecekleri düşünülebilirdi, ama deneyimleri bunu yapamayacaklarını söylüyordu. Ya da yapmamayı seçtiklerini. Sürekli bir iç drama yaşanıyordu. Bir an için Tommy'nin boş sandalyesine baktı ve sonra telefonunu çıkardı, Mars'ın iletişim bilgileri olduğunu bildiği Teğmen Byrd'den gelen mesajı görmezden geldi ve başka bir numara çevirdi.

Lennon tam da Tommy'nin karısı Sam'in sesli mesajının açılacağını düşündüğü sırada, sesi biraz soluk soluğa geliyordu. "Selam, Lennon."

"Hey. Sesin maraton koşmuşsun gibi geliyor."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Öyle de olabilirdi. Telefonumu yukarıda unuttum ve almak için hamile kıcımlı acele ettirmek zorunda kaldım. Yine de iyi bir zamanda aradın, çünkü iki küçük vahşi adamım okula gitmek için az önce alındı. Araba servisi için şükürler olsun."

"Seni fazla tutmayacağım. Dinlenmek için bu fırsatı değerlendirmelisin." "Bana dinlenmek yok. Tam bir yuva kurma modundayım. İşler nasıl?"

"İyi. Başka bir gün, başka bir vurulma, başka bir bıçaklanma." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz irkildi. Şu anda hayata ve yeni başlangıçlara odaklanması gerekirken Sam'i ölüm ve yıkımla rahatsız etmek istemiyordu. "Neyse, kusura bakma, amacımız tüm bunlardan uzaklaşmakken San Francisco'daki suç oranını bilmene gerek yok. Tommy nasıl?"

"San Francisco'daki suç oranını duymak istiyorum çünkü bu senin hayatının bir parçası ve senin için endişeleniyorum. Tommy iyi. Burada bulunduğumuz iki hafta boyunca hız cezası bile kesmedi. Sıkılıyor ama ikimiz de harika uyuyoruz ve o görevdeyken telefonumda bilinmeyen bir numara belirdiğinde midem bulanmıyor."

"Bunu hak ediyorsun Sam. Buna ihtiyacın var. Sürekli felaket beklemek sağlıklı değil." Tommy ve Sam üçüncü çocuklarını bekliyorlardı ve bu da Tommy'nin SFPD'den ayrılmasının en büyük nedenlerinden biriydi, çünkü şehirdeki ortam onlara fazla gelmeye başlamıştı. Tommy körfezin karşısındaki küçük bir kasabaya transfer . Bu doğru bir hamleydi ve *gerekliydi*. Bunu herkesten çok o anlıyordu ama yine de onu çok özliyordu.

"Hayır, bu sağlıklı bir yaşam biçimi değil," diye onayladı Sam. "Ve Tommy'nin yeni departmanı eleman arıyor. Başvurmayı düşünmelisin." *Ama demek istediğiniz herkesin SFPD'den ayrıldığı ise, o zaman Ajan Mars gelenlerden sadece biri. Hepimiz minnettar olalım.*

Mesele şu ki, suç oranının her gün on bire çıkmadığı daha küçük bir departmana transfer olmak *istiyordu*. Vardiyası sırasında rahat bir nefes alabilmek istiyordu; gözlerini kapatıp gece boyunca uyumak istiyordu. Ama yapamadı. Yapamıyordu çünkü bunu yapmak, izin vermeyeceği bir şekilde pes etmek gibi hissettirecekti. "Bunu dikkate alacağım," dedi Sam'e.

"Tamam, güzel. Penny ile işler nasıl gidiyor?" "Penny Sacramento'ya gitmek için toparlanıyor."

Sam inledi. "Tanrım, bu yıl şimdiye kadar kaç kişi ayrıldı? O zaman yeni birini terfi ettirecekler, değil mi?"

"Eğer birisi başvurursa. Bu arada, şehir dışındaki bir saha ofisinden bir FBI ajanıyla ortak oldum."

"Besleme mi? Neden?"

"Ev yapımı bir uyuşturucu içeren bu yeni vakalarla ilgileniyorlar. Nedenini bilmiyorum."

"Peki, bu konuda ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Yani, bir yabancının peşime takılması beni heyecanlandırmıyor. Ve onun hakkında da emin değilim. Okuması zor biri."

"Onu biri varsa o da sensin."

Lennon küçük bir homurtu çıkardı. Ama Sam'i bu yüzden aramıştı. Tanıdık, dostça bir ses duymaya ihtiyacı vardı, beyninin nasıl çalıştığını bilen biri. *Beni iyi tanıyan biri*. "Onun pozisyonu geçici, yani bir anlamı yok. Her neyse, yarın için planların nedir? Umarım birileri bu yıl senin için Şükran Günü hindisi pişiriyordur?"

"Bu yıl Şükran Günü hindisi benim." Sam kahkahaya dönüşen bir inilti çıkardı.

"Durun. Hindi şekline benzemiyorsun. Şirin bir tatlı patates belki. Ama hindi değil."

Sam güldü. "Teşekkürler. Ben alırım. Ama hayır, bu yıl ev sahipliğini Tommy'nin ailesi yapıyor." Sam yaptığı bir garnitürü tarif ederken, Lennon'ın bakışları istasyonun penceresine kaydı, orada gri gökyüzünü görebiliyordu. Kısa bir süreliğine bedeninden ayrılmış gibi hissetti.

Araba paylaşımı, yuva kurma ve garnitürlerden bahsederken garip bir rüyadan uyanmış ve kendini başka birinin hayatını yaşarken bulmuştu. "Sanırım seninkilerin evine gidiyorsun?" Sam onu bir anlığına daldığı polis merkezindeki metal masaya geri götürerek sordu.

"Evet."

"Onlara selamımızı söyle. Ve hey, eminim bu geçici temsilciyle her şey yolunda gidecektir."

"Olacak. Bebekle ilgili gelişmeler olursa beni ara."

Lennon, "Listemizdeki ilk kişilerden birisin," diyen Sam'in sesindeki gülümsemeyi duydu.

Mars'ın ona mesaj attığında orada olduğunu söylediği, karakolun yakınındaki lokantada birkaç boş masa vardı, kahvaltı kalabalığı artık kuşluk vakti olduğu için azalmıştı. Lennon onu hemen fark etti. Onu gözden kaçırmanın zor olduğunu tahmin ediyordu. Uzun boylu ve esmerdi, geniş omuzları ve yaklaşan bakışları vardı. Dudaklarını birbirine bastırdı, sürekli Mars'ın görünen özelliklerini düşünmekten rahatsız olmuştu. *Son derece uygunsuzdu Gray.* Anlaşıldığı kadarıyla o da diğerleri gibi bir ortaokul öğrencisiydi.

Ayrıca, oturduğu masanın önünden geçerken sunucunun bakışlarının onun üzerinde asılı kaldığını fark etmekten kendini alamadı. Anlaşılan onun fiziksel çekiciliğini fark eden tek kadın kendisi değildi. Bu da garip bir şekilde kendisini çok daha iyi hissetmesini sağladı. Ancak Mars sunucunun hararetli bakışlarını fark etmemiş gibi görünüyordu, dikkati sadece yemek tabağına odaklanmıştı, yumurtalarının yanındaki meyve kabından dikkatlice bir parça kavun aldı.

Kadın onun karşısındaki sandalyeye kaydığını ve adam başını kaldırıp baktı. "Bir kanun adamına göre pek dikkatli değilsin," dedi.

Başını eğdi ve onu düşündü.

"Tam önüne gelene kadar kapıdan girdiğimi fark etmedin bile."

Bir parça meyveyi ağzına attı ve bir süre çiğnedi, sanki yediği şeyi yoğun bir şekilde düşünüyormuş gibi görünüyordu

tatmin edici bulmaz ve tükürür. "Bu lokantada oturup kahvaltımı yaparken yüksek alarmda olmam gerektiğini düşünmedim. Ve seni fark ettim."

"Öyle diyorsun," diye mırıldandı. Ancak adamın doğruyu söylediğine dair bir his vardı içinde. Onun içeri girdiğini fark etmişti. Sadece tepki vermemiştir.

"Her zaman tetikte misin?"

İç çekti. "Her zaman değil, ama muhtemelen çok sık. İşin bir tehlikesi." Ve sinir sisteminin hiperaktif olduğu gerçeği. Servis görevlisi durdu ve elindeki kahve sürahisini soru sorar gibi havaya kaldırdı. Lennon başıyla onayladı ve bardağını masanın diğer tarafına doğru kaydırarak, böylece garson daha kolay doldurabilecekti. Genç kadın uzaklaşırken "Teşekkürler," dedi.

"Pekala. Artık birlikte çalışacağımıza göre, bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Meyve kabındaki mandalina portakalları hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Küçük bir fincan kremayı yırtarak açtı ve kahvesine döktü. "Genel olarak konuşmak gerekirse, mandalina portakalları doğru meyve kombinasyonu ile işe yarayabilir. Ne yazık ki meyve salatası sahnesinde işlenen çok fazla suç var. Şuruplu konserve meyveler en kötü suç değil."

Dudağı seğirdi, gözleri hafifçe kısıldı. "Suçlar mı?"

Kadın başını salladı.

"Ne gibi?" Sanki bu konuşmayla çok ilgileniyormuş ve kızın hiç tereddüt etmeden şakalaşmaya başlamasına şaşırarak gibi dikkatle eğildi. Ama müfettiş kişiliği doğal olarak ortaya çıkmaya da, bu doğaldı.

Bir omzunu silkti. "Bazı tatlar ve dokular kesinlikle birbirine uymuyor, ama bu bazılarının gözünden kaçmış gibi görünüyor. Bu basit bir sanat ama en azından bir miktar düşünce ve planlama gerektiriyor. Bu yaz ailem ızgara partisi verdi ve komşularından biri kavun ve çekirdekli üzümün oluşturan cansız bir karışım getirdi ve bu yeterince kötü değilmiş gibi üstüne dilimlenmiş muz koydular. Güneşte kaldı ve muzların hepsi kahverengiye dönüp lapa oldu. Ben olsaydım, o komşunun bir daha herhangi bir potluck etkinliğine davet edilip edilmemesi konusunda uzun uzun düşünürdüm."

Adamın ağzı aralandı ve kızın midesinde garip bir şekilde panik gibi hissettiren küçük bir ürperti oluştu. "Anlıyorum."

"Tabii ki ailem benim kadar yargılayıcı değil. Annem çürük muzlarda hoş bir şeyler bulabilirdi. Muhtemelen tepelerinden koparıp muzlu ekmek yapmıştır. İnanması zor ama

Bazen akraba oluyoruz." Bu sanal yabancıya annesiyle dalga geçerken bile kalbi ısındı. Annesi hakkında abartmıyordu. Kadın muhtemelen muzlu ekmek yapmıştı, ama sadece bu kadar da değil, muhtemelen somunu aşevine götürmüş ve aç çocuklara elleriyle servis etmişti. Çünkü onun annesi buydu.

Kahvesinden büyük bir yudum aldı ve yutkundu, içecek bu kadar büyük bir lokma için çok sıcaktı. "Özür dilerim, saçmalıyorum. Ve inatçı biri olabilirim."

"Bu iyi bir şey," dedi, bir sosis halkası koparıp ağzına götürerek. "Kim olduğunu biliyorsun. Herkes bu kadar şanslı değil."

Bunu düşündü. Kim olduğunu biliyor muydu? Bildiğini sanıyordu. Sadece her zaman bundan hoşlanmıyordu. Hayatındaki seçimler kişiliğiyle pek örtüşmüyordu ve bu da kendisini ... kaybolmuş hissetmesine neden oluyordu, oysa kariyerini tam tersi bir amaç için seçmişti: bulunmuş hissetmek. Ama adam ona yine o değerlendirici bakışlarla bakıyordu ve bu yüzden elini hafifçe salladı, midesindeki batma hissini savuşturmak için olduğu kadar adamın dikkatini dağıtmak için de. "Şansın bununla pek ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ailem beni çok şımarttı." Bu da bir yalandı ve şimdi gerçekten de çok iyi gidiyordu. Ailesi onu seviyor ve tapıyordu ama her zaman katı kuralları vardı. Yine de ona kendinden emin olmayı ve kendi derisinin içinde rahat olmayı öğretmişlerdi, bu yüzden kendini ifade etmekten korkmamasının onlar sayesinde olduğunu düşünüyordu. En azından meyve salatası söz konusu olduğunda.

Servis görevlisi tekrar masalarına yaklaştı ve Lennon'a sipariş vermek istemediğini sordu, Ambrose'a pek de hoş olmayan bir bakış daha attı. "Hayır," dedi Lennon. "Sadece kahve."

"Yemek yedin mi?" Ambrose servis görevlisi gittiğinde sordu.

Lennon başını salladı. "Erken kalkarım."

Gözleri bir süre onun üzerinde asılı kaldı ve kız onun ağır bakışları altında kıpırdanmaya direndi. Onu düşünürken çarklarının döndüğünü görebiliyordu ve kıpırdamadan durmasına rağmen, neredeyse ona ailesinin köpeği Freddie'nin, tanıdığı ama bağlamını çözmeye çalıştığı bir kelime söylediğinde başını öne arkaya eğişini hatırlatıyordu. Yine de ajanın bir köpeğe benzetilmekten hoşlanacağından şüpheliydi, bu yüzden ona bundan bahsetmedi.

Yine de adam farklıydı ve bunun iyi bir farklılık mı yoksa o kadar da iyi olmayan bir farklılık mı olduğundan emin değildi. Her neyse, onu ölçüp biçmek için çok uğraşıyordu ve en azından bir kısmını doğru anladığını hissediyordu.

Görünüşe göre onu değerlendirmeyi bitirdi, portakal suyunu aldı ve uzun bir içki içti, boşalttı ve tekrar yerine koydu. Elinin üstünde, tam ortasında beyaz bir yara izi fark etti.

"Ajan Mars, bana kendinizden bahsedin. Teğmen Byrd bir saha ofisinde çalıştığınızı söyledi. Tam olarak nerede?"

Gözleri tabağında kaldı. "Pleasant Hill. Ve bana Ambrose de." Çenesini kaldırdı. "Pleasant Hill'den misin?"

Çatalını tekrar kaldırdı ve meyve kabını karıştırmaya devam etti. "Hayır. San Francisco'da doğdum ve büyüdüm. Ama on yıl önce ıslah memuru olarak işe girmek için şehir dışına taşındım. Bunu birkaç yıl yaptım ve sonra FBI'a başvurdum. Mezun olduğumda Bay Area'ya geri dönmek istedim ve bu yüzden bir talepte bulundum ve Pleasant Hill'deki saha ofisine gönderildim. Birkaç yıldır oradayım."

Bu çok fazla ileri geri konuşmaydı ama Lennon'ın dikkatini çeken iki şey vardı. Birincisi, o da buralıydı ve garip bir nedenden ötürü, San Francisco'da neredeyse bir milyon kişi yaşamasına rağmen, onunla hiç karşılaşmamış olmasına şaşırıyordu. Bu hiç mantıklı değildi. O yüzden bunu bir kenara bırakıp dikkatini çeken ikinci şeye geçti. "Kariyerinize ıslah memuru olarak mı başladınız?"

"Evet."

Her ne kadar istemese de saygısı artmıştı. Sürekli tetikte olmanız gereken, bundan daha baskı dolu çok fazla iş yoktu. Daha önce onun lokantaya girdiğini fark ettiğine biraz ikna olmuştu ama şimdi bundan emindi. Böyle bir ortamda hayatta kalmak istiyorsanız en azından gözlemci olmanız gerekiyordu. "Zor olmuş olmalı."

Ambrose omuz silkti ve başını öne eğdi. Kadın onun daha fazla ayrıntı vermesini bekledi ama sonunda Ambrose ağzına bir çilek attı ve çiğnerken uzaklara baktı. Ambrose çatalını yere bıraktı. "Yani, burada soru sorduğuna göre, belli ki beni sarsmayı başaramamışsın."

Neredeyse utanacaktı. Neredeyse. Belli ki onun ilk baştaki hoşnutsuzluğunu ya da şüphesini hissetmişti. Aslında yanlış bir şey yapmış gibi değildi. Ama az önce ona yaydığı tuhaf titreşimleri hatırlatmasaydı, yüzü kızarabilirdi. Bunun yerine omuz silkti. "Hayır. Seni sarsmayı başaramadım. Sanırım seninle sıkışıp kaldım. Şimdilik."

Ambrose gülümsedi ama gülümsemesinde ukalalık yoktu. Böbürlenme yoktu, hatta kızın kendisiyle ortak olduğu için hiç de memnun olmadığı belli olduğu için kızgınlık da yoktu. Neredeyse bir anlayış vardı, sanki kendisinden kurtulmaya çalıştığı için onu suçlamıyordu.

Bu da başlı başına tuhaftı. Çoğu insan iyi bir ilk izlenim bırakmaya çalışırdı. Beğenilmek ya da en azından hoş karşılanmak isterlerdi. Çoğu insan hemen terk edilmekten ya da en azından böyle bir girişimde bulunulmasından rahatsız olurdu.

Belki de buraya sadece üç cinayet mahallinde bulunan bilinmeyen uyuşturucu ve San Francisco'da bir seri katil olma ihtimali hakkında bir rapor hazırlamak için gelmişti. Bunun ötesinde, Ambrose'un şehrin acımasız sokaklarıyla profesyonel anlamda bile başa çıkıp çıkamayacağını şu anda kimse tahmin edemezdi. Bazı günler bunu zar zor yapabiliyordu ve suçluluk duygusunu bir kenara bırakıp er ya da geç başka bir yere transfer olacağına dair belirsiz bir varsayım taşıyordu. Daha az suç ve daha fazla duygusal istikrar olan bir yere. Tommy gibi sıkılmıştı ama geceleri şehir polislerinin karşılaştığı sürekli ahlaksızlık görüntülerini yeniden yaşamadan uyuyabiliyordu. Ve bu gerçekten pes etmek olmazdı, değil mi? Sadece kaza raporları tutuyor ve küçük hırsızlıklara müdahale ediyor olsa bile hala işini yapıyor olacaktı.

Ambrose hesap için garsona işaret etti. "Şimdilik benimle takıldığına göre," dedi, "gidip adli tabibin son üç kurban hakkında ne söyleyeceğini görelim mi?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Jett"

The Fringe podcast'inden bir bölüm
Podcast sunucusu, Jamal Whitaker

"Merhaba, *Fringee* hoş geldiniz. Jett."

Genç adam sallıyor ve yarım içilmiş sigarasından bir nefes çektikten sonra öne doğru eğilip önündeki sehpanın üzerindeki kül tablasında söndürüyor. "Evet. Jett ya da J.D. Bazıları bana J.D. der." Bakışları etrafı tarıyor. "Burada soyadı vermek zorunda değiliz, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. San Francisco'da mı büyüdün, Jett?"

"Hayır." Jett yer değiştiriyor. Bariz sağlıksızlığı -solgun cildi yaralarla kaplı, aşırı derecede zayıf- yüz hatlarının sarkık görünmesine neden oluyor ve ona neredeyse karikatürize edilmiş bir üzüntü ifadesi veriyor. Yine de, bu kadar bitkin olmasaydı yakışıklı bir adam olacağı açık. "Kentucky'de büyüdüm."

Jamal başını eğiyor. "Kentucky. Buradan epey uzakta. San Francisco'ya nasıl geldin?"

Jett tekrar yer değiştiriyor, bacağını bükerek ayak bileğini diğer dizinin üzerine koyuyor. "Otobüse atladım, dostum. Nereye gittiğini bilmiyordum. Param bitene kadar bindim."

"Bu oldukça cesurca."

Jett gülüyor, ama sonra kahkahası çabucak kesiliyor ve ifadesi sanki ifadenin bir şaka olduğunu biliyormuş ama anlamıyormuş gibi şaşkınlığa dönüşüyor. Bir elini yağlı, aşırı uzun beyaz-sarı saçlarında gezdiriyor ve sonra eli sanki ne yapacağından emin değilmiş gibi bir an havada dalgalanıyor. "Bir sigaran daha var mı?"

Jamal kamera dışındaki birine başıyla selam verir ve Jett tekrar gösterildiğinde elinde yanan bir sigara vardır ve sigaranın bir kısmı içilmiştir. Belli ki sahne biraz ileriye gitmek için kurgulanmış.

"Kentucky'den neden ayrıldın, Jett?"

"Çünkü orada yapacak bir bok yoktu."

"Yani, can sıkıntısı?"

Jett omuz silkiyor. "Can sıkıntısı. Tiksinti. O bok çukurundan bıkmıştım."

"Yani ev harika değildi."

"Harika değildi." Jett yüzünü buruştururken kahkaha gibi ama daha çok homurdanma gibi bir ses çıkarıyor. "Öyle de diyebilirsin."

"Bana anlatabilir misin?"

"Ev" mi? Kahretsin dostum, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. *Evim* cehennemin taşralı bir parçasıydı. Elimden geldiğince çabuk oradan kaçtım."

"Evde hem annen hem de baban var mıydı?"

Jett sigarasından bir nefes çeker ve sonra -yine- sadece yarısı içilmiş olmasına rağmen söndürür. Duman önündeki havayı doldururken başını sallıyor. "Beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü."

"Annemin ailesi mi, babamın

ailesi mi?" "Annemin."

"Annen ve baban neredeydi?"

"Annem ben bebekken kaçtı ve ben ... yaşındayken aşırı dozdan öldü. Ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum. Belki on ya da on iki? Babamı hiç tanımadım."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Büyükannen ve büyükbaban nasıl insanlardı?"

Jett bacağını indiriyor ve iki ayağını da yere koyuyor ve sonra dizlerini zıplatıyor, sarsıntılı, koordinasyonsuz bir hareket. "Büyükannem çoğunlukla bir kabuktu. Büyükbabam ise şeytanın ta kendisiydi."

"Kötü muamele var mıydı?"

"Biraz taciz." Jett yine o boğuk sesi çıkarıyor. "Evet, biraz taciz vardı."

"Fiziksel mi, cinsel mi?"

Jett'in gözleri kayar ve sigaraya uzanmadan önce dizleri tekrar zıplar, çoktan söndürdüğünü hatırlar gibi olur ve elini bırakır. Tekrar kanepeye oturur. "Fiziksel. Canının istediği zaman, ki bu haftanın hemen hemen her günüydü, beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Büyükannemi döverdi, biz yetmezsek dövecek bir köpek de bulurdu."

"Özür dilerim. Bu çok kötü."

Jett'in bakışları Jamal'inkilerle buluşuyor ve belli belirsiz kafası karışmış görünüyor. "Yani, evet, oradan olabildiğince çabuk çıktım."

"Ve sen de buraya geldin. Okulda ne kadar ilerledin?"

"Liseden mezun oldum."

Jamal biraz şaşırmış görünüyor. "Sen mi yaptın? Bu harika."

"Evet, okulu severdim. Uzaklaşmak için bir yerd, anlıyor musun? Evden uzaklaşmak için."

"Arkadaşların var mıydı?"

Jett omuz silkiyor. "Birlikte uçtuğum insanlar."

Jett kıpırdanırken Jamal başını sallıyor. "Uyuşturucun ne, Jett?" "Meth. Eroin. Her neyse işte." Dizler yeniden başlar. "Yani hem uyarıcılar hem de opioidler. Birini mi tercih edersin?" "Duruma göre değişir." Jett detay vermiyor.

"Herhangi bir teşhis var mı?"

Jett duraksıyor. "Evet, şizofreni, anksiyete, depresyon, hepsini hatırlayamıyorum. Uzun isimler."

"Sokak uyuşturucularının yanı sıra reçeteli ilaçlar da alıyor musunuz?"

"Bazen. Ücretsiz kliniğe gitmeyi hatırladığım zaman."

"Hatırladığın zaman. Peki sokak uyuşturucularının parasını nasıl ödüyorsun?"

Jett önce kameranın dışına, sonra da Jamal'a bakar. "Yasadışı bok."

"Tutuklandınız mı?"

Jett ellerini dizlerine götürür ve sabitler. "Hayır, henüz bir vaka yakalayamadım. Şimdiye kadar tutuklama kaydı yok. Şanslıyım." Bunun üzerine gülüyor, ama yine kahkahası çabuk sönüyor.

ALTINCI BÖLÜM

Ambrose daha önce hiç adli tabibin ofisine girmemişti. İlk anda oranın kokusundan nefret etti, ayrıca soğuktan da nefret etti. Bütün gününü formaldehit ve çürüme kokan soğuk, kasvetli bir odada ölümlerle geçiren ve bu ruhlara adalet getirmek için çabalayan insanlara hayranlık duyması gerekiyordu. Ya da en azından cevaplar.

Ya da belki de böyle bir çalışma ortamına delirmeden tahammül edebileceklerini düşünerek bir miktar genel şüpheciliği hak ediyorlardı.

Durum ne olursa olsun, buraya gelen insanların çoğunun, onlar için bu laboratuvarındaki doktorlardan çok daha azını yapabilecek aileleri vardı. Bu kişilerden bazılarıyla ilk kez nefes almayı bıraktıktan sonra ilgilenilmiş olması bir trajedi.

Birkaç dakika önce tanıştığı ve Ambrose'un kendisine Clyde diye hitap etmesi için ısrar ettiği adli tabip Clyde Gates, "Tıpkı şüphelendiğimiz gibi," dedi. "Ev yapımı halüsinojenler önceki olay yerlerinde bulunanlarla aynı. Ekstazi, dekstrometorfan, psilosibin ve gıda boyası karışımı. Ancak bunlara hafif bir LSD kaplaması da eklenmiş."

Tanrım. Mor hapların üstündeki "BB" yazısını gördüğünde karışımı tahmin etmişti ama doğrulandığını duyunca midesi bulandı. Yine de LSD kaplaması beklenmedik bir şeydi ve bunu araştırması gerekecekti. "Ve bu kurbanların sistemlerinde de mi bulundu?" diye sordu.

Clyde başını salladı. "Yüksek dozda. Birden fazla içmişler. Bu insanlar kesinlikle la-la diyarındaydı. Ve bu" - Ambrose onu son gördüğünde boş motelin zemininde yatan genç kadını ortaya çıkarmak için çarşafı geri çekti-"hamileydi."

Karşısındaki Lennon'ın gözleri belli belirsiz parladı. "Ne kadar kaldı?"

"Yaklaşık on iki hafta."

Lennon, "Vücuduyla biraz temas halinde olsaydı hamile olduğunu anlayacak kadar uzun," diye mırıldandı.

Önündeki levhada yatan bu kadının bedeniyle uzaktan yakından "teması" olmadığını hissediyordu. Neyse ki yüzü temizlenmiş, gözleri ve ağzı kapatılmıştı. Yüzünde en son gördüğü o korkunç çılgılık şimdi huzurlu bir uykunun ifadesiydi. Bakışları ölü kadının koluna kaydı; kolun kıvrımında belirgin izler vardı ve daha aşağıda, her biri yaklaşık aynı genişlik ve uzunlukta olan soluk kırmızı yara izleri vardı. "O bir kesiciydi," diye not etti.

"Kesinlikle. Kalçalarında da yara izleri var, bazıları eski, bazıları ise daha yeni."

"Bu beni hep etkilemiştir," diye mırıldandı Lennon. "Neden kendini zaten incittiğinden daha fazla incitesin ki?"

Ambrose, "Acı, uyuşukluktan daha iyidir," dedi. "Acı sana hayatta olduğunu hatırlatır." Lennon'ın gözleri onunkilerle buluştu ve bu soğuk, hüznü odada, bir, hatta iki ya da üç acıdan daha fazla acı çekmiş genç bir kadının cesedinin başında dururken bile müfettişin güzelliğinden etkilendi. Kadın onun da ilgisini çekiyordu ve onu anlamak için zaman isterdi ama bunun mümkün olmayacağını biliyordu.

Ondan uzaklaşıp Clyde'a baktı. "Özellikle bu sahne hakkında beni rahatsız eden şey, halüsinojenlerin bir seks partisinin parçası olduğunu hiç duymamış olmam. Bunun işleri çok tuhaf hale getireceğini düşünürdüm."

"Bazı insanlar tuhaflığı sever," dedi Clyde.

Yeterince doğru. Ama dava zaten Ambrose'u rahatsız ediyordu ve bu da onu daha da rahatsız etti. "BB" damgalı açık mor halüsinojenler... oyuncak ayı ve çocuk oyuncakları. "Hayır, haklısın," dedi Lennon'a. "Halüsinojenler genellikle zihinsel ya da ruhsal bir deneyim için kullanılır, fiziksel bir deneyim için değil."

"Doğru. Kesinlikle," diye kabul etti.

Ambrose, "Ancak bu insanlar uyuşturucu kullanıcısı gibi görünüyordu," dedi. "Bedava ürün verildiğinde pek seçici davranmamış olabilirler."

Lennon'ın kaşları çatıldı. Bir süre sonra Clyde'a "Seks yapıp yapmadığını söyleyebilir misin?" diye sordu. "İsteyerek mi yoksa başka türlü mü?"

" sonra ikinci dişiyi de masaya yatıracağım ama bu dişinin içinde ya da üzerinde sperm yoktu. Anladığım kadarıyla yakın zamanda seks yapmamış."

"Duş da kullanılmış gibi görünmüyordu," dedi Ambrose, o sabah olay yerinde çalışan ve topladıkları örnekleri test için laboratuara gönderen kriminalistlerden aldıkları raporu hatırlayarak. Tesiste su hala açıktı ama duş kuruydu ve kalan suyu temizlemek için herhangi bir havlu da yoktu.

"Ve prezervatif ya da taze meni de bulunamadı," diye mırıldandı Lennon. "Yani belki de henüz cinsel ilişkiye girmemişti."

Ambrose, o sabah erken saatlerde ellerine geçen görüntüleri atıfta bulunarak, "Sokağın yukarısındaki bankadan alınan görüntülerde üçünün de gece yarısı motele doğru gittikleri görölüyordu," dedi. Clyde'a "Ölüm saatinin gece üç civarında olduğunu mu tahmin ediyorsunuz?" diye sordu.

"Aşağı yukarı bir saat," diye cevap verdi Clyde.

"Üç saat oturup sohbet etmek için uzun bir süre olurdu," dedi. "Peki seks yapmıyorlarsa, o kadar zaman boyunca ne yapıyorlardı?"

Lennon bir an için dudağını çiğnedi. "Evet. Uymuyor." Tekrar durakladı. "Yaralar hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Erkeğin ellerinde bazı savunma yaraları var, ancak bunlar çok hafif ve sığ, neredeyse çizikler. Bu da göğsündeki yaralarla ve özellikle de onu öldüren kalbindeki yarayla uyuşmuyor. Onlar derin kesikler. Bunlar için hatırı sayılır bir güç kullanılmış."

"Ve mahkûmiyet," dedi Ambrose. Onu kalp kaslarını delemek kadar güçlü bir şekilde bıçaklayan her kimse, her şeyi göze almıştı. Tam anlamıyla.

"Evet," diye kabul etti doktor. "Hiç tereddüt yok. Ve görsel açıdan bakıldığında, kadın kurbanların hiçbirinde kan sıçraması görünmüyor - evet, sadece kendi kanları olduğundan şüpheleniyorum. Ama silahın göğüs duvarından geçip kalbine saplanması için gereken güçle bıçaklamış olsalardı kesinlikle kan sıçraması olurdu."

"Bu da iki kadının da onu öldürmediğı anlamına geliyor. Yani bu vakada en azından olay yerinden uzaklaşan dördüncü bir kişi vardı" dedi.

"Kısa süre içinde daha kesin cevaplar alacağım, ama evet, kesinlikle öyle şüpheleniyorum e."

"Bu da bana ilk iki olayda başka bir kişinin daha olup olmadığını düşündürüyor. cinayetler de var."

"Kanıtlar bu insanların birbirlerini bıçakladığını doğruluyor, değil mi?" Ambrose sordu.

"Evet. Ama bazı yaralar daha derin ve daha ... kasıtlı mıydı?" Onay için Clyde'a baktı ve o da başıyla onayladı. "Halüsinojenler nedeniyle, yaraların farklı seviyelerde canlılığa sahip olup olmadığını söylemek zordu, daha iyi bir tanımlama yapmak gerekirse, birden fazla bıçak kullanan kişi nedeniyle mi yoksa ilaçlar nedeniyle mi?"

"Bu mantıklı. Halüsinojenlerin etkisinde olan insanlar duygular, tepkiler ve benzerleri arasında hızla geçiş yapabilirler," diyor Ambrose.

"Doğru. Ama şimdi-"

"Şimdi, muhtemelen her olay yerinden uzaklaşan bir katil olması kuvvetle muhtemel görünüyor."

Lennon Clyde'a bakmadan önce yavaşça başını salladı. "Daha yüzeysel yaralar. Buradan ne anlıyorsun? Katil, erkek kurbanın savuşturduğu yaralarla ısınmaya mı çalışıyordu?"

"Olabilir. Ya da katil onun karşılık vermesini beklemiyordu ve karşılık vermesi bıçağı tutan kişiyi öfkeden döndürecek kadar kızdırdı."

"Ya da kadınlar biraz şiddet uyguladıysa, belki de zarar verecek kadar güçlü bıçaklamadıkları için kızgındı. Diğer olay yerlerindeki kurbanlar birbirlerine çok şiddet uyguladılar. Ama belki bunlar yapmadı. Belki de bu durum katili çılgına çevirdi ama aynı zamanda, eğer amacı onları öldürmekse, işi devralmak zorunda olduğu anlamına da geliyordu," dedi Ambrose.

"Tamam, evet," dedi Lennon ve Ambrose bu kadını hiç tanımamasına rağmen gözlerinin arkasında dönen çarkları görebildiğine yemin etti. Kesinlikle çok katmanlıydı ama bir şey çok açıktı, o da son derece zeki idi. "Bu da bir olasılık. Ve dahası, eğer orada bulunan katil çekip gittiyse, bu olayı onun kurguladığı anlamına mı gelir?"

"Sanırım buna mecbur kalacaktı," dedi Ambrose ve bu özel durum onu diğerlerinden daha fazla üzdü.

"Başka bir şey var mı?" Lennon, ileri geri konuşmalarını izlemekte olan Clyde'a sordu.

"Pekâlâ," dedi Clyde kadının elini kaldırıp kirli tırnaklarını göstererek. "Üçüne de üstünkörü bir bakış, bana diğer kurbanlar gibi sokakta yaşadıklarını söylüyor. Üçü de belli bir süre yoğun uyuşturucu kullanmış, ama yine de kanlarında sadece halüsinojen tespit ettim."

"Bu da biraz tuhaf, değil mi?" Ambrose dedi ki. "Üçü de olay yerinde bulunan uyuşturucular dışında temizdi. Bu diğer dört kurban için de geçerli miydi?"

"Öyleydi," dedi Lennon. "Aslında hepsinin ölüm mahalline gelmeden önce en azından bir süre temiz kalmış olmaları garip."

Ölüm sahnesi. Bu tanım teninde bir dans etmesine neden oldu çünkü önceden planlanmış bir olaya başka bir göndermeydi. "Çok az kişi ölüm sahnesine isteyerek gelir," dedi Lennon'ın gözlerine bakarak.

"Hayır, çok değil," dedi.

"Yani muhtemelen yapmadılar."

"Katılıyorum. Bu insanlar muhtemelen ortaya çıkandan çok farklı bir şey bekleyerek geldiler."

Clyde dönüp arkasındaki masanın üzerinde duran bir şeye uzanarak, "Elimde bir ipucu olabilecek bir şey var," dedi. İçinde katlanmış bir kot pantolon bulunan plastik bir poşeti havaya kaldırdı. "Adam bunları giyiyordu."

Lennon, "Lütfen bana iç ceplerden birinde bir kimlik bulduğunuzu söyleyin," dedi. Kriminalistler hepsini dikkatle aradığı için ikisi de bariz bir yerde kimlik olmadığını biliyordu. Geçici olduğu düşünülen kişilerde sıklıkla olduğu gibi kurbanların kimliklerini tespit etmek zor olmuştu. Özellikle de bu insanlar genellikle ülkenin dört bir yanından geldikleri için, eğer varsa, kayıtları bulmak kolay değildi. Onları sisteme sokacak olan uyuşturucu suçlarından tutuklamaların çok azalmış olması bu zorluğu daha da artırıyordu.

"Ne yazık ki hayır. Ama bu yardımcı olabilir." Clyde çantayı kot pantolonun arkasındaki etiket görünecek şekilde hafifçe katladı. Ambrose ve Lennon eğildiler ve Clyde onun parfümünün kokusunu aldı. Bu özel odada herhangi bir şeyin hafif ve taze kalabilmesine şaşırmıştı ve onun havasının kısa süreli çekimi çok kısa ama hoş bir ertelemeydi.

"Şöyle mi yazıyor ..." Beyaz etiketin üzerindeki siyah mürekkebi seçmeye çalışırken kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

"Gilbert House," dedi Clyde. "Google'da arattım, Tenderloin'de evsiz erkekler için bir barınakmış."

Lennon kaşlarını kaldırarak, "Bunu siz de söyleyebilirdiniz, nazik beyefendi," dedi.

Clyde kıkırdadı. "Evet, ama çok az nefes alan ziyaretçim var. Bir dakikadan daha uzun süre kaldığından emin olmak istedim."

Clyde çarşafı tekrar kadının üzerine örttü. "Hemen yardımcı olabilecek başka bir şey bulursam öğleden sonra sizi arayacağım. Aksi takdirde, rapor mümkün olan en kısa sürede gönderilecektir."

"Teşekkürler, Clyde."

Ambrose, Lennon'la birlikte belediyenin tahsis ettiği araca doğru yürüdü ve yolcu tarafına bindi. Emniyet kemerini göğsünün üzerine çekti ve şimdi orada öylece oturan, pencereden dışarı bakarken parmaklarını dikkati dağılmış bir şekilde direksiyon simidinde oynatan Lennon'a baktı. Sanki görünmez bir piyano tuşuyla oynuyormuş gibi gerindi ve vurdu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"İlk iki sahnede bulduğumuz eşyaları düşünüyordum. Listeye tekrar bakmam gerekecek çünkü hepsini hatırlamıyorum. Çoğunlukla kurbanların sırt çantalarında ya da çantalarında taşıdıkları şeylerdi. . ekstra giysiler, battaniye, saç fırçası, vesaire." Durakladı. "Ama ilk olay yerinde, adamın yanında duran bir kemer vardı."

"Etrafa saçılmış başka şeyler de var mıydı, yoksa sadece bu mu?"

"Sadece bu, bu yüzden hatırlıyorum. Diğer şeyler yakınlarda duran çantalardan kataloglandı. Kimlik bilgileri yok ama hepsi evsiz bir insanın yanında taşıyabileceği şeyler gibi görünüyordu."

"Ama kemer çıkarılmıştı."

"Evet. Ve tıpkı en son olay yerindeki oyuncak ayı gibi adamın cesedinin hemen yanındaydı."

Ambrose bunu düşündü. "Bu belirli nesnelerin ipucu olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da mesaj mı?"

Direksiyonda yine duyulmayan birkaç nota çaldı. "Belki de. Ya da belki kemer de oyuncak ayı gibi bir dekor, rol yapma oyununun bir parçası olarak kullanılıyor."

"Ne tür bir rol yapma oyunu kemer içerir ki?" Gerçi onun da kendi fikirleri vardı ama bu fikirler onu her geçen gün daha da rahatsız ediyordu. Aslında, hafif bir korku hissi yaklaşmaya başlamıştı.

Yine de müfettişin ne düşündüğünü bilmek istiyordu. Müfettiş cinayet mahallerine aşinaydı, o ise değildi. Sadece bu da değil, önceden oluşturduğu şüpheleri vardı ve bunların net bir görüşün önüne geçmesini istemiyordu.

"Şey," dedi. "Bariz bir esaret açısı var. S ve M? Boktanlığın elli tonu mu?"

Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Tek bir kemer, bir tahakküm senaryosu için oldukça yetersiz bir aksesuar koleksiyonudur."

"Acının kırmızı odaları pahalıdır. Kurbanlarımız tam olarak para içinde yüzmüyorlardı." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken kaşlarını çattı. "Ama evet, bir kemer bize çok şey anlatmaz. Bu bir rol yapma oyunu da olabilir, çantalarından düşmüş de olabilir."

"Ya da içlerinden biri silah olarak kullanmak için çıkarmış olabilir." "Olabilir ama üzerinde kan ya da doku bulunmadı."

Terk edilmiş binada kanlı bir şekilde ölen iki kişinin fotoğraflarını gözünün önüne getirip orada tam olarak ne olmuş olabileceğini düşünürken yolcu tarafındaki camdan dışarı baktı. Lennon kemerin bir dekor olabileceğini öne sürmüştü çünkü diğer sahnedeki oyuncakların bu şekilde kullanıldığını tahmin etmişti. Fakat

. . . "Oyuncak ayının bir rol oyununun parçası olduğuna dair elimizde doğrudan bir kanıt yok, dolayısıyla bu düşünce tartışmalı olabilir."

"Hayır, biliyorum. Sadece yüksek sesle düşünüyorum." Ona doğru döndü. "Bu bana bazı şeyleri çözmemde yardımcı oluyor. Bu seni rahatsız ediyor mu?" Sesinde alaycılık yoktu. Dürüst bir soru soruyor gibiydi ve bu yüzden adam bir an düşündü.

Genelde yalnız çalışırdı, bu yüzden hiç sorun olmamıştı. Ama Müfettiş Lennon Gray için? Bu bir fedakârlık olmazdı. "Her zamanki tarzım değil ama uyum sağlayabilirim."

Nefes nefese küçük bir kahkaha attı ve arabanın parlak gün ışığında burnuna dağılmış soluk çilleri görebiliyordu. Parıltı gözlerinin altın sarısı elasını yakaladı ve yeşilin soluk halkasını ortaya çıkardı. Gözleri, bir zamanlar kızılçam ormanında durup, güneş ışığı tüylü dallarındaki aralıklardan sızarken o inanılmaz büyüklükteki ağaçlara baktığı açıklık gibiydi. Gözlerini kapatmış ve kendi küçüklüğünün hiç bu kadar farkında olmamışken bile kendini daha büyük bir bütüne bağlı hissetmişti. Bu duyguda harika bir şey vardı. Kendini bırakma.

Bir kabulleniş. Kendisini aşan ama yine de o ana kadar deneyimlediği her şeyden daha gerçek olan bir anlayış. Ve her ne sebeple olursa olsun, şimdi o duygunun küçük bir kalıntısını hissediyordu, ancak bunu açıklamaya başlayamıyor, o an bunun nasıl uzaktan benzer olduğunu hayal edemiyordu. "Bunu takdir ediyorum Mars," dedi. "Bu ortaklık için hâlâ umut olabilir."

Gülümsedi. Kızın neye cevap verdiğini bile hatırlayamıyordu, zihni çok uzaklara dalmıştı. Ama nedeni ne olursa olsun, söyledikleri hoşuna gitmişti. Ve bu davayla ilgili derin tedirginliğine rağmen, bunun doğru olmasını umuyordu çünkü henüz anlamlandıramadığı özelliklerin kafa karıştırıcı bir karışımı olan bu kadının etrafında olmaktan hoşlanıyordu. Genelde bu onu rahatsız ederdi. Bir şeyleri kategorize etmeyi, tanımlamayı ve isimlendirmeyi severdi. Hem süreçte hem de sonuçta rahatlık ve tatmin buluyordu. Ama Lennon'ın durumunda, biraz keşfedilmemiş bir bölgede olmaktan rahatsız değildi. *İlginç. Sınırların yokluğunda beni rahatlatan şey nedir?*

Lennon kontağı çevirdi ve geri geri başlarken dikiz aynasına baktı. "Bir saat içinde teğmenle bir toplantım var, sonra da yakındaki işyerlerinin diğer görüntülerine bakmam gerekiyor. Ne yazık ki, o bölgede son birkaç yıl içinde birkaç işyeri kapandı, bu yüzden elimiz kolumuz bağlı. Ama az önce daha fazlasının teslim edildiğine dair bir uyarı geldi. Öğleden sonra Gilbert House'u arayacağım ve yarın açık olduklarından emin olacağım ve sabah buluşacağız?"

"Evet, tabii. Kulağa hoş geliyor," dedi. "Diğer olayların ayrıntıları hakkında bilgi edinmem gerekiyor. Umarım sabah en azından bir kimlik bulabiliriz."

YEDİNCİ BÖLÜM

Lennon'ın Tenderloin mahallesine gelmesinin üzerinden birkaç ay geçmişti. Bu kısa süre içinde bile, Ambrose'la birlikte yeni döndükleri Hyde Sokağı'ndaki sefalet ve insan sefaleti önemli ölçüde artmış görünüyordu.

Şükran Günü'ydü ve görünüşe göre bu insanların hiçbirinin gidecek bir yeri yoktu. Ya da belki de yemek servisi yapan kiliselerden birine gitmeyecek kadar erken bir saatti.

Gilbert House'u bir gün önce aramıştı ve bu sabah çalışanlarının olacağı söylendiğinde şaşırmamıştı. Böyle yerler bir gün bile tatil yapmazdı. Evsiz sorunu tatil günlerinde ortadan kalkmıyordu. Suç da öyle.

Birkaç blok öteye park etmek zorunda kalmıştı ve Leavenworth adresine doğru yürümeye başladıklarında Ambrose'un etrafına bakındığını gördü, yüzündeki ifade biraz . "Şehre en son ne gelmiştin?" diye sordu.

Ona şöyle bir baktı. "Yıllar oldu."

Çöplerin etrafından dolaştı. "Banliyölere kıyasla burası distopik bir cehennem manzarası gibi görünüyor olmalı."

Çakıllı bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir. Burada işler kötü."

Evet, burada işler kötüydü, coğrafi olarak konuşursak, TL dünyanın en pahalı şehirlerinden birinin tam ortasında birinci sınıf bir gayrimenkul olsa bile. *San Francisco'nun araftı*. Lennon buralıydı ama o bile soylulaştırmanın burada başarısız olmasının tarihsel nedenlerini bilmiyordu. Ama kesinlikle öyleydi.

"Pleasant Hill'de ne işin vardı ki?" diye sordu. Böyle bir caddede dikkatini dağıtmanın akıllıca olmadığını biliyordu ama açıkçası küçük bir dikkat dağınıklığı da gerekliydi.

Başını ona doğru çevirdi ve gözlerindeki boş bakışa rağmen adımlarını yavaşlatmadı. Vücut dilinden, buranın sakinlerinden korkmaktan ziyade bu duruma şaşırdığı anlaşılıyordu ve bu da onun yanında kendini daha rahat hissetmesini sağladı. Fiziksel bir tehditle karşılaştıklarında kaçıp saklanmayacağına güvenebilirdi. Ancak şimdilik tek tehdit koku loblarına yönelikti.

"Her şeyden çok yaptık. İlgi alanım kayıp kişilerdi, ancak bu konuda çok fazla vaka yok, bu nedenle San Francisco'da hiç ajan bulamadıklarını ve bu vakayla ilgili olarak yerel saha ofisleriyle iletişime geçtiklerini öğrendiğimizde, şiddet suçlarıyla ilgili biraz deneyim kazanma şansı için gönüllü oldum."

Bunu yumuşak bir şekilde söylemişti ama Lennon'ın içinde cevabını prova ettiğine dair tuhaf bir his vardı. Bu davada FBI'ın bildiği ama onlarla paylaşmadığı başka bir şey mi vardı? "FBI bu davaya tam olarak neden çağrıldı? Yani, bir seri katil fikrinin her zaman federalleri alarma geçirdiğini anlıyorum, ancak henüz durumun bu olduğundan bile emin değiliz. Sizin ya da herhangi bir ajanın bu dava üzerinde çalışması için erken görünüyor."

Ambrose kaldırımdaki kustumuk yığınının etrafından dolandı. "Sanırım yeni bir sokak uyuşturucusunun yaygınlaşmasından endişe ediyor olabilirler. Birkaç yıl önce, fentanil ve ksilazin adı verilen bir at sakinleştiricisinin karışımı olan bir ilaç daha yaygın olarak kullanılmaya başlandı. Küçük bir sorun olarak başladı ama o zamandan beri patladı. Hükümetin böyle bir konuda tekrar yanlış tarafta yakalanmak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bu zombi ilacı mı?" "Tranq.

Duymuş ?"

"Evet." O da etkilerini bizzat görmüştü, yani genellikle amputasyona yol açan çürüyen yaraları. Oakland'da bir adamın uyuşturucu arkadaşının yüzünün bir kısmını yediğini duymuştu. Narcan'a da yanıt vermemişti ki bu da bambaşka bir sorundu. "Yani mesele seri katil ihtimali değil de, olay yerinde bulunan ev yapımı uyuşturucunun insanların cinayete meyilli hale gelmesine neden olan halüsinojenlerin bir karışımı olması endişesi mi?"

"Muhtemelen. Her iki durumda da, durumun önüne geçmek en iyisi. Bu tür şeyler kolayca politikleşebilir. Sağlık hizmetlerini ve diğer yüzlerce bürokrasiyi etkilemektedirler. Şu an için, ilacın ne olduğu bilinmiyor.

Birinin bodrumunda, yasadışı bir laboratuvarda pişirilmişse ya da sınırdan gelmişse."

Ah. Politik. Şimdi her şey anlaşıldı. Federaller bu işe karışmıştı çünkü hükümet bunun geri dönüp kendilerini ve sorgulanmasını istemedikleri bazı politikalar hakkında soru işaretleri yaratmasından korkuyordu. Bu yüzden onları bilgilendirmesi için Ambrose Mars'ı göndermişlerdi.

Halüsinojenlerin fiziksel olmaktan çok zihinsel bir deneyim olduğuna dair Clyde'la yaptığı konuşmayı düşündü. "Bildiğim kadarıyla halüsinojenler tipik olarak öfori yaratır, şiddet eğilimi değil."

"Ancak doğru kombinasyonda ve doğru tetikleyicilerle, belki de diğer uyuşturucu karışımlarına göre şiddet eğilimlerini ortaya çıkarma olasılığı daha yüksektir" dedi.

Başını yana eğdi. "Doğru, sanırım. Kötü yolculuklar geçiren insanlar duymuştum. Belki de onlardan birine neden olmuştur. Hani o ilacı insanlar karşılındakini dev bir örümcek falan sanıp ona göre saldırırlar ya? Sırf neyle karşı karşıya olduğumuzu bilelim diye ilacı almak için gönüllü olmak istiyorum."

Ona tedirgin bir bakış attı.

"Şaka yapıyorum," dedi. "Üniversitedeyken ot bile içmezdim."

"Hiç böyle bir tek boynuzlu at duymamıştım."

"Bu benim. Olağanüstü tek boynuzlu at, hizmetinizdeyim."

Çocuksu bir gülümseme takındı yüzüne, ama nedense bu kirli manzaraya hiç yakışmıyordu. Sanki bu ifadenin ardındaki masumiyet kalıntıları bu pis sokakta aniden ve şiddetle bozulabilirmiş gibi, ona bunu bir kenara bırakmasını söylemek için garip bir içgüdü duydu. Ne? Bayat havanın kendisinin tatlılık için zehirli olduğunu mu düşünüyordu?

Ajan Ambrose Mars hakkında edindiğiniz izlenim bu mu? Tatlılık mı? Sayılır, ama daha önce tanıdığından farklı bir tür. Ve belki de onunla ilk karşılaştığında dengesini bozan tuhaflık da buydu. İş gereği muhtemelen pek çok kötülük görmüş, dikkat dağıtacak kadar çekici bir adamdı ama yine de onda neredeyse ... kurnaz olmayan bir şey vardı. Olağandışı.

Birkaç dakika sessizce yürüdüler, Lennon boş dükkânların ve evsizlerin çadırlarının bulunduğu sıraya fon oluşturan eski binaların her yüzeyine sıçramış grafitileri inceledi.

yaşadı. Elini burnuna götürdü, yoğun idrar ve dışkı kokusunu bastırmak için nafile bir çabayla el losyonunun kokusunu içine çekti.

"Tanrım, bu gözlerimi yakıyor," dedi, sesi kendi eli tarafından boğuklaştırılmıştı.

"Bu doğal bir yaşam biçimi değil."

"Bu insanlar hasta," dedi. "Uyuşturucu ve kim bilir başka nelerin etkisi altında."

Haksız değildi. Korkunçtu. Ve doğrusu? Topluma yardım etmek, acıların ve çirkinliklerin içinden geçmek, bir mağdurun olduğu her yerde -her *yerde-ortaya* çıkmak onun işi olsa da, bundan uzaklaşmak istedi. Gitmek, arabasına binmek ve buradan bir yere gitmek istedi. Böyle bir şey yokmuş gibi davranmak istedi, çünkü o bile bu insanlara yardım etmek için kendini çaresiz hissediyordu. Ve Tanrım ama bu iç karartıcı bir duyguydu.

Kaldırımı dolduran çöplerin üzerinden ve etrafından dolaştı, bazıları kapaklı, çoğu kapaksız iğnelerle dolu oluklara baktı.

Lennon'ın başı döndü. Havayı dolduran sadece sidik ve kusmuk kokusu değildi. Bu başka bir şeydi, daha derin ve daha iğrenç bir şey, insan atıklarının daha tanımlanabilir kokularının altında asılı duran hormonal bir korku teriydi. Çadırlardan birinden tanımlayamadığı bir ses geldi ve ölüm gibi kokan o küçük naylon kapsülde neler olup bittiğini bilmek istemediği için adımlarını hızlandırdı.

Bu tür sahneler onu her zaman tek bir düşünceyle vururdu: *Aman Tanrım. Bu insanlar böyle yaşıyor.* Ve nasıl olmuştu da bu şehir -ya da herhangi bir şehir- bunun yarı yarıya normal olduğu bir yere dönüşmüştü?

Gilbert Evi'nin bulunduğu sokağa döndüler. Yaşlı bir kadın köşede kollarını sallayarak daireler çizerek yürürken kendi kendine kıkırdıyordu. Belli ki kafayı bulmuş olan diğerleri kadının yanından ayaklarını sürüyerek geçiyor, ona pek aldırış etmiyorlardı; bir adamın pantolonu kalçasından o kadar aşağı sarkıyordu ki düşmemesi mucizeydi. Bir binanın duvarının dibinde kıvrılmış bir adam vardı, ağzı açıktı, onu bu getiren pipo hala alt dudağının üzerinde tünemişti.

Bir bloğun her iki ucunda birer tane olmak üzere iki içki dükkânının, "Lil' Baby Girl" adında bir sanatçının sahne aldığı bir striptiz kulübünün, bir elektronik sigara dükkânının ve metal açılır kapanır, garaj tipi kapıları kapalı olduklarını gösteren diğer işyerlerinin önünden geçerek yollarına devam ettiler.

"Hey, anne, senin gibi güzel bir şey burada ne arıyor?" dedi bir adam, kapı aralığında çıkarak yollarını kesti ve Lennon'ın irkilerek hızlı bir adım atmasına neden oldu. Adam yaklaştı ve Lennon adamın kokusunu aldı - ot ve insan kokusu. Adamın gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanaklarında açık yaralar vardı.

"Adamım," dedi Ambrose elini kaldırarak. "Çok iyisin." Elini cebine attı ve birkaç banknot çıkarıp adama uzattı. "Git kendine yiyecek bir şeyler al, tamam mı?"

Ambrose'un elindeki banknotları almadan önce adamın gözleri parladı. "Tanrı seni korusun. Teşekkür ederim, kardeşim." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı, o birkaç doları kendisini çağıran ahlaksızlığa harcamak için yola koyuldu. Kendisi olmadığı sürece, ne olduğu umurunda değildi.

Nefesini bıraktı ve yürümeye devam etti. "Teğmen Byrd insanlarla iyi anlaştığınızı söyledi. Para dağıtmak senin sırrın mı?"

"Her zaman değil ama genellikle en hızlı yöntem budur."

"Eminim." Bir zamanlar tek ailelik bir ev olduğu belli olan ama şimdi evsizlikten etkilenen erkekler için bir sığınak olarak hizmet veren binanın önünde durdu. Onlara doğru yerde olduklarını söyleyen tabela belli ki elle boyanmıştı ve üzerinde bir gökkuşağı, bir barış işareti ve kanatlarını açmış bir dizi mavi kuş vardı. Bu tabelada hüznü bir şeyler vardı ve Lennon gözlerini kaçırdı.

Ağır metal bir güvenlik kapısı ön kapıyı örtüyordu ve Lennon zile bastı, zombiye benzeyen adam peşinde olabilmemiş gibi omzunun üzerinden baktı. Kaldırım boyunca ayaklarını sürüyerek yürüyen birkaç keş gördüyse de hiçbirisi Ambrose ve onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Hiçbiri titrek bir adımı diğerinin önüne atmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi.

"Alo?" Kapının yanındaki dahili telefondan bir ses geldi.

Lennon eğildi. "Müfettiş Lennon Gray ve Ajan Ambrose Mars burada. Dün aradım ve Ellen'la konuştum. Birkaç soruyu yanıtlamak için birinin müsait olacağını söyledi."

Bir duraklama oldu ve sonra onları karşılayan kadın, "Bekleyin lütfen. Hemen geliyorum." On saniye geçmeden iç kapı açıldı ve kısa siyah bukleli yaşlı bir kadın verandaya çıktı. Hem Ambrose hem de Lennon kendi rozetlerini gösterdiler ve kadın kapının kilidini açarak içeri girmelerine izin verdi.

Güvenlik kapısını arkalarından kapattılar ve kadını evin içinde takip ettiler. Harika kokuyordu: kelimenin tam anlamıyla temiz bir nefes. Lennon mutfağın her neredeyse, burada yaşayan erkekler için bir ziyafet hazırlayan insanlarla dolu olduğunu varsaydı. bir dizi basamak bulunan geniş bir fuayeye adım attılar. Bir adam merdivenlerin kıvrımında kayboluyordu ve birkaç adam da sağ tarafta, eski görünümlü bilgisayarların bulunduğu masaların ve uzak duvarda kitap raflarının olduğu bir odada oturuyordu.

"Ellen bir not bırakmış," dedi kadın onlara. "Ben Myrna Watts. Evin yöneticisiyim. Bu gizlilik gerektiren bir şey mi? Burada sadece bir ofisimiz var ve personel şu anda onu kullanıyor, ancak dışarı çıkmalarını isteyebilirim."

"Bu iyi," dedi Lennon. "Fazla vaktinizi almayacağız."

Bayan Watts başıyla onayladı. Ziyaretlerinden dolayı telaşlanmış ya da endişelenmiş görünmüyordu ve Lennon, polisin pansiyonerlerinden biri hakkında bilgi almak için sık sık gelip gelmediğini merak etti.

Telefonunu açtı ve etiketinde *Gilbert House* yazan pantolonu giyen adamın fotoğrafını çabucak buldu. Morgda çekilmiş yakın bir fotoğrafı ve merhum şu anda uyuyor gibi görünüyordu. Lennon fotoğrafı Bayan Watts'a doğru çevirdi. "Bu adamı tanıyor musunuz?" Bayan Watts boynundaki zincire asılı gözlüğü kaldırdı ve fotoğrafı daha iyi görebilmek için Lennon'ın telefonunu aldı. Kadın resmi incelerken, Lennon'ın gözleri kapının yanındaki ilan panosuna kaydı. El ilanları vardı ve BİLDİRİMLER ve bir parlak renkli Davetiye için ve Kahramanlar DJ Fair Play'in sahne aldığı Evsizlik için Yıllık Umut Işıkları Ödül Yemeği. Evsiz nüfustan bağış toplamayan kimse var mıydı? Para nereye gitti? Ve sorun bu kadar kontrolden çıkmışken ödülü tam olarak kim hak ediyordu? kahramanlar neredeydi? "Aman Tanrım," dedi Myrna, Lennon'ın dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Bu Cruz. Son birkaç yıldır ara sıra burada kalıyordu. Ne yazık ki sokakları tercih etti." İcini çekti, omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "O öldü, değil mi? Şaşırmadım ama ..." bir ileri bir geri baktı.

"Eğer buradaysanız, ölümü bir suçla bağlantılı olmalı." "Evet, Bayan Watts. Öldürüldüğüne inanıyoruz."

Bayan Watts başını salladı. "Şaşırmadım. Aslında bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. O kadar çok ölümden döndürüldü ki

Bazen ona Tony Narcan denirdi." "Tony mi?"

"Bu onun ilk adı. Üzgünüm, burada çoğumuz ona Cruz derdik. Ama bu aslında onun soyadıydı. Anthony Cruz. Onu buraya nasıl bağladınız?"

Lennon, daha fazla ipucunu ortaya çıkarabilecek bir ipliği çektiklerine dair ilk umut titreşimini hissetti. "Etiketinde Gilbert House yazan bir kot pantolon giyiyordu."

Bayan Watts Lennon'a küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ah, anlıyorum. Evet, buraya kabul edildiklerinde tüm erkeklere temiz bir kıyafet ve bir çanta dolusu tuvalet malzemesi veriyoruz."

"Burada kalmanın şartları var mı?" Ambrose sordu.

Bayan Watts başıyla onayladı. "Doksan gün boyunca kalmayı taahhüt etmeleri gerekiyor, bu süre zarfında temiz ve ayık olacaklar." Sağ taraflarındaki geniş odayı işaret etti; burada birkaç yorgun görünümlü adam bilgisayar ekranlarına bakıyor, iki kişi de kitap raflarının yanında oturmuş, biri uyukluyor, diğeri de dergi okuyordu. "Özgeçmiş oluşturmalarına ve ardından iş aramalarına yardımcı oluyoruz. Üst katta, mülakatlar için ödünç alabilecekleri profesyonel kıyafetlerle dolu bir odamız var."

"Bay Cruz'un burada birkaç kez kaldığını söylemişsiniz. Doksan gününü tamamladı mı?"

"Bay Cruz *dokuz* günü bile tamamlayamadı." Tekrar iç çekti. "Onu geri götürmeye devam etmemeliydik, ama ... o adamın nazık bir ruhu vardı. Ve dürüst olmak gerekirse? Temizlenmek *istiyor* gibi görünüyordu, gerçekten. Ama bunu başaracak gücü bir türlü bulamıyordu." Kaşlarını çatı. "Onu son gördüğümde mucizevi bir tedaviden bahsettiğini hatırlıyorum." Hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bağımlılıkla ilgili olarak daha önce de böyle şeyler duymuştum. Her zaman onları düzeltecek yeni bir hap vardır, bilirsiniz. Tüm isteklerini ortadan kaldıracak. Eğer böyle çözüm olsaydı, suya kendim koyardım."

Mucize tedavi. Ne yazık ki o da insanların böyle konuştuğunu duymuştu. Ve ilaç endüstrisi de bu yanlış fikre uymaktan çok mutluydu. Bir maddeye olan bağımlılığı gidermek için bir madde ve ardından bir başkası. Ve böyle devam ediyordu.

"Nerede dair bir fikriniz var mı?" Ambrose sordu. Bayan Watts düşünürken dudaklarını yana doğru büzdü. "Emin değilim.

Ama bunu bilecek biri varsa o da Darius Finchem'dir. Babası eskiden

Golden Gate'teki gençlik sosyal yardım programını yaklaşık beş yıl önce Darius devraldı."

Ambrose başını kaldırdı. "Gençlik yardımı mı?"

"Mm-hmm. Şaşırtıcı olduğunu biliyorum ama Cruz biraz daha yaşlı görünmesine rağmen sadece yirmi yaşındaydı. Uyuşturucu ve tıbbi bakım eksikliği insana bunu yapar. Her neyse, belki de yirmi yaş tanım olarak genç bile sayılmaz ve Cruz merkez için çok yaşlıydı. Ama Darius'ta babasının kalbi var ve adam kimseyi geri çeviremez. Tenderloin'de olup biten her şeyi biliyor ve sokaklarda yaşayan hemen herkes oradaki programlardan birinden yararlanmış. Eskiden yemek dağıtırdı ama bir izin sorunu yüzünden bu işi bıraktı."

Lennon gözlerini devirmek istedi. "Anlaşıldı," diye mırıldandı. *Elbette* bürokratlar aç insanları doyurmadan önce insanların bir ücret ödemesini ve bir yığın evrak doldurmasını gerekli görmüşlerdi.

Lennon telefonundaki diğer kurban fotoğraflarını hızla gözden geçirerek Bayan Watts'a onları da tanıyıp tanımadığını sordu. Ancak kadın üzüntüyle başını salladı. "Keşke onlar için de yardımcı olabilseydim."

"Bize verdikleriniz için minnettarız," dedi Lennon. Gelirken aldıklarından daha fazlaydı. "Teşekkür ederiz."

"Bir şey değil. Darius'u gördüğünde Myrna'nın selamını söyle. Hâlâ burada yaşayan ve çalışan ve TL'den henüz vazgeççok fazla insan var."

Lennon gençlik merkezine yürümek yerine arabayla gitmeye karar verdi, özellikle de açık olacağından emin olmadığı için. Hyde Sokağı'nın en kötü bölümünden kaçınmak için bu kez arabasına doğru ters yönden gittiler. Ajan Mars ona korkak diyebilirdi ama bir günde ancak bu kadar sefalet ve acıyla başa çıkabilirdi. Bunun gibi mahallelerde çalışan, her gün bir şeyleri daha iyi hale getirmeye çalışan ve muhtemelen ister bireylerde ister bölgenin kendisinde olsun, çok az gelişme gören insanların hakkını vermeliydi.

Gençlik merkezi, diğer iki küçük kare binanın arasına sıkışmış küçük kare bir binaydı. Tam karşılarında bir park yeri buldular.

Sokağın aşağısındaki ışık kırmızıya döndüğünde ve trafik durduğunda kırmızı ışıktaki geçti. Kapı ardına kadar açık duruyordu ve içeriden Beethoven'ın Beşinci Piyano Konçertosu duyuluyordu. Klasik müzik yersiz görünüyordu ve Lennon Ambrose'a baktı ve dudaklarında bir gülümseme görünce şaşırdı, sanki uyuşturucu ve suçla dolu bir mahalledeki bir gençlik merkezinden Beethoven'ı duymayı bekliyormuş gibiydi.

İçeride genç erkekler ve kadınlar kanepelerde ve koltuklarda oturuyor, ayaklarını uzatmış sohbet ediyorlardı; bir adam dramatik bir şekilde "air piano" çalıyordu ve yanındaki iki kişi gülüyordu. Kadınlardan biri onları fark etti ve diğerleri, arkadaşlarının yüz ifadesini fark etmiş olacaklar ki, onun şüpheyle kime baktığını görmek için döndüler.

Sırtını onlara dönmüş kanepede oturan adam ayağa kalktı ve müziğin sesini kısıtı. "Merhaba. Sizin için ne yapabilirim?"

"Siz Darius Finchem misiniz?" diye sordu.

"Suçlu olduğun kesin." Adam sıcak bir şekilde gülümsedi, dişleri beyaz ve düzdü, uzun saçları ensesinde toplanmıştı.

"Hey, Darius, polisler seni içeri almaya mı geldi? Ne yaptın sen?" diye seslendi genç adamlardan biri, bunun üzerine diğerleri gülüp kıs kıs güldüler.

Darius Lennon ve Ambrose'a doğru yürüdü ve sırayla her ikisinin de elini sıktı. "Memurlar. Ya da bekleyin, dedektifler, değil mi?"

"*Müfettiş*, SFPD'nin dedektif yerine kullandığı unvan, ama evet. Bizi ele veren neydi?" Lennon sordu. Ama bunu söyledikten sonra gülümsedi. Buradaki atmosfer hiç de düşmanca değildi.

"Bir başparmak gibi göze batıyorsun. Ama sorun değil. Gençlik merkezinde herkese kucak açıyoruz." Kapının hemen dışında tiz bir fren sesi duyuldu ve Lennon omzunun üzerinden bakınca bir otobüsün ön tarafa yanaştığını gördü. Darius Ambrose'a doğru eğildi ve etrafta uzanan gençlere seslendi. "Otobüs geldi," dedi. "Haydi, dışarıda sıraya girin." Kadınlı erkekli herkes ayağa kalkıp kapıya yöneldi, yanlarından geçerken Lennon ve Ambrose'a sadece biraz meraklı bakışlar fırlattılar.

"Saha gezisi mi?" Ambrose sordu. Darius kenara çekilirken, binanın arka taraflarında bir yerlerde bulunan birkaç genç daha kapıdan dışarı çıktı.

"Evet," dedi Darius, Ambrose'a bakıp başını eğerek. "Tam Dağı. Yürüyüşe çıkacağız, sonra da Glide'a gideceğiz."

Memorial Kilisesi'nde akşam yemeği için."

"Yürüyüş mü?" Lennon bunu duyduğuna gerçekten şaşırmıştı ama hoşuna da gitmişti. "Bu harika. Tam Dağı çok güzeldir." Lennon kardeşiyle birlikte Tamalpais Dağı'nda birkaç kez yürüyüş yapmıştı. İnanılmaz patikalar. Güzel manzaralar. Ve şehrin bir saatten az dışında.

Darius gülümsedi. "Babam her zaman doğanın ruhu iyileştirdiğini söylerdi." Durakladı ve otobüse binen gençlerin oluşturduğu sıraya baktı. "Bu çocukların çoğu öyle ya da böyle yaralı, bu yüzden mümkün olduğunca çok saha gezisi yapıyoruz. Geçen hafta sahile gittik. Hiçbir şey olmasa bile, bu onları bu sokaklardan başka bir şeye maruz bırakıyor."

Ambrose gözlerini kaçırdı, Lennon'a bir duygusunu sakladığını düşündüren bir tavırla gözlerini kısarak baktı. "Baban bilge bir adama benziyor. Ne zaman emekli oldu?"

"Sadece geçen yıl. Kanser. Ama durumu iyi, çok sevdiği doğadan faydalanıyor. Her neyse, senin için ne yapabilirim? Yapmam gerek. . . ." Otobüse doğru işaret etti, binecek sadece birkaç çocuk kalmıştı.

"Evet, üzgünüm," dedi Lennon telefonunu çıkararak. "Gilbert House'daki Myrna Watts bizi size gönderdi. Bu arada selam söyledi. Ne yazık ki suç mahallinin bir parçası olan birkaç kişinin kimliğini tespit etmeye çalışıyoruz. En azından biri bu bölgeyi sık sık ziyaret ediyormuş."

Telefonunu Darius'a doğru tuttu ve Darius Anthony Cruz'un fotoğrafına kaşlarını çatarak baktı. "Cruz," dedi. "Evet. Öldü mü?"

"Evet, bunu söylediğim için üzgünüm. Bize onun hakkında söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

Darius bunu düşündü. "Ben ve babam düzenli olarak Glide'da yemek servisine yardım ederiz ve Cruz da yemek için uğradı. Ama onu aylardır görmedim. Kahretsin, iyi bir adamdı. Ne yazık."

Lennon parmağını ekranda gezdirerek yaşlı kadının bir sonraki fotoğrafına, ardından da daha önceki olay yerlerinde bulunan diğer kurbanlara baktı. Darius otobüse baktı ve şoföre bir dakikaya kadar belirtmek için parmağını kaldırdı. Sonra fotoğrafları inceledi. Birkaç dakika sonra başını salladı. "Onları hiç görmedim."

Lennon son resme, ölürken bile oyuncak ayısına sarılan genç kadına doğru kaydıldı. "Ah, . Evet, onu tanıyorum. Geary'de çalışan bir fahişe." Lennon'ın gözleriyle buluştu. "Ya da çalışıyordu. O da mı öldü?"

Lennon, içinde küçük bir zafer sarsıntısı vızıldarken bile başını salladı. Başka bir kimlik. "Adı ne?"

"Cherish. Soyadını ya da bu ismin gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama kullandığı isim buydu. Geary'deki kadınlar daha fazla bilgiye sahip olacaklar ama bunun için para ödemeniz gerekecek." Bakışları bir an için yukarı doğru kaydı. "Cellar denen şu bodrum katındaki kulüpte konserler vermiş olabilir. Gerçekten adi bir yer. Arka odalarda ne istersen bulabilirsin - ne istersen demek istiyorum - ama tabii ki bunun reklamı yapılmıyor. Birini tanıyor olmalısın. Kızların birçoğu gelirlerini oradan sağlıyor, ama birçoğu bunun çok fazla olduğunu düşünüyor. Ve eğer bu kızları tanıyorsanız, bu bir şey söylüyor. Eskiden polisler baskın yapardı ama bundan vazgeçtiler."

Bir çocuk otobüsün camlarından birini kaydırarak açtı ve dışarı eğildi. "Hey, Dar, geliyor musun, gelmiyor musun?"

Adama el salladı. "Hey, gitmem gerek," dedi. "Ama başka bir şeye ihtiyacın olursa beni merkezden ara."

"Teşekkürler, Darius. Çok yardımcı oldun."

Lennon, Ambrose'a döndüğünde, başını sallayarak hızla bekleyen otobüse doğru yürüdü ve kısa basamakları koşarak çıktı. "Anthony Cruz ve Cherish," dedi ona.

"Bu iyi bir başlangıç," dedi. "Geary boyunca yürümeye var mısınız?"

Saatine bir göz attı. "Saat daha üç. Sence çalışan kızlar dışarıda mıdır?" Peki Şükran Gün'ünde? Müşterilerin çoğu evde aileleriyle birlikte hindi ve balkabağı turtası yemiyor muydu?

Omuz silkti. "Belki bir ya da iki tane. Gidip ."

Caddeyi geçtiler ve sokağın yarısına kadar park etmiş olan arabaya doğru döndüler. "Bahsettiği kulüp, Mahzen. Gerçek bir kâbusa benziyor." Lennon'a bütün bir korku filmi böyle bir mekânda geçebilirmiş gibi geliyordu. Bu arada, diğerleri orayı işyerleri olarak görüyordu. Ürpermek için kendini zor tuttu ve adının Cherish olduğunu yeni öğrendiği ölü *hamile kadının* yüzünü görmemek için elinden geleni yaptı. Lennon onun yasal içki içme yaşında olup olmadığını bile merak etti.

Yine de polislerin orada baskın yapmayı bırakmasına şaşırılmamıştı - tıpkı sokaklarda dolaşan fahişeler gibi, rızaya dayalı seks işçiliği yapan insanları tutuklayabilirdiniz, ancak iki saat içinde dışarı çıkarlar ve hemen geri dönerlerdi. Zaten yakında suç olmaktan çıkarılacaktı ve polisler de bunu biliyordu. Kimse kendini tehlikeye atmak istemiyordu.

Artık mahkemeler tarafından suç olarak görülmeyen bir şey için. Ne anlamı vardı ki?

Arabaya bindiler ve ikisi de emniyet kemerlerine uzandılar. Lennon Ambrose'a baktı. "Arka odalarda ne istersen alabileceğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istiyor muyum?" diye sordu.

"Olmadığını biliyorsun."

Kemerini yerine takmadan önce başını sallayarak söylediklerini kabul etti ve sonra ona doğru döndü. "Bana şunun cevabını ver. Eğer Mahzen gibi yerler varsa, insanlar neden elektriksiz terk edilmiş bir motele zorla girme ihtiyacı duysunlar? Neden her şey için hazırlanmış bir arka odaya girmiyorlar?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Daha fazla mahremiyet, kimsenin rahatsız etmeyeceğine dair bir güvence mi arıyorsunuz?"

Ya da çığlıkları duyup karşılık vermek. Mahzen gibi bir yerde çığlık atılması beklenmez miydi?

Son olay yerindeki üç cesedi, etraflarındaki kan birikintilerini hayal ederken küçük bir homurtu çıkardı. "Tuhaf olan hem Myrna Watts'ın hem de Darius Finchem'in Anthony Cruz'un bariz sorunlarına rağmen ne kadar tatlı bir adam olduğunu söylemeleri. Pedofili fantezisini gerçekleştirmek isteyen bir adamın tarif edeceği bir şey gibi görünmüyor." *Nazik bir ruh.* Myrna ona böyle dememiş miydi?

"İnsanları her zaman tanıyamazsınız," dedi Ambrose. "Uyuşturucu insanları çarpıtıyor ve yırtıcı hayvanlar göz önünde saklanıyor."

"Sanırım. Ama bu ikisi kolay kolay kandırılabilir insanlara benzemiyor. Böyle bir mahallede çalışırken nasıl olabilirsin ki?"

"Ayrıca senaryoda pedofili fantezisini gerçekleştirenin erkek olduğunu varsayıyorsunuz. Belki de kadınlardan biriydi."

Lennon yanağının içini çiğnedi. *Ne yazık ki doğru.* İstatistiksel olarak düşünüyordu ama bir cinayet soruşturmasında böyle varsayımlarda bulunmak hataydı. "Anthony Cruz'un Myrna Watts'a bahsettiği sözde mucize tedavi hakkında bir fikriniz var mı?"

Ambrose omuz silkti. "Onun da dediği gibi, can simidi arayanlar her şeye sarılırlar. Hükümet, insan denekleri içeren bir ilaç denemesini finanse ettiğinde, Anthony Cruz gibi insanlar ilk gidecekleri kişilerdir."

"Paraya ihtiyacı olan ve beden egemenliği konusunda yarım yamalak bir anlayışa sahip olanlar mı?"

Başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Evet. Ya da hiçbir şeye dayanmayan bir umut da olabilir. Neyi kastettiğini kim bilebilir?" Ambrose ona son bir kez sıkıntılı bir bakış attıktan sonra yüzünü görememesi için pencereye doğru döndü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

On Yedi Yıl Önce
Hasta Numarası 0022

Jett elini cebine attı ve sigara paketini çıkardı, paketin boş olduğunu fark etmeden önce bir tanesini eline almaya çalıştı. "*Lanet olsun.*"

biri dün gece bardan çıkarken neredeyse dolu olan paketi düşürmüş, Jett de birkaç adım gerisinde kalmıştı. Paketi yerden almış ve adamın bundan haberi bile olmamıştı.

Şanslı bir orospu çocuğu. Bu oydu.

Göğsünde kakhaha olabilecek bir şey yükseldi, ancak çoğu zaman kakhaha ile çığlığı ayırt etmekte zorlanırdı. Her neyse yutkundu, vücudunun farkı anlayacağına güvenmiyordu.

Birkaç ay önce bir otobüs durağında kakhahalarla çığlık atan yaşlı bir evsiz kadın görmüştü. Etrafındaki insanlar dehşete kapılmış görünüyor, kaldırımında yürürken ona yol vermiyorlardı. Birkaç dakika sonra kakhahaları önce hıçkırıklara, sonra da feryatlara dönüşmüştü; buna rağmen çatlak dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. Jett onu izlemiş, belli belirsiz bir anlayış dışında hiçbir şey hissetmemişti.

Sonunda kadın uykuya dalmış -ya da uyuşturucunun etkisiyle sersemlemiş- ve bir yığın halinde yere yığılmıştı. Jett kadının ceplerini aramış ve üç buruşuk dolar ve biraz bozuk para bulmuştu. Uyuşturucu almak için yeterli değildi, bu yüzden parayı bir blok ötedeki McDonald's'a götürmüştü. Paranın ona alabileceği tek şey, kağıt paketi açıp içindeki yağı yalamadan önce iki ısırıkta mideye indirdiği bir mücevverdi.

Ama şimdi kadife bir koltukta oturup boktan hayatıyla ilgili soruları yanıtlarken cebinde elli dolar vardı.

Fiziksel mi, cinsel mi?

Jett kaldırıma takıldı, neredeyse düşüyordu ama kendini tuttu. Sıcak ve asidik bir şey uzuvlarına çarparak hem enerjik hem de yanmış hissettirdi. Ürperdi iki elini de ceplerine soktu, sonra aynı hızla çıkardı. Belki o röportajı yapan adamı arar ve fikrini değiştirdiğini söylerdi. O röportajın yayınlanmasını istemiyordu. Ama her halükarda adamın sorularını yanıtlamış ve bunun için para almıştı. Biraz eroine ihtiyacı vardı ve bunu satın alacak parası da vardı. İçindeki yanmayı birkaç damla rahatlama soğuttu. Elinde olduğu anda burnuna çekeceği ya da vuracağı yasadışı kimyasal karışımın tadını neredeyse alabiliyordu.

"Hey, Jett."

Döndüğünde, kasıklarını zar zor örten gümüş payetli bir elbise giymiş Dawn adında bir fahişenin gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanarak kendisine doğru geldiğini gördü. "Parti ister misin?"

"Hayır." Dawn'ın teklif ettiği şeyle hiç ilgilenmiyordu ve onun saçmalıklarına ayıracak zamanı da yoktu. Onunla birkaç kez sigara içmişti ve o da bir akrabasından kendisine nasıl para kaldığını ve sonra da bu paranın nasıl çalındığını anlatıp durmuştu. Bu konuda konuşmayı hiç bırakmadı. Aynı berbat şarkıyı tekrar tekrar çalan bozuk bir plak gibiydi. Çok sıkıcıydı ve başını ağrıtıyordu.

Ona söylemek istediği şey, birinin parasını çalmış olmasının önemli olmadığıydı. Eğer o kişi çalmasaydı, parasını yine de kaybedecekti. Onlar gibi insanlar iyi şeyleri nasıl saklayacaklarını bilmezlerdi. O paranın onu kurtarmak ya da hayatını değiştirmek gibi bir şansı hiç olmamıştı. Onlar gibi insanlar değerli olan her şeyi çarçur ederlerdi. Bilmek bunu değiştirmesine yardımcı olmuyordu ve bu düşüncelerini kelimelerle bile ifade edemiyordu. Ama bunun doğru olduğunu biliyordu. Biliyordu amına koyayım. Ve yine de istiyordu. Hâlâ arzuluyordu. Ve belki de değerli bir şeye sahip olsaydı ve onu kaybetseydi, o da sürekli bundan bahsediyor olurdu.

Jett hızını artırarak Dawn'ı kolayca atlattı ve köşeyi dönerek sayı yapabileceğini bildiği sokağa girdi. Bir araba geri tepti ve Jett irkildi, neredeyse tekrar takılıp düşecekken tansiyonu yükseldi. Soluk kırmızı tişörtlü küçük bir çocuk, bir sokağın girişindeki çöp konteynerinin arkasından belirdi. Jett nefesini içine çekti ve sarsılarak durdu. *Olamaz. Olamaz.* Arabaların vızır vızır geçtiği caddeye doğru yürürken çocuğun gözleri ona yapışmış, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Göz göze geldiler ve Jett kasları tutulmuş bir halde . *Hayır! Hayır!* "Hayır," diye fısıldadı Jett ama bunu söyleyip söylemediğinden emin değildi.

ya da değil. *Hayır, hayır, hayır!* Sinirleri titredi ve sonra alevler içinde kaldı. Bir ığlık attı ve sokakta yanından geçen bir kadın kenara sıçradı ve sonra aceleyle yoluna devam etti.

Çocuk neredeyse kaldırıma çıkmıştı, akan trafiğin içine girmek üzereydi. *Hayır, lütfen.* Jett kendini ileri attı ve caddeye doğru koştu, bir araba direksiyonu kırıp frenleri gıcırdatırken Jett çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

Dünya, Jett'in zorlukla görebileceği şekilde dayanılmaz derecede parlaklaştı. Sinirleri alev alev yanarak derisinin altını kavurdu ve gözlerini korumak için kolunu kaldırdı.

Küçük çocuk da ona doğru yürüyordu ve Jett uzaktan ve ezici aydınlığın içinden bile yanağından aşağı yuvarlanan gözyaşını ve boynundaki mor izleri görebiliyordu.

Bir araba hızla ilerledi ve küçük çocuğa çarparak onu tekerleğinin altına alıp bir bez bebek gibi baş aşağı çevirirken Jett ığlık attı. Çocuk caddeye düştü. Jett'ığlığı çocuğun yanına inip onu kaldırmaya çalışırken devam etti; bu sırada daha fazla fren sesi duyuldu ve iki araba şiddetli bir çarpışma ve sıyrılan metal kakofonisi içinde çarpıştı.

"Ne oluyor be? Ne yapıyorsun sen? Hassiktir!" Bir erkek sesi. "Delirdin mi sen?"

Jett o kadar şiddetli titriyordu ki dişleri takırdıyor, küçük çocuğun bedenini kavırıyordu. Ama sonra koluna giren bir el onu yukarı çekti. Sarsıldı ve tökezledi, çocuğa tutunurken umutsuzca yönünü bulmaya çalışıyordu. "Çocuk, çocuk," diye tekrarladı, sesi tozlu bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Ne çocuğu? Çocuk falan yok, seni lanet olası kaçık."

Jett nefesini tuttu, daha sıkı sıkı ve sadece havaya sarıldığını fark etti. Kolları düştü, buzdan bir çığ içindeki şiddetli ateşe katıldı ama bir şekilde onu söndüremedi. Dondu ve yandı. Buz gibi bir cehennemdi. Kurtarılmaya ihtiyacı vardı ama onu kendinden kurtaracak kimse yoktu. Dünya karardı, sesler etrafındaki boşluğa karıştı.

"Polisi arayın," dedi biri. " iyi. Bir şey kullanıyor."

Jett nefes nefese kaldı, sendeleyerek geri çekildi ve etrafına bakındı. Çok fazla göz vardı. Çocuk yoktu. Onu uydurmuştu, tıpkı doktorun söylediği gibi. Ama bir şey kullanmıyordu. Sorun da buydu. *İlaçlarını al, ilaçlarını al, ilaçlarını al.* Yoksa sesler geri gelir. Çocuk geri gelir.

Ama Pazar günüydü, yani ücretsiz klinik zaten kapalıydı. Kapalı olmasa bile yüzünü, ellerini ve ayaklarını sarsan bir ilaç istemiyordu.

ve sürekli hareket ediyordu, öyle ki durması için bir köprüden atlamak istiyordu. En azından sokaktan aldığı uyuşturucu onu kendinden uzaklaştırıyordu. Acısını durdurdu, daha da kötüleştirmede.

Ama tokat gittiğinde kliniğe gidecekti. Gidecekti. Gidecekti. Çünkü ilacın yan etkilerine rağmen çocuğu görmek istemiyordu. Beynini bükmişti. Çok fena acıyordu.

İnsanların hepsi ona bakıyordu. Bir adım daha geri çekildi. Onu hapse atmalarına izin vermeyecekti. Orada neler olduğunu biliyordu ve hapse atılmadan önce ölürdü. En azından sokakta kıvrılıp saklanabilirdi. Terk edilmiş alışveriş merkezinin yanındaki paslı, hurda arabanın arkasında ya da çoğunlukla fahişeler ve onların düzenbazları tarafından kullanılan eski motelin yakınındaki tel örgülerde büyüyen sarmaşıkların altında uyuyabilirdi. Bazen kendisi de dahil kimsenin cevap vermediği kızların çığlıklarını duyduğu yer.

"Çek o lanet ellerini üzerimden," diye hırladı eli üst kolunu kavrayan adama. Sesindeki her neyse adamın geri adım atmasına neden oldu. Arkasında başka bir adam bir kadının arabasından inmesine yardım ediyordu. Kadın, sönen hava yastığının yanından geçerken sersemlemiş görünüyordu.

Jett küçük çocuğun gerçekten orada olmadığından emin olmak için bir kez arkasına baktı, insanlar üzerine bastığı için caddede bir kan birikintisi içinde yatıyordu. Ancak asfalt, kırık far parçaları dışında temizdi ve görünürde bir damla kan yoktu.

Yardım edin, diye duydu, ses genç ve zayıftı. Başını salladı, hızla bir o yana bir bu yana hareket ettirerek aradı. Çocuk yoktu ama yine de onu duymuştu. Bir yerlerdeydi. Bir yerdeydi.

O senin kafanın içinde, Jett. İlaçlarını almak zorundasın. Hatırlamak zorundasın.

Dawn kaldırımında durmuş, çivili topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu, başparmağı ağzındaydı.

Uzaktan bir siren sesi yükseldi ve bu ses Jett'i ileriye, sokağın dışına ve kaldırıma doğru itti.

"Hey, öylece gidemezsin," dedi kolunu tutan adam. "Buna sen sebep oldun. Bu senin hatan. Geri gel buraya!"

Ama Jett dinlemedi. Jett cebindeki parayı, ona en azından birkaç dakika huzur kazandıracak parayı tutarak koştu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ambrose kâğıt kahve fincanına bir paket şeker ekledi ve bir yudum aldı, sıcak sıvı boğazından aşağı kayarken omuzlarını gevşetti. İki gün önce gittikleri cinayetle ilgili dava dosyaları ve bir zamanlar sokaklarda yaşayan ölü erkek ve kadınlarla ilgili benzer iki dava masasının ortasında duruyordu. Onları okumak için çok hevesli görünmek istemiyordu. Fincanını önüne koyup otururken onları bir kenara bıraktı.

Lennon'la birlikte gençlik merkezinden çıktıktan sonra Geary Bulvarı'na gitmişlerdi. Ama orada sadece birkaç pejmürde fahişe vardı ve ikisi de Lennon'ın teklif ettiği parayı kapmış, Cherish adlı kadının fotoğrafına bakmış, başlarını sallamış ve geri dönmüşlerdi. Belki daha sonra kendi başına geri dönerdi, gece hayatı başladığında ve hızlı ve kirli bir ilişki arayan erkeklerle dolu araba kuyruğu oluşmaya başladığında.

Orada bir şey çıkmazsa, kadınların sapkın oyunlarını oynamaları için başkalarının onları kullanmasına izin verdiği Mahzen'e gidecekti. TL, bedenlerinden kopmuş olanlardan faydalanmak isteyen sapıklar için bir fantezi dünyasıydı. Ne kolay kurbanlardı onlar. Aynı şey ülke genelindeki diğer pek çok mahalle için de söylenebilir. Ve dünya için de. Bu noktada her yere gitmişti ve sapıklar her renkten ve inançtan geliyordu.

Dava dosyalarını kendisine doğru çekti, en üsttekini açtı ve kanıtları okumaya başladı. Yirmi dakika sonra, ilk iki suç mahallinin daha ayrıntılı bir resmine sahipti.

Üç ay önceki ilk olayda, terk edilmiş bir binada, evsiz oldukları neredeyse kesin olan bir kadın ve bir erkeğin cesetlerinin yanında halüsinojenler bulunmuştu. Bu ikisi yumrukları ve tırnaklarıyla birbirlerine saldırmışlardı ve ilk bakışta, kanlı sahnenin sadece kötü bir uyuşturucu yolculuğunun onları pençelemelerine neden olduğu bir vaka olduğu anlaşılıyordu.

sonra da birbirlerini bıçaklayarak öldürmüşlerdi. Her iki kurbanın da ellerinde bol miktarda kan olmasına rağmen cinayet silahları bulunamamıştı. Başlangıçta, başka bir kişinin gelip cinayet silahını ya da silahlarını çalmış olabileceği tahmin ediliyordu. Ancak uyuşturucuların da çalınmamış olması garipti.

Yine de, diye düşündü Ambrose, eğer böyle bir manzarayla karşılaşan kişinin aklı varsa, bu ikisinin davrandığı gibi davranmanıza neden olan bir maddenin parçası olmak istemezdi.

Bir ay önceki ikinci vaka da ilkinе benziyordu. İki evsiz adam bir parktaki açıklıkta bulunmuştu, kanlı bedenlerinin yanında yerde halüsinogenlerin garip karışımı vardı. Adli tabip, birbirlerine karşı bıçak ya da bıçaklar kullanmış olabileceklerini tespit etmişti. Ama yine de silah bulunamadı.

Her iki vakada da kimlik tespiti yapılmamıştı. Bir zamanlar şu ya da bu mahallede sık sık sokaklara çıkan dört kişi ortadan kaybolmuş ve kimse bunun farkına bile varmamıştı.

Göğsüne bir ağırlık çöktü. Önündeki dava dosyalarında ve iki gün önce gittiği dava dosyasında anlatılan suçlar birbirinden kilometrelerce uzakta, üç farklı mahallede gerçekleşmişti. Buna rağmen dava yine de TL'ye geri dönmüştü. Tamamen şaşırmamıştı. İçindeki bir şey bunu biliyordu, değil mi? Bu yüzden buradaydı. Ama daha önce olduğundan daha da tedirgindi. Neler olup bittiğini anlaması *gerekiyordu*. Ve eğer düşündüğü şeyle ilgiliyse, ne şekilde olursa olsun icabına bakmaları gerekecekti.

Ama elinde birkaç ipucu ve dava dosyaları vardı, yani buraya geliş amacını elde etmişti. Ya şimdi gidecekti ya da kalıp daha da fazlasını toplayabilecekti. Çünkü her ne oluyorsa daha yeni başladığına dair güçlü bir his vardı içinde.

Lennon masalarının yan yana durduğu odaya geri döndü, elinde bir fincan kahve vardı ve yavaşça ona doğru yürürken kahvesini yudumluyordu.

Bir kadın polis müfettişiyle sohbet etmek için durdu, gülerken hafifçe öne eğildi. Ona yalan söylemekten hoşlanmıyordu. Genel olarak yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama özellikle ona. Biraz sert davranıyordu ama onda kırılğan bir şeyler vardı, belki de incinmiş olabileceğini söyleyen bir şeyler. Bu, yanlarından geçtikleri insanlara bakışında vardı.

Belli ki San Francisco sokaklarında acı çekiyordu. Empati kurabiliyordu. Başkalarını önemişiyordu. Belki de bunun geçmişinden gelen bir şeyle ilgisi yoktu. Belki de bazı insanlar bunu doğuştan getiriyordur.

Arada bir kendi varsayımlarını sorguluyor, doğal koşullar altında neyin doğuştan geldiğini ve çoğunda neyin öğrenilmesi gerektiğini sorguluyordu. Bilge bir adam bir keresinde ona *"Bilmeye çalış"* demişti. *Bilmen gereken her şey senin içinde*, demişti Ambrose'un göğsüne vurarak, sanki hayatın tüm bilgisi, onun yolu, başından sonuna kadar, kaburgalarının arasında bulunan parşömenlerde yazılıymış gibi. Ya da en azından Ambrose böyle hayal etmeyi seviyordu. Her şey oradaydı, tam içinde, derisinin alt tarafına doğru bastırılmıştı. *Sadece uzun zamandır üstü örtülüydü. Bu yüzden pratik yapmak gerekecek. Ama buna degecek bir çaba. Bilme pratiği.*

O da öyle yaptı. Ve o parşömenlerden biri ona burada işlenen suçların sevdiği insanlarla ilgili olduğunu söylemişti. O hayali parşömenler ona gelmeden önce birilerinin bilmemesi gereken şeyler bildiğini söylemişti ve şimdi bunu destekleyecek kanıtlara sahipti.

"Hey, Mars," diye arkasından bir ses duydu ve döndü. Teğmen Byrd orada duruyordu, ceketi üzerinde, elinde evrak çantası, belli ki istasyondan çıkmak üzereydi. "Evraklarını henüz almadım."

Kahretsin. Buradaki zamanı hızla tükeniyordu. "Gerçekten mi? Tamam, arayıp gecikmenin ne olduğunu öğreneceğim."

Byrd başıyla onayladıktan sonra yakınlarda çalışan diğer insanlara elini kaldırdı ve köşede kayboldu. Ambrose uzun bir nefes verdi.

İki memur içeri girdiğinde Lennon sandalyesine oturdu, biri Lennon'ın az önce konuştuğu kadın müfettişin masasının önünde durdu. Diğer memur boş bir masaya oturdu ve boynunu bir o yana bir bu yana eğdi.

"Senin neyin var Brymer?" Lennon sordu.

"Cehennem gibi ağrıyor. Altı saattir trafiği yönetiyorum. Bu sabah Golden Gate Köprüsü'nden bir kadın atladı." Bir süre daha gerinmeye devam etti. "Kahretsin. Kim uyanıp da lanet olası bir köprüden atlamaya karar verir ki?" Elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Sana kim olduğunu söyleyeyim. Kafadan kontak biri. Buna katılıyor musun, Mars?"

Ambrose'un gözleri yavaşça Brymer'a kaydı. Adam Ambrose'un anlamaya bile çalışmayacağı bir nedenden ötürü onu kızdırmayı ya da sinirlendirmeyi ya da test etmeyi ya da her ne yapıyorsa onu yapmayı umuyordu. Belki de adamın canı sıkılmıştı. Belki de birileri onun gözetiminde hayatlarına son vermeye karar verdiği için kendisine yakışmadığını düşündüğü bir işi yapmak zorunda kaldığı için sinirlenmişti. Ambrose, "Kafadan kontak da iyi bir teşhis gibi görünüyor," dedi.

Brymer bir kahkaha attı, yanlışlıkla Ambrose'un da onunla aynı fikirde olduğunu varsaymıştı. "Dikkat çekmek için olmalı, değil mi? Bu şekilde gitmek istemek için? Kendini banyoda öylece bırakamazsın, trafiği saatlerce tıkamalısın, bir gösteri yapmalısın. Bir düzine insanın ring kenarında oturduğu büyük, görkemli bir çıkış."

Ambrose Lennon'a baktı ve onun Brymer'a baktığını gördü. "Evet, ilgi orospuları en kötüler, değil mi Brymer?"

"Elbette öyle," dedi Brymer, ya onun alaycılığını görmezden gelerek ya da tamamen kaçırarak. "Kendi sorunların için başkalarına acı çektiirmek zorundasın."

"Kapa çeneni, ahbap," diye tersledi diğer polis. Yaka kartında **C. KENNEDY** yazıyordu. "Bu insanlar acı çekiyor. Benim görüşüm? Mesele dikkat çekmek değil, kesinliktir. Bir sürü hap yutarsın, hatta bileklerini kesersin ama işe yaramayabilir. Biri sizi bulabilir, midenizi yıkayabilir, bandajlayabilir. Ama köprüden atlamak? Ölmeniz garantidir, hem de çabucak."

"Doğru değil." Lennon'ınki de dahil olmak üzere birkaç kafa Ambrose'a doğru döndü. "O atlayıştan otuz beş kişi kurtuldu," dedi bakışları Lennon'ınkilerle buluşarak. "2000 yılında, on dokuz yaşında bir çocuk orada intihar girişiminde bulundu." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Korkuluktan atladığı anda korkunç bir hata yaptığını anladı." Ambrose durakladı, sırayla her birine baktı. "Dört saniye sonra saatte yetmiş beş mil hızla suya kafa üstü çakıldı ve omurlarının üç bölümü parçalandı. Hayattaydı ama bacaklarını hareket ettiremiyordu. Ve o dört saniye içinde, suya doğru dalarken, yaşamak istediğini fark etti."

Lennon baktı, dudakları yarı baygınmış gibi ayrılmıştı. Kızın yüzündeki bu ifade hoşuna gitmişti. Yumuşak. Yumuşaktı. Gardını tamamen indirmişti ve bunun için tek gereken bir hikâyeydi. *Önemsiyor. Empatisi çok açıktı.* Ve onun bu yönünü seviyordu. Nadir bulunan bir şeydi. "Sonra ne oldu?" diye sordu usulca.

"Altında bir darbe hissetti," dedi Ambrose. Sanki oturduğu yerden bir şey ona kafa atıyormuş gibi sandalyesinde zıpladı ve Lennon ufak bir irkilemeyle irkildi. "Suyun içinde bir şey vardı."

Kennedy'nin "Vay anasını, köpekbalığı," dediğini duydu.

Ambrose başını salladı. "Hayır. İlk başta o da öyle düşündü ama köpekbalığı değildi. Bir deniz aslanıydı ve o deniz aslanı ona tekrar çarptı, sonra tekrar. Bir kurtarma botu gelene kadar batmaması için defalarca çarparak onu su üstünde tuttu, hayatta kalmasını sağladı."

Lennon başını eğdi, gözlerinde hâlâ belli belirsiz bir merak duygusu vardı. "Bu gerçek bir hikâye mi?"

"Evet."

"Nereden duydun?"

Ambrose omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Ama aklımda kaldı. Bana bazı şeylerin açıklanamayacağını hatırlatıyor."

Gözleri onunkilere takıldı. "Ve bu hoşuna mı gitti? İş cevapları bulmak olan bir adam için bu biraz şaşırtıcı."

"Cevapların ne zaman gerekli olup olmadığını belirleyebilmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Her neyse, güzel bir hikaye."

Dudaklarını yarım yamalak eğdi. "Sonunda, sahip olduğumuz tek şey hikayeler."

Ona bakarken yanağının iç kısmını çiğnedi. Bir süre sonra, "Bugün o köprüde zor bir son oldu," dedi.

"Evet," diye onayladı, esneyen ve ayağa kalkan Brymer'a bakarak. "Öyleydi."

"Pekala," dedi Brymer, "eğer hikaye zamanı bittiyse, ben işimin başına dönüyorum. Görüşürüz."

Polisler odadan ve Ambrose sandalyesinde dönerek dava dosyalarını kendisine doğru çekti. Her şeyin kopyasını çıkarabileceği bir an bulması gerekiyordu, böylece aceleyle gitmesi gerekirse polislerin elindekilere sahip olacaktı. Bu dosyalar onun burada olma sebebiydi. Polisler bazı şeyleri aramaları gerektiğini bilmiyorlardı. O biliyordu. Haplarla ilgili ayrıntılar. Şişmiş gözler. Sessiz çığlıklar.

"Sen iyi bir hikâye anlatıcısısın," dedi Lennon. Başını kaldırdığında onun kendisine gülümsediğini gördü.

"Teşekkürler."

Bakışları, gözlerinin bir başkasının gözlerinde kalmasına izin vermeyeceği kadar uzun bir süre boyunca birbirine takıldı ve içinde küçük bir endişe hıçkırığı hissetti. Ona herhangi bir rütbede bir polis gibi gelmeyen bu cinayet masası müfettişinden etkilenmişti. Kendisine romantik ve hatta cinsel ilişkilerle ilgilenmediğini söylemişti -bu şekilde daha basit, daha az karışıklık- ama görünüşe göre biyolojisi bunu tam olarak anlamamıştı. Ama onu çekici bulup bulmaması önemli değildi. Aralarında hiçbir şey olamazdı. Göz temasını kesti ve masasındaki dosyaları açtı. Çevresel görüşünden, onun da evraklarını karıştırmaya başladığını gördü, aralarındaki an sona ermişti.

Ve birdenbire bu departmanda geçireceği zamanın sınırlı olduğu gerçeğinden o kadar da endişe duymamaya başladı. Birdenbire bunun mümkün olan en kısa sürede sona ermesi çok önemli göründü.

Henüz tanışmadığı bir kadın geniş kapıdan içeri eğildi. "Şef yardımcısı otuz dakika içinde buraya uğrayacak," dedi. "Duyduğuma göre bu sadece moral vermek ve Şükran Gününde çalışmak zorunda olan siz zavallılara bir selam vermek içinmiş."

Selam verdi ve birisi "Bize hindi mi getiriyor?" diye seslenince arkasını döndü.

"Neden? Annen sana biraz et ayırmayacak mı?" diye seslendi kadın.

Polislerden biri, "Bu işin içinde iğrenç bir şaka var," dedi. "Ama ben bunu anlayamayacak kadar masumum."

Şükran Günü. Tatil olduğunu unutmuştu. Sadece bu sabah ve öğleden sonra çalıştıkları için değil, ziyaret ettikleri yerler de açık olduğu için. Şimdi akşam yemeğine yapılan tüm göndermeler daha anlamlıydı. Unutmuş olması ona kendini acınası hissettiriyordu. Hiç planı yoktu. Kasabadaki arkadaşlarından hiçbiri onun burada olduğunu bilmiyordu bile.

-Henüz hiçbiriyle iletişime geçmemiş. Ailesi mi? Hiç umursamadılar. Ne önemi vardı ki? Sadece başka bir gündü. Neye şükrettiğini hatırlamak için belirli bir tarihe ihtiyacı yoktu.

Yine de şefin ofisinden birinin uğraması sorun yaratabilirdi. "Ben buradan gidiyorum," dedi Lennon'a, ayağa kalkıp ceketini giyerken.

Başını kaldırdı. "Oh. Evet. Tabii ki. Aslında ben de. Ailem beni bekliyor." Başını öne eğdi. "Ailenle mi kalıyorsun?"

Sen daire ailenle mi kalacaksın?" "Hayır, bir otel," diye yanıtladı.

"Daire avcılığı. Sana iyi şanslar," dedi adını hatırlayamadığı kadın müfettiş solundaki masasına otururken. "Buradaki konut piyasası boktan bir gösteri. İşe gidip gelseniz daha iyi olur." Lennon başka tarafa bakarken dosyaları çantasına yerleştirdi.

"Haksız değil," dedi Lennon iç çekerek. "Nereye bakıyorsun?"

"Henüz bilmiyorum." Ona kapalı bir gülümseme verdi. "Şükran Günün kutlu olsun, Lennon."

O da gülümsemedi. Onun yerine yüz ifadesi hafifçe endişeliydi. "Şükran Günün kutlu olsun, Ambrose."

"Lanet olsun." Bütün bu Uber'lere ne oluyordu böyle? Otuz dakikadır istasyonun köşesinde durmuş, bir araç bulmaya çalışıyordu ama hâlâ hiçbiri gelmemiştir. İnsanlar hindiye bu kadar çok mu seviyordu?

Beş dakika kadar önce şef yardımcısının arabasının, ardından da birkaç başka belediye aracının geçtiğini görmüş ve istasyonun önünde durduklarını duymuştu. Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmalarını bekliyordu.

Bir yağmur damlası yanağına çarptı ve bulutlu gökyüzüne baktı, ciddi bir şekilde düşmeye başlamadan önce yanaklarına birkaç tane daha sıçradı. *Harika*. Evrak çantasını vücuduna yaklaştırdı ve uygulamasına tekrar bakarken telefonunu siper etti. Hâlâ bir şey yok.

Ambrose, on beş dakika önce yapması gereken taksi şirketini Google'da aramak için binanın yan tarafındaki bir kapı aralığına doğru geri geri adım attı. Yağmur şiddetini artırmış, kaldırımdan yukarı sıçrayıp haki pantolonuna çarpmıştı. Bir araba yavaşladı ve sonra durduğu yerin önündeki kaldırımda durdu ve yolcu tarafındaki cam açıldı. Lennon koltuğun üzerinden eğilip ona baktı. "İyi misin?"

"Evet," diye . "Ben iyiyim. Sadece ... Uber yok. Taksi çağıracağım. Ben iyiyim, gerçekten. İyi tatiller."

Başını salladı, yolcu tarafındaki cam açılırken dik oturdu. Kadın kaldırımdan uzaklaştı ve Ambrose fren lambalarının yanışını izledi.

devam etti ve az önce bulunduğu yere geri döndü. Arabasından indi, su birikintilerinden adamın durduğu yere doğru sıçrarken üzerinde bir şemsiye açıldı. "Buralı olduğunu söyledin, ben de ailenin hâlâ şehirde yaşadığını düşündüm?" derken biraz tereddütlü ve utangaç görünüyordu. Ama onlarla kalmıyorsun, o yüzden belki-"

"Ailem ve ben birbirimize yabancıyız, bu yüzden ..." "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Bazen en iyisi budur."

Tek bir kez başını salladı. "Akşam yemeği için planın var mı, Ambrose?"

Utanmıştı ve ona yalan söylemek istiyordu ama zaten ona çok fazla yalan söylemişti ve bu hoşuna gitmiyordu. Bu yüzden doğru cevap verdi. "Durup bir pizza alacak ve otel odama getirecektim."

"Kulağa çok üzücü geliyor."

Güldü ama bu hemen bir iç çekişe dönüştü. Kulağa üzücü ama bundan çok daha üzücü şeyler yaşamıştı ve bu yüzden onu, onu ya da hiç yalnız tatil geçirmemiş herhangi birini rahatsız edebileceği kadar rahatsız etmiyordu. Peki ya onun için? Bu ilk değildi ve son da olmayacaktı.

Kadın bir sokağa bir de ona baktı ve adam garip bir deja vu hissine kapıldı, bu yağmurlu sokakta bu kadınla birlikte, yarı kapının altında duruyordu, kadının tuttuğu şemsiye hem elektrikli hem de rüya gibi hissettiren garip bir yakınlık hissi yaratıyordu. Bir süre sonra ağzından kaçırdı, "Bana katılmak ister misin? Ailemin evinde?" Elini kaldırdı. "Cevap vermeden önce seni uyarmalıyım: ailem tam bir beladır. Kendini hazırlamalısın. Annem yetmişli yıllarda çiçek çocuktı ve asla tam olarak hayatına devam edemedi. Bitkisel bir karışımı sana yutturmak için mutlaka bir sebep bulacaktır. Babam da bu gece kuyruklu yıldız gibi bir şey var, o yüzden mikroskobuyla uğraşıyor olacak."

"Teleskop."

"Teleskop. Evet. Evet. İşte böyle. Seni benden çok daha değerli bulacaktır."

Daha hızlı nefes alıyor gibi görünüyordu ve bunun az önce söylediği kelimelerin sayısından kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildi. Ama onun da gergin olabileceği ve kendisiyle aynı hülyalı elektriği hissedebileceği fikri

"Evet. Teşekkürler. Akşam yemeğinde sana katılmayı çok isterim. Ama . . . Getirecek bir şeyim yok."

"Sorun değil. Zaten birkaç gün önce birkaç turtu bıraktım ve annemin bol miktarda yiyeceği var. Güven bana, başka bir misafir onları çok heyecanlandıracaktır. Eskiden bir komünde yaşarlardı. Onlar için eski güzel günlerdeki gibi olacak."

Dönüp yağmurun altından arabasına doğru eğildiklerinde güldü.

ONUNCU BÖLÜM

Kapüşonlu adam bir avuç turuncu şapkalı iğnenin etrafından dolaştı ve çadırların yanından geçerken ellerini ceplerine soktu.

İğrenç hayvanlar.

Hayvanlardan daha kötü. Hayvanlar bile yedikleri yere sıçmamaları gerektiğini iyi bilirdi. Bunun yerine, San Francisco'da artık insan atıklarının bulunduğu tüm yerlerin rapor edildiği bir "kaka haritası" vardı. *İğrenç.*

Neden birileri buna katlanmak zorunda olsun ki?

Neden temiz, düzgün insanlar insan pisliği arasında yaşamak zorunda bırakıldı?

Şehri ele geçirip umumi tuvalet olarak kullanıyorlardı. Kokutuyor, hastalık yayıyor, mağazaların kapılarını kapatmasına ve kaka haritalarının bulunmadığı yerlere neden oluyorlardı. Onları kim suçlayabilir ki? Bir zamanlar cıvıl cıvıl olan mahallelerin içini boşaltıp turistlerin yerine fareleri, çadırları ve lağım sularını yerleştiriyorlardı.

İğrenç varoluşları yetmezmiş gibi, bir de fırsatını bulsalar ayağınızdaki yirmi dolarlık ayakkabı için boynunuza bıçak dayayacak suçlulardı.

Bunu ondan daha iyi kim bilebilirdi?

Saf bir öfke şimşegi kanını kaynattı.

Tamamen telafi edilemez.

Kaç tane tedavi merkezi vardı? Kaç tane iyiliksever? Kaç tane sadaka ve bedava yardım? Kaç tane hükümet programı? Şehri yöneten dâhiler, bağımlılara istedikleri kadar iğne sağlamayı bile "iyilik" saymışlardı. Ne iğrenç bir şaka. Ve uyuşturucu bağımlılarının bedava iğneleri bittiğinde, klinikler onlara memnuniyetle daha fazlasını veriyordu, böylece uyuşturucularını damarlarına çekebiliyor ve hastalıklı kanıtları okul çocuklarının üzerine basması için kaldırımda bırakabiliyorlardı. Ya da dürtülsünler diye.

Daha fazla doz aşımı sağlasaydı, ücretsiz iğne teminini desteklerdi. Ama hayır. Bu şerefsizler aşırı doz aldıklarında Narcan ya da nalokson veriliyor ve sırf onurlu vatandaşlardan vergi ya da hırsızlık yoluyla daha fazla para sızdırabilmek için yeniden canlandırılıyorlardı.

Polis bile pes etmişti. Bir karakolun tam önünde saldırıya uğrayabilirdiniz ve polisler öylece durup izlerdi. İçlerinden bir ya da ikisi bir şeyler yapmak istese bile, yasalar, hiçbir şey yapmayan savcılar ve cep telefonlarını çıkarıp onları bir deliye saldırırken yakalamak için ağzı sulanan vatandaşlar ellerini kollarını bağlıyordu.

Sülükler. Ama en azından sülüklerin bir amacı vardı. Bu insanların hiçbir amacı yoktu. Kayda değer hiçbir şey yapmadılar. Sadece zarar verdiler. Sadece hastalığa.

Ve tavşanlar gibi sikiştiler, birbiri ardına çocuk doğurdular, hepsi uyuşturucu bağımlısı ve hasarlı çıktı. Her yeni değersiz nesille tekrarlanan bu döngü, toplumu bir kez daha tüketti.

Parazitler. Evet, onlar . Başkalarından beslenmekten başka bir şey . Bulaştırıyor ve tüketiyorlardı. Onlarla başa çıkılmalıydı, yoksa toplumu tüketeceklerdi. Kimse gerçekten yapılması gerekeni -toplu bir imha- yapmaya istekli değildi, her ne kadar içten içe çoğu kişi herkesin daha iyi durumda olacağını bilse de. Sadece bunu yüksek sesle söylemek istemiyorlardı, çünkü o zaman *hoşgörüsüz* olarak yaftalanacaklardı.

Hastalıklı sapıkların *sadece* ölmesi gerekmiyordu; zaten sebep oldukları zarar için cezalandırılmaları gerekiyordu. Gitmeleri gerekiyordu, evet. Ama cezasız kalmamalıydılar.

Birkaç kez kullanıcı gibi davranmış ve malını -gerçekte ölümcül dozda fentanil olan- birkaç bariz bağımlıyla "paylaşmış" ve onların ölümünü izlemişti. Ölümcül karışımı yapmak için gerekli malzemeleri elde etmek sandığından çok daha kolay olmuştu. Kolayca daha fazlasını yapabilirdi. Ama bu tatmin edici olmamıştı çünkü bağımlılar huzur içinde uykuya dalmışlardı. Acı çekmiyorlardı, hak ettikleri acıların hiçbirini çekmiyorlardı. Yine birkaç kişiyi daha öldürmüştü. Burada bir aşırı doz, orada bir aşırı doz. Birkaç bıçaklamadan da çok daha fazla zevk aldığını fark etmişti. Kimsenin gözünü kırpmadığı sokak suçları. Polis web sitelerinde sayfalar dolusu isimsiz kurban vardı. İsterseniz saatlerce gezinebilirdiniz.

Bazen kalıp öldürdüğü kişilerin cesetlerini taşıyan ambulansın gelişini izliyordu. Ve hiç kimse ölümlerinin basit bir aşırı dozdan ya da bir çete misillemesinden daha fazlası olduğunu bilmiyordu. Polis muhtemelen sokaklarda daha az suçlu olmasından memnundu. Ama bunun dışında? Çoğunlukla tatmin edici değildi. Ve cesetleri kaldırıldıktan sonra, boşalttıkları alana bir başkası hızla yayıldı.

Ama sonra aklına bir fikir geldi ve onlara nasıl acı çektirebileceğini *biliyordu*, hem de hayal edebilecekleri en kâbus gibi şekilde. Çünkü ne de olsa peşinde olduğu şey onların kâbuslarıydı. Ve şimdi bunları nasıl hayata geçireceğini çok iyi biliyordu.

Güneş alçalıyordu ve yakında sapıkların hepsi saklandıkları deliklerden çıkıp toplumu emmek, becermek ve terörize etmek için sürüneceklerdi. Ama hepsi değil, uzun süre değil. O bunun icabına bakıyordu. Birer ikişer, üçer dörder.

Bir yığın iğneyi kenara itti ve uçmalarını izledi, sokaktaki son köhne çadırı geçip köşeyi dönerken ıslık çaldı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ambrose derin bir nefes alarak Lennon'ın kapı kolunu çevirip ailesinin evinin kapısını açmasını izledi. "Anne?" diye seslendi. "Kapın yine kilitli değil." İkisi de antreye girdiğinde yüzünde tedirgin bir ifade vardı ve ceketini çıkarmaya başladı. Ambrose da onu takip ederek ceketini onunkinin yanına, kapının hemen içindeki portmantoya astı. Buraya gelirken yağmur durmuştu ve Lennon'ın arabasının ısısı, yere damlamayacak kadar kuru olmalarını sağlamıştı. "Anne?" diye tekrar seslendi, kapıyı kapattı ve kilidi devreye soktu.

San Francisco'daki pek çok evde olduğu gibi, sokaktan ön kapıya ulaşmak için yüksek basamakları tırmanmışlardı ve önlerinde küçük fuayeden evin içine doğru uzanan bir basamak daha vardı. Lennon'ı yukarı kadar takip etti ve üst sahanlığa ulaştıklarında, önlüklü yaşlı bir kadın koridordan koşuşturarak geldi. "Merhaba, tatlım. Oh, merhaba. Ambrose. Güçlü bir isim ve şimdi görüyorum ki güçlü bir adam için. Evimize hoş geldiniz. Mutlu Şükran Günleri!"

"Merhaba, Bayan Gray. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Sizi aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz! Ve lütfen bana Natalie deyin."

"Şükran Gününüz kutlu olsun. Anne, kapın kilitli değildi," dedi Lennon. Kadın hâlâ en azından biraz sıkıntılı görünüyordu ve Ambrose onun kapıyı kilitleme konusundaki ısrarının aslında kapıyla ilgili olmayabileceğini hissetti.

"Oh, öyle miydi? Ah canım. Özür dilerim, tatlım. Babana bu konuda daha dikkatli olmasını söyledim ama nasıl biri olduğunu bilirsin. Aklı hep yüzlerce farklı şeyde. Beni takip et. Burada bekleyen içkilerim var."

"Anne, ona hatırlatmalısın. Bu mahalle güvenli ama asla bilemezsin."

"Haklısın tatlım, elbette. İnan bana, artık haberleri bile izleyemiyorum yoksa senin için çok endişeleneceğim." Büyük bir binaya girdiler.

açık mutfak ve arka tarafta, sıra sıra yükseltilmiş ekim kutuları bulunan, çitle çevrili küçük bir bahçeye bakan bir güverte. Alanın her yerinde ışıklar parlıyordu ve Ambrose kısa bir bakışta bile kutuların köşelerine yerleştirilmiş sayısız fırıldak, uzun toprak altı kuş yemlikleri ve diğer bahçe dekorlarını gördü.

Mutfak gösterişli değildi ama uzun meşe dolapları ve Viktorya döneminden kalma evin orijinali gibi görünen ocağıyla sıcak ve davetkârdı. "Ama," dedi Bayan Gray, "ikinizin de geçiminizi sağlamak için yaptığınız şey harika. Bu konuda kendimi hem daha iyi hem de daha kötü hissediyorum çünkü dışarıda size *ihtiyacı olan* o kadar çok kişi var ki ve siz buradasınız." Ellerini bir araya getirdi. "Aziz Ambrose, Milano Piskoposu. Tüm arazisini bağışladı ve parasını yoksullara verdi. Ve bu yüzden çok sevildi ve imparatorundan daha fazla siyasi güce sahip oldu," dedi.

"Adıma mı baktın?" Ambrose bu jestten -ve Lennon arabadan arayıp son dakikada bir iş arkadaşını yemeğe getireceğini söylediğine göre bunu son yirmi dakika içinde yapmış olması gerektiği gerçeğinden- büyülenmiş hissederek sordu.

"Lütfen oturun," dedi. "Adınızı araştırdım."

Lennon, "Anne, sen gerçekten bir şeysin," dedi. Yanakları hafifçe pembeleşmişti ama gözleri sıcaktı ve şimdiye kadar gördüğünden daha rahat görünüyordu. Gerçi onu çoğunlukla cinayet mahallerinde ve sert polislerin odalarında gördüğü düşünülürse bu şaşırtıcı olmayabilirdi. Yumuşaklık, hatta şakacılık... bu özellikler ona suç ve ölümün ortasında -biraz da inandırıcı olmayan bir şekilde- denediği soğukkanlılıktan çok daha kolay geliyor gibiydi. Bunu bir zayıflık olarak gördüğüne dair bir his vardı içinde. Ama Ambrose'a göre bu, onu daha tek kelime bile etmeden önce bulduğundan çok daha çekici kılıyordu.

"Teşekkür ederim tatlım," dedi Lennon'ın annesi. "İsimler çok önemlidir. Onlar bizim ilk hikayemiz."

"Ah. Gördün mü, Ambrose. Ortak bir noktanız var. Ambrose da hikâyeleri seviyor." Lennon ona gülümsedi ve midesi önce alçaldı, sonra yükseldi. Ona gülümserken biraz utandığını hissetti. Bakışları onun üzerinde asılı kalırken başı hafifçe eğildi ve sonra gözlerini kaçırdı.

"Halkına iyi hizmet etmiş, çok sevilen bir piskopos," diye tekrarladı. Kendi adına bakmak onun bile aklına gelmemiştii. Düşünecek olursak, nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bunlar doldurulması gereken büyük ayakkabılar."

"Gerçekten de öyleler." Bayan Gray gülümsedi. "Annenin senin için büyük hayalleri olmalı."

Şüpheli. Ama hayatının büyük bölümünde yanında olmayan annesini tartışmak istemiyordu. "*Lennon* nereden geliyor?" diye sordu.

Bayan Gray döndü, ellerini birleştirdi ve sanki en sevdiği hikayeyi paylaşmak üzereymiş gibi nefesini içine çekti. "Ona John Lennon'ın adını verdim, zamanımızın en büyük barışçılarından biri. Gördüğünüz gibi, birlikte hem barışçı hem de imparator oluyorsunuz."

Lennon gözlerini devirerek, "Özür dilerim," dedi. Ama Ambrose gülümsemekten kendini alamadı. Bu aile onu büyülemişti ve şimdiye kadar sadece iki üyesiyle tanışmıştı.

"Her neyse, bir parti sangria yaptım ve bana kalırsa oldukça güzel. Portakal ağacımdaki tek portakalı kullandım, bu onu ekstra özel mi yapıyor?" Güldü. "Bence de öyle. Bu partiye 'Yalnız Portakal' adını vereceğim. Kulağa hoş geliyor."

"*Only Orange*' daha iyi olurdu," dedi Lennon.

"Oh, haklısın. İyi bir aliterasyonu severim. Sana bir bardak Only Orange yapayım mı, Ambrose?"

"Teşekkür ederim Bayan Gray, ama ben içki içmem."

"Oh! Bu da çok güzel. Su ister misin? Taze sıkılmış portakal suyu yapardım ama tek portakal var."

Ambrose gülümsedi. "Bir su alacağım. Teşekkür ederim."

"Babam nerede?" Lennon, büyük ve yıpranmış ahşap masanın diğer tarafındaki bir sandalyeyi işaret ederek sordu. Ambrose oturdu ve Lennon da onun karşısına oturdu.

Bayan Gray önüne bir bardak su koydu, kenarında ince bir dilim limon vardı. Gözleri limon dilimine takıldı ve kalbi bilinmeyen bir nedenle çarptı. Hayır, sebebini biliyordu. Yemek servisini saymazsak, hayatında hiç kimse su bardağına limon dilimi koymamıştı. Ve bu ona dokundu. Aptalcaydı belki ama işte oradaydı. Lennon'ın annesi, "Baban garajdaki teleskopta bir şey tamir ediyor," dedi. "Birkaç dakika içinde gelir."

Alt kattan ön kapının açılıp kapanma sesi duyuldu ve ardından bir erkek sesi ayaklarını yere vurarak seslendi: "Merhaba? Evde kimse var mı?"

"Buradayım," diye seslendi Lennon. Lennon'a biraz benzeyen ama rengi daha koyu olan genç bir adam odaya girerken ayağa kalktı. Ambrose onun kardeşi olduğunu düşündü.

"Hey, ."

Lennon'ın yanakları kızardı ve parmak eklemine saçına sürttüğünde onu itti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tısladı. "Peter, bu benim iş arkadaşım, Federal Soruşturma Bürosu'ndan Ambrose Mars," dedi kelimeleri heceleyerek. Ambrose'a baktı ve ona sıkı bir gülümseme verdi ve sonra nefesinin altında mırıldandı, "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum."

Az önce annesine bir şişe şarap uzatan ve şimdi de buzdolabından bir bira alan Peter dik durdu ve şişeyi Ambrose'a doğru kaldırdı. "Bok yok mu? Dostum, ister misin-"

"Ambrose içki içmez," dedi Bayan Gray, elinde karşı tezgâha koyduğu sebze süzgeciyle lavabodan dönerken. "Bir limon daha ister misin canım? Bende onlardan bolca var. Toksinleri de temizliyorlar."

"Neden Ambrose'un toksinlerden arınması gerektiğini düşündünüz?" Peter sordu. "O içki bile içmez."

"Bu dünyada mı? Herkesin toksinlerden arınması gerekiyor," dedi Bayan Gray. "Kendi adına konuş." Peter masanın başındaki sandalyeye oturdu. Masa. "FBI bugünlerde gerçekten kötü bir şöhrete sahip, ha?" Peter birasından bir yudum aldı. "Bence haklı olarak öyle. Kişisel bir şey değil. Çürüme en tepede."

"Peter!" Bayan Gray dedi ki. "Yemek masasında tartışma yaratmayı bırak."

"Yemek masasında tartışmayı seviyorsunuz," dedi. "Ve bu şu anda bir yemek masası değil. Ama ne olursa olsun, her zaman yumuşak huylu konuşmaların hiçbir zaman konunun özüne inemediğini söylemişsinizdir."

Sırıttı. "Bu doğru. Ama Ambrose'un yavaş yavaş alıştırılması gerekebilir."

"Sorun değil," dedi Ambrose. "Bunu kişisel olarak algılamıyorum. Halk kurumlara güvenebilmelidir. Sonunda çoğu kendilerine hizmet eder hale geliyor. Bu sadece canavarın doğasında var."

"Kahretsin, bu adamdan gerçekten hoşlanabilirim," dedi Peter. "Ve kabul ettim. Peki bu konuda ne yapmalıyız?"

"Dış kontroller ve dengeler."

"Ya denge ve denetleme mekanizmaları, hesap verebilir tutmaları gereken kurumlar tarafından ele geçirilirse?"

Ambrose suyundan bir yudum aldı. "O zaman tüm sistemi yakıp yıkmanız ve yeniden başlamanız gerekir."

Peter güldü. "Artık bu adamdan hoşlandığımı kesinlikle biliyorum." Ambrose gülümsedi. "Ne iş yapıyorsun, Peter?"

"Şirketlerin güvenlik duruşunu değerlendiriyorum. Bu da temel olarak ağ açıklarını ve güvenlik kontrollerindeki boşlukları izlediğim anlamına geliyor."

"Bu da demek oluyor ki o bir süper zekâ," diye teklif etti Lennon, kardeşine Ambrose'un düşündüğü alaycı sırtıştan çok daha gururlu bir sırtışla.

Peter, "Bize ihtiyaçları olana kadar herkes biz süpernovalarla dalga geçiyor," dedi. "Ve inanın bana, eğer değerli bir şey yapıyorsanız, o gün her zaman gelir."

Bir yerlerde bir dizi basamağı çıkan ayak sesleri duydular ve sonra bir adam mutfakın arka tarafında, Ambrose'un bir kiler olabileceğini düşündüğü ama garaja giden merdivenler olması gereken bir kapıdan içeri girdi. Pug cinsi bir köpek de onunla birlikte koşarak içeri girmiş, Ambrose'u arıyordu.

"Teleskopu sırayla kullanmamız gerekecek," diyordu Lennon'ın babası. "Diğerini çalıştıramıyorum. Oh! Lennon, buradasın. Peter. Bu da FBI ajanı Ambrose olmalı. Şükran Gününüz kutlu olsun. Bize katıldığınız için teşekkürler."

"Şükran Gününüz kutlu olsun, efendim. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Köpek havlamaya başladı, masanın altına doğru koştu ve orada Ambrose'un bacağının yan tarafına yapışıp iştahla tepinmeye başladı.

"Selam, baba-"

"Freddie, Tanrım," dedi Peter, Ambrose'un köpeğin kilidini açmaya çalışmasını izlerken başını eğerek. "Anne, azgın köpeğin yine misafirin bacağına asılıyor."

"Ah canım. Freddie! Hayır!"

Herkes masanın etrafında koşuşturmaya başladı, Lennon'ın sandalyesi neredeyse ayağa fırladığı için yere sürtünüyordu. Bayan Gray eğilip ellerini Freddie'nin orta kısmına doladı ve çekmeye başladı, Bay Gray de onun altına eğilip köpeğin ön bacaklarını çözdü. Freddie havlıyor ve tepiniyordu, herkes ona bağıırıyordu ve Ambrose tehdit eden şamatayı engellemek için çok uğraşıyordu. Çünkü sanki sadece

Birkaç dakika önce yağmurun altında durmuş, başarısız bir şekilde Uber çağırmaya çalışıyordu ve şimdi tanımadığı bir mutfakın ortasındaydı, tüm aile bağıyor ve köpeklerini bacağından çekmeye çalışıyordu. Gerçeküstüydü.

Bay Gray sonunda köpeği çıkarmayı başardı köpekle birlikte dönerek güverteye açılan kapılara doğru yöneldi. "Bu sadece onun içgüdüğü," dedi Bayan Gray. "Güzel kokuyor olmalısınız." Öne doğru eğildi. "Gerçekten de güzel kokuyorsun."

"Anne! Aman Tanrım," dedi Lennon, sandalyesine geri çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çok özür dilerim."

"Ne?" Bayan Gray sobanın başına dönerken sordu. "Bu bir iltifat. Güzel kokmak istemiyor musun?" Bay Gray, Freddie'yi arka bahçeye götürdükten sonra bulabildiği her cansız nesne üzerinde işini görmesi için geri geldi. "Tatlım," dedi Bayan Gray. "Gel de Tofurky'yi fırından çıkarmama yardım et."

Lennon başını kaldırıp ona baktı. "Daha kötüye gidebileceğini düşünmedin, değil mi?"

Ama Ambrose sadece sırıttı.

Tofurky sandığından daha da kötü çıktı, ancak yan yemekler şimdiye kadar yediği en iyi yemeklerden bazılarıydı. Ailenin birbiriyle etkileşimini izledi ve odadaki sevgiyi hissedebiliyordu. Bu insanlar sadece birbirlerini sevmekle kalmıyor, aynı zamanda birbirlerinden gerçekten keyif alıyorlardı. Kendisine ait olmasa bile bunun tadını çıkarmasına izin verdi. Dünya böyle olmalıydı. Herkesin sahip olması gereken şey buydu. Her ne kadar burada olmaya hakkı olmasa da, burada olmaktan memnundu çünkü bu ona yaptığı işi neden yaptığını hatırlatıyordu. Önemli olan buydu.

O ve Lennon masayı toplamaya yardım ettikten ve Bayan Gray onları mutfaktan kovduktan sonra, Lennon onu gökyüzünün çoktan kararmış olduğu güverteye götürdü. "Umarım yarım saat daha kalmanızın bir sakıncası yoktur," dedi. "Kuyruklu yıldızını izleyemezsek babamın kalbi kırılır."

"Benim için fark etmez."

Yağmur durmuştu ama bu güverte alanının üzerinde kumaş bir örtü vardı ve bu yüzden sadece kenarları hâlâ yağmurun izlerini taşıyordu. İçeride kalan diğer üç Grinin bir konuda hararetli bir tartışma yaptığını duydu ve şöyle bir baktı

Lennon'a baktı. "Bitcoin," diye açıkladı gözlerini devirerek. Lennon kıkırdadı ve ikisi de evin arka tarafına yakın bir yerde bulunan şezlonglara oturdular.

"Oturma odasında bir piyano var," dedi. "Kim çalıyor?"

"Oh. Ben. Yani, eskiden yapardım ama yıllar oldu. Muhtemelen şimdiye kadar nasıl yapıldığını unutmuşumdur. Ondan kurtulmalılar. Sadece toz topluyor."

Ambrose onun bir zamanlar ailesine bir piyano aldırarak kadar iyi piyano çaldığı gerçeğine hiç şaşırılmamıştı. Kızın unutmadığını da biliyordu ama bu, derin düşüncelere daldığında hâlâ piyano çaldığını fark etmediğini doğruluyordu. Peki neden kas hafızası olduğu belli olan notaları artık bilmediğine kendini ikna etmişti? Lennon'a dair bir resim oluşturmaya çalışmayı sürdürdü ve sonra varsayımlarını altüst eden başka bir şey öğrendi.

O bir bilmeceydi. Ama iyi bir bilmeceydi, ana hatlarından hoşlanacağını anlayabiliyordu. Ama hayati parçalar gizemli kalmaya devam ediyordu. Sürekli geri dönüp parçaları eklemek istiyordu.

Buraya gelirken ceketlerini giymişlerdi ama gece soğuktu ve Lennon soğuğa karşı kollarını kavuşturdu. Lennon eğilip güvertedeki kutunun kapağını açtı ve birkaç battaniye çıkarıp bir tanesini ona doğru attı. Bacaklarını altına alıp battaniyeyi üzerine sardı, o da kendi kucağına yerleştirdi. Aşağıdaki bahçeden gelen rüzgâr çanları hafif esintide tıngırdadı ve yakındaki bir saksıdan burnuna hoş bir koku geldi. "Burası çok huzurlu," dedi. "Ve güzel bir şeyler kokuyor."

"Biberiye," dedi saksıdaki bitkileri göstererek. "Ve adaçayı. Eğer isterseniz annem negatif enerjiyi kovmak için üzerinize biraz yakar."

Kıkırdadı. "Negatif enerji mi? O tam olarak nedir?"

Soru hakkında düşünüyor gibiydi. "Bilmiyorum. Bana hiçbir zaman bir tanım verilmedi."

"Kulağa pek iyi gelmiyor, bu yüzden annenin bir çaresi olduğuna sevindim."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Ben de." Rüzgâr çanları yeniden usulca çalmaya başladı. "Ama evet, burası huzurlu bir yer. Liseden önce sabahları buraya gelip kahvemi içerdim." Kadının yüzünden güvertenin loş ışığında okuyamadığı bir şey geçti. Henüz hiçbir yere oturmayan o yapboz parçalarından biri daha. "Elbette, o zamanlar dünya genel olarak daha huzurluydu. Cehalet mutluluktur falan."

Gülümsedi. "Bizimki gibi işler yapan insanlar için huzurlu anlar önemlidir." Bu, düzenli olarak karşı karşıya kaldıkları kötülük girdabına kapılmaya karşı da bir tür çareydi.

Hoş bir mırıltı çıkarmadan önce gözlerini bir an ondan ayırmadı. "Bunları bulmak zor." Bir süre daha ona baktı. "Aklına gelen en son gerçekten huzurlu an neydi?" diye sordu.

Vereceği cevaba kilitlenmiş gibiydi ve bu yüzden bunu gerçekten düşünmek için bir an durdu. Sonra küçük bir hava üfledi, nefesi önünde beyaz bir buhar halkası halinde belirdi. "Yaklaşık bir yıl önce, Güney Amerika'da soğuk bir sabah," dedi, "bir ötücü kuşun şarkı söylerken nefesinin önünde dönüp yükselmesini izledim. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi." O kuşun söylediği melodiyi sadece duymakla kalmamış, havada dans ederken ve sonra notalarla birlikte dağılırken de görmüştü. Evinde din ona doğuştan öğretilmiş, utandırmak ve cezalandırmak için kullanılmıştı ama Arjantin şafağındaki o ana kadar Tanrı'nın lütfunu bir kez bile hissetmemişti. Ve ne zaman evrenin temelindeki iyilikten şüphe etse -ki bu çoğu zaman olmasını istediğinden daha sık oluyordu- aklına o geçici ama derinden dokunaklı anı getiriyordu.

Lennon başını sandalyeye yaslamış, yumuşak bir ifadeyle onu izliyordu. "Güney Amerika," diye mırıldandı. "Neden oradaydın?"

Başka tarafa baktı. *Lanet olsun.* Ona yalan söylemesine neden olan bu hikâyeleri anlatıp duruyordu ve bundan pişmanlık duyuyordu. İş gereği sık sık yalan söylemek zorunda kalırdı ve bunu genellikle kolaylıkla yapardı, çünkü sonucun aracı haklı çıkardığını iyi bilirdi. Ama Lennon söz konusu olduğunda... yalan söylemeye devam etmekten hoşlanmıyordu. Özellikle de evlerinde akşam yemeği için ağırlandıktan sonra ailesinin güvertesinde otururken. Kendini kötü hissetmesine neden oluyordu. "Sadece seyahat ediyorum," dedi.

"Başka nerelerdeydin?"

"Her . Zamanım olduğunda seyahat etmeyi severim. Peki ya siz?"

"Ben mi?" Battaniyesinin kenarıyla oynadı. "Hiç ülke dışına çıkmadım." Neredeyse fark edilemeyecek bir algıladı. "Ama bir gün

. . . Piramitleri görmek isterdim." Gülümsedi, gözleri buluştu ve Ambrose bakışlarının onun yüz ifadesinde kalmasına izin verdi, hülyalı ve yumuşaktı, bazen iş yerinde yüzünü tutuşundan çok farklıydı. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, sürgülü cam kapı açılarak Ambrose'u hayal aleminden uyandırdı.

Babası, bir kolunun altında teleskop ve elinde bir kase patlamış mısırla kapıdan içeri girdiğinde ikisi de başlarını kaldırıp baktılar. "Kuyruklu yıldız her an görebiliriz," dedi. "Ben içecekleri getirirken siz de bir şey görüp göremediğinize bakın." Patlamış mısır kâsesini yere bıraktı ve teleskopu Lennon'a uzattı.

Lennon Ambrose'a gülümsedi ve sonra ayağa kalkıp elini uzattı. Adam elini kavradı ve kadın onu yukarı çekti. "Bakalım bu kuyruklu yıldızın o ötücü kuş üzerinde bir etkisi var mı?" dedi.

Teleskobu geniş güverte korkuluğuna yerleştirdi ve sonra öne doğru eğilerek mercekten gözlerini kısarak baktı. "Kuyruklu yıldız görmüyorum ama yıldızlar bunun içinden oldukça harika görünüyor," diye mırıldandı. "Şuna bir bakın."

Ambrose da onun yaptığı gibi gözlerini kısarak mercekten baktı. Gökyüzü önünde açıldı, yıldızlar ışıltılı ve boldu ve kısa bir an için onların arasında süzülüyormuş gibi hissetti. "Vay canına," dedi, ona bakmak için başını hafifçe çevirerek. Çok yakındaydı ve yine göz göze geldiler. Biraz garipti ama bitmesini de istemiyordu.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi ona alaycı bir gülümsemeyle.

Güldü ve ikisi de durdu. Ambrose başını eğdi ve az önce yakından ve kişisel olarak gördüğü yıldızlara baktı, dünyada ne kadar çok mucize olduğunu düşündü. Ne kadar güzellik ve ne kadar zalimlik.

Lennon'a baktığında, onun da gökyüzüne baktığını gördü. "Dairemden yıldızları pek iyi göremiyorum," dedi. "Ama şehrin oldukça iyi bir manzarasına sahibim. Bazen orada oturup uzaktan ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyorum, ışıltılı ve durgun. Sonra da o küçük karanlık ceplerde aslında neler olduğunu hatırlıyorum."

Karanlığın küçük cepleri. Kadın ona baktı ve adam başını salladı. Kadın haklıydı ve o da bu karanlığı düşünüyordu. Ama aynı zamanda umut ceplerini de düşünüyordu ve bu gece onlardan biriydi. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin sohbetleri ve kahkahalarıyla çevrili, sade ve güzel bir geceydi. Bunlardan çok azına sahip olmuştu ve bu ona ait olmasa da, bir yırtıcıyı avlamak için gittiği ülkedeki o soğuk Ocak sabahında olduğu gibi, bu anıyı sonsuza dek yakınında tutacağını biliyordu.

Daha sonra, Bay ve Bayan Gray ile Peter'a veda ettikten sonra, Lennon onu kalacağını söylediği otele götürdü ve otelin önüne çekti. "Bu gece için teşekkürler," dedi.

Gülümsedi. "Ailem, onlar özel bir durum."

"Öyleler. İyi anlamda. Gerçekten iyi vakit geçirdim. Şaşırtıcı bir şekilde."

Başını öne eğdi. "İyi vakit geçirmeyi beklemiyor muydun?"

"O kadar da iyi bir zaman değil."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Tamam. Peki o zaman, benim tamamen o." aşığılanmam

Pencereden dışarı, yanlarındaki binaya baktı ve sonra ona geri döndü. "Şanslısın." Kızın ne kadar şanslı olduğunu bilip bilmediğini merak etti ve muhtemelen bildiğini düşündü. Karakterlerdi ama o odadaki aşk o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerini kör edecekti.

"Yine de biraz komiklik için iyidirler. Cinayet ve kargaşaya biraz ara vermek için."

"Ara vermek iyidir. Aklını başında tutar." "Öyle."

Durakladı ve son bir kez veda edip arabasından inmeden önce kısa bir gariplik anı yaşandı. Kızın el sallayıp uzaklaşmasını izledi ve arabası gözden kaybolana kadar bekledi. Sonra Ambrose, Lennon'a kalacağı konusunda yalan söylediği otelden uzaklaştı ve ters yönde yürümeye başladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

On Yedi Yıl Önce
Hasta Numarası 0022

"Merhaba, ben Dr. Sweeton. Lütfen oturun. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Votka," diye mırıldandı Jett.

Dr. Sweeton gülümsedi. "Korkarım sunabileceğim en güçlü şey diyet soda."

Jett kısa bir homurtu çıkardı. "Su o zaman." Ellerini uyluklarının üzerinde dizlerine doğru gezdirdi ve sonra rotasını tersine çevirdi. Kot kumaşı avuçlarında sert bir his uyandırdı. Acı veriyordu. Doktor pencerenin yanındaki mini buzdolabından bir şişe su aldı ve Jett'e geri getirdi. Susamamıştı ama bu ona elleriyle yapacak bir şey veriyordu. Ya da belki susamıştı. Bazen bunu söylemek zordu. Bazen tüm fiziksel ihtiyaçları bir araya geliyor, sadece açlık diyebileceği ve nasıl doyuracağını bilmediği geniş bir açık delik yaratıyordu. Ama bazen aynı his yemek yedikten, su içtikten, yeterince ısındıktan, en azından birkaç saat uyuduktan ve hatta biraz uyuşturucu aldıktan sonra da geliyordu ve bu yüzden ihtiyacın fiziksel olmaktan başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Bunun bir önemi yoktu. Çok daha belirsiz ihtiyaçları bir yana, vücudunun taleplerini bile zar zor karşılayabiliyordu.

Jett kapağını açtı ve uzun bir yudum aldı. Doktor onu izliyordu ama çoğu doktorun yaptığı gibi değil -dudakları incelmış, yüzünde sabırsız bir ifade, bakışları sürekli duvardaki saate kayıyordu. Jett'in gördükleri keşlerle uğraşmaya alışkındı. Dr. Sweeton dosyasını açtı ve şöyle bir göz gezdirdi. "Oldukça fazla reçeteli ilaç kullanıyorsunuz," diye not etti. Dosyayı kapattı ve bir kenara koydu. "Ama kendi kendine de ilaç kullanıyorsun, değil mi?"

Jett tereddüt etti ama doktorun sesinde onaylamayan bir ton yoktu. Ve Jett onun bir kullanıcı olduğunun zaten belli olduğunu biliyordu, yani kimin ?
"Evet."

Doktor öne doğru eğildi. "Bana şizofreniden bahset. Belirtileriniz neler?"

Jett nefesini üfledi, suyu kapattı ve bir kenara koydu. Sigara içmek istiyordu ama binanın lobisinde ve doktorun muayenehanesinin kapısının hemen içinde SİGARA İÇİLMEZ levhası vardı. Ona bir göz attı ve sonra uzaklaştı. "Halüsinasyonlar."

"İşitsel mi görsel mi?"

Küçük çocuğu hayal etti, sesini duydu ve onu her gördüğünde garip bir meleme sesinin yükseldiğini hissetti. "İkisi de."

"Gördüğünüz belirli bir şey var mı, yoksa değişiyor mu?"

Suyu tekrar eline aldı, bir yudum aldı, kapağını kapattı ve açık şişeyi bir kenara koydu. "Bir çocuk görüyorum. Bir çocuk. Bana eziyet ediyor. Trafiğe giriyor ya da binalardan kaçıyor. Saklanıyor. Ama onu hep orada hissediyorum. Gerçek olmadığını biliyorum ama sanki gerçekmiş gibi. Onu gördüğümde kendimden şüphe ediyorum ve onun gerçek olduğunu düşünüyorum ve onu kurtarmalıyım yoksa ..." Nefesi hızlı geliyordu, kalbi küt küt atıyordu.

"Yoksa ne olur?"

Jett elini tekrar kalçalarında gezdirdi. "Ya da . . . Bilmiyorum. Ama kötü bir şey olacak. Eğer onun ölümünü izlemek zorunda kalırsam, kötü bir şey olacak."

Doktor arkasına yaslandı. "Ve diğer doktorlar da buna dayanarak size şizofreni teşhisi koydular."

"Evet. Uh-huh. Başka ne var? Çocuğu gördüğümde her zaman tribe girmiyorum.

Tamamen ayıktım."

"Reçeteli ilaçlar yardımcı oluyor mu?"

Jett omuz silkti. "İlaç alma konusunda pek iyi değilimdir. Beni gergin falan yapıyor." Boynunun arkasını kaşıdı. "Sanki zaten yeterince gergin değilmişim gibi, anlıyor musun?"

"Evet, Jett. Biliyorum. ."

Ve her nedense Jett, isminin arkasında harf olan insanlara nadiren inanırken bu adama inanmıştı. Tecrübelerine göre, onlar en büyük yalancılarıydı. Jett hayatı boyunca bir sürü dolandırıcı tanımışken, en becerikli dolandırıcılar. Ve hiçbir doktor da bilerek ya da kazara ona yardım etmemişti. Hiçbir zaman onların gerçekten

istedi. Jett uyuşturucu satıcılarını tanıyordu. Onlara güvenirdi. Ve o adamlar, o doktorlar en iyileriydi. Çoğunlukla, ittikleri boku istemese bile.

"Beni görmeye geldiğın için teşekkür ederim, Jett. Geçen hafta klinikte seninle tanışmak güzeldi."

Jett önce ensesini, sonra da dirseğini kaşıdı. Röportajdan kazandığı para çoktan bittiğinde, alması gereken reçeteli ilaçları almak için kliniğe gitmeye karar vermeden önce üç gün boyunca acı çekmişti. Dr. Sweeton'la tanışmış ve doktor ona fazladan para kazanmak isteyip istemediğini sormuştu. Jett her zaman fazladan para kazanmak isterdi.

"Yapmanız gereken bazı testler olduğunu ve bunlar için para alacağımı söylemişsiniz." Daha önce de benzer yollarla para kazanmıştı. Plazma bağışlamıştı, en azından kabul edecekleri kadar temiz olduğu zamanlarda. Ücretsiz klinikte iğne kullanımıyla ilgili bir anket yapmıştı. Eğer beyinde uyuşturucudan kaç delik olduğunu ya da buna benzer bir şey görmek istiyorlarsa, neden izin vermesinlerdi ki? Para kazandığı sürece herkesin kobayı olabilirdi. Vücudu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Aslında, çoğu zaman ondan kurtulmak istiyor ve derisinin altında yaşamaktan nefret ediyordu.

"Evet," dedi doktor, "ama testlerin bazı şartları var. Ve birkaç soru. Aldatıcı ya da dürüst olmayan hiçbir şey yok. Her zaman açık sözlü olacağıma söz veriyorum."

Tamamen açık sözlü. Jett hiç kimsenin tamamen açık sözlü olduğunu bilmiyordu. Her zaman bilmeseler bile herkesin bir gündemi vardı. Yine de eninde sonunda ortaya çıkardı ve genellikle de er ya da geç. "Ne tür bir doktorsunuz?"

Dr. Sweeton gülümsedi. "Konuşan türden."

"Konuşmanın bir anlamı . Daha önce bana hiç yardımcı olmadı."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Beyniniz düğümlemişken konuşmak yardımcı olamaz."

Jett boğuk bir kahkaha attı. Daha önce hiç böyle bir tanım duymamıştı ama beyni tam olarak böyle hissediyordu. Sanki düğümlemişti ve onları çözmeye çalıştığında kafası karışıyor, sinirleniyor, canı *yanıyor* ve sonunda pes ediyordu. "Bu kulağa pek doktorca gelmiyor."

Adam tekrar gülümsedi. "Sanırım her zaman geleneksel anlamda bir doktor gibi davranmıyorum. Ama bazı hastalıkların, bazılarının aşırı çareler olarak görebileceği şeyler gerektirdiğini fark ettim."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Bazı hastalıklar mı?" Bu ne anlama geliyordu? "Hasta olduğunu söylemez miydin?"

"Yani, evet, çünkü ben bir kullanıcıyım."

"Bu bir semptom. Bu sizin hastalığınız değil."

"Tamam, evet, doğru. Zihinsel sorunlarım var ama bunun tedavisi yok."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum, Jett."

Adama baktı, içinde bir şeylerin açıldığını hissetti. Daha tam olarak tanımlayamadan içgüdüsel olarak uzaklaşmak istediği küçük ve kırılgan bir şey. "Ne tür aşırı ilaçlardan bahsediyorsun?" diye sordu. Burada bir kanca olmalıydı. Bu adam gözüne bir iğne sokup beynini dürtecek bir kaçık mıydı? *Umurunda mı? Belki de bu hoş bir kaçış olurdu.* Ve aniden bunu arzuladı. Beynini delecek bir iğneyi o kadar çok arzulamıştı ki, kısa bir süre bunu kendi başına yapmayı düşündü ve daha sonrası için bir olasılık olarak sakladı.

"Kabul etmediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağım," dedi doktor. "Biraz test yapılacak ve biraz da konuşulacak ama bu aynı zamanda bir ilaç denemesi."

"İlaç denemesi mi? Ne tür ilaçlar?"

"Çoğunlukla halüsinojenler."

Jett buna şaşırdı. "Sihirli mantarlar falan gibi mi?"

"Bir miktar psilosibin kullanımı var," dedi doktor. "Bunların hepsi size açıklanacak. Bunların hepsini kabul etmeniz gerekecek. Ama bu kısım ikinci sırada gelecek. Öncelikle bu tedavi için iyi bir aday olduğunuzdan emin olmamız gerekiyor."

Jett avuçlarını tekrar kot pantolonunun üzerinde gezdirdi, temas bir kez daha ona acı verdi, ama garip bir şekilde arzuladığı bir acı. "Tabii, tamam, ne olacak. Beni de yaz."

Doktor gülümsedi; yavaşça başladı ve sonra genişledi. "Harika, Jett. Harika."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lennon'ın ayakları ıslak kumlara vuruyordu, şafak ufukta çıplak gri bir kaymaydı. Nedendir bilinmez, bütün gece gözünü kırpmadan uyumuş, sonunda kalkıp güne başlamaya karar verene kadar dönüp durmuştu, dışarısı hâlâ karanlık olmasına rağmen. Taytının arkasındaki cebe sıkıştırdığı telefonu çalmaya başladı ve yavaşça durduğunda onu aldı.

Cevap vermeden önce ekrandaki isme bir göz attı. "Teğmen." Déjà vu ya da kendini *Groundhog Day*'in kendi versiyonunda bulduğu rahatsız edici düşüncesi çöktü. Sadece bir seri katilin serbest olduğu ve sonsuza kadar onu avlamak zorunda kalacağı bir versiyon.

"Gray, Ellis Caddesi'nde bir durum var. Basit bir aşırı doz gibi görünüyor ama olay yerinde morumsu renkte bir ürün var. Ne kadar sürede orada olabilirsiniz?"

Gözleri arabasının park edildiği kumun ötesindeki otoparka kaydı. Déjà vu gerçekten de. Bu senaryonun neredeyse aynısını en son yaşadığında eve gidip duş almış ve üzerini değiştirmişti, profesyonellikten değil, kulağa kanlı bir üçlü cinayet gibi gelen bu olaya kendisinden önce başka birinin gelmesini umduğu için. Şimdi eve gidip üstünü değiştirse ve duş alsa, oraya varması bir saatten fazla sürerdi. "Yola çıkıyorum. Bana otuz dakika ver," dedi.

"Harika. Teşekkürler Gray. Beni bilgilendirmeye devam et."

Otoparka çıkan kısa basamakları koşarak çıktı, bagajdan eşyalarını aldı, üzerine kapüşonlu bir tişört geçirdi ve arabasına bindi.

Sahilden Tenderloin'e gitmesi yirmi yedi dakika sürmüştü. Teğmen Byrd ona arabayı sürerken tam adresi mesajla bildirmişti ve arabayı kenara çektiğinde köşede iki devriye arabası park etmiş, ışıklarını yakmıştı bile. Güneş yeni doğmaya başlamıştı ama sisli bir sabahtı ve bu yüzden sokak lambaları tek gerçek ışığı sunuyordu.

aydınlatma. Rozetini tozluklarına taktı ve küçük kılıfını kapüşonuyla örterek taktı.

Kaldırımı Muni istasyonuna inen merdivenlerden ayıran kısa duvarın önündeki köşede duran memurları tanımıyordu ve bu yüzden yaklaştığında kendini tanıttı. İki genç adam da kıyafetinden dolayı ona tuhaf tuhaf baktılar ama kendilerini Boddie ve Meads olarak tanıttılar. "Durum nedir?" diye sordu.

"Şuradaki köşedeki dükkanın sahibi"-yanını işaret etti
-"Caddenin hemen yukarısındaki bir çadırdaki iki ceset olduğunu söylediler." Arabalarıyla kapattıkları tek yönlü sokağın yaklaşık elli metre aşağısında bulunan üç çadırdan oluşan küçük grubu işaret etti. "En sondaki sarı olana baktık ve yeterince emin olduk: bir erkek, beyaz, bir erkek, siyah, ikisi de ölmüş. Etrafa saçılmış haplar ve bir poşetin içinde mor bir şey vardı. Hiçbir şeye dokunmadık, sadece ihbar ettik."

Kahretsiz. "Tamam, teşekkürler. Peki ya diğer iki çadır?" Sarı olanın sağında oturan iki kişiye başıyla işaret etti.

"Şu an itibarıyla boş. İkisinde de bir sürü ıvır zıvır var. Ve bok gibi kokuyorlar."

Yüzündeki iğrenç ifadeyi tutamadı. "Dükkân sahibi içeride mi?" sordu başıyla dükkânı işaret ederek.

"Evet. Bay Allen Cheng. Oradaki tek kişi o."

Lennon başını salladı ve iki ön camını tabelalar ve reklamların kapladığı köşedeki dükkâna doğru döndü. Kısa mesafeyi yürüdü ve kapıyı açtı. Kasada yaşlı bir adam vardı ve Lennon içeri girdiğinde adam ayağa kalkarak tezgâhın etrafında döndü. "Polisten misiniz?" diye sordu ağır bir Çin aksanıyla.

"Evet. Selam. Bay Cheng? Ben Müfettiş Gray. Çadırı kontrol etmeye gidiyorum ama önce buraya uğrayıp biraz daha bilgi almak istedim."

"Evet, tamam. Güzel."

"İki adamı bu sabah mı keşfettiniz?"

"Evet. Dükkânı her sabah dört buçukta açıyorum. Eğer sandviçlerin son kullanma tarihi geçmişse, onları uyanık olanlara götürüyorum. Kapımın önünde aç insanlar varken yiyecekleri çöpe atmayı doğru bulmuyorum. Bu doğru değil. Bu yüzden ceza alıyorum, tamam."

"Kimse size ceza yazmayacak, Bay Cheng." Onun gibi insanlar çok . Bu toplumda kıt kanaat geçinen insanlar

onun iyiliğini gördüğüm için şanslıyım. "Yani sokağın yukarısındaki çadırlara mı gittiniz? İçeride yiyecek isteyen var mı diye bakmak için mi?"

"Hayır. Çadırın yanındaki bankta uyuyan bir adam vardı. Ayakkabısı yoktu. Ceketı yoktu. Uyandığında bulabilsin diye sandviçlerden birini yanına koydum. Kanı o zaman gördüm."

Lanet olsun. Demek kan vardı. Teğmen kandan bahsetmemiştir. Karnının alt kısmına küçük bir kramp girdi.

"Bay Cheng, "Belki biri yaralanmıştır ve tıbbi bakıma ihtiyacı vardır diye düşündüm," diye devam etti. Telefonumun fenerini kullandım ve kapağı kenara ittim. Zaten kısmen açıktı. Ve iki ... ölü gördüm. Öldüklerini söyleyebilirim. Yine de. Birinin gözleri açıktı." Küçük bir titreme geçirdi. "Yerde uyuşturucu var. Her zaman uyuşturucu olur."

"Tamam, Bay Cheng. Bizi aradığınız için teşekkür ederiz. Başka sorularım olması ihtimaline karşı biraz daha burada kalacak mısınız?"

"Evet, burada olacağım."

Lennon ona teşekkür etti ve cebinden eldivenlerini çıkararak dükkândan ayrıldı. Çadırlara doğru ilerlemeye başladı ve memurlardan biri "Birimizin seninle gelmesini ister misin?" diye seslendi. Kadın istedi. Gerçekten istiyordu. Aslında o çadırın içini hiç kontrol etmek istemiyordu. Şimdi değil, karanlıkta değil, ama ışıktaki da değil. Kontrol eden memurlardan birinin arkasında durmak istiyordu ve bu ona kendini acınacak ve taşıdığı rozete layık değilmiş gibi hissettiriyordu. Çağrıyı aldıktan sonra eve gidip üstünü değiştirmeliydi, sadece oyalanmak için değil, çünkü şu anda kendini çifte cinayete doğru yürüyen Egzersiz Barbie'si kadar yetenekli hissediyordu ve o rol giyinmişti.

"Hayır, sorun değil," dedi memura. "Kontrol edip hemen döneceğim." Yürürken eldivenlerini yavaşça giydi. Çadırlarını ilerideki noktaya yerleştiren insanlar muhtemelen yakınlarda bir sokak lambası olmadığı için bunu yapmışlardı. Derme çatma evlerinde parlayan parlak bir ışık onları uyanık tutmayacaktı ve eğer reklamını yapmak istemedikleri faaliyetlerde bulunuyorlarsa, bu da onların lehine işliyordu.

Sokakta bir araba geri tepti. Sabahın sessizliğinde Lennon irkildi ve küçük bir sıçrama yaptı. *Harika*. Kendini daha da gergin hissetmek için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Yavaşça çadırlardan oluşan küçük gruba doğru yürüdü, birinci ve ikinciye geçti ve naylon kumaş üzerinde hareket eden belli belirsiz gölgeler gördü. Sabah hala loştu ve memurların altında durduğu sokak lambası, yanıp sönen ışıklarıyla birlikte sis tarafından yutulmuştu ve bu yüzden değişen ışığın içerideki hayaletlerden geliyor olabileceği izlenimini veriyordu. Ona içerisinin boş olduğu söylenmişti ama yine de omurgasından aşağı bir ürperti indi ve kollarındaki küçük tüyler diken diken oldu.

Bay Cheng'in bir adamın uyuduğunu söylediği bank şimdi boştu. Çadırın hemen yanında kanla karışık bir kusmuk yığınının üzerinden geçti. Bay Cheng'in bahsettiği ve polislerin neden bahsetmediği şey bu olmalıydı. Onları bir cinayet konusunda uyarmak yerine, aşırı doza daha fazla kanıt sağlıyordu.

Sarı çadırın içine bakan memurlar kapağı desteklememişti ve bu yüzden açıklık şimdi kapalıydı. Çadıra doğru adım atmadan önce telefonunu çıkarıp el fenerini açtı, başını hafifçe çevirdi ve başparmağı ile işaret parmağını kullanarak kapağın en ucunu kavrayıp yavaşça kenara çekti. Boğazından bir tiksinti sesi yükseldi ve memurlar yeterince uzaktaydı, bu sesin kaçmasına izin verdi, yüzüne çarpan kokuya karşı nefesini tuttu, bu küçük kumaş alanda uzun süredir yaşayan kirli bedenlerin bir kombinasyonu, en az birkaç saattir marine edildiği belli olan çürümüş vücut sıvılarıyla karıştı.

Nefes al, sadece nefes al.

Adamlardan biri yan yatmıştı, Bay Cheng'in dediği gibi gözleri açıktı, ağzı aralıktı, dudaklarından kanlı kusmuk izleri çıkıyordu ve çadırın zemininde başka bir jelatinimsi, pütürlü dağınıklık içinde toplanmıştı. Diğer adam karşı taraftaydı ve Lennon'ın yüzünü göremeyeceği şekilde arkasını dönmüştü.

Gözleri giysi yığınlarının ve bir yığın resmi form, broşür ve diğer evrakların üzerinde gezindi. En alttan görünen bir kâğıt parçasındaki VA logosunu fark etti ve ölenlerden birinin, pek çok evsiz gibi, askeri gazi olduğunu düşündü. Bu en nefret ettiği istatistiklerden biriydi. Ülkeleri için çok şey feda etmişlerdi ve sonra -bazı durumlarda kelimenin tam anlamıyla- kaldırıma atılmışlardı. Ayakkabılar, içki şişeleri ve çoğunlukla yenmiş bir somun ekmek vardı ve tıpkı memurların ona söylediği gibi, oraya buraya saçılmış haplar vardı.

Ve işte oradaydı: içinde mor bir madde olan bir poşet, kenarı sırtı ona dönük olan ölü adamın bacağının altına sıkışmıştı.

Çadırın içine eğildi, ona uzandı, parmakları kenarı kavradı ve adamın kot pantolonlu baldırının altından çekmeye başladı, o sırada adam aniden döndü. Lennon dehşet içinde nefesini tuttu ve irkilerek geri çekildi. Zaten eğilmişken beklenmedik hareket dengesini kaybetmesine neden oldu ve çadırın içine daldı, bir cesetten başka bir şey olmadığına inandığı adam doğrulup ona uzanmaya başladığında bile ondan uzaklaştı, gözleri vahşiydi.

Çılgık atarken caddeden geçen otobüsün gürültüsünü zar zor duydu ama sadece bir anlığına, ellerini düşmesini engellemek için kullanamadan adam onu yakaladı.

Her şey çok *hızlı* oldu.

Boynunu ölümüne kavrayan adamı tekmeleyip yumruklarken ve onunla dövüşürken bile umutsuzca kalçasındaki kılıfta duran silahına uzanmaya çalışan Lennon'ın çılgınlığını kesmek için elleri boğazına dolandı. Adam bir şeyler bağıırıyordu, kokuşmuş nefesi Lennon'ın yüzündeydi, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Ancak Lennon, şu anda yaşam mücadelesi verdiği yerin hemen ötesinde, caddede durduğu sırada otobüsün havalı süspansiyonunun serbest kalması nedeniyle adamın ne dediğini anlayamadı.

Adrenalin vücuduna yayılıyor, içindeki alarm zilleri çarpışıyor ve çınılıyordu. Ciğerleri boşalırken gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu, görüşü hem parlak hem de puslu hale geldi. Saldırgan bir elini bıraktı ve yüzüne bir kez ve sonra tekrar yumruk atmadan önce bir damla hava çekebildi, başı hala boynuna sarılı olan ele karşı geriye doğru sarsıldı.

Sonra aniden sırtında bir el vardı ve adamdan uzaklaştırılıyordu. Ama adam bırakmadı ve böylece ikisi de çadırdan dışarı uçtu, adam kaldırımdaki Lennon'ın üzerine düştü. Ciğerlerindeki son oksijen de dudaklarından küçük bir hava kabarcığı halinde püskürdü ve ışık ve ses bir kez daha duyularına dolmadan önce dünya kısa bir an için gözlerini kırptırdı.

Kocaman bir nefes çekti, titredi ve artık üzerinde olmadığını, boynunu avuçlarının arasında ezmediğini fark ettiği adamdan yuvarlanarak uzaklaştı. Birinin homurdanmasını ve yumrukların ete çarpmasını duydu ve

döndü ve kendini yukarı çekti, yengeç geri yürüdü ve sonra sıçrayıp silahına doğru gitti.

Ambrose, hâlâ dövüşmeye çalışan adamın üzerine çıkmış, Ambrose yüzüne defalarca yumruk atarken adamın kolları ve bacakları çırpınıyordu. Lennon silahını çıkardı ve yerdeki adama doğrulttu. "Dövüşmeyi bırak, teslim ol, tutuklusun." Tanrım, ne diyordu? Sesi o kadar kötü titriyordu ki kelimeleri birbirine karışmış ve zar zor anlaşılır hale gelmişti.

Ayaklar kaldırıma vurdu ve köşede duran iki polis memuru patinaj yaparak durdular ve silahlarını adama doğrulttular.

Ambrose arkasına yaslandı, o da nefesini tutarken omuzları bir yükselip bir alçalıyordu. Tek bir akıcı hareketle adamın üzerinden indi, iki polis memuru içeri girip bir kez daha ölmüş gibi görünen ama ölmediği neredeyse kesin olan evsiz adamı kelepçelerken ayağa kalktı.

"İyi misin?" Ambrose bakışlarını Lennon'ın vücudunda gezdirip tenis ayakkabılı ayaklarına indirdi ve tekrar yukarı kaldırdı. "Lennon? Gidip oturalım. Yaprak gibi titriyorsun."

Elini bileğine koydu ve bakışları oraya gitti, elindeki silah her yerde hareket ediyordu. Adam haklıydı. Yaprak gibi titriyordu. Ve eğer adamı vurmaya çalışsaydı, neredeyse kesinlikle ıskalardı. Silahı yeniden kılıfına sokmaya çalışmak yerine Ambrose'un silahı nazıkçe ondan almasına izin verdi ve sonra dönüp birkaç adım atarak yakındaki, üzerinde sadece dalları olan bir ağacın bulunduğu beton bir saksıya gitti ve kenarına çöktü.

Memurlar adamı ters çevirmişlerdi ve içlerinden biri telsiziyle konuşuyordu. Ama Lennon konuşulanları anlamlandıramıyordu bile. Kafasının içinde şiddetli bir fırtınanın içindeymiş gibi bir ses vardı.

Sıcak eller dizlerinin üzerine yayıldı ve Ambrose'un önünde çömeldiğini görmek için aşağı baktı. "Bir şeyin yok," dedi Ambrose. "Şimdi çok fena titremeye başlayacaksın. Başın dönebilir. Ama iyisin. Bu normal ve geçecek."

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı. Yapabileceği tek şey buydu. Sirenler yaklaşıyordu; bir dakika içinde süvariler burada olacaktı. "Nasıl buradasın?" diye sordu, kilitlenmiş çenesini elinden geldiğince oynatmaya çalışarak ve zar zor başararak.

"Teğmen sizi aradıktan sonra beni aradı. Buraya senden sonra geldiğim için çok üzgünüm." Adam yana baktı ve kız onun çenesindeki kasların gerildiğini gördü. Yine de bu onun hatası değildi. Onun suçuydu. Sadece kendine kanıtlaması gereken bir şey olduğu için değil, aynı zamanda destek için beklemesi ya da memurlardan birinin onunla birlikte blok boyunca yürümesini ve olay yerini kontrol ederken nöbet tutmasını sağlaması gerektiği için. Bunu yapmamıştı, çünkü yine aklını maddeden üstün tutmaya çalışıyordu. Ve bakın ne oldu.

Bu sabah öldüğünü sandığı evsiz bir keş tarafından öldürülmüş olabilir. Adam o kadar uçmuştu ki insanüstü bir güce sahipti. Üç saniye daha geçseydi, sokakta kötü kokan naylon bir çadırın içinde, yanından geçen bir otobüs çığlıklarını bastırırken ölecekti.

Ya da belki de ölmeyecekti - en azından bu kadar çabuk değil. Hayaller zihnine üşüşüyor, dehşet patlamaları halinde aklına geliyordu. Etrafına bakınıp onun gittiğini gören polisler, otobüsün durdukları yerden geçip gidişini izlerken, belki de başka birini sorgulamak için yakındaki bir dükkâna gittiğini düşünmüşlerdi. Ama bunun yerine, o küçük kapsülün içinde uyuşturucuyla beslenen bir canavarla birlikte olacaktı. Bir yıl önce de benzer bir şey olmuştu; sabah koşusu yapan biri saldırıya uğramış ve bir evsiz kampına sürüklenmişti. Tecavüze uğramış ve vahşice dövülmüştü. Lennon o davada çalışmamış olsa da, bazen bu olayla ilgili kâbuslar görüyordu.

Havada bir inilti duydu ve bunun kendisi olduğunu anladı, dudaklarını kenetleyip gözlerini kapattı. Cildi sıcak ve nemli hissediyordu ve sağ gözü zonkluyordu. Gözü neden bu kadar kötü zonkluyordu?

"Lennon." Sesi yatıştırıcıydı ve ellerinin dizlerinin üzerinde onunkileri örttüğünü fark etti. Adamın ellerinin teması onun tamamen sarmal olmasını engelliyordu ve bu yüzden avuçlarını adamın parmak eklemlerinin üzerine koyarak ellerini çekmemesini sağlamıştı.

"Hadi," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki ağlamak istemesine neden oldu. "Kontrol edilmen gerekiyor."

Kafasını kaldırdığında bir ambulansın geldiğini gördü ve başını iki yana salladı. Ambulans ya da hastane istemiyordu. Yabancıların ona bakmasını ve ne kadar zayıf olduğunu bilmesini istemiyordu. "Sadece gözün için değil," dedi adam, ellerini onunkilerin altından kaydırıp sonra kavrayarak. "O çadırda ya da o adamın üzerinde fentanil olabilir. Ben de kontrole gidiyorum." Adam onu ayağa kaldırdı ve o da rahatlamıştı.

ayakta durabilir ve hatta yürüyebilirdi. Ve öyle de yaptı, Ambrose'un onu ambulansa götürmesine izin verdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ormana gidiyorum, aklımı kaybedip ruhumu bulmak için.
-John Muir

On Yedi Yıl Önce *Hasta Numarası 0022*

Thud, thud, thud, woosh, thud, woosh. Kafa karıştırıcı sesler, parlak, sıkışma. Delici bir çılgılık, vücudu daralırken yükselen korku, sıkı, sıkı, sıkı. Sonra çırpınış. "Burada olduğun için çok mutluyum. Şu haline bak. Mükemmel. Harikası."

Sesleri duydu, sesi duydu ama sözcüklere anlam veremedi, sadece sessiz, yumuşak sesi duydu. Azalan korku. *Güm, güm, güm.* Şimdi daha yumuşak. Ve sonra sıcak, sıkı ama çok sıkı değil. Güzel.

Uyudu ve rüyasında eller ona uzandı, yakaladı. Yırtıyordu. Korktu. Ağladı. Yalnızdı. Kimsesi yoktu. Soğuk. Bomboş. Midesi düğümlendi.

"Şşş." Yine o ses. Sonra tatlılık. Sıcak. Boşluk hissi azaldı ama sıcaklık kaldı. İleri, geri, ileri, geri hareket etti. *Güm, güm, güm.* Ses şarkıya dönüştü ve süzüldü. Bu sefer rüya yoktu. Yırtılma yok, sadece sıcaklık.

Yine boşluk. Korku. Sonra doldu. Sıcak. Tatlı. Güzel.

Susadım. İç. Yine o şarkı. Geri, ileri, geri, ileri anlamına gelen şarkı. Sıcak. Güzel. *Thud, thud, thud.*

Şarkı ben miyim? Ben gümbürtü müyüm? Soğuk muyum yoksa sıcak mı?

Önemli değildi. Umurunda değildi. Süzülüyordu ve bu iyiydi. "İşte bu gülümseme. Güzel bir çocuk için ne güzel bir gülümseme."

Gülümseyen ben miyim? Ben çocuk muyum?

Boş, sıcak ve soğuktan başka bir şeyin farkına vardı ama buna ne ad vereceğini bilmiyordu. Yumuşak, bastıran. Gıdıklanma.

Bulanık. Ona dokundu. Onu okşadı. *O*, oydu. Bir bedeni vardı. Bir şeyleri hissedebilen parçaları olan bir bedenin içindeydi. O çocuktur. Mutluydu. İyi. Güzel.

"Ne iyi bir çocuk. Mükemmel bir çocuk. Burada olduğun için çok mutluyum. Güvendesin."

Sıcak, tatlı ve dolu olan *güvendeydi*. Sürüklendi. Uyudu.

Soğuk geldi ama kısa sürede yerini sığağa bıraktı. Boş alan genişledi ama kısa sürede doldu. *Geri, ileri, geri, ileri*. Şarkı yükseldi ve düştü. *Güm, güm, güm*. Kelimeler fısıldadı. Güzel. Güzel. Güvenli.

O çocuktur. Güzel çocuk. Sesi mutluydu. Ona şarkılar söylüyor, mırıltıyor ve susuyordu. Ses iyiydi. Mekan iyiydi. O iyiydi. Güvendeydi.

İyi olanın dışında bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu. Sorun değildi çünkü şarkı söyleyen ses her zaman yakındaydı. Bazen kötülüğün yaklaştığını hissediyordu, ama sonra ses sustu ve susturdu ve kötü gitti, yerini *güm, güm, güm* aldı. Her ikisi de onu iyi ve güvenli olana demirlemişti.

Geri. İleri. Geri. İleri.

Thud. Güm. Güm.

Derisini hissetti ve ayak parmaklarını oynattı. Gözlerinin hareket ettiğini hissetti ve kapaklarının dışındaki ışığın farkına vardı. Bedeninden çıkmak istemiyordu. İçerisi güvenliydi. Sıcak, dolu ve iyiydi.

"İşte buradasın tatlım," dedi ses. "Gözlerini açıp merhaba diyecek misin? Ben de seni bekliyordum."

Bekliyordu. Ses bekliyordu. Ses, onun kalbini açmasını istiyordu.

Gözl

er. Korku. Işık. Uzay çok büyük. Çok büyük.

"Tamam, değil. Acele etme. Aceleye gerek yok. Hepsini al İhtiyacınız olan zaman."

Zaman. Aceleye gerek yok. Güvenli. *Geri. İleri.*

Geri. Geri. İleri. Güm.

Güm. Güm.

Soğuk. Sıcak. Boş. Dolu.

Yine o ses. Şarkı söylüyor. Çok tatlı. Sesi görmek istedi. Ses güzeldi. Ses soğuğu ve boşluğu alıp götürüyordu. Ses onu güvende hissettiriyordu.

Göz kapaklarını kaldırdı, ışık içeri sızıyordu. Karanlığı bildiği için ışığı da biliyordu. Etrafındaki boşluk aydınlandı ve ses bir yüze dönüştü. Gülümsüyordu. "Merhaba. İşte , tatlım. Seni gördüğüme sevindim." Ses bir kadındı. Onu gördüğü için mutluydu. Gülümsemesi daha da büyüdü ve gözleri kırıştı. Kendisinin de gülümsediğini hissedebiliyordu. Kadın güldü. "Bir gülümseme daha! Tanrım, ne güzel bir gülümseme."

Onun biraz daha gülümsediğini görmek istiyordu. O da daha fazla gülümsemek istiyordu, çünkü gülümsemesinin iyi olduğunu düşünüyordu. Ama çok yorgundu, göz kapakları ağırlaşmıştı ve bu yüzden gözlerini kapattı. Ve yine uyudu.

Geri. İleri. Geri. İleri.

Thud. Güm. Güm.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lennon bornozunu beline bağlarken kapı çalındı. Görmezden gelmeyi düşündü ama ya annesi telefonda sesini duymamanın yeterli olmadığına karar verdiyse -Lennon yaralarını önemsememiş olsa da- ve hem morluklarını hem de hafızasını silecek bir doz bitki ve tentürle geldiyse? Her damlasını memnuniyetle yutardı. Şanslı polislerden biri olduğunu biliyordu, çünkü teşkilata katıldığından beri ciddi bir yaralanma geçirmemişti. Bu seri, yüzüne yediği acı verici yumrukla sona ermişti.

Ayaklarını sürüyerek kapıya gitti ve gözetleme deliğinden baktı, Ambrose'un yüzünü küçük ovalin içinde gördüğünde kalbi tekledi. Onu gördüğüne hem şaşırdı hem de şaşırmadı ve daha ne olduğunu anlayamadan kendini kapının kilidini açıp kapıyı çekerken buldu.

Orada duruyordu, saçları yakın zamanda aldığı bir duştan dolayı hâlâ hafif ıslaktı, çünkü öğleden hemen önce eve gelmişti ve bütün gün tek damla yağmur yağmamıştı. "Merhaba," dedi. Bakışları şu anda sadece kırmızı ve hafif şiş olan ama önümüzdeki birkaç gün içinde muhtemelen siyah ve mavi olacak olan gözüne gitti. "Gözün nasıl?"

"Biraz bulanık ama onun dışında iyi. Patron önümüzdeki birkaç gün izin almam konusunda ısrar ediyor."

"Güzel." Adamın elinde üstü folyo kaplı bir kâse vardı ve bir an için yıllar önce anne babasının kapısına güveç, patates salatası ya da karınlarını olduğu kadar kalplerini de doyuracak bir kekle gelen komşuları ve arkadaşları aklına geldi. O eski anıları bir kenara itti ve adamın içeri girebilmesi için geri çekildi.

"Teğmen Byrd ile konuştum. Sizinle daha önce konuştuğunu ve iyi görüldüğünüzü söyledi, ama ... şey, kendim kontrol edeyim dedim, çünkü sizi hastanede özledim. Ve sana bunu getirdim." Kaseyi uzattı,

ve Lennon elinden almadan önce birkaç vuruş boyunca ona baktı.

"Ne oldu?"

"Meyve salatası." Bakışları parlak folyo kapağın üzerindeydi. *Oh*. Ona meyve salatası getirmişti. Bu onu gülümsetti ve garip bir şekilde ağlama isteği uyandırdı.

"Cesurca," dedi. "Meyve salatası tiradımdan sonra." "Cesaret yoksa, zafer de yok."

Dudaklarını birbirine bastırarak daha büyük bir gülümsemeyi bastırdı ve dürüst olmak gerekirse bugün gülümseyebildiği için şok oldu. Saldırının üzerinden on iki saatten fazla zaman geçmişti ve hâlâ titrek hissediyordu. "Hadi ama," dedi. "Ben de tam çay yapacaktım, şu durumu bir kontrol edeyim."

Ambrose onu küçük giriş kapısının birkaç adım ötesindeki mutfığa kadar takip etti ve Ambrose yaptığı meyve salatasını değerlendirebilmek için folyoyu dikkatlice açarak kaseyi masanın üzerine koydu. "Bol bol çilek var," dedi. "Karpuz, iyi bir seçim. Ve, oh"-gözlerini onun gözlerine dikti, kalbi sıkıştıyordu-"yıldız şeklinde kesmişsin."

"Bunun bana birkaç ekstra puan kazandırabileceğini düşündüm."

Sarsıntılı bir hareketle başını salladı. Yaptı. Bunu yaptı. Onu, yüzünde sık sık takındığı o konsantrasyon ifadesiyle, saldırganları savuşturan ve çok iyi hikayeler anlatan bu esrarengiz adamı, karpuz dilimleriyle dolu bir kesme tahtasının üzerine eğilmiş ve bir yıldız kesiciyi meyveye dikkatlice bastırırken, hatta belki de bunu eliyle yaparken hayal etmekten kendini alamadı çünkü bir otel odasında yıldız kesiciyi nasıl bulundurabilirdi ki? Her halükarda, bunu onun için yapmıştı. Onu gülümsetmek için. Ve gerçekten, en son ne zaman birinin onun için daha güzel bir şey yaptığını hatırlayamıyordu. "Nane şekeri," dedi ve sesindeki duyguyu kendisi bile duydu. "Bu da hoş bir dokunuş." Boğazının dolduğunu hissetti ve yutkundu, yıldız şeklinde bir kavun ve birkaç dal nane tarafından gözyaşlarına boğulmayı reddetti. "Bu iyi bir şey. Seni tekrar yemeğime davet ediyorum, Ambrose Mars."

Bir gözünü kısmış, sanki komik bir şeyle uğraşıyormuş gibi görünüyordu.

"Yapma bunu," dedi. "Seni bir tür 'işte böyle dedi' şakasına hazırladım ama buna direnebileceğini biliyorum. Sana güveniyorum."

Adam güldü, o da sırtıttı ve Tanrım, bugün dayak yemiş, terörize edilmiş ve kendini çok kötü hissetmesine neden olunmuştu ve işte bu garip, kafa karıştırıcı adamla mutfağında meyve salatası yerken gülüyordu. Sanki

Annesi hafızasını silecek o iksirle gelmişti. Aksine, Ambrose ortaya çıkmış ve kahkahalar ve meyvelerle bir sonraki en iyi şeyi yapmıştı. Dikkatini dağıtmıştı. Yüzündeki saldırganın nefesinin kokusundan. Boynuna dolanan ellerinin acısından. Öleceğine dair o korkunç duygudan.

"Meyve sosu hakkında ne düşündüğünden emin değildim, bu yüzden olası tuzaklardan kaçınmaya karar verdim," dedi, gözleri dans ediyordu.

"Bu akıllıcaydı." Yavaşça başını salladı. "Birkaç tane var."

"Tahmin etmiştim." Başını öne eğdi. "Cool Whip?"

Ürpermiş gibi yaptı. "Çırpılmış bu hikayenin gerçek kötü adamıdır."

Adam sırtıttı, o da sırtıttı. Ve birkaç ağır an boyunca sadece birbirlerine baktılar ve Lennon vücudundan daha da uzaklaştığını hissetti - koşullar göz önüne alındığında kutsanmış bir rahatlama. Ama aynı zamanda bu adama karşı en başından beri hissettiği korkuyu da hissetti ve bunun neyle ilgili olduğundan oldukça emindi ama o anda bunu düşünemeyecek kadar yorgun ve duygusal olarak kırılmıştı. Özellikle de o uykulu gözlerle kendisine bakarken, günün her saatinde çarşafın altına girmeyi düşünmesine neden oluyordu.

"Nasılsın, Lennon?"

İçini çekti ve masadaki bir sandalyeye çöktü. "Ağrım var ama bunun dışında her şey yolunda."

"Duygusal olarak mı?"

Omuz silkti ve kısa bir kahkaha attı. "önce aklımın pek yerinde olmadığı söylenebilir, o yüzden ..."

Ciddileşmeden önce dolgun dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Sizden önce çadırdaki adamları kontrol eden iki memur çok kötü hissetti. Ama size saldıran adam ne kadar çok ilaç kullanmış olursa olsun, hayati göstergelerini aldıklarında aslında ölmeye oldukça yakın olabilirdi. Bir şey saldırısını tetikledi ve sonra hastaneye götürülürken yolda tekrar öldü. Bu sefer temelli. Sağlık görevlileri onu hayata döndüremedi."

İçten içe bir çöküş hissetti ve adam onu dehşete düşürmüş olsa onun için üzüldü. Ölmek için hiç de hoş bir yol değildi. "Destek için beklemeliydim. Bir dahaki sefere böyle bir durumda kaldığımda bekleyeceğim."

Bir an için onu değerlendirdi, ifadesi anlaşılmazdı. "Torbadaki mor uyuşturucu önceki sahnelerdekiyle aynı değildi. Mor eroin denen bir şeydi. Hiç duymuş muydunuz?"

Kaşlarını kırıştırdı. "Belki."

"Şimdiye kadar çoğunlukla Doğu Yakası'nda görüldü. Bu ilk Batı Yakası vakalarından biri olabilir. Çin'den hap şeklinde geliyor, ancak çoğu satıcı daha küçük dozlarda satabilmek için eroinle birlikte eziyor."

Alnını ovuşturdu. "İçinde eroinden başka ne var?"

"Tıbbi bir amacı olmayan sentetik bir opioid olan brorfin ve fentanilden yüz kat daha güçlü bir fil sakinleştiricisi olan karfentanil."

Bir *fil* sakinleştiricisi. *Yüce Tanrım*.

"Neden mor?" diye sordu.

"Şimdiye kadar kimse gerçekten bilmiyor. Belki de sadece bir pazarlama özelliğidir."

Nefesini dışarı üfledi. "Aman Tanrım. İnsanlar vücutlarına ne şeyler koyuyor," diye mırıldandı. Yine de başına gelenleri biraz daha farklı düşünmesini sağladı. Ona saldıran adam sadece ölmekle kalmamış, kelimenin tam anlamıyla aklını kaçırmıştı. Vücuduna opioidler ve büyük hayvan sakinleştiricileri pompalanmadığında nasıl bir insan olduğunu kim bilebilirdi ki? Saldırıcıyı kişisel olarak algıladığı söylenemezdi. Ama belki de küçük, mantıksız bir şekilde almıştı ve şu anda bildiklerini bilmek, koluna konan bir sineğe de aynı şiddetle saldıracağını ona açıklıyordu. Bu, olayı daha az travmatik hale getirmiyordu ama daha net bir şekilde ortaya koyuyordu. "Ele geçirilmişti," diye mırıldandı.

Bir süre sonra, "Bunu söylemek için iyi bir yol," dedi.

Başını kaldırıp adamın kendisini izlediğini gördü. "Çay yapacaktın," dedi adam. "Orada kal ve senin için yapmama izin ver." Onun onayını beklemeden çaydanlığı ocaktan alıp lavaboya götürdü ve doldurmaya başladı.

Meyve kâsesine uzandı ve yıldız şeklinde bir karpuz parçası koparıp ağzına attı. Sert, tatlı ve mükemmeldi. "İyi bir karpuz seçmişsin," dedi ona. "Her zaman kolay bir başarı değildir."

Ocağı yakıp alevi canlandırırken ona baktı ve sonra çaydanlığı ateşin üzerine koydu. "Üç tane aldım," dedi. "I

En azından bir tanesinin iyi olacağını düşündüm. Yumuşak karpuz tarifimi mahvederdi." Adam gülümsedi ve kadın bir süre ona baktı. Ve sonra ağladı, gözlerinden sıcak yaşlar dökülüp yanaklarından aşağı yuvarlanırken yüzü buruştu.

Ambrose endişeli bir bakışla ona yaklaştı, eğildi ve sandalyesini kendisine bakacak şekilde çevirdi. Ona neden ağladığını sormadı; sadece onu kollarının arasına aldı ve ağlarken ona sarıldı. "Lapa gibi karpuz düşüncesinin seni bu kadar üzeceğini tahmin etmemiştim," dedi. Kadın güldü. Adam nazik ve komikti ve onu ağlatan, onun varlığında kendini savunmasız hissedecek kadar güvende hissetmesini sağlayan şey onun tatlılığıydı.

Ve Tanrım, ama çok uzun zamandır ağlamamıştı, özellikle de kimsenin önünde. *Özellikle de* çok az tanıdığı birinin önünde. "Neden evlenmedin Ambrose Mars?" diye mırıldandı gözyaşları dindiğinde. "Kaç kadının karpuzdan yıldız yapan bir erkeği kapacağını biliyor musun?"

Kollarını kaldırıp geri çekildi ve birden onun yakınlığını, burnunun dibindeki temiz, erkeksi kokusunu özledi. *Seni tanımak istiyorum*, diye düşündü ve bunun farkına varmak bir korku yarattı, evet, ama aynı zamanda içinde bir umut parıltısı yarattı.

O tuhaf tavrıyla gülümsedi ve sanki sorusu çift anlamlıymış ya da görüldüğünden daha karmaşıkmiş gibi durakladı. "Evlilik benim için söz konusu değil."

Yanaklarında kalan ıslaklığı sildi. *Evlilik söz konusu değil*. Bunu söylemek çok tuhaftı. "Eski bir kardeşliğe yemin mi ettin?"

Çaydanlığı ocaktan aldı ve tekrar diğerinin üzerine koydu. "Hayır. İlişkiler konusunda pek iyi değilim. Hayatımı olduğu gibi seviyorum."

Ayağa kalktı, fincanlarını koyduğu dolaba doğru ilerledi ve çay poşetleri ile balın bulunduğu ikinci dolabı açmadan önce ona iki tane uzattı. "Tamam. Sanırım bu adil. Onaylanmış bir bekâr olmakta yanlış bir şey yok."

"Onayladığınıza sevindim." Başka birinin ağzından çıksa, bu sözler alaycı gelebilirdi. Ama Ambrose ona dudaklarını alaycı bir şekilde eğdi ve bunu yaparken gözlerini kıstı ve dürüst olmak gerekirse, bu onun midesini titretti. Her bardağa bir poşet çay koydu ve sonra birini ona uzattı. İkisi de

Birkaç ay kaşığı bal eklemek için biraz zaman harcadı ve sonra onu kanepenin bir köşesine kıvrıldığı oturma odasına kadar takip etti.

Telefonu çaldı ve sehpanın üzerinde duran telefona uzandı, tam susturacaktı ki istasyonun numarası olduğunu gördü. "Buna bakmalıyım," dedi. "Bir saniye." Telefonu açtı ve diğer uçtaki Adella'nın sesinin kendi adını söylediğini duydu.

"Merhaba, Adella."

"Nasılsınız? Sadece kontrol etmek için aramıştım."

"Teşekkürler. Ben iyiyim. Biraz morarmış." Adella'nın elini uzatması çok nazık bir davranıştı, özellikle de iş yerinde çok yakın olmadıkları için. Belki de bu, Lennon'a bu gerçeğe rağmen onun arkasını kolladığını göstermenin bir yoluydu.

"Arnica jeli. rğ yarı zamanda temizleyecektir."

Gülümsedi. "Yarın Instacart'tan alırım. Tavsiye için teşekkürler."

"Eve dönerken sana biraz bırakabilirim. Yarım saat kadar?"

"Teşekkürler, ama Ajan Mars burada ve o gider gitmez yatağa gidiyorum."

"Ah." Sanki Ajan Mars'ın orada olması onu şaşırtmış gibi durakladı. Belki de şaşırmıştı. Belki de bunu sylememeliydi ama o anda gardını indirmıştı ve sadece gerçeği söylemişti. "Tamam, sorun değil. Her neyse, olanları duyduğumuzda hepimiz endişelendik. abuk iyileş, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Aradığın için teşekkürler, Adella."

Telefonu kapattı ve kanepenin diğer ucunda oturan Ambrose'a baktı, o da dumanı tüten aydan belli belirsiz bir yudum aldı. Çayını bıraktı ve konuşmalarına devam etmeden önce ona baktı. "Peki ya sen Lennon? Hiç evlendin mi?"

O da ayından bir yudum aldı ve yanındaki sehpanın üzerinde duran bardak altlığına bıraktı. "Ben mi? Hayır. Bekr ve memnunum. Ama . . . Doğru adam karşıma çıkarsa evliliğe karşı değilim." Annesi ve babası da kesinlikle karşı değildi. Bu konuda ısrarcı olmasalar bile, ne zaman biriyle çıkmaktan bahsetse gözlerindeki umut parıltısını görüyordu. Ve bunun tek nedeninin, mutluluğun kendisinden koparılmış olması ve onun mutluluğu yeniden bulmasından başka bir şey istememeleri olduğunu biliyordu. Çünkü onu seviyorlardı. Çünkü hikâyesinin kalp kırıklığıyla sonuçlanmasını istemiyorlardı. "Bir zamanlar nişanlıydım," dedi. Hemen dudaklarını birbirine bastırdı, bu itiraf karşısında neredeyse şok olmuştu. Bunu söylemek istememişti ve kesinlikle

Bu gerçeği kimseye söyleme alışkanlığı yoktu, hele de yakın zamanda tanıştığı zor okunan FBI ajanına.

Ambrose'a baktığında, onun çay poşetinin ucundaki etiketle boş boş oynadığını ve kendisini incelediğini gördü. "Ne oldu?"

Göz göze geldiler ve aralarında nasıl tarif edeceğini bilemediği bir şey . "Ben ... o öldü," dedi sonunda.

"Özür dilerim."

Başını hafifçe salladı ve sanki geçici olarak bir füğ durumuna girmiş ve fiziksel olarak sarsılması gerekiyormuş gibi yanağına birkaç sert vuruş yapmak istedi. Çayını aldı ve oyalanmak için bir yudum daha aldı. Tekrar yerine koyduktan sonra, "Teşekkür ederim. Uzun zaman önceydi." *On üç yıl üç ay ve sadece dün.* "Ve biz gençtik."

"Gençken başımıza gelen şeyler hayatımız üzerinde en büyük etkiye sahiptir."

Başka tarafa baktı. Bakmak zorundaydı. Onun gözlerinde bakmak istemediği bir şey vardı. Bunu daha önce tanıştığı kurbanların bakışlarında da görmüştü. Acı. Ve bu onu utandırıyordu çünkü adam onun için acı çekiyordu ve buna ihtiyacı yoktu. Bunu istemiyordu. Bu çok fazlaydı. Bugün kendini kurban gibi hissetmişti. Hâlâ da öyle hissediyordu ve kendisini kurban gibi hissettiği başka bir zamanın hatırlatılmasını istemiyordu. "Bilgelik dolusun, değil mi?"

Dudaklarını hafifçe eğdi ama gözleri ciddiyetini korudu. Ses tonunda alaycılık vardı ve bunu, içinde uyandırdığı rahatsız edici duygulara karşı koymak için söylemişti. Bunu yapmak ona göre değildi ve kendini kötü hissetmesine neden olmuştu. "Özür dilerim. Hayır, haklısın. Çok zordu. Beni değiştirdi. Ama dedikleri gibi, zaman tüm yaraları iyileştirir." Yaltaklanmasını güçlükle engelledi. Bu sözden nefret ediyordu ve doğru bile değildi. Aslında, gerçeklerden daha uzak olamazdı. Zaman ham kenarları parlatıyordu, evet, ama o kenarların altında keşkelerin ve olabilirlerin katmanları vardı ve bunlar zımpara kağıdı kadar pürüzlüydü. Onlara çok sert ve çok sık sürtünürseniz, kendinizi ham hale getirirsiniz. Kanardınız.

"Öleli ne kadar oldu?" Ambrose sordu.

"On üç yıl önce." İçini çekti, kendi açık sözlülüğüne hâlâ şaşıırıyordu. "O benim lisedeki erkek arkadaşımdı. Mezun olduktan sonraki yaz bana evlenme teklif etti. Üniversiteden sonra evlenecektik." Tüm gelecek

Önlerinde uzanıyordu ve o öldüğünde, bu gelecek de onunla birlikte ölmüştü. Oradan nereye gideceğini bilmeden başıboş kalmıştı, bir zamanlar çok net olan yol aniden yoğun bir sisle kaplanmıştı. Tüm şehri yutabilecek kadar yoğundu, öyle ki bazı noktalardan şehri hiç göremiyordunuz. Tüm binalar. Tüm hayatlar. Gitti. Sis içinde kayboldular. "Öğretmen olacaktım," dedi ona. "Tam olarak ne tür bir öğretmen olacağıma bile karar vermemiştim. Çocuklara okumayı öğretmek istiyordum ama aynı zamanda sanat tarihi ya da belki müzik de öğretmek istiyordum." Sınıfını, onu parlak renklerle nasıl dekore edeceğini, zihinlerini kelimelerle, sanatla ve güzellikle doldururken ona huşu içinde bakan küçük yüzleri hayal etmişti. Belki de en heyecan verici hayaller değildi. Ama sadece düşüncesi bile kalbini ısıtmış ve amacının çok net olduğunu hissettirmişti. "Öğretmenlik diplomamı almak için bir yılını tamamlamıştım. Tanner ceza adaleti alanında uzmanlaşıyordu. Öğretmen ve müfettiş. Ne kadar güzel ve basit bir hayat. Ve sonra ... sonra her şey patladı."

"Bölüm mü değiştirdin?"

Başını salladı. "O zaman doğru gibi gelmişti. Neden bu kadar doğru geldiğini hatırlamıyorum bile." Belki de diğer her açıdan kendini tamamen çaresiz hissettiği bir anda *yapması gereken* bir şeydi. *Yıkılmış*.

"Onun asla yapma şansı bulamadığı şeyi yaptın." Başını eğdi, düşünceli ve biraz da üzgün görünüyordu.

"Doldurdum. Onun boşluğunu doldurmaya çalıştım." Şimdi çok aptalca geliyordu. Çok kötü düşünülmüş ve mantıksız. Kendini büyük bir düşünüşe hazırlamıştı. Ama o zamanlar buna tutunmuştu. Bir zamanlar onun olduğu boş yer, doldurmak için çaresizce çırpındığı derin, karanlık bir çukur gibi gelmişti. Ve içinde bir yerlerde, aniden onun etkisinden mahrum kalan bir dünyaya karşı *görevi* gibi görünmüştü. En azından kısmen *onun* yüzünden mahrum kalmıştı. Bu belki de kalbini bir şekilde iyileştirmeye de hizmet edecek gibi görünüyordu. Ne hayal etmişti? Bir anlamda ona *dönüşebileceğini* mi? Hayır. Bunun yerine tek yaptığı, dünyada iyi bir güç olarak Tanner'ın yerini kimsenin alamayacağını açıkça ortaya koymak olmuştu. En azından onun. Onun boşluğunu doldurmak yerine, yapmaya niyetlendiği şeyle alay etmişti. Bakışlarını Ambrose'a çevirdi. "Çoğu zaman korkuyorum. Hastayım. Perişanım. Yararlı olamayacak kadar çok önemsiyorum." *Bütün bunları ona neden anlatıyorum?*

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim, Lennon."

"Olabilir. Bu mümkün çünkü beni işimde bok gibi yapıyor. İlişkilendiriyorum. Kafamda onların neler hissettiğine dair hikâyeler kuruyorum. Onları bulduğum kıyafetleri giyerken hayal ediyorum, bunun giydikleri son kıyafet olacağından habersiz. Kan ve vahşetten nefret ediyorum. Her ihtimale karşı arabamda kusmuk torbaları bulunduruyorum ve onları itiraf etmek istediğimden daha sık kullandım."

"Empati yeteneğiniz kötü bir şey değil. Ve muhtemelen başkalarının göremediği şeyleri gördüğünüz anlamına geliyor. Bu bir güç olabilir. Ama size zarar verir."

Sesi çok düzgündü ve sesi yargılayıcı değil, sadece anlayışlıydı. Ve Tanrım, bunu takdir etti ama aynı zamanda tekrar ağlamak istemesine neden oldu. Sanki zaten yeterince acınası görünmüyormuş gibi. Sanki onun hıçkıra hıçkıra ağlayacağını bilseydi bu gece buraya gelir miydi? Durmak istercesine uzun, titrek bir nefes verdi. Ama kelimeler gelmeye devam etti. "Polis olmayı sevmedim. Bunu hiç kimseye söylemedim. Müfettiş olmanın masa başında oturup dosyaları karıştırmak anlamına geleceğini ve daha iyi olacağını düşündüm. Daha kolay. Tanrım, Tanner bana gülüyor olmalı. Bunu komik , gerçekten. Onun hayatını ele geçirmeye çalıştım ve bunda berbatım." Öyle mi düşünürdü? Böyle düşünür müydü? Yoksa kendini çok mu acımasızca yargılıyordu? Çünkü Tanner onun hatalarına karşı her zaman kendisinden çok daha bağışlayıcı olmuştu ve bu, onun tarafından bu kadar değerli hissedilmesinin pek çok nedeninden biriydi. Ve bunu yanlış hatırlayarak onun bir parçasını daha kaybetmek istemiyordu.

Ambrose'un dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu işte berbat dedi değilsin," dedi.

"Tamam, berbat değilim. Ama ..." İç çekti. "Bilmiyorum. Yoruldum. ve zor bir gün geçirdim. Yarın iyi olacağım."

"Departmanda sizin yaptığınızdan daha masa başı işler de var," dedi. "Onlardan başvurmayı düşündün mü?"

"Evet... belki." Bunu düşünmüştü ama sonra kendini bir sahtekar gibi hissetti. Kendisi yapamadığı bir işi başkalarına nasıl yaptırabilirdi? Hayır, daha iyi bir seçenek, korkunç suç mahallerine ve kalbini hikayelere daha az maruz kalacağı bir departmana transfer . Ama hâlâ cesaretini toplayamamıştı ya da kendini bir döneke gibi hissetmemek için ne yapması gerekiyorsa onu yapamamıştı. Sanki bunu yaparsa, Tanner'ın korumayı başardığı son parçasını da bırakmış olacaktı.

Ambrose biraz daha yaklaştı ve uzanıp belli belirsiz elini tuttu. "Lennon, bugün başına gelenlerin hiç kimsenin, en sert polisin bile üstesinden gelemeyeceği şeyler olduğunu anlamalısın."

"Biliyorum. Haklısın."

"Belki de bazen kendinize biraz fazla yükleniyorsunuz," dedi. "Belki de başka insanların kanından ve acılarından etkilenmemek daha anormal ve endişe vericidir."

"Yine de mutlu bir orta yol olmalı, değil mi?"

Tekrar gülümsedi. "Ne yazık ki her koşulda mutlu bir orta yol bulunmuyor. Bazen sadece aşırı uçlar vardır. Sizin işiniz -bizim işimiz- bununla başa çıkmayı kolaylaştırmıyor."

Başını sallayarak onun fikrini kabul etti. Adam haklıydı. Belki de insanların vahşice öldürüldüğü bir odada kayıtsızca dolaşmak onun amacı olmamalıydı. Belki de doğal tepkileri yüzünden kendini hırpalamayı bırakmalıydı. Ama aynı zamanda işini de yapmak zorundaydı. Her halükarda, onunla bu şekilde konuşmak onu rahatlatıyor ve duygularını bir bağlama oturtmasına yardımcı oluyordu. Bastırılmış stresin bir kısmından kurtulmasına yardımcı oluyordu. Tommy'ye karşı hissettiği ve hâlâ hissettiği kardeşlik duygusunu Ambrose'a karşı hiç hissetmese de, bir ortağı olmasının özlediği şey buydu. Ama Ambrose nazik ve anlayışlıydı ve ona kendini güvende hissettiriyordu ve en son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu.

Ama sadece bu değildi. Bu adamı ilk gördüğünden beri ona karşı bir çekim hissetmişti ama umutsuzca bunu engellemeye çalışmıştı. Onun destekleyici sözleri, dokunuşu, *ona* bakışı direncini kırıyordu. Ve bir kez parçalanmaya başladı mı, hızla parçalanıyordu.

Kadın adamın elini tekrar kavradığında, adamın gözleri birbirine kenetlenmiş parmaklarına kaydı. Adamın burun deliklerinin çok hafifçe açıldığını ve gözünün kenarındaki bir kasın sıçradığını gördü. Kadın onun farkına , aralarındaki hava ısınmıştı. Karnında elektrik kıvılcımları çaktı ama bu hiç de rahatsız edici değildi - hissetmeye alışkın olduğu endişe vızıltısı gibi değildi. Ambrose Mars onu canlı ve enerjik hissettiriyordu, hem de çok ama çok uzun zamandır hissetmediği ve sevdiği bir şekilde. Eğildi ve ağzını onunkine yaklaştırdı. Adam donup kaldı, belli ki şaşırmıştı ve kadın daha da yaklaşarak elini içine soktu ve göğsünü örttü. Avucunu onun üzerine bastırdı.

Adam inledi, içinde bulunduğu anlık şoktan kurtulur gibi oldu ve diğeri elini kızın ensesinde kullanarak başını eğdi, böylece onu ciddiyetle öpebilecekti.

Öpüşmelerine ara vermeden onun üzerine tırmandı, bacaklarının arasında onun uyarılmışlığının sert kanıtını hissettiğinde kanı ısındı. Tanrım, adamın tadı güzeldi ve kendini iyi hissediyordu. Şık ve sağlam. Öpüşmeleri derinleşti ve adam boğazının arkasından yine o seksi çaresizlik sesini çıkardı. Çiğ ve ilkel bir sestir ve bu onu daha da yükseltti, nabızı merkeze doğru kan pompalıyor, meme uçları karıncalanıyordu. *Hayat*. Bu hayattır. Ölüm değil. Bugün omuz silkmeye, inkâr etmeye, yüz çevirmeye çalıştığı şeyin tam tersi.

Adam onu sırt üstü kanepeye yatırdı ve kadın hafifçe zıplayıp güldü. Ve sonra onun üzerine çıktı, tekrar ağzına sahip oldu, kasıklarını ona bastırdı ve hafifçe gıcırdattı. "Bu iyi mi?" diye sordu, ağırlığını onun üzerinde tutarak. İşte o zaman adamın, onu bugün mağdur olduğu zamanki pozisyona soktuğu gerçeğini düşündüğünü ve bunu ona hiçbir şekilde hatırlatmak istemediğini fark etti. Ama o bunu düşünmemişti ve bunun farkına varması bir rahatlama dalgası getirdi.

"İyiden de öte," dedi. Buna ihtiyacı vardı. Ne kadar çok olduğunu fark etmemişti. Onu kendine doğru çekti, böylece bir kez daha tam ihtiyaç duyduğu yere bastırıyordu. Adamın bastırıldığı yerden zevk karıncalanmaları yayıldı ve kadın nefesini tutup adamın ağzından ayrıldı, boğazını öpebilmesi için başını geriye eğdi.

Ağzını onun tenine yaklaştırdı, sıcak dudaklarını yara bere içindeki boynundan aşağıya doğru sürükledi, yaralı derisinin üzerinde gezdirdi ve sonra boğazının dibindeki çukuru öperek tekrar içine girdi. Her şey uzaklaştı ve sadece bugün değil, uzun zamandır üzerinde nasıl bir ağırlık hissettiğini fark etti. Birden kendini yüksüz hissetti. *Özgür*.

Onu kanepesinde bu şekilde öpmek ona ergenlik dönemindeki öpüşme seanslarını hatırlattı ama on kat daha iyiydi. Dudaklar, diller ve hâlâ giyinik olan bedenler, çılgınca akan hormonlar. Şehvetten başı dönüyordu. Sekste bulunabilecek *neşeyi*, her şeyi daha parlak ve ateşli hale getirdiğini unutmuştu. Buna ihtiyacı vardı. Tanrım, buna ihtiyacı vardı.

Ama daha fazlasına da ihtiyacı vardı. Ve artık bir genç kız değildi. Sınırlar yoktu, sınırlar yoktu. Tamamen yetişkin bir kadındı ve isterse bu adamla kanepesinde seks yapabilirdi. Bir erkekle birlikte olmayalı yıllar olmuştu. Yıllar! Bu onda gülme isteği uyandırdı.

Bacaklarını Ambrose'un daireler çizen kalçalarına doladı, bornozu açıldığında yukarı doğru eğildi ve odanın serin havasını çıplak göğüslerinde hissetti. Ambrose onun tenine doğru nefes verdi ve başını kaldırıp gözleriyle buluştu. *Oh*. Gözlerini kırıştırdı, adamın güzelliği karşısında bir an afalladı: sadece yüzü ve yüz hatları değil, o yatak odası gözlerinin şehvetle dolduğunda nasıl görüldüğü de. Ancak orada başka bir şey daha vardı. Bir kırılganlık. Daha önce hiçbir erkeğin yüzünde görmediği geçici bir neşe. Nedenini, nasıldığını ve hatta kim olduğunu açıklayamasa da bu durumdan açıklanamaz bir şekilde etkilendiğini hissetti. Onun gözlerine bu bakışı yerleştiren kendisi miydi?

Nefes verdi, arkasına yaslandı, bakışları onun yüzünden göğüslerine doğru kayd. Bakmasına izin vermekten memnundu, onu incelemek için de birkaç dakika istedi, gözlerinde kendisini hem onurlu hem de şaşkın ve biraz da bunalmış hissettiren o ifadeyi içine çekmek için.

"Lennon" diye başladı, sesi çakıllı çıkıyordu. Sanki bu sözcük - dudaklarındaki adı- bir şekilde canlanmış ve tenine sürtünmüş gibi ürperdi. Meme uçları çakıllaştı ve adamın gözleri parladı. "Belki biz ... emin misin?" diye sordu. "Bunu istiyor musun?"

Bu. O. Onlar. "Bu senin kardeşlik yeminine de aykırı mı?" diye sordu, o ana biraz hafiflik katmak için. Çünkü adam duraklamıştı ve şimdi vücudu onun için ağrıyor olmasına rağmen o da bunu sorguluyordu. *Bu.* Birdenbire anladığından çok daha fazla ciddiyetle dolu göründü. Belki de anlamıştı; belki de gözlerindeki anlam veremediği bakış buydu. Ama sorusuna hafifçe gülerek gözlerini onunkilere dikti. "Hayır. Sadece bugünden sonra yaptığın bir şeyden pişmanlık istemiyorum."

"Bunu istiyorum, Ambrose. Seni istiyorum." Bakışlarını onunkilere dikti ve Ambrose onun kesinliğini -ve belki de ihtiyacını- görmüş olmalıydı çünkü dudaklarını tekrar onunkilere yaklaştırdı ve sonra bildiği bir sonraki şey, onun kollarındaydı ve onu oturma odasından geçirip kısa koridordan yatak odasına götürüyordu.

Onu yavaşça yatağa yatırdı, bornozunu kenara itti, bakışları çıplak teninde gezindi. Yüzündeki ifade...

ve onun önünde çıplak olmaktan duyduğu utangaçlık bir an için eriyip gitti. "Çok güzelsin, Lennon," dedi.

Gülümsedi ve elini ona uzattı. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve onunla birlikte yatağa girmeden önce hızla kıyafetlerini çıkardı.

Tekrar öpüştiler ve öpüşleri hem durgun hem de aciliyet doluydu. Onun tadından, kokusundan, sert, bilenmiş vücudunun kendisininkinin üzerinde hissettirdiklerinden ve teninin kadifemsi pürüzlülüğünden zevk alıyordu. Kendini onun içinde kaybolmaya bıraktı ve bu çok iyi, çok *gerekli* hissettirdi. Çok güzeldi, adam çok güzeldi ve adamın ona bakışı da kendini çok güzel hissetmesine neden oluyordu. Yüz ifadesi, Büyük Kanyon'a ya da ilk kar yağışına bakan bir insanın hayal edebileceği gibiydi. Büyülenmiş. Büyülenmiş. Minnettar. Eli teninin üzerinde gezinirken, onu keşfederken ve nefesini kesen ya da inlemesine neden olan yerleri yeniden incelerken hafifçe titredi.

Adamın eli kalçalarının arasında oyalandı ve adam parmaklarıyla onu ayırmadan önce hayal kırıklığıyla çılgılık atabileceğini düşündü ve adam onu okşayıp azdırırken, neredeyse onu uçuruma sürüklerken zevkten nefesi kesildi, başını yastığa yasladı. "Prezervatif mi?" diye homurdandı. "Lütfen bana prezervatifin olduğunu söyle?"

Bir ne? Şehvetin sisi içinde zar zor düşünebiliyordu. *Prezervatif*. Hayır, yoktu. Bekle-evet, vardı! "Dolap," dedi, sanki giysilerinin arasında gömülü bir hazineyi yeni hatırlamış gibi. Kaşlarını kaldırarak yataktan çıktı ve kapıyı açıp içeri bakarken kaslı sırtını gördü.

"Raf solunda," dedi.

Elini uzattı ve ona doğru döndüğünde, bir iş arkadaşının bekârlığa veda partisi sırasında barda kadın kadına elden ele dolaştırılan, üzerinde prezervatifler asılı saçma siperliği tutuyordu. Kendini oraya gitmeye zorlamış ve gidebildiği anda da oradan ayrılmıştı, hâlâ o aptal şapkayı takıyordu ama o şapka şu ana kadar gördüğü en güzel, en harika şeydi.

Ambrose prezervatiflerden birini yırttı, yatağa geri tırmandı ve ağzı onunkine geri dönerken korumayı kaydırıp, hormonları sanki müzik sadece kısa bir süreliğine duraklamış ama eğlence arzusu durmamış gibi aynı dansa yeniden başladı. Düşüncelerinin aptalca doğasına ve o anı kurtaran aptal şapkaya, neredeyse gülecekti. Of

onu. Hem gerçeklikten hem de kendinden uzaklaştığı bu kısa tatile ne kadar da ihtiyacı vardı.

Ağzı göğsüne geldi, uzun bir emiş yapmadan önce dili meme ucunu yaladı, bacaklarının arasında bir paratonerin fırlamasına neden oldu, kalçaları eline doğru eğildi. "Lütfen" dedi, sözcük boğazından yırtılmıştı. Onun içinde olmasına ihtiyacı vardı yoksa aklını kaçıracaktı. Cildi gerginleşmişti, sinir uçları serbest bırakılma ihtiyacıyla titreşiyordu.

Adam kendini onun girişine hizalayıp içeri girerken gözleri buluştu, dudakları ayrılırken göz kapakları kapandı, yüz ifadesi mutlulukla buruştu. *Oh Tanrım. Aman Tanrım.* Ve sonra kalçaları hareket etmeye başladı.

Adam içine girerken onu izledi, koyu renk kirpikleri gözlerinin altında bir hilal şeklinde uzanıyordu. Kalın ve saçaklıydılar ve avuçlarının altındaki omuzlarının kaslı genişliği ve teninin erkeksi kokusuyla çok çelişen güzel çocuksu bir şey vardı. Ve elbette, vücudunun onun üzerinde ve içinde hareket etme şekli, her hızlandırılmış baskıda onu daha yükseğe iten sabit bir hız. Tanıştıkları andan beri onun için zıtlıklar üzerine bir çalışmaydı ama inkâr edemeyeceği tek şey ona duyduğu çekim ya da onun kendisine verdiği tepkiyi izlemenin heyecan verici hissiydi. Kontrolü elinde tutmak için nasıl da güçlü bir şekilde çabaladığını, neredeyse başardığını ama tam olarak başaramadığını izliyordu.

Saldırıdan sonra önünde diz çökmüş, elleri kalçalarında sıcacık dururken ona bakışını ve ardından Güney Amerika'daki ötücü kuşu tarif ederkenki bakışını anımsadı. Şimdi her iki ifade de yüz hatlarında uçuşuyordu: endişe, huzur, odaklanma, ama bunlara çıplak bir arzu da eklenmişti. Tanrım, istediği zaman çok etkileyici olabiliyordu. Ya da belki de kendine engel olamadığında. Ve o gözler, neredeyse başını döndüren o uykulu, seksi gözler.

Adam kalçalarını çevirerek Lennon'ın ayak parmaklarına şok etkisi yaratan bir zevk dalgası gönderdi ve Lennon nefesini tutarak bacaklarını adamın etrafına sardı ve daha da derinlere inebilmesi için kalçalarını eğdi. "Lennon," diye fısıldadı, kendi kendine yalvarıyordu. Bunun bitmesini istemiyordu ama bacaklarının arasında dans eden ve karnını sıkkan zevk iğnelerini hissedebiliyordu.

Boşalması sadece üç vuruş daha aldı, parçalandı ve sonra yavaşça tekrar bir araya geldi, hızını artırırken ona göz kırptı, sonunda inledi ve nefes aldı ve yüzünü boynuna bastırdı, yavaşça sallandı ve sonra zevk dolu bir iç çekişle durdu.

Kadın tırnaklarını adamın sırtında gezdirirken ve adam dudaklarını omzunda gezdirirken, uzun dakikalar boyunca sadece birlikte nefes alıp verdiler. Adam ona bakmak için arkasına yaslandığında, biraz sarhoş görünüyordu ve kadın kısa bir kahkaha attı. Adam onun dudaklarını öptü ve sonra yana doğru yuvarlanarak onu kollarının arasına aldı, yanağını sıcak tenine bastırdı.

Uykuya daldığını hatırlamıyordu ama bir sonraki uyanışında perdenin etrafında gri bir şerit görünüyordu. Kendini Ambrose'un kollarından kurtarıp yatağın diğer tarafına geçti ve ayağa kalkarken atılmış bornozunu aldı.

Banyoyu kullandı ve yatak odasına geri döndüğünde Ambrose yatağın kenarında oturuyordu, tamamen giyinmişti, yüz hatları şafağın alçak ışığında gölgeli görünüyordu. "Gitmeliyim," dedi usulca. Başını kaldırıp ona baktı ve Ambrose yüz ifadesindeki belirsizliği ve belki de biraz pişmanlığı fark etti. Ayağa kalktı, elini karmakarışık saçlarının arasında gezdirirken kadın bornozunu boynuna kadar çekmeye çalıştı, hayal kırıklığı ve bir damla utanç onu yavaş ve bön hissettirdi. Ne söyleyeceğinden emin değildi, ondan kalmasını isteyip istemeyeceğini bilmiyordu. Belli ki onunla birlikte olmak istemişti - tepkisini hayal bile edemediğini biliyordu. Ama belli bir noktada ona yalvarmıştı da.

"Tamam," dedi. Başka ne diyebilirdi ki? Ona cevap verse de vermese de, buraya sadece iyi olduğundan ve yalnız olmadığından emin olmak için gelmişti. Kendini biraz reddedilmiş ve biraz da utanmış hissediyordu ama yine de çok yorgundu. Ve bu nasıl biterse bitsin, adam onun daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Konuşmak yardımcı olmuştu. Şehvet duygusu da yardımcı olmuştu ve orgazm da öyle. Kasları gevşemiş, duyguları yatışmıştı. Birkaç saat boyunca onun kollarında kaya gibi uyumuştı ve tekrar uyumakta sorun yaşamayacağını biliyordu. Ve doğrusu, daha fazla kalmaktansa şimdi gitmekte muhtemelen haklıydı. Olanlar onu sarsmıştı ve bunları sindirmek için fazla zamanı olmamıştı. Vücudunun ona söylediği sürece uyuması ve kendi dengesini bulması gerekiyordu.

Durakladı, ağır bakışları yüzünde geziniyor, katalogluyordu. Kısa ve öz bir şekilde başını salladı.

Tanrım, bu çok garipti. Ama yine de pişman olmayı kendine yediremiyordu. Uykusunun yarısına gelmişti bile ve yatağa geri dönmekten başka bir şey istemiyordu.

Onu kapıya kadar geçirdi ve kapıya vardığında hızla arkasına döndü, bir şey söylemek için ağzını açtı, kapattı ve sonra öne doğru eğilip onu dudaklarından usulca öptü. Kendisiyle içsel bir tartışma yaşıyor gibiydi ama sonunda, "Biraz daha uyu Lennon. Güle güle." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve Lennon kapıyı arkasından kapattı, vedasının neden kalıcı olduğu konusunda kafası karışmıştı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Asansör, Ambrose'un şu anda kalmakta olduğu otelin üçüncü katında durduğunda sarsıntılı bir şekilde durdu. Dışarı çıktı, elindeki market poşetlerini düzeltti ve halı kaplı uzun koridordan odasına doğru ilerledi, bir köşeyi döndü ve kısa bir koridordan daha geçti. Gerçi asansörden mümkün olduğunca uzak bir yer istemişti ve bu isteğini kesinlikle yerine getirmişlerdi.

Zihni Lennon'la, bir gece önce onun altında hissettikleriyle, yankıları hâlâ damarlarında sıcaklık hissi uyandıran sessiz inlemelerinin anısıyla doluydu. Ona karşı hissettiği sadece cazibe değildi - bunu daha önce bilmiyorsa bile şimdi biliyordu. Ona çok kolay aşık olabilirdi. Muhtemelen çoktan aşık olmuştu.

Lennon'ın çadırdaki adam tarafından saldırıya uğradığını fark ettiğinde hissettikleri, için hissettiklerinin, gözleri önünde mağdur edilen herhangi biri için duyduğu endişeyle aynı olduğu fikrini ortadan kaldırdı. Hayır, Lennon'ın hayatı için savaştığını gördüğünde hissettiği şey, sahip olduğunu bile bilmediği derinlikte ilkel bir tepkiydi.

Çantaları bir elinden diğerine geçirdi. Lennon'a zarar veren adama öfkeyle tepki vermişti ama fazla ileri gitmeden geri çekilmişti. Bir bakıma, bu özel durum olmasaydı asla yüzleşemeyeceği bir sınavdı bu. Ve geçmişti. Kızın onarılamayacak şekilde yaralanmış olmasından dolayı öfkeliydi, hatta öfkeliydi ve dehşete düşmüştü. Ve evet, bunu şiddet kullanarak ifade etmişti çünkü tek seçenek buydu. Ama zihninin ve bedeninin kontrolünü elinde tutmuş, tehdidin üstesinden geldiğinde geri çekilmişti. Ve karşılık vermekte bir an bile tereddüt etmemişti. Lennon için duyduğu endişe ve kızın onda uyandırdığı diğer tüm duygularla birlikte, içinde hâlâ serin bir rahatlama rüzgârı esiyordu. Onun yatağında, Lennon'ın kollarına sarılmış halde kalmayı çok istemişti.

Çok uzun zamandır istediğini hatırlayabildiği bir şeydi. Ama pek çok nedenden dolayı bu doğru değildi ve o da gitmişti.

Bir gölge hareket etti ve Ambrose durdu, silahına uzanırken nabızı hızlandı. Gölge koridordaki dönemeçten adım atarak bir insana dönüştü. Ambrose yavaşça tıslayarak nefes verdi ve elini belindeki kılıftan çekti. "Tanrı aşkına, Finch. Seni vurabilirdim."

Adam yaklaşırken sıırttı. "Beni öldüremezsin, Ambrose. Dokuz canım olduğunu bilmiyor musun?"

Ambrose da sıırttı ve sonra ikisi de gülerken Finch'i kucakladı. "Evet, biliyorum ama kalan son şansını da elinden almak istemiyorum. Elinde bir savaşı var ve hepimiz kazanman için sana güveniyoruz."

Şu anki mücadelesinden bahsedilince Finch başındaki bereyi çıkardı ve elini bir zamanlar sık kesilmiş Afro olan ve şimdi parlak bir kel olan kafasında gezdirdi. "Bu kanser saçlarımı alabilir kardeşim ama beni alamayacak."

Ambrose gülümsedi ve Finch'in iyimserliğinin verdiği rahatlamayı hissetti, eğer kazanacaksa bu gerekli bir bileşendi. "İçeri gelin," dedi ve kapıyı açmak için anahtar kartını kullandı. Oda bayat kokuyordu, sigara içmenin serbest olduğu zamanlardan kalan koku hâlâ duvarlara ve mobilyalara sinmişti. Burası kesinlikle lüks bir yer değildi ama şimdiye kadar kaldığı en kötü yer de değildi. Ambrose market poşetlerini masanın üzerine bıraktı ve perdeleri kapattı. "Geçen gün oğlunuzla tanıştım. İyi birine benziyor."

Finch masa sandalyesini çekip çevirdi ve arkaya doğru oturdu. "Bana söyledi. Yani, bana bir polis ve bir FBI ajanının merkeze uğradığını söyledi. Bu adresi Doc'tan aldım. Ve Darius iyi bir adam. Çocukta benim ateşim ve annesinin kalbi var. O bir sanat eseri, dostum, gerçekten öyle. İnsan Da Vinci. Bütün gün ona bakabilirim." Güldü. "Bu garip mi? Çocukların olana kadar bekle, anlayacaksın."

Ambrose gülümsedi ama başını salladı. "Benim için çocuk yok." "Fikrini değiştirebilirsin."

Yapmazdı. Bu konuda değil. "Her neyse, senin gibi bir babadan insani bir sanat eserinden daha azını beklemezdim."

Finch elini tekrar başının üzerinde gezdirdi. "Neyse ki temizlendiğimde çocuk çok küçüktü. Yoksa ..."

"Pişmanlık duymana gerek yok Finch. Temizlendin ve harika bir çocuk yetiştirdin. O alternatif hayat sisler içinde bir yerlerde, sana bağlı dönüp duruyor."

Finch gülümsedi. "Kelimelerle aran her zaman iyiydi. Tüm o okumalar. Sis içinde kıvrılmak. Evet, haklısın, biliyorum. Bazen keşkelerin içinde kaybolmak çok kolay, biliyor musun? Her hafta vücuduma kimyasallar pompalanırken o sandalyede oturmak bana alternatif bir hayatı düşünmek için her türlü zamanı veriyor, doğru gittiğim hayatı." Bir dakika durakladı. "Çoğunlukla bunu düşünmek hoşuma gidiyor. Yolumu değiştirdiğim için gurur duyuyorum. Ama bazen de tüylerimi diken diken ediyor, anlıyor musun? Eğer kendimi toparlamamış olsaydım o çocuk bambaşka bir insan olacaktı."

"Siz olmasaydınız pek çok insan tamamen farklı insanlar olurdu." "Hayır. Sadece birkaç kişiye yolculuklarının son adımlarında yardımcı oldum."

"Saçmalık."

Finch güldü ve sonra tek gözünü kıstı. "Hâlâ boks yapıyor musun?"

"Evet, hâlâ boks yapıyorum." Ambrose başını eğdi ve havaya birkaç yumruk savurdu. "Eski günlerin hatırına birkaç raunt dövüşmek ister misin? Beni yenebileceğini düşünüyor musun?"

Finch güldü. "Muhtemelen hayır. Kesilmiş görünüyorsun. Aferin sana."

İfadesi yeniden ciddileşti ve Ambrose onun hâlâ sisle dolu o az gidilen yola baktığını söyleyebildi. Ambrose onu anlıyordu, çünkü bazen kendisi de böyle yapardı. "Hey, Finch, o keşkeler, kısa kesilen o diğer hayat - tüm bunların amacı bu."

"Biliyorum dostum. Biliyorum." Ambrose'un gözleriyle buluştu. "Proje devam etmek zorunda. Duramaz. Onca iş... onca hayat. Onu korumak zorundayız."

"Ben de bunu yapıyorum. Büyük bir risk alıyorum. Sonumun parmaklıklar ardında olmasını istemiyorsam, bu daha fazla süremez. Hapishanede iyi olmazdım, Finch."

"Evet, biliyorum. Şimdiye kadar ne keşfettiniz?"

Ambrose market poşetinden aldığı altılı su şişesini çıkardı, bir tanesini yırttı ve Finch'e uzatarak teklif etti. Finch sallayınca Ambrose şişenin kapağını açıp bir yudum aldı ve önceki iki olayla ilgili polis dosyalarından edindiği bilgileri düşündü

suç mahalleri. "Haplar Doc'un ürünüyle neredeyse aynı. Aynı baskı. Karışım hem içerik hem de güç bakımından aynı, sadece LSD kaplaması eklenmiş."

"LSD MI?"

"Evet. Terapötik bir ortamın dışında, bunlar herkesi bir döngüye sokar ve muhtemelen iyi bir döngü değildir."

"Şekli aynı mı?"

Ambrose başıyla onayladı. "Aynı şekil, aynı renk ve dediğim gibi, aynı iz."

"Bu bir tesadüf olamaz."

"Hayır, ben de öyle düşünmüyorum."

"LSD'nin eklenmesi ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Belki bir hata. Belki de onu daha güçlü kılacak ya da bir şeylere ulaşmasını sağlayacak bir şey."

"Belki bir mesaj?" "Ne tür bir mesaj?"

"Bu kişi projeyi biliyor ve kendi yorumunu mu katıyor?"

Ambrose bir an için bunu düşündü. "Olabilir." Bu kişinin ürünü sadece çalışmadığına ya da yeniden yaratmadığına, bir şekilde ona katkıda bulunduğuna dair bir işaret. "Bana bir mesaj gibi gelen bir başka şey de her olay yerinde bırakılan haplar. Sokaktan böyle bir uyuşturucu satın alsanız bile, büyük olasılıkla size katılan her kişi için bir tane alırsınız."

"Ekstazi ya da asit gibi," dedi Finch.

"Evet. Bu bir alışkanlığı destekleyecek türden bir uyuşturucu değil. Bu bir parti hediyesi." "Boktan bir parti için."

"Şey, evet. Ama yine de. Geride birkaç tane bırakılmış olması, onları bırakan kişinin sadece otopside ortaya çıkan içerikleri değil, hapların kendisini görmemizi istediğini gösteriyor."

"Anlaştık." Finch nefesini dışarı üfledi. "Başka ne düşünüyorsun?"

Ambrose uzun bir yudum daha su içti. "Sanırım birisi projenin kötü bir maketini yapıyor." Bu işe girerken endişesi buydu ve aldığı riski almasının nedeni de buydu. Hapların varlığı henüz medyaya açıklanmamıştı ama Doc, SFPD'den birinin kanıt odasında hapları tanıdıktan -ya da tanıdığını sandıktan- sonra bu bilgiyi kendisine sızdırdığını biliyordu. Ambrose'la temasa geçildi ve o da San Francisco'ya geldi.

SFPD'ye sızmak için Francisco. Sadece dava dosyalarını ele geçirmesi ve birkaç kopya çıkarması gerekiyordu, ne eksik ne fazla. Ama buraya gelmesinin üzerinden on iki saat geçmeden bir cinayet mahalline çağrılmıştı. Aradığı benzerliklere sahip bir cinayet mahalline ayak basma fırsatı bulması büyük bir şanstı. Benzerliklerin kasıtlı olduğundan daha da emin olması onu çok endişelendirmişti. Dava üzerinde çalışan müfettişe karşı anında bir çekim hissetmesi tamamen beklenmedik bir şeydi.

Hayat. Kesinlikle garip olabilir.

Finch, "Projenin kötü bir maketi," diye tekrarladı. "O halde başka benzerlikler de olmalı."

"Birincisi kurbanlar. Evsizler. Kendilerinden geçmişler. Polis sadece bir tanesinin kimliğini tespit edebildi ve hala onun hakkında bilgi topluyor, ama bahse girerim ki daha fazlasını tespit ettiklerinde, birçoğuna TSSB teşhisi konulduğunu görecekler." Durakladı. Belki de teşhis edilmemiştir. Belki de gözden kaçmış ve bu teşhisin yan etkileri olan bir dizi başka teşhisin altına gömülmüştür. Finch'e "Kasıtlı bir gerileme yaşandığına dair kanıtlar var" dedi.

Finch'in alnı kırışıklıklar içinde kıvrıldı. "Bunun için ne kanıt vardı?"

"Çocuk oyuncakları ve ayrıca seks oyuncakları."

Finch bunu düşünüyor gibiydi. "Bazı insanlar böyle şeylerden zevk alıyor. Ya da öyle sanıyorlar. Ama ... evet, üzerinde 'BB' damgası olan mor hapların ortasında, çözmemiz gereken bir şey gibi görünüyor." Alt dudağının kenarlarını sıktı. "Bunu kim yapıyor olabilir Ambrose?"

"Anlayabildiğim tek şey, bunun bir üye olduğu. Ya da projeye katılmayan biriyle konuşan bir üye."

"Bu neredeyse yirmi yıldır hiç olmadı. Hepimizin proje hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Kim riske girer ki?"

"İnsanlar insandır Finch. Hata yaparlar. Yanlış kişiye güvenirler."

Finch hâlâ ikna olmamış görünüyordu ve hâlâ derin bir endişe içindeydi. "Bize söylemeleri gerekirdi," dedi. "Hata yaptıklarını bize bildirirlerdi, böylece biz de hazırlıklı olurduk."

"Belki haberleri bile yoktur."

"Bu noktada hepimiz biliyoruz. Hepimiz bir durum olduğunu biliyoruz."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Size sadece şu ana kadar bildiklerimi söyleyebilirim. Doktor ilaca karşı bir panzehir formüle ediyor. Görünüşe göre halüsinojenlerin alımında rol oynayan reseptörleri bloke eden bir bileşik var. Bilim beni çok aşıyor. Doktor yakın olduğunu düşünüyor ama zamana ihtiyacı var."

"İş işten geçene kadar kime vereceğimizi bilmezsek panzehirin ne faydası olur?" Tabii ki olaydan sonra, yani öldükten ve korkunç bir çılgılık *attıktan sonra*.

"Diğer sorun da bu." Ambrose dava dosyalarına eklenmiş olan fotoğraf klasörüne uzandı. "Bunları Doktor'a götürmeni ve tanıyıp tanımadığını görmeni istiyorum. Bu fotoğraflardan bazılarına bakmak oldukça zor."

Finch dosyayı aldı ama açmadı. "Yarın onları doktora götüreceğim." Bir nefes verdi. "Başka bir şey var mı?"

"Kimliğini tespit ettikleri adam birisine uyuşturucu bağımlılığı için mucizevi bir tedavi bulduğunu söyledi."

"Bu her anlama gelebilir. Dostum, bazı insanlar metadondan bu şekilde bahsediyor."

"Evet, biliyorum."

Finch bir an için dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Polisin herhangi bir teorisi var mı?"

Ambrose sudan bir yudum daha aldı, kapağını kapattı ve yere koydu. "Lennon Müfettiş Gray son suç mahallinde bir rol oyunu oynandığı teorisini ortaya attı."

"Bir rol yapma oyunu, regresyon terapisiyle oldukça uyumludur."

"Evet," dedi. "Çok şey görüyor. Başta bana karşı temkinliydi ama nedenini bilmiyordu."

"Peki ya şimdi?"

"Artık bana daha çok güveniyor." Ve bu onu mutlu etti, ama aynı zamanda suçluluk duygusunu da beraberinde getirdi. Çünkü içgüdüleri haklıydı ve adam yine de onun savunmasını aşmıştı.

Finch gözlerini kısarak Ambrose'u izlerken dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Lanet olsun. Ondan hoşlanıyorsun." Güldü. "Kahretsin. Bu zaten karmaşık olan bir meseleyi daha da karmaşıklştırıyor, değil mi?"

"Finch . . ."

"Bir BS'ciye BS yapamazsın, dostum. Bunu sana öğretmedim mi?" Finch sırtıttı, Ambrose duraksadı ama sonra güldü, konuyu kabul ederken çenesini eğdi. Finch'e hiçbir zaman yalan söyleyememişti ve dahası, Finch'in

istiyordu. Finch onun kahramanı, akıl hocası ve tanıdığı en iyi onurlu insan örneğiydi. Gençken onun tarafından görülmek istemişti ve şimdi de onun tarafından görülmek istiyordu.

Arkasına yaslandı ve bir nefes verdi. "Bu en lanet şey. Onun içinde kayboluyorum," diye itiraf etti. "Benim gibi biri için... bilirsin işte. Bana unutturuyor." Ve dün gece daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Kız uyuduktan sonra bile saatlerce kollarında onunla yatmış, tamamen anı yaşamıştı. O kadar *mutluydu* ki, şarkı söylemek istiyordu. Ya da dans etmek ya da karakterinin tamamen dışında bir şey yapmak istiyordu ki ancak *bu* şekilde onun dokunuşuyla değiştiğini hissedebilirdi. Onun tadı. Ona bu kadar yakından bağlı olmak. Sadece *ona*.

Ama yine de . Mutluluğuna, onu görme, ona tekrar dokunma, onun içinde sadece yüzeyini çizdiği şekillerde kaybolma arzusuna göre hareket edemezdi - ya da öyle olduğunu hayal ediyordu.

Finch, düşünceleri zihninden geçerken bir süre onu izledi. "Sana unutturuyor mu?" diye sordu. "Yoksa önemsizleştiriyor mu?"

Tam kalbinden vurmayı Finch'e bırakın. Güzel bir soruydu ve Ambrose bir an için bu soru üzerinde düşündü, düşündükçe de içinde bir umut yeşerdi. Geçmişinin bir önemi olmayacağını hiç düşünmemişti - ve ille de başkalarını kastetmiyordu. Hayatında onu kim olduğu ve ne yaptığı için kabul eden insanlar vardı. İhtiyacı olduğunda hızlı arama tuşunda bu insanlardan oluşan bir topluluk vardı. *Onu* şoke eden şey, dakikalar için bile olsa, kim olduğunun bir önemi olmadığına inanmasını sağlayan bir kadınla zaman geçirmektir - ne kadar zaman olursa olsun. Ve o küçük zaman aralıklarında, tüm geçmiş benliklerinin eriyerek tek bir kişi haline geldiğini hissediyordu ve o sadece şimdiki Ambrose'du, olmak için çok mücadele ettiği Ambrose. Ama şimdi düşününce? Bu onu dehşete düşürüyor, alçaltıyor ve uzun zaman önce tövbe ettiği şeyleri dilemesine neden oluyordu.

Ve bunu başarmıştı, başkalarının acılarından etkilenmemek için çok çabalayan ve bunu asla başaramadığı ve başarması gerektiğine inandığı için kendini düğümlere boğan müfettiş. "Belki ikisi de," diye yanıtladı sonunda.

"Davayla olan bağlantınızı biliyor mu?" Finch sordu. "Jett'i biliyor mu?"

"Hayır. Ona bu konuda tek kelime bile etmedim."

"biri olduğunu anlat bakalım," dedi Finch. "Bu Lennon Gray."

Bu Lennon Gray. Adını bir barışçıdan almış. İsmi bile kulağa içine düşebileceği bir şeymiş gibi geliyordu.

İçini çekti ve yapmaması gerektiği halde onun hakkında konuşmasına izin verdi, çünkü bu çok iyi hissettiriyordu. Finch'e "O zeki biri," dedi. "Ama sezgileri daha da kuvvetli. Yine de işini pek sevmiyor. Kendinden şüphe ediyor." *O çok güzel.* Ama bunu söylemedi. Kişisel bir şeymiş gibi geldi. Finch onunla tanışırca -ki bu pek olası değildi- bunu kendisi de görecekti. Ambrose onun şeklini, tenini ve saçlarını beğenmişti. Yüz hatları ve ifadeleri onu cezbediyordu. Ama öyle bile olsa, tüm bunlar onun ne olduğunun en azı gibi geliyordu. "İncinmiş ama bu onu bıktırmamış. Ve harika bir aileden geliyor." Gray'lerle geçirdiği akşamı düşündü, hem gerçeküstü hem de yaşadığı en gerçek şey gibi hissetmişti. Bu onu şaşkına çevirmişti. İnsanlar bu şekilde yaşıyordu, bütün hayatları sevgi ve kahkahalarla çevriliydi. Elbette bunu biliyordu ve hatta artık kendisinin de buna sahip olduğunu düşünüyordu. Desteği vardı, ona sırtlarındaki gömleği verebilecek büyük bir insan grubu vardı ve o da aynısını yapardı. Ama onlar, hayatlarının ilerleyen dönemlerinde onları bir araya getiren bir durum sayesinde aile olmuşlardı. Hiçbiri çocukken ya da gençken böyle bir şeye sahip değildi; hiçbiri erken yetişkinliğin kafa karıştırıcı dönemlerinde rehberlik görmemişti. Yakınından bile geçmemişlerdi. "Evet," dedi. "Onlar harika ve o da öyle."

"Aile," dedi Finch. "Sende de var, biliyorsun."

"Biliyorum. Evet, biliyorum." Ve gençlik yıllarında adım atmış olabileceği kendine acıma duygusunun çok ötesine geçmişti. Çocukken bir destek sistemi yoktu ama şimdi vardı. Ve kahretsin, ama buna minnettardı.

"Peki plan nedir?"

"Müfettiş Gray en azından birkaç gün daha dışarıda kalacak," dedi. "Ben de karakolda görünmedim," diye ekledi. "Ama oradaki muhbirim bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Kulaktan dolma bilgilerle hareket ediyorum." Aslında yaptığı şey, buraya geldiğinde bir faktör olmayan başka bir unsurla birlikte kulaktan kulağa oynamaktı. Daha önce Lennon'a veda etmekten nefret etmişti ve acaba Lennon onun vedasındaki ciddiyeti, vedanın nihai olmasından duyduğu korkuyu anlamış mıydı? Lennon Gray ile yollarını kalıcı olarak ayırmak zorunda kalmaması için işleri ayarlayabilmesinin bir yolu var mıydı? Çünkü bu yapmak istediği son şeydi.

Finch ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Seni görmek için uğramadan edemedim dostum. Beni bilgilendirmeye devam et. Ve hey, iki hafta içinde bir seansımız var. Orada olabilir misin? En azından sonunda?"

"Evet, orada olabilirim."

Ambrose Finch'i kapıya kadar geçirdi ve ona bir kez daha sarıldı. "Güvende kal." Ve böylece Finch gitmiş oldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

En iyi çıkış yolu her zaman içinden geçmektir.
-Robert Frost

On Yedi Yıl Önce *Hasta Numarası 0022*

"İşte böyle, bir adım at. Yapabilirsin. Düşmene izin vermeyeceğim."

Jett gözlerini kırıştırdı. Bir ormandaydı. Oraya nasıl geldiğini . Ne zaman, nerede, nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu. Derin bir nefes aldı. Hava daha serindi ve burnuna birkaç şey çarptı. Çam. Kir. Islak yapraklar.

Korku. Boğazından bir ses çıkararak geri çekildi.

"Sen iyisin. Ben buradayım. Düşmene izin vermeyeceğim," diye tekrarladı. "Burası güvenli. Bu kokular güvende. Seni güvende tutmak için buradayım. Elimi içinde hissediyor musun?"

Nefes al. Al. Dışarı. *Nefes al.* Dışarı. Tıpkı ileri geri gibi, bu da onu rahatlattı ve korkusunu yatıştırdı.

Uzaktan bir , *güm, güm* sesi duydu. Çok yumuşak. Bir davul sesi. Nefesi daha kolay geldi.

"Öne çık," diye talimat verdi. "Ayaklarını toprağın üzerine koy."

Bir adım attı, ayaklarının altındaki cızırtılı sert zemin daha yumuşak bir hal aldı. Toprak. Aşağı baktı, çıplak ayak parmakları netleşti. Bunlar onun ayak parmaklarıydı. Onları toprakta oynattı.

"İşte bu kadar. Sen sensin ve ayakların yere sabitlenmiş durumda." Onun elini sıktığını hissetti. Bu da bir çapaydı. "Ayaklarının toprağa değdiğini hissediyor musun? Bu nasıl bir his?"

Bilmiyordu. Emin değildi. Kötü hissettirmiyordu, özellikle de eli onunkini kavrayıp onu güvende tutarken. Ayak parmaklarını tekrar oynattı ve

bir adım. O hareket ve yerdeki deriydi. Ayırdı ama aynı zamanda değildi. O, oydu. Parmaklarını oynattı ve ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü duydu. Yüzünde bir sıcaklık hissetti ve kaynağa doğru çevirdi. Güneşe. Güneş ışığını, esintiyi ve ayaklarının altındaki toprağı hissetti. Bedeninin içindeydi ama aynı zamanda dışarıdaydı, etrafındaki dünyayı hissediyordu. Ona dokunabiliyor, kokusunu alabiliyor ve teninde hissedebiliyordu.

Ve bunu görebiliyordu.

Önündeki boşluk, durduğu noktanın ötesine doğru genişledi. Sonra suyu gördü, dar bir dere şırıl şırıl akıyordu, kenarında küçük bir kayalık vardı. Bir balık havaya sıçradı ve sonra tekrar suya daldı; kaygan, pullu derisini avucunun içinde hissedebiliyordu. Kıpırdadığını ve çırpındığını hissedebiliyordu ve nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu ama hissedebiliyordu.

Bir adım attı ve sonra bir adım daha. Kadın elini hiç bırakmadan onunla birlikte yürüdü. Ayağını kumlu çakıl taşlarının üzerine koydu ve tabanındaki engebeli dokuyu hissetti. Diğer duyları açıldı ve yapraklarını açan bir çiçeğin parıltısı zihninde yanıp söndü. Şimdi suyun fokurdadığını ve sıçradığını duyuyor ve kokusunu da alıyordu. Taze. Tatlı. Güzel.

Bacağını gerdi ve ayak parmağını suya daldırdı. Islak ve soğuktu ve derisinin üzerinde çağlıyordu. Bu onu güldürdü. Kadın da güldü ve ayaklarının yanındaki kayalarda çıtırdadığını duydu. Yüzündeki gülümsemeyi görmek için başını çevirip ona baktı. Teni hem yumuşak hem de kağıt gibi görünüyordu ve kırmızı buklelerden oluşan bir hale yüzünü çevreliyordu. Dişleri iri ve beyazdı ve kırıksıklıklar gözlerinin etrafında güneş ışınları gibi yayılıyordu. Arkası ve önü, adamın tutan eli ve *güm, güm, güm* sesiydi. Çok iyiydi. "Harika, değil mi?"

Başını salladı. Boğazında bir şey vardı. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Anne Maisie," dedi gülümsemesi parlayarak.

Anne. Bu kelime onu korkutuyordu ama nedenini bilmiyordu. "Ya da sadece Maisie'ye ne dersin?" diye sordu. Arka plandaki *güm, güm, güm* sesi daha da arttı ve ciğerleri havayla doldu.

Tekrar başını salladı. *Maisie.* Ses ve şarkı ve ileri geri Maisie adında bir kadındı. Ve onun elini kendi elinde tutuyordu.

"Sana nasıl hitap edeyim?" diye sordu.

Başı dönüyordu. Onun bir adı vardı. Birisi ona bir isim vermişti. Bir kadın. Bunu söylerken gülümsemişti. "Jett," diye cevap verdi.

"Jett," diye tekrarladı Maisie. "Tamam, Jett. Ve şimdi, tatlım," dedi ve ayağını sudan çıkarıp engebeli çakıl taşlarının üzerine geri koyarken elini bir kez daha sıktı. "Şimdi bir rehber seçme zamanı."

"Bir rehber mi?" Onun sesini duydu. Çatlak ve kullanılmamış bir sestti. Onu göğsünden itmek zorunda kaldı.

"Mm. Bir hayvan, belki bir kuş? Ben burada olmadığımı bile rehberin seninle kalacak. Ne olursa olsun rehberiniz sizi asla terk etmeyecek."

Korku. Onun elini daha sıkı sıktı. "Ama ben seni istiyorum. Gitmeni istemiyorum."

"Henüz değil. Ve asla da uzakta olmayacağım. Ama gitmen gereken yere seninle gelemem. Sadece rehberin gelebilir. Bu ne olmalı?"

Bir rehber mi? Anlamamıştı. Nereye gitmesi gerekiyordu? Burada, güneşin altında kalmak, tenini, ayak parmaklarını ve elini Maisie'ninkinde hissetmek istiyordu. Güvende olmak. Sıcak. Sesini kullanmak, farklı kelimeleri ve farklı sesleri test etmek istiyordu. Dilinin üzerinden akıp dudaklarının arasından fısıldadığını hissetmek.

"Yapabilirsin," dedi Maisie. "Yapabileceğini biliyorum. Odaklan. Gözlerini kapat ve rehberini çağır."

Kadının dediğini yaptı, gözlerini kapattı. Ama neye odaklanacağını, kimi ya da neyi arayacağını bilmiyordu.

"İşte orada!" Maisie söyledi. "Gözlerini aç. İşte orada." Sesi mutlu geliyordu.

Gözlerini açtı ve onun neye baktığını gördü. Beyaz bir güvercin kanatlarını açmış ve uzun bir ağacın dallarından süzülerek yakınına doğru uçmuştu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve kolunu kaldırdı; güvercin bileğine kondu. "Bir güvercin mi?" diye fısıldadı. Karlı tüyleri ve parlak siyah gözleri olan bir güvercin.

"Bir güvercin, evet," diye onayladı Maisie, sesi yumuşak ve tatlıydı. "Çok güzel.

Güvercinler barışı simgeler. Bunu biliyor muydunuz?"

Barış. Evet. Şimdi hatırlayamadığı bir zaman ve mekânda barış dilemişti. Farklı bir yerde. "Barış," diye tekrarlardı usulca. Sonra güvercin kanatlarını tekrar açtı ve ağaçların üzerinde süzülerek gökyüzüne yükseldi.

"Onu takip et, tatlım. *Git.*"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dört cesedin daha bulunduğu haberi ertesi gün saat 17:00'den hemen sonra, Ambrose ringe çıkmak üzereyken geldi. Ekipmanlarını bir kenara fırlatıp elbise pantolonunu, düğmeli gömleğini ve kravatını giydi. Sonra bir dakikasını, sadece bir dakikasını, önündeki durumu düşünerek geçirdi. Lennon gitmişti ve bu yüzden muhtemelen en azından birkaç dakikalığına olay yerinde yalnız olacaktı. Bu karşısına çıkacağını düşünmediği iyi bir fırsattı. Ve büyük resme bakması gerekiyordu, çünkü söz konusu olan hayatlardı, sorumlu hissettiği hayatlar.

Telefonuna baktı ve bir an için pes edip onu aramayı düşündü. Kahretsin, sırf onun sesini duymak için telefonu açmamak için bütün gün elleri üzerinde oturmak zorunda kalmıştı. Ama zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşık hale getirmişti, bu yüzden kararlılığını topladı ve kapıya yönelmeden önce ceketine, cüzdanına ve anahtarlarına uzandı.

Neyse ki hemen bir Uber bulunmuştu ve yirmi dakikadan kısa bir süre içinde olay yerindeydi. San Francisco şehir merkezine birkaç mil uzaklıkta bulunan Pier 70'teki terk edilmiş bina endüstriyel bir görünüme sahipti ve muhtemelen bir zamanlar gemi üretimi için kullanılmıştı. Ancak belli ki uzun yıllardır boştu ve şimdi ileri derecede bozulma durumundaydı.

Bölgenin etrafı tel örgülerle çevriliydi ve her yere GEÇİLMEZ levhaları asılmıştı. Belli ki birileri bu uyarıları dikkate almamıştı. Geldiğinde kapıdaki memur onu karşıladı ve Ambrose rozetini genç kadına gösterdi. Kendini biraz suçlu hissetti. İlk yıllarında, bir rozetin ve doğru ismin sizi korumalı bir kapıdan bu kadar kolay geçirebilmesi biraz şaşırtıcı gelmişti. Ama artık buna alışmıştı. "Ajan Mars. Beni Teğmen Byrd gönderdi."

Kadın kenara çekildi ve o da ona başıyla selam vererek olay yeri bandının altına eğildi. Beyni önündeki durumu tam olarak çözümlemeden önce bile ölümün kokusunu almıştı. Cesetler. Kanlı. Parçalanmış.

"Yine karşılaştık," dedi Teresa olduğunu hatırladığı olay yeri teknisyeni, solundaki cesetlerden birinin yanında diz çöktüğü yerden.

Lanet olsun. Burada sadece kendisinin olmasını umuyordu.

"Teresa, değil mi?" "Evet. Ajan Mars."

"Ambrose. Uzun zamandır mı buradasın?"

"On beş dakika kadar. Olay yerini değerlendirmek için yeterli bir süre."

"İlk ölüm nedeni nedir?" diye sordu.

"Bu insanlar şiddete başvurdu. Hepsi bıçaklandı ve dövüldü. Tam bir arbedeydi, Ajan. Künt cisim travması ve derin kesikler var ve arkadaki kapının yanındaki kadının neredeyse başı kesilmiş." Teresa odanın ortasından kadının yattığı yere kadar uzanan kanlı ayak izlerini işaret etti. "Görünüşe göre köşeye doğru sendelerken başını tutmayı başarmış ve ölmüş."

Yüzünü buruşturdu. "Uyuşturucu mu?"

"Evet. Aynı Benjamin Buttons şuradaki pencere kenarında." *Benjamin Buttons*. Bir an için kafası karıştı. *Ah, "BB."* Ona bu adı takmışlardı çünkü ne anlama geldiğini bilmiyorlardı.

Kadın sağındaki tozlu pencereyi işaret etti ve adam pencereye doğru yürürken, yerde yatan ve yüzünde Cherish olarak tanımlanan kadının yüzünde gördüğü sonsuz çılgınlığın aynısını taşıyan ölü bir adamın yanından geçti. Tanrım, buna bakmak çok zordu. Çünkü adamın son nefesini verirken çektiği acıdan bahsediyordu. Ama *ebedi çılgılık* terimi doğal olarak ölümünün dehşetini üzerlerinden atamadan öbür dünyaya mı indiklerini merak etmesine neden oldu. Bu adam ve belki de diğerleri için, ciğerlerindeki hava çekilirken ve kalbi duracak kadar yavaşlarken bir an bile huzur yoktu. Bu onu çok rahatsız ediyordu çünkü bu, benzer sahnelerde aynı şekilde görünen üçüncü yüzdü. İki tanesi tesadüf olabilirdi ama üçüncüsü, bir şeytanın bu insanların ölmeden hemen önce yaşadıkları dehşeti nasıl tekrarlayacağını bulduğu anlamına geliyordu. Bu yüz doğal değildi. Bu sadece hayatınızın en kötü kâbusundan uyandığınızda, çılgılık atıp terlediğinizde ve görünmez elleri boynunuzdan çekmeye çalıştığınızda aynada gördüğünüz yüzdü.

Bunun nasıl başarılmış olabileceğine dair bir fikri vardı ama şu anda, özellikle de havada korku ve insan çürümesi kokusu varken düşünmek için fazla çılgıncaydı.

Haplar tozlu pencere kenarına saçılmıştı, aynı şekil, aynı iz; sadece bunlar lavanta yerine soluk maviydi. Bu neye işaret ediyordu? Bir şeylerin değiştiğini mi? Ya da başarıldığını mı?

Teresa arkasından geldi. "Aynı 'BB' damgası. Ama renkleri farklı, belki de farklı bir partiden geliyorlardır? Testler bunu doğrulayacaktır. Çoktan fotoğraflarını çektim ama onları rahatsız etmemek için dikkatli olun çünkü daha fazlasını yapmadım."

Dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. Teresa döndü ve üzerinde çalıştığı cesedin yanına giderek örnekleri, kanıtları ve cımbızla torbalara koyduğu diğer şeyleri topladı. O haplardan bazılarına ihtiyacı vardı. Pencere pervazının çok tozlu olması büyük talihsizlikti, çünkü belli etmeden birkaç tane almanın bir yolu yoktu. Hapların sayısının fotoğrafını çektiğinden bahsetmiyorum bile. Ama burada olmasının bir nedeni vardı ve yapılması gerekeni yapmak zorundaydı. Bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyordu. Önceliklerini sıraya koyduğu anlamına geliyordu.

Haplara bakıyormuş gibi yaparak eğildi ve birkaç tanesini çıkıntıdan avucunun içine aldı, sonra döndü, uzak köşedeki cesede doğru yürüdü ve hareket ederken onları cebine attı.

Bir sopalı, kanlı cesetten diğerine yürüyor, bakışları görebildiği yaraların ve ayrıntıların üzerinde geziniyor, durum değerlendirmesi yapıyordu.

Görebildiği tüm eşyaları katalogladı ve Teresa'nın da varacağından emin olduğu sonuca vardı; mevcut tüm eşyaları silah olarak kullanmışlardı. Burada bir *katliam* yaşanmıştı.

İlk iki sahnede iki, üçüncüsünde üç ceset vardı ve şimdi bu sahnede dört ceset vardı. Olaylar tırmanıyor, ceset yığını büyüyordu. Ve burada anlamaya başladığını düşündüğü korkunç bir nokta vardı.

Teresa'ya "Cinayet silahlarının hepsinin sayıldığını söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Başını kaldırıp yerdeki kadına baktı. "İlk bakışta tüm silahlar sayılmış gibi görünüyor ve sadece etrafta duran eşyaları kullanmışlar," dedi ve duvarın yanında yerde duran bükülmüş bir metal parçasını işaret etti. Ambrose bu açıdan keskin, paslı kenardaki kanı görebiliyordu. "Henüz teyit etmedim ama bir yere ayrılmayın."

Ambrose ona ince bir gülümseme verdi. Bu mümkün olamazdı. Ve bu kadının ilk değerlendirmesine güveniyordu. Kadın yetkin ve

Gözlemciydi ve bu işi uzun zamandır yapıyordu.

Köşeye yakın bir yerde, devrilmiş birkaç sandığın bulunduğu zeminde bir miktar toz olduğunu fark etti. Yanlarındaki izler, eğer kişi tamamen düz tabanlı ayakkabılar giymişse, ayakkabı izleri gibi görünüyordu. *Ya da ayakkabısının üzerine patik giymişse.* Başını kaldırdığında karşı duvara doğru uzanan ahşap bir kiriş gördü. "Teresa, bunu gördün mü?" diye sordu ona dönüp bakarak. Kadın başını kaldırdı, bakışları Teresa'nın işaret ettiği yere yöneldi.

"İzler mi?"

"Evet, ama bunlar patik giyen birine ait gibi görünüyor.

Taban detayları tamamen eksik."

Kaşlarını çattı ve sonra kurbanın ayaklarındaki ayakkabıların tabanlarını görebilmek için eğildi. Sonra diğer cesetlere baktı. "Ayakkabılarını kontrol edeceğim ama toz yakın zamanda dağıldıysa, bunlar bilinmeyen bir kişiye ait olabilir. Belki de bunu isimsiz olarak ihbar eden kişiye? Bazı örnekler alacağımdan emin olabilirsiniz."

Dalgınca başını salladı. Bu kurbanlara hapları veren kişi sandıkları tırmanmak ve kirişin üzerine bir şey yerleştirmek için mi kullanmıştı? Belki de bir kayıt cihazı? Bunu ihbar etmeden önce almak için geri döndüğü bir şey mi? Şimdi onu mu izliyordu? Katliamı tekrar mı izliyordu? Bunun *sonrası* yeterince korkunçtu. Canlı görmek? Ve bundan zevk almak? Ne kadar hasta gerektiğini hayal bile edemiyordu. "Gidip dışarıya bakacağım, bakalım bir şey görebilecek miyim?" dedi yine işine olan Teresa'ya.

"Tamam. Yakında görüşürüz," diye mırıldandı.

Midesi düğümlendi ve pişmanlık güçlü bir asit gibi bağırsaklarını yakmaya başladı. Hissettiği tüm duygulara rağmen, korkunç şekilde ölmüş dört insanla aynı odada dururken, öğle yemeğini kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Birkaç derin nefes aldı ve mide bulantısını kontrol altına almayı başardı. Yapmak üzere olduğu şeyden başka bir seçeneği olmasını diledi. Gerçekten isterdi.

Lennon. Şu anda ne yapıyordu? Akşam yemeğinden sonraydı. Onu kanepesine uzanmış, kucığında bir battaniyeyle hayal etti ve zihninde canlanan resim kalbinin özlemleriyle sıkışmasına neden oldu. Departman birkaç saat boyunca ne yaptığını anlamayacaktı. Muhtemelen sabah haberlerle karşılaşacaktı. Ve sonra ondan nefret edecekti.

Ambrose kapıdan içeri adımını attığında, birkaç işaretli araba yanaşıyordu ve diğer iki kriminalist şeridin altından eğiliyordu.

Onları başıyla selamladıktan sonra yanlarından geçti, köşeyi döndü ve yavaş bir koşu yaparak uzaklaştı. Birkaç mil gittikten sonra bir Uber çağıracaktı. SFPD'deki "işi" sona ermişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Lennon arabasıyla mezarlığın kapısından içeri girdiğinde güneş daha yeni doğmuştu. Park etti ve yavaşça tanıdık mezara doğru yürüdü, önünde durduğunda elini taşın üstüne koydu. Avucunun içi soğuktu, sadece gecenin soğüğundan değil, Tanner'ın ailesi büyük bir meşenin altında, çoğunlukla gölgede kalan güzel bir yer seçtiği için de soğuktu.

Lennon bagajında sakladığı battaniyeyi yere attı ve çimenlerin üzerine diz çökerek elini Tanner'ın isminin üzerinde gezdirdi. "Merhaba Tanner. Bu kadar uzun zaman geçtiği için üzgünüm." Uzandı ve mezarının önüne dikilmiş sonbahar çiçeklerinden ölü bir yaprak kopardı. Onun aksine, Tanner'ın annesi düzenli olarak buraya gelir ve çiçeklerin taze, taşın da kirden ve yosundan arınmış olduğundan emin olurdu. Tanner'a elinden geldiğince bakmaya devam ediyordu ve Lennon bunun ona az da olsa yardımcı olduğunu umuyordu.

"Ben de uzun zamandır aileni kontrol etmedim." Ne kadar olmuştu? Üç ay mı? Dört mü? Tanner'ın ölümünden bu yana geçen on üç yıl boyunca Lennon onlarla hiç bu kadar uzun süre görüşmemişti ve şimdi ararsa kendini açıklamak zorunda kalacakmış gibi hissediyordu. Bu yüzden ertelemeye devam etti. Çünkü gerçekten mi? Bir açıklaması yoktu. Sadece yaşamak ve çalışmakla meşguldü. Onları düşünmüştü ama elini uzatmamıştı. Şükran Günlerini kutlamak için aramadı bile. Göğsünde bir yumru oluştu ve içinde bir kıpırtı hissetti. Belki de çok meşgul olmak sadece bir bahaneydi. Belki de aralarına biraz mesafe koymak istemişti. Belki de *hazırdı* ve bu yüzden bu konuyu ele almak yerine kendine sadece unuttuğunu söylemişti.

"Onların gitmesine izin vermek istemiyorum," dedi Tanner'a, sanki Tanner onun içsel düşüncelerini, içsel mücadelesini takip ediyormuş gibi, "çünkü bu senin de bir parçanın gitmesine izin vermek gibi geliyor." Titrek bir iç geçirdi. "Ama bazen bunun hepimizi bir şekilde sıkışıp bırakıp bırakmadığını merak ediyorum. Bazen merak ediyorum acaba

Her ay çalan o telefon sadece acıyı hatırlatıyor ve belki de bir şekilde bundan korkuyorlar."

Ya da belki öyle.

Belki de bu çağrılar acısına bir çapa gibi gelmeye başlamıştı ve kendini serbest bırakmak ve biraz mesafe yaratmak istemişti. O kıyının farklı bir bakış açısından nasıl görüldüğünü bilmek istiyordu. Belki bir süre sürüklenirse gün doğumu görünecekti.

Kalçasının üzerine oturacak şekilde kaydı ve bacaklarını yana açtı. "Yine de iş çok yoğundu Tan. Beni olay yerlerinde dolaşırken ve adli tabibin ofisinde cesetlerin başında dururken görsen çok gülerdin. Plajda ayağını bir cam parçasına çarptığında neredeyse bayılıyordum, hatırlıyor musun?" Öfkeli bir kahkaha attı. "Liseden bu yana çok değiştim. Sen olsan nasıl değişirdin merak ediyorum. Seni özlüyorum, biliyor musun?" Kederin çiğliği azalmıştı ama bazen, iyileşmeye başladığı zamankinden bile daha fazla, bir dalga hissediyordu. Şimdi kim olacağını düşündüğünde onu yeniden kaybetmiş gibi hissediyordu. Çünkü Tanner'ı sadece on dokuz yaşındayken kaybetmemişlerdi; onu asla olamayacağı her yaşta kaybetmişlerdi. Ve bu yüzden bir anlamda, kayıp hiç durmadı. Birçok yönden, zaman içinde derinleşti.

O gece ışıkların nasıl vızıldadığını hiç unutmamıştı. Ölen bir ampul, kısa devre yapan bir elektrik; buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama onu son kez canlı gördüğünde yüzünü kaplayan yüksek sesli vızıltıyı ve aydınlık ile karanlığın titreyişini hatırlıyordu. Ve şimdi bile, hüzün onu ele geçirdiğinde, arka planda o hiç bitmeyen elektrik vızıltısını duyuyordu.

Tanrım, planları gerçeğe dönüşseydi neredeyse on yıldır evli olacaklardı. Muhtemelen birkaç çocukları olurdu. Tahiti'ye balayına giderlerdi. Onun yerine, çorap çekmecesinin arkasında süresi dolmuş olan pasaportunu kullanacaktı. Kendisinin o versiyonu birdenbire çok uzakta, rüya içinde bir rüya, adını hatırlayamadığı bir film gibi hissetti. Melodisini hâlâ bildiği ama artık sözlerini söyleyemediği bir şarkı.

Bu düşünce, Ambrose'un bahsettiği ötücü kuşu gözünde canlandırmasına neden oldu; zihninde o kadar canlı bir şekilde belirmişti ki, şafağı karşılarken gagasından puslu bir şarkının notaları dökülüyordu. Bu görüntü o kadar

Güzeldi ve ona sadece hikâyesi anlatılmıştı. Gerçekte nasıl bir şey olmalıydı?

Lennon, Tanner'ın mezarının önünde otururken Ambrose'u düşündüğünü fark ettiğinde parmağı Tanner'ın adının son harfinin üzerinde durakladı. Ambrose, birlikte yattıklarından beri onu aramamıştı bile. Düşünmeden duramadığı Ambrose.

Burada ne yapıyorsun, Lennon?

"Her neyse," dedi hızla, zihnini bu sorudan uzaklaştırarak. "Bir FBI ajanıyla ortak oldum. Ve . . . Onu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Sanki bıkkın ve masum, huysuz ve yumuşak biri gibi. Suç mahallerinde dolaşüyor ve uyuşturucu kullanan psikopatlarla savaşıyor ama aynı zamanda ötücü kuşlar hakkında hikayeler anlatıyor ve annem güzel koktuğunu söylediğinde kızarıyor. Onunla ne yapacağımdan emin değilim. Nasıl olduğumu bilirsin. Açık konuşmayı severim. Siyah ve beyazı severim. Grinin tonlarıyla aram iyi değildir." Nedendir bilinmez, Ambrose Mars'ı o meyve kupasını yerken, her bir meyve parçasını küçük bir mucizeymiş gibi incelerken hayal etti. Sonra onun deniz aslanı tarafından kurtarılan adamla ilgili hikâyeyi anlatışını, yumuşak sesiyle bütün odayı büyüleyişini gördü. Sıra dışı gözlerinin ona takılıp kalışını ve kadının kendini tutsak gibi hissedişini. *Sonunda, sahip olduğumuz tek şey hikâyelerdir.*

"Onu tarif etmek zor," diye mırıldandı. "Ama ona güveniyorum - en azından profesyonel olarak. İşler kötüye gittiğinde arkamı kolladığını kanıtladı. Bir daha böyle bir duruma düşmeyeceğinden emin olacağım. Çok daha dikkatli olacağım. Söz veriyorum, Tan." Elini, makyajla oldukça başarılı bir şekilde kapattığını düşündüğü morarmış gözüne götürdü. "Bu bir daha olmayacak ..." Sözünü yarıda kesti. Sanki Tanner'a güvende olduğuna dair güvence vermesi gerekiyormuş gibi.

"Buraya gerçekten seni özlediğimi söylemeye geldim. düşünmeni istemiyorum. Ne olursa olsun. Eğer buraya eskisi kadar sık gelmiyorsam, bu unuttuğumdan değil. Ben asla unutmam. Seni yanımda taşıyorum ve hep taşıyacağım."

Ona başka ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden onun yerine orada oturup güneşin gökyüzünde yükselişini izledi ve onun sonsuza dek genç ve güzel yüzünü hayal etti.

Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asarken Adella'ya "Günaydın," dedi. Adella ona gergin bir bakış attı, bakışları Lennon'ın başının üzerinden geçerken arkasında Teğmen Byrd'ün sesini duydu.

"Gray, seni ofisimde görebilir miyim?"

"Elbette," diye mırıldandı. Neler oluyordu böyle? Tekrar Adella'ya baktı ama o çoktan bilgisayar ekranına dönmüştü.

Lennon, Teğmen Byrd'ü ofisine kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Lennon yavaşça teğmenin masasının önündeki sandalyeye oturdu. "Kimin kim olduğunu biliyor muyum?"

"Ambrose Mars."

Başını hafifçe salladı. "Bana onun 'BB' hapı davasında benimle birlikte çalışmak için burada bulunan bir FBI ajanı olduğunu söylemiştin."

"Ama değil. O bir FBI ajanı değil ve görünüşe göre gerçek adı da bu değil. Ambrose Mars diye biri yok."

İçimdeki alarm zilleri önce yavaşça çalmaya başladı ve sonra çınlayan bir senfoniye dönüştü. "Pardon, *ne* dedin?"

"Dün başka bir olay yerinden uzaklaştı ve yanında bir avuç dolusu kanıt götürdü. Geldiği yer olan Pleasant Hill'deki saha ofisini aradığımda orada bu isimde birinin olmadığını öğrendim."

Başı dönüyordu ve kusacakmış gibi hissediyordu. Ne haltlar ? Dün başka bir olay mı olmuştu? Neden kimse onu aramamıştı? Teğmen neredeyse tükürürcesine, "Öyle biri yok," dedi.

Öyle biri yok. Ama kesinlikle vardı. Onun dairesindeydi. Ailesinin evindeydi. Tanrı aşkına, onun çıplak göğüslerini öpmüştü. *O benim bedenimin içindeydi.* Tanrım, aşırı nefes alıyormuş gibi hissetti. Ona yalan mı söylüyordu? FBI ajanı gibi mi davranıyordu? Parmaklarını şakaklarına bastırdı, sanki beyninin teğmenin ona söylediği sözleri yanlış yorumlamasını engellemeye çalışıyordu.

"Bu bir felaket," dedi Teğmen Byrd. "Birisi SFPD'ye sızdı, üç dava dosyasını ve olay yeri kanıtlarını çaldı ve sonra da ortadan kayboldu."

"Nasıl yani?" diye sordu, sesi kısıktı. "Aramanın şefin ofisinden geldiğini sanıyordum. Onu buraya gönderdiler." Biri aramıştı. Düşkünlerle arasının iyi olduğunu söylemişlerdi. Öyleydi de. Empatik görünüyordu. Görünüyordu.

"Arama doğru numaradan geldi, yani ya içeride onunla çalışan biri var ya da doğru numara gibi görünmesini sağlayacak teknolojiyi ele geçirmeyi başardılar. Olay son derece hararetli bir şekilde araştırılıyor." Durakladı. "Sana da bakıyorlar, Lennon."

"*Ben mi?*" diye sordu, içinde kıvılcımlanmaya başlayan öfke sesinden okunuyordu. Ona yalan söylemişti. Onu *kullanmıştı*.

"Birkaç gece önce senin evindeydi. Saatler sonra."

Ne? Teğmen bunu nereden biliyordu, eğer tahmin ettiği gibi Ambrose'a adresini veren o değilse? Sonra telefon konuşmasını hatırladı. Çürük kremi.

Adella. Onu ispiyonlamış ve Lennon'ı sahte ajanın bir dümenin parçasıymış gibi mi göstermişti? Birinin gözlerini oymak ve gözyaşları içinde yere yığılmak istiyordu. "Saldırıdan sonra güya beni kontrol etmek için geldi." *Bana karpuz yıldızları getirdi ve beni kollarına aldı*. Bu kıvılcımlar alevlere dönüştü, öfke dakikalar önce düşmekle tehdit eden gözyaşlarını yakıp yok etti.

"Ne olursa olsun, İç İşleri bunu son derece ciddiye alıyor. Seni ofislerinde istiyorlar. Ve Lennon, üzgünüm ama silahını ve rozetini teslim etmen gerekecek."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Acınız, anlayışınızı çevreleyen kabuğun kırılmasıdır.
-Kahlil Gibran

On Yedi Yıl Önce
Hasta Numarası 0022

Güneş karardı, sıcaklık azaldı ama Jett yine de yürüdü, o zarif kuşu alçalıp yükselirken takip etti, kaybolmadığından emin olmak için başını ara sıra çevirdi.

Korkma, dedi ona, nasıl açıklayacağını bilmediği bir şekilde konuşarak, doğrudan kafasının içine mesajlar göndererek.

Çam kokusu arttı ve sonra toprak ve hava kokularına karışan başka bir şey burnuyla buluştu. Hayvanlar.

Koyun. Domuzlar. Keçiler.

İnledi ve asit korkusu yağarken başını kavradı, derisine nüfuz etti ve kemiklerini eritti.

Tüyler. Yanağında tüyler hissetti, boynunu karıştırdı ve nefesi kesildi, omzunda oturan güvercini görmek için hafifçe döndü. Güvercin cıvılcıvılcı bir ses çıkararak başını eğdi ve Jett'in çenesine sürttü. *Geri. İleri. Geri. Geri. İleri. Güm, güm, güm.* Çekiç gibi çarpan kalbi yavaşladı; hava boş ciğerlerine doldu.

Ayaklarınızı yerde hissedin. Havayı teninizde hissedin. Göğsünüzün içinde kalbinizin atışını hissedin.

Güvercin kanatlarını çırpı ve omzunu itip havaya uçarak süzülürken ayaklarının baskısını hissetti. Özgür.

Benimle gel.

İstemiyorum.

Ama yapmalısın. Benim gibi özgür olmak istiyorsan, bunu yapmalısın.

Hikayen burada ve onu bulacağız. Birlikte bulacağız.

Onu bulmak istemiyorum. Bu iyi bir hikaye değil.

Kötü hikayeler bile anlatılmalı. Özellikle de bunlar. Neden?

Çünkü bir kez bittiğinde, bir hikaye sadece başı, ortası ve sonu olan bir şeydir. Onu bir bütün olarak göreceksiniz ve artık onu yaşamanıza gerek kalmayacak.

Ama bunu yaşamıyordu, değil mi? Anıları sadece kırmızı ışık parlamaları ve çığlık çığlığa acı içindeyken nasıl yaşayabilirdi ki? Jett bir an güvercininin uçuşunu izledi, kanat çırpı, süzüldü, yükseldi ve uzaklaştı. orman karardı ve bilmediği ama unutamadığı hikâyesinin başlangıcının ileride olduğunu biliyordu. Onu bulmak gibi bir arzusu yoktu ama güvercininin - rehberinin- onu geride bırakmasını da istemiyordu.

Bir ağacın arkasından fırlayan bir çocuk onu ürküttü ve geriye sıçramasına neden oldu. Küçük çocuk gülüyordu ve kahkahası hem keskin bir şekilde yankılanıyor hem de sanki iki ayrı zaman tam önünde çarpışmış gibi bir şekilde boğuklaşıyordu. Çocuk buradaydı ve o da oradaydı ya da belki de tam tersi. Çocuk başını çevirmediği için Jett yüzünü göremedi, sonra da yolun karşı tarafındaki başka bir ağacın arkasında kayboldu.

Takip et.

İstemiyorum.

Takip et.

Jett ayağını kaldırdı. Sanki bataklığa saplanmış gibiydi. Ama onu önüne koydu ve sonra diğerini kaldırarak küçük çocuğun koştuğu o karanlık ormana doğru ilerledi.

Hayvan kokuları tekrar geldi. Ama yine de ilerlemeye devam etti, rehberi asla görüş alanından çıkmıyordu, sadece alçalıyor, yükseliyor ve süzülüyordu, böylece rehber yol gösterirken gözlerini ondan ayırmıyordu.

Bir çiftlik. Bir çiftlikten gelmişti ve asla geri dönmemeye yemin etmiş olsa da, şimdi oraya geri dönüyordu. İçinde bir his yükseldi, tuz ve asitle tatlandırılmış dikenli bir kütle. Tadı gözyaşları ve acısı gibiydi ve iç organlarını kanlı, çorbamsı bir karmaşa halinde ezebilecek bir kaya gibi hissettiriyordu.

Ağladığında, onun tüylerini yanağında hissetti. *Geri, ileri, geri, ileri.* Ayaklarının yere bastığını ve kalbinin attığını hissetti. Ve sonra devam etti       gidecek ba  a bir yer yoktu.

  nce ev göründü; iki katlı, beyaz boyası dökülmüş, verandası harap olmuş bir çiftlik evi, gökyüzüne doğru yükselen kederli bir dağın önünde duruyordu. Tarlada oturan eski traktörü gördü, koltuğu bo tu. Kalaylı gökyüzü geni  e esneyerek r zg arı harekete geçiriyor, uzun otlar yanlara doğru eğiliyor ve öylece kalıyordu.

Nerede o?

Kim nerede?

Büyükbabam.

Bilmiyorum.

?

Neredeyim ben?

 ocuk traktörün arkasından fırladı ve tarlada ko maya başladı. Arazinin arka tarafındaki, karanlık ve umutsuzluk içinde zonklayan küçük kulübeye doğru ko uyordu.

Ben oradayım. O kulübenin

içindeyim. Göster bana.

Jett rehberine kulübede ne olduğunu göstermek istemiyordu ama ayakları yine de hareket etti, güvercinin kanatlarının yumuşak, nazik hı ırtısı onu yanına çekti.

Bacakları yine kurşun gibi hissediyordu, adımları o kadar ağırdı ki her biri kaslarını ağrıtıyordu. Bir keçi sağ tarafındaki  ite doğru ko tu ve küçük burnunu parmaklıkların arasından içeri soktu. Keder titredi. Korku. Hüzün. O keçiyi tanıdı. Büyükbabasının aptalca bir d         gösterdiği için ke tiği ke iydi bu. * z r dilerim. Çok  zg n m.*

Keçi bir ses çıkardı ve sonra dönüp kaçtı, mutlu keçilerin yaptığı gibi sıçradı ve kıvrıldı.

Aniden, tarla arkasındaydı ve küçük binanın kapısında durmuş, ah abın kaba damarlarına bakıyordu. R zg arın iniltisi kendi iniltisiyle birleşti ve korkusuna rağmen, bağırsaklarındaki hastalıklı çalkantıya rağmen kapıya uzanıp itti. Paslı mente eleri gıcırdayarak yavaşça açıldı, içeriye süzülen ışık örümcek ağlılarıyla kaplı tozlu bir pencereden süzülen ışığa katıldı.

Gözleri yavaşça kulübenin içindekileri taradı, kapının yanındaki boşluktan arka tarafa doğru ilerledi. Üç tekerlekli bir araba, bir yığın hurda tahta, dört kırık saksı, birinin üzerinde soluk sarı papatyalar vardı. Bu saksıyı yeniyken, bir mağazanın rafında dururken kimin seçtiğini merak etti. *Büyükannem mi?* Güzel olduğunu mu düşünüyordu? Onu gülümsetmiş miydi? O saksının, eski bir kulübenin toprak zemininde kırık dökük bir yığın haline geldiğinde ne göreceğini biliyor muydu?

Yine o rüzgâr, inliyor, kulübenin cereyanlı duvarlarını öyle bir sallıyordu ki, Jett acaba devrilir mi diye düşündü. Devrilmeli. Ayakta durmaya hakkı yoktu.

Güvercini yine omzundaydı, kanadıyla yanağını okşuyor, ötüp mırıldanıyordu, sesi çok tatlıydı. Gözlerini kırık çömleklerden kaldırdı ve arka taraftaki loş köşeye baktı.

İşte . Yalnızım.

Kar taneleri yanaklarına çarpıyordu ve ne zaman kar yağmaya başladığını bilmiyordu ama soğuktan titriyordu.

Oradaydı ve buradaydı, hem o karanlık köşede top gibi kıvrılmıştı hem de kapıda duruyordu.

İşte . Ama yalnız değilsin.

Nefes nefese kaldı, dişleri takırdıyordu. "Şimdi yalnız değilim ama o zamanlar yalnızdım. Beni buraya koydu. Beni soğukta bıraktı."

Neden seni buraya yalnız koydu? diye sordu rehberi.

Beni cezalandırmak için. Arka duvara dayalı bir çuvalın üzerine kıvrılmış olan çocuğa doğru yürüdü. Başında durup aşağıya baktı. Titremesini ve sefaletini hissetti. Derin utancını. Mutlak yalnızlığını hissetti. *Bana acı çektirmek için.*

Neye ihtiyacı var? Bir

battaniye. Biraz

yiyeceğe.

Ona biraz alalım, sonra bana daha fazlasını anlatırsın.

Nereden battaniye ya da yiyecek bulabilirim?

Çaresizim.

Sen öyle bir şey değilsin. Ve ben varım. Sadece iste, ben de sağlayayım.

Göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti ve Jett, kendisi olan küçük çocuğun yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, güvercini bir battaniye ve sıcak bir parça tereyağlı tostla geri dönmüştü.

Küçük çocuğu sıcak battaniyeyle örttü ve çocuğun gözleri fıldır fıldır açıldı. Tostu ağzına götüren ve yemesi için onu ikna eden Jett'e baktı.

Bana ne çektiğini söyle, dedi güvercini. Bana ne hissettiğini söyle.

Böylece Jett rehberine ayazı, acıyı, yalnızlığı ve açlığı anlattı. Ona, ayın yalpalayan adamı göstermek için tıkırdayarak açtığı kapıyı anlattı. Yanaklarından aşağı sıcak balmumu damladığını hissetti, çünkü toprağın içinde eriyordu, büyükannesinin izin verilmeyen evin penceresinde yaktığı mum gibi eriyordu. Yine de erimiyordu, çünkü kollarında kendisi olan çocuğu ve çenesinin hemen altında güvercininin fısıltı yumuşaklığındaki tüylerini hissediyordu. *Geri, ileri, geri, ileri.* Soğğun, çamın, kirin ve yağın kokusunu alıyordu ama aynı zamanda kaymaklı tereyağı sürülmüş kızarmış ekmeğin kokusunu da alıyordu ve onu kucağındaki çocuğa yedirirken diliyle tadına bakıyordu.

Şu anda onu koruyorsun, bunu görüyor musun? Sana nasıl baktığını görüyor musun? Onun kurtarıcısı. Kollarındaki çocuk hakkında ne hissediyorsun?

Jett küçük çocuğa baktı. Küçük yüzündeki kirli gözyaşı izlerini gördü. Onun acısını ve korkusunu biliyordu. Vücudunda acı çektiği yerleri, hatta utanç verici olanları bile hissetti. Umutlarını biliyordu, o kadar küçük tuttuklarını çünkü onları düşünmek fiziksel ağırlarından daha derin bir acının içinde aniden yükselmesine neden oluyordu ki acıdan boğulduğunu hissediyordu. Çocuğu sallamaktan başka bir şey yapamayacağını biliyordu. Ve öyle de yaptı. *İleri, geri, ileri, geri.*

Battaniye ve yiyecek dışında başka neye ihtiyacı var? diye sordu rehberi.

Çocuğun koyu renk kirpiklerinde kristal gözyaşları parıldadı ve Jett kalbinde hem kendisinin hem de çocuğun olan bir ışığın parlamaya başladığını hissetti. Bu onu şok etti. Bunu daha önce hiç hissetmemişti ama şimdi hissediyordu ve bunun ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. *Aşk.* Canlandı. ve karıştı, parıldayan bir gökkuşağı, renkler parlak ve ışıltılı, çiçek açan, patlayan ve çarpan başka renkler yarattı. *Güm, güm, güm.* Parıldayan renklerin büyüyen karışımı etrafındaki havada titreşti, onu sıcaklıkla sardı ve bunu teninde ve ruhunda hissetti. *Sevgiyi. Sevgiye ihtiyacı vardı.*

Güzel, çünkü onu seviyorsun. Rehberinin ses olmayan sesindeki gülümsemeyi duydu. *Daha yakın tut. Sıkı tutun.*

Jett de öyle yaptı, ta ki o soğuk ve loş yerde sadece bir kişi oturana kadar. dökün.

Burada kalmak için bir sebep var mı?

Kollarını indirdi. Orada sadece o vardı ve bir güneş ışını tek kirli pencereden içeri girmenin yolunu bulmuştu. Jett yüzünü ona doğru çevirdi ve sıcaklığını hissetti. Ortam o kadar yoğun bir şekilde aydınlandı ki Jett parıltıdan gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Hayır, artık burada bir şey yok. Ben gitmeye hazırım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Lennon Geary'ye döndü ve bir müşterinin teklifte bulunmasını bekleyerek sokakta dolaşan birkaç kıza doğru bir amaç gibi görünmesini umarak yürüdü. *Ambrose Mars*'ın ya da adı her neyse, hapishaneye ait olan yalancı bir dolandırıcı olduğunu öğrenmesinin ve soruşturmaya başladıklarında silahının ve rozetinin İç İşleri tarafından alınmasının üzerinden üç gün geçmişti. İlk başta şaşkın bir sessizlik içinde dairesine kapanmış, olanları anlamaya çalışmıştı. Sonra sinirlenmiş ve fayans zeminde birkaç tabak kırmıştı. Ama bu da tatmin etmeyince, huzuru ya da adaleti bulmasının tek yolunun onu kendisinin araması olduğuna karar verdi.

Kandırılmış ve aldatılmıştı ve bu noktada, birlikte geçirdikleri samimi anların bile departmana sızmak, kanıt çalmak ya da nihayetinde her ne yapmak için orada bulunduyorsa, daha büyük bir planın parçası olduğunu varsaymak zorundaydı. Bu onu öfkeliyordu ama aynı zamanda gururunu da incitiyordu ve eğer kendine karşı dürüst olacaksa, bunun onu da incittiğini kabul etmek zorundaydı.

Ambrose, Tanner'dan sonra gerçekten bağlandığı ilk erkekti. Dolandırıldığı için kendini aptal gibi de, bir anlamda Tanner'a söz verdiği kalbinin küçük bir parçasını bile yalancı bir suçluya vererek *ona* ihanet etmiş gibi hissettiği için kendini suçlu da hissediyordu.

Ben sadece ... ilişkilerde iyi değilim. Neydi o? Onu kullanmadan önce bir çıkış yolu mu? Kabul etmediği bir çıkış mı?

Amacı neydi peki? Neden böyle bir risk almıştı? Yakalanırsa hapis yatacaktı.

Tanrım, kendini aptal gibi hissediyordu. Aptal, saf ve zavallı. Ve cevabı olmayan sorularla kendini deli ediyordu. *Ve* birdenbire boş zamanı olmuştu. Oturup bu duruma üzülebilir ve kendini hırpalayabilirdi. Ya da bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

Şu anda polis yetkilerine sahip değildi ve bu yüzden yaratıcı ve akıllı olması gerekiyordu ama kişisel bir soruşturmanın kimseye zarar vermeyeceğine karar verdi. Ve eğer Mars "BB" hapı vakası hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir ajanın kimliğine büründüyse, belki de onun bilmediği bir şey biliyordu. Belki de bu olay birileri için polisin bile anlayamayacağı kadar büyüktü. Kendisi görevden alınıp eve gönderildiğinden beri başka müfettişlerin davayı üstlendiğinden emindi, ama bu da tüm soruşturmanın geride kaldığı anlamına geliyordu, çünkü davayı okumaları, kanıtları yeniden incelemeleri, daha önce sorgulanmış kişilerle görüşmeleri ve hızlanmaya çalışmaları gerekecekti. Tüm bunlar zaten ortasında oldukları davalarla uğraşırken olacaktı.

Ama o çadırda saldırıya uğramadan önce bazı ipuçları toplamıştı ve lanet olsun, tedbiri elden bırakıp onları takip edecekti. Görüşmeyi planladığı insanlar polisle hiçbir şey yapmak istemiyordu, bu da iki ucu keskin bir kılıçtı, yani onunla konuşmayabilirlerdi. Ama şüphelendikleri takdirde onu ihbar etmeleri de pek olası değildi. Belki de ipuçları bir yere varmayacaktı. Ya da belki de görevine iade edildiğinde çoktan bir adım öne geçmiş olacaktı. Her iki durumda da denemeye değer görünüyordu. Kim bilir, belki de Ambrose Mars olarak bilinen suçluyla karşılaşmış, çünkü "BB" hapı davasıyla polis departmanına sızacak kadar ilgilenmişse, muhtemelen hâlâ ilgileniyordu. Bu da demek oluyordu ki o da aklında her ne varsa ona yönelik daha fazla cevap arıyor olacaktı.

Güneş alçalmaya başlar başlamaz TL'ye doğru yola koyuldu, en azından biraz trafik olacak kadar geç ama kadınların kendisiyle konuşmak için birkaç dakikası olmasını sağlayacak kadar erken olmasını umuyordu.

Tabii eğer istekli olurlarsa.

Ama önce Darius Finchem'in bahsettiği Mahzen adlı bara uğramıştı, muhtemelen yangın güvenliği denetiminden geçemeyecek rutubetli bir yeraltı işletmesiydi. Ürkütücüydü ama akşamın erken saatlerinde gittiği için girişten içeriye hâlâ ışık sızıyordu ve neredeyse hiç müşteri yoktu.

Çünkü sen korkaksın. Ve iyi, parti tüm hızıyla devam ederken orada olmak istemiyordu, yine de Geary'de tutunamazsa geri dönecekti. Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yalnız barmen ona arka odalarda çalışan sözde kadınlar hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Aslında, bu konuda bir şey bildiğini açıkça inkâr etmişti.

İşte şimdi Geary'deydi ve Cellar'da elde ettiğinden daha büyük bir mola vermeyi umuyordu.

Siyah dar bir elbise giymiş, bir bankta elma yiyip kendi kendine mırıldanan bir kadın vardı ve bir fahişe gibi giyinmiş olmasına rağmen, Lennon onu mırıldanmalarıyla baş başa bırakmaya karar verdi. Bunun yerine, bir elektrik direğine yaslanmış sigara içen, dar kırmızı şortlu bir kadına yaklaştı. Ancak onunla konuşmaya çalıştığında, kadın elini kaldırarak Lennon'a uzun çivili tırnaklarını gösterdi ve "Çek git, domuz. Erkek arkadaşının bana para ödemekten mutlu olmayacağı hiçbir şey yapmayacağım." En azından Lennon boş bir yaka kartını gösterip kimsenin fark etmemesini ummak zorunda kalmayacaktı. Burada yaşayan insanlar onu bir anda fark etti. Güzel. İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında bu işleri kolaylaştırıyordu.

"Sadece birkaç sorum var," diye arkasından seslendi Lennon.

Ancak kadın elini kaldırdı ve Lennon'ın bu hareketi ciddiye almaması ihtimaline karşı ona "Siktir git!" diye bağırdı.

İç çekti. Tommy'nin çalışan kızlardan bilgi alma şansı her zaman daha yüksek olmuştu. Önce ona teklifte bulunurlardı, ama o büyüleyici tarzıyla kıbarca reddettiğinde, yine de onu her şekilde memnun etmeye hevesli görünürlerdi. Kız mı? O kadar da değil. "Ne bakıyorsun lan sen?" diye sordu Lennon'ın yaklaştırmaya başladığı bir başka kız. Lennon ona ince bir gülümseme verdi ve diğer tarafa döndü.

Birkaç başarısız denemeden sonra, bunun onu hiçbir yere götürmediğine karar verdi ve gitmek için döndü. Evde sefalet içinde debelenmek pek de güçlendirici değildi ama en azından bunda nasıl başarılı olacağını biliyordu. "Bilgi mi arıyorsunuz?" diye sordu pembe bir tütü ve gümüş rengi yüksek çizmeler giyen bir kadın.

Lennon durdu, umudu yükseliyordu. "Evet. Elimde sadece bir fotoğraf var. Birinin ona bakacağını umuyordum." Telefonunu çıkarmaya başladı.

"İki yüz elli dolar," dedi kadın. "İki elli mi? Bu-
"

Kadın döndü ve salına salına uzaklaşmaya başladı. "Hey, iki yüz. Üzerimdeki tüm para bu kadar."

Kadın döndü, ona bir aşağı bir yukarı baktı. "İki yüz ve şu telefon kılıfı."

Lennon bir haftadan kısa bir süre önce Amazon'dan neredeyse yetmiş dolara satın aldığı telefon kılıfına baktı. Biraz savurganlık olmuştu ama askeri sınıfta olması gerekiyordu ve işiyle-

"Peki." Telefonunu kılıfından çıkardı ve kadına uzattı.

"Ve şu kolye."

Lennon ağzı açık kaldı. "artık." O kolyeyi ona annesi vermişti.

Kadın yine omuz silkti ve bir kez daha arkasını döndü. Lennon arkasından, "Peki," diye seslendi ve kadın yine geri döndü. Lennon kolyeyi çözdü ve kadının açık avucuna yerleştirdi.

"Nakit mi?"

"Önce fotoğrafa bakmalısın."

"Abla, hiçbir şey yapmama gerek yok. *Nakit*," diye talep etti, kelimeyi vurgulayarak.

Lennon tekrar kadının açık avucuna baktı. Bileğinde asılı duran küçük anahtarlık cüzdanına uzandı. Ne halt ediyordu bu kadın? Kendisini soyduğu zaten belli olan bir kadına gerçekten para mı verecekti? Ama başka ne seçeneği vardı ki? Buraya gelirken ATM'den çektiği yirmilikler halindeki iki yüz doları çıkardı, bilgi için yirmilikler dağıtmak niyetindeydi ve tamamını kadına uzattı. Sonra telefonunu açtı ve şu ana kadar sadece Cherish olarak tanımlanan kurbanın fotoğrafını kadına gösterdi.

"Bu Cherish," dedi, fotoğrafın ölü bir kadına ait olduğunu anlayınca yüz ifadesi biraz gevşedi.

"Evet," dedi Lennon. "Soyadını ya da nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Kadın arkasını dönmeye başladı, ama Lennon kolunu hafifçe kavradı ve kadın kolunu çekti, ama tekrar

Onu.

"Bu kadın öldürüldü," dedi Lennon. "Acımasızca öldürüldü. Gençti, bunu biliyorsunuz. Yirmi yaşlarında görünüyordu. İçki içecek yaşta bile değildi. Ama burada çalışıyordu, onu umursamayan adamlarla kendini riske atıyordu. İçlerinden biri onun canını almış olabilir. Ona adalet getirmeye çalışıyorum. Bunun" - üzerinde Cherish'in resmi olan telefonunu salladı - "bu sokaklarda çalışan başka bir kadının başına gelmemesini sağlamaya çalışıyorum."

Kadın tereddüt etti, bakışlarını Lennon'a çevirmeden önce bir blok yukarıya bir de diğer tarafa baktı. "Lütfen," dedi Lennon. "Lütfen bunu yapan kişiye bunu ödetmeme yardım edin."

"Soyadını gerçekten bilmiyorum." Kimsenin kendisini bariz bir kolluk görevlisiyle konuşurken görmediğinden emin olmak istercesine tekrar etrafına bakındı. "Ama Ellis Caddesi'nde Tills Apartmanı'nda yaşıyordu. Daireyi bilmiyorum ama oda arkadaşının adı Brandy Wine. İşteki adı olmalı, ama onu tanıdığım tek isim bu."

Brandy Şarabı. Kadın arkasını dönüp hızla uzaklaşmaya başladığında Lennon, "Teşekkür ederim," dedi. "Minnettarım," dedi kadın yumuşak bir sesle.

Lennon aceleyle arabasını park ettiği yere doğru yürüdü, yaklaşırken kalbi sert bir şekilde çarpıyordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Birisi Subaru'sunun camını kırmıştı. Çekinerek içeri eğildi ve bir saatten kısa bir süre önce güneş gözlüklerini, bozuk paralarını ve şarj aletini koyduğu yağmalanmış orta konsola baktı. Bunların hepsi gitmişti ve direksiyon simidi kırık plastik ve sarkan kablolardan oluşan bir karmaşaydı.

"Hava yastıkları," dedi arkasından biri. Arkasına döndüğünde elinde cam yıkama aletine benzeyen bir şey tutan bir adam gördü, bir çamaşırhanenin penceresinin önünde yerde sabunlu su dolu bir kova duruyordu, içeriden yayılan ışık camı görmeyi kolaylaştırıyordu. "Bunlar çok revaçta. Hırsızlar onlar için iyi para kazanıyor."

"Evet, biliyorum." İnledi. Polis memuruyken çalınan hava yastıklarıyla ilgili pek çok rapor hazırlamıştı. Şehirde araba hırsızlıkları o kadar yaygındı ki, birçok mahallede insanlar camlarını açık bırakmayı tercih ediyordu. Hırsızlar yine arabanızı hedef alabilirdi ama en azından camınızı değiştirmek zorunda kalmazdınız.

"Görünüşe göre sadece bir hava yastığı var," dedi adam. "Şanslısın."

Şanslısın. Doğru. İyi talih gerçekten de ona yol gösteriyordu. "Kimin yaptığını gördün mü?"

Adam başını salladı. "Çok hızlılar. Ben sadece buraya geldim. Birkaç kapıyı çalabilir, başka birinin bir şey görüp görmediğine bakabilirsin ama

bu. İnsanlar artık gözlerini bile kırpmıyor." Eliyle sokağın yukarısını işaret etti ve ilk başta neyi işaret ettiğinden emin olamadı, ta ki görebildiği kadarıyla oluktan parıldayan kırık camların bunun ne kadar yaygın olduğunu açıkça ortaya koyduğunu fark edene kadar.

Adam tekrar çamaşırhanenin camına döndü. "Bunu değiştiremezsin," dedi ona. "Polisin umurunda değil, o yüzden zararı en aza indirmeyi öğrenmelisin. Sana otobüse binmeni söyledim ama bu da riskli." Uzun saplı aletini kovaya daldırdı ve ardından büyük bir sabunlu sünger dolusu temizleyiciyi cama getirdi. Lennon aracına döndü ve koltuğu incelemek için kapıyı açtı. Neyse ki kırık camların çoğu yere düşmüştü. Koltuğundaki birkaç parçayı toplayıp orta konsoldaki boş bardak tutucuya bıraktı ve ardından kışını delmeyeceklerini umarak içeri tırmandı.

Yalnız bir korucu olarak kariyeri çoktan hızlı bir başlangıç yapmıştı.

Vizörünü indirdi ve acil durumlar için oraya iliştirdiği, hırsızların bulamadığı yirmi dolarlık banknotu gördü. "Ha!" Paranın, bu aksiliğin onu yıldırmasına izin vermemesi için bir işaret olduğuna karar verdi ve telefonunu çıkarıp kadının bahsettiği Tills Apartmanı kompleksi için Google'da bir arama yaptı. Gerçekten böyle bir yer çıkmasına ve kadının yalan söyleyip kendisini iki yüz dolar ve birkaç kişisel eşyayla dolandırmamış olmasına neredeyse şaşırıacaktı. Adres listede vardı ve Lennon bağlantıyı açıp sayfaya göz atmadan önce hafızasına kaydetmek için nefesinin altında fısıldadı.

Bir zamanlar konut olarak kullanılan bina Tenderloin Development Company'ye aitti. sloganında yazıyordu: **Serving 25 individuals who currently experience mental health challenges and who were previously unhoused.**

Tenderloin'de böyle pek çok apartman vardı, bir zamanlar SRO olan ve şimdi yetersiz hizmet alan nüfuslara hitap eden düşük gelirli konutlar. Arabasını vitese taktı ve kaldırımdan uzaklaştı. Dikiz aynasından Geary'deki araba kuyruğunun o geldiğinden beri iki katına çıktığını gördü. Müşteriler işten çıkmış ve biraz stres atmayı hak ettiklerine karar vermişlerdi.

Tills Apartmanı'nın önünde bir araba duruyordu ve Lennon hızla oraya gidip arabadan indi. Eğer hırsızlar onun diğer

hava yastığı, en azından şimdi camı kırmak zorunda .

Binaya bakarken ağzını kapattı. Binanın ön tarafında merdivenlerle birbirine bağlanan yangın merdivenleri ve girişi koruyan metal bir kapı vardı. Lennon, **BRANDY LOPEZ** yazan zilin üzerine geldi ve bastı. Bir dakika sonra dahili telefon çaldı ve Lennon kapıyı çekerek açtı ve 3A numaralı daireye çıkan merdivenleri tırmandı. Kapıyı siyah gür bukleli, kucağında yürümeye başlayan bir çocuk olan genç bir kadın açtığında Lennon, "Brandy?" diye sordu.

"DoorDash olduğunuzu sanıyordum. Sen kimsin?"

Lennon boş rozetini çevirerek açtı ve hızla kapattı. "Ben Müfettiş Lennon Gray ve sadece birkaç sorum olacak."

Kadının yüz ifadesi alaycı bir ifadeye büründü. "Eğer bu o adamla ilgiliyse-"

"Bu oda arkadaşın Cherish ile ilgili."

Brandy'nin ağzı hafifçe açık kaldı. "Cherish'in nerede olduğunu biliyor musun?" "Ne yazık ki evet. Cesedi bir haftadan biraz fazla bir süre önce bulundu. O

öldürüldü."

Kadın bir inilti çıkararak duvara yaslandı ve diğer kolunu küçük kıza dolayarak onu kendine yaklaştırdı. "Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Nereye?"

"Kahretsin," diye tekrarladı küçük kız.

Brandy iki parmağını yürümeye başlayan çocuğun dudaklarına götürdü. "Hayır," dedi. "Öyle söyleme."

"Bu şekilde haber verdiğim için üzgünüm," dedi Lennon. "Cherish'in üzerinde kimlik yoktu ve sizi Geary'de Cherish'i fotoğraftan tanıyan bir kadın sayesinde buldum."

Brandy bir dakika boyunca boşluğa baktı ve sonra kendini duvardan iterek küçük kıızı yere bıraktı, elini tuttu ve döndü. "İçeri gel," dedi.

Lennon içeri girmeye başlamıştı ki Brandy'nin zil sesini duydu. "İşte yemeğim," diye mırıldandı. "Bekle."

Lennon onu, devrilmiş bir oyuncak sepeti dışında temiz ve olan küçük daireye kadar takip etti. Kadın DoorDash sürücüsünü içeri çağırdı. Genç bir kadın görünene kadar açık kapıda bekledi, ona yemeği uzattı ve sonra merdivenlere doğru geri döndü.

Brandy çantaları içeri getirdi ve Lennon, yürümeye başlayan çocuğu mama sandalyesine oturtup hamburger ve patates kızartmasını lokmalık parçalara ayırırken bekledi.

"Cherish ne zamandır burada seninle yaşıyor?" Brandy ellerini yıkadıktan sonra Lennon sordu ve ellerini bir bulaşık bezi üzerinde kurulayarak ona doğru döndü. Brandy bezi tezgâhın üzerine atıp iki kişilik masayı işaret etti ve Lennon da kendini araya sıkıştırıp oturdu.

"Sadece dokuz ay kadar oldu," dedi Brandy, kendisi de oturdu ve ağzına patates kızartması tıktırmakla meşgul olan kızına gülümseyerek. "Kira kontratında adı yoktu, yani burada yaşamaması gerekiyordu. Ama kanepede yattı ve kirayı paylaştı."

"Eve gelmediğinde nerede olduğunu sanıyordun?"

"Bir numarayla. Bunu daha önce de yapmıştı, hafta sonu kalması için ona para ödeyen bir adamla eve gitmişti. Cherish ayrıca erkeklerin bazen kendileriyle eve gitmesi için ona para ödediği bir kulüpte de çalışıyordu." Lennon'a Brandy'nin bahsettiği kulüpten rahatsız olduğunu söyleyen bir bakış geçti yüzünden

-muhtemelen Mahzen'de- ve nedenini anladı. "Eve bembeyaz, bazen morluklarla gelirdi ve doğrudan duşa girer ve orada o kadar uzun süre kalırdı ki suyun soğuk olması gerektiğini anlardım."

"İşin içinde misin, Brandy?"

Başını sallamadan önce bakışları kızına kaydı. "Dışarı çıkmaya çalışıyorum. Belki de artık Cherish Nadia'ya bakmak için burada olmayacağı için buna mecbur kalacağım. Yine de zor, biliyor musun? Özellikle de diploma ya da GED olmadan."

Lennon gerçekten bilmesede başıyla onayladı. Ne olursa olsun onun arkasını kollayan sevgi dolu ebeveynler tarafından yetiştirilmişti. Onu şefkat ve övgü yağmuruna tutmuşlardı ve eğer onu tehlikeye atacaktı herhangi bir nedenle herhangi bir sokakta yürümeye kalkarsa, babası arabasıyla gelip onu arkaya çekerti.

Genellikle silahlı olmasına rağmen, şehrin zorlu bölgelerinde çalışan bir müfettiş olmasından bile heyecan duymuyorlardı. "Yani gerçekten bir müşteriyle eve gidip gitmediğine dair bir fikriniz yok mu?"

"Hayır. Sadece tahmin ettim. Kahretsin," dedi yine nefesinin altında.

"Bunu yapan kişinin kimliğini belirlememize yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilir misiniz? Cherish biriyle çıkıyor muydu? Yakın zamanda biriyle kavga etmiş miydi?"

Nadia hamburgerden bir parça kopardı ve ekmeğin bir kısmını yere fırlattı. Brandy gönülsüzce, "Hayır, Nadia," dedi ve yiyeceği yere bıraktı.

yerde yatıyordu. "Hayır, Cherish kimseyle çıkmıyordu. Biriyle kavga ettiyse bile benim haberim yoktu. Ama Cherish çok soğukkanlıydı. Kavgacı biri değildi, anlıyor musun?"

Lennon başıyla onayladı. "Brandy, biliyor musun bilmiyorum ama Cherish hamileydi. Yaklaşık üç aylık falan."

Brandy biraz sönmüş gibiydi. Nadia yere bir parça hamburger fırlatırken iç çekti. "Evet, biliyorum. Aptal kız onları çıplak bıraktı. Ona yine hamile kalacağını söyledim ve kaldı." Lennon'ın gözlerine baktı. "Mesele şu ki, bebeği doğurmak ve diğer çocuklarını sistemden çıkarmak istiyordu. Kendini iyileştireceğini, yasal bir iş bulacağını, çocuklarının gurur duyabileceği bir şey yapacağını söyledi."

Lennon, Cherish'in başka çocukları olduğu ve onların da sistemde olduğu haberi karşısında kendini tutamadı. Artık annelerini tanıma şansları yoktu.

"Her neyse," dedi Brandy, "Cherish durmadan bundan bahsediyordu. Bir doktor ona yardım edecekti. Oğullarını da geri alacaktı. Vesaire, vesaire, vesaire." Eliyle ağzını çırpma hareketi yaptı.

"Doktor mu?" Lennon sordu. "Terapist gibi mi?" Brandy omuz silkti. "Sanırım."

"Adını hatırlıyor musun?"

Gözleri Lennon'ın başının arkasındaki duvara kaydı. "Hayır. Ona Şeker Adam dedim."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Bu isim seksenli yılların slasher filmlerini çağırıyordu ve bu özel durumda eve çok yakın hissettiriyordu. "Şeker Adam mı? Neden?"

"Gerçekten hatırlamıyorum. Söylediği bir şey mi? Bilmiyorum. Belki de onu görmeye geldiğinde mutlu görünüyordu. Sanki tüm sorunlarını çözecekmiş gibi. Her neyse, onu bu şekilde düşünmeye başladım."

Korku filmleri bir yana, Şeker Adam da bir hap satıcısının diğer adı olabilir, değil mi? Lennon o ev yapımı mor hapları hayal etti. Belki de bu doktor sadece ilaç yazmakla kalmıyor, bilinmeyen nedenlerle kendi ilaçlarını da yapıyordu. "Ona ilaç yazdı mı?"

"Bilmiyorum. Bekle." Lennon, Nadia'nın yanaklarına yağlı hamburger parçaları sürmesini izlerken Brandy ayağa kalktı ve otuz saniyeliğine odadan çıktı. Kendisine kelimenin tam anlamıyla sevimsiz bir sırtış atan küçük çocuğa gülümsedi

Geri. Brandy odaya yeniden girdiğinde elinde birkaç reçeteli hap şişesi vardı. Onları Lennon'ın önündeki masaya koydu ve Lennon da sırayla her birine baktı. İlaçlar Cherish Olsen için yazılmıştı. "Dr. Frede," diye reçeteyi yazan doktorun adını yüksek sesle okudu.

"O doktor Cherish'in internette gördüğü biri, yani Şeker Adam değil. Ama kullandığı ilaçların hepsi bunlar," dedi Brandy.

Çevrimiçi. Harika. Artık doktorlar internet üzerinden teşhis koyuyor ve ilaç yazıyordu. *Ne yanlış gidebilirdi ki?* Lennon etiketleri tekrar okudu. Bunlardan birkaçına bakması gerekecekti ama bir tanesinin depresyon, diğerinin de anksiyete için olduğunu fark etti. "Eşyalarına bir göz atabilir miyim?"

"Evet, tabii. Dediğim gibi, Cherish kanepedeydi. Kıyafetleri koridordaki dolapta, makyaj malzemeleri banyoda. Ama bunun dışında sahip olduğu tek şey bu." Ayağa kalktı ve Lennon'a kendisini takip etmesini işaret etti. Ön kapının hemen yanında bulunan koridordaki dolabı açtığında burnuna bayat bir parfüm kokusu çarptı. Lennon giysileri karıştırırken Brandy geride durdu - birkaç küçük elbise ve askıya asılmış parlak pantolonların yanı sıra kot pantolonlar ve eşofman altları da vardı. Yerde çeşitli platform topuklu ayakkabılar, birer çift spor ayakkabı ve parmak arası terlik duruyordu. Belli ki Cherish'in iki farklı kişiliği vardı.

Bunların hiçbiri yardımcı olmaz. "Yanında taşıdığı bir çantası ya da cüzdanı var mıydı? Cep telefonu?"

"Evet, ama götürdü. Telefonunu asla geride bırakmazdı."

Yine de olay yerinde hiç telefon bulunmamıştı. Nadia annesine bağırmaya başlayınca Lennon başını salladı. "Tamam. Yardımın için teşekkürler Brandy." Bir kartvizit çıkarıp ona uzattı. "Doktorun adını ya da yardımcı olabilecek başka bir şey hatırlarsan beni arar mısın?"

Brandy kartı aldı, bir süre inceledi ve sonra cebine soktu. "Elbette." Bir an dudağını sıktı ve Lennon o düşüncelerini toparlarken bekledi. Diğer odada Nadia'nın bağırıışları daha da arttı ve mama sandalyesine vurmaya başladı. "Cherish son birkaç aydır farklı görünüyordu. Doktorun ona verdiği bir şey miydi bilmiyorum ama o podcast'i yaptığından beri içinde hayatını daha iyi hale getirmek için bir ateş vardı. Cherish'in nasıl öldüğünü bilmek istemiyorum. Ama acı çekti mi?"

Acı çekti mi? Neredeyse kesinlikle. Ama neden bu kadını bu bilgiyle bıraksın ki? "Çabucak öldü," dedi, aklına bir şey geldi. "Bekle, az önce bir podcast'ten mi bahsettin? Ne hakkındaydı o?"

"Oh, o mu? Bu sadece TL'deki bazı insanların birkaç dolar kazanmasının bir yolu. Adı *The Fringe*. Ben hiç izlemedim, Cherish de pek bir şey yapmadı. Parayı aldı ve çocuklarına bir şeyler aldı. Bu konuda mutlu görünüyordu. Ama bu Candyman'e gitmeye başlamadan önceydi. Neyse, sanırım o podcast'i internetten izleyebilirsin. Ben mi? Ben acıklı hikayelerle ilgilenmiyorum. Ama sanırım bazıları seviyor."

Saçak. Nadia şimdi kaşığı ya da fincanını mama sandalyesinin tepsisine için kullanıyordu. "Seni bırakayım," dedi Lennon. "Tekrar teşekkürler."

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Cruz"

The Fringe podcast'inden bir bölüm
Podcast sunucusu, Jamal Whitaker

"Merhaba, *Fringe*'e hoş geldiniz. Cruz. ?" "Daha
iyiyim. Daha kötü oldum."

Jamal gülümser. "Bana her birinden bir örnek verin."

Adam öne doğru eğilmiş ve dirseklerini dizlerine dayamış. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyor, siyah saçları kısa kesilmiş, uzun kollu gömleğinin manşetlerinden dövmeleri görünüyor. Cruz gülümsüyor ve yanağında beliren bir gamze onu aniden daha genç gösteriyor. "Daha mı iyi? Küçük kız kardeşimi iskeleyle götürdüğüm ve saatlerce fokları izlediğimiz gün. Sadece gülüyorduk, dostum. Kendimi en özgür hissettiğim anlardan biriydi. Bilmiyorum, özgür. Evet, harika bir gündü." Ensesini kaşıyor. "Daha kötüsü? Kız kardeşimi öldürdüğüm gün."

Jamal kaşlarını kaldırıyor. "Kız kardeşini mi öldürdün?"

"Öyle de olabilirdi. Onu kurtaramadım ve benim yüzümden öldü."

"Nasıl öldü?"

"Aşırı dozdan."

"Kız kardeşinizin aşırı doz almasından sorumlu olduğunuza mı inanıyorsunuz?"

"Başka kim olacak? Ona göz kulak olması gereken tek kişi bendim."

"O öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"On altı yaşındaydım, aptalca bir şey yüzünden ıslahevinde yatıyordum. Rol yapıyordum. Eğer dışarıda olsaydım, o hayatta olurdu. Bundan emin olurdu. Onu korumak için her zaman yanında olacağımı söyledim ama başaramadım. Hepsi bu. O on dört yaşındaydı, dostum. On dört. Orosu çocuğunun biri onu uçurdu, hepsi bu. Bir kere ve hepsi bu kadar."

"Özür dilerim."

Başını sallıyor, kafasını önce bir dakika boyunca başını sallıyor. "Ev hayatın nasıldı Cruz?"

"Ev mi? Benim hiç evim olmadı. Ben sekiz, o altı yaşındayken Maria ile birlikte Arizona'da koruyucu aileye gönderildik. Annemiz ... şey, artık onun hakkında konuşmuyorum. Her neyse, sisteme dahil edildik ve sonunda ayrılana kadar on bir kez taşındık." Nefesinin altında küfretmeden önce bir an için başka tarafa bakıyor. "Kendi kendime, kız kardeşimi güvende tutmak için orada olduğum sürece her şeyle -o orospu çocuklarının bana yaptığı her şeyle- başa çıkabileceğimi söyledim."

"Koruyucu aile bakımında ne tür şeyler yaşadınız?"

Nefes veriyor ve arkasına yaslanıp tekrar uzaklara bakıyor. "Neler yaşamadık ki? Bazıları bizi aç bıraktı. Buzdolabına kilit takan bir yerde kaldık. Dayak yedik, tokatlandık, bağlandık. Bir tane vardı... sigaraları olan bir adam. . ." Sustu, sonra başını hafifçe salladı. "Her neyse, Maria ölene kadar hep bir amacım olduğunu hissederdim." Bir dakika sessiz kaldı. "Maria öldükten sonra bir çeteye katıldım. Uzak duruyordum ama aşırı dozdan ölünce içimde bir öfke oluştu, anlıyor musun?" Yumruğunu kaldırıyor ve kalbinin önünde hafifçe sallıyor. "Sanki artık hiçbir şey umurumda değilmiş gibi."

"Hala bir çetede misin?"

"Hayır. Bu yüzden San Francisco'ya taşındım. Tüm bunlardan uzaklaşmak için. Ama dostum, söyledikleri doğru, kendinden kaçamazsın."

"Uyuşturucun ne, Cruz?"

Dişlerinin arasından bir nefes tıslıyor. "Çoğunlukla eroin."

"Temizlenmeye mi çalışıyorsun?"

"Elbette. Temizlenmek istiyorum." Bir an sessiz kaldı. "Maria'yı gururlandırmak istiyorum. Eğer bana tepeden bakıyorsa, 'hey, bu benim kardeşim ve kendini toparladı' demesini istiyorum. İyi iş başardı."

Cruz'un yüzü buruşuyor ve başını ellerinin arasına alıyor. Elini kameraya doğru sallayarak, "Kapat şu saçmalığı," diyor. "Fikrimi değiştirdim. Artık bunu yapmak istemiyorum."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ambrose barın sonunda, loş ışığın tam olarak ulaşmadığı tek koltukta oturuyordu. Yüzü kısa bir basamakla çıkılan kapıya dönüktü. Manzara ve sokaktan gelen ışık, içeri giren herhangi birini, onlar kendisini görmeden önce görebilmesini sağlıyordu. Arka taraftaki çıkış kapısını çoktan gözüne kestirmişti, gerekirse oradan sıvışabilirdi.

Tabii ki potansiyel kaçış yollarını düşünmeye devam ediyorsunuz. Birincisi, bu artık ikinci doğası haline gelmişti. İşi risk taşıyordu ve tetikte olması gerekiyordu. Ama aynı zamanda, Müfettiş Lennon Gray'in bu davada daha önce olduğundan çok daha fazla çalışacağını hissediyordu. Yıllar içinde güvenmeye başladığı içgüdüsyüdü bu, ama aynı zamanda onu aldatarak üzdüğünü ve yaptığı şeyi neden yaptığını bilmek isteyeceğini de biliyordu.

Kahretsin, bu konuda kendini suçlu hissediyordu. Geçici olarak izne çıkarıldığı için daha da kötü hissediyordu. SFPD'deki kaynağı ona bundan bahsetmişti. Aldatılmayı hak etmemişti ve istediği kadar ileri gitmemiş olsa da ilişkilerini istediğinden daha ileri götürmüştü. Olayları karmaşıktırmış ve kızın dağılmasına neden olmuştu ama kendisi de biraz dağılmıştı.

Evet, polis yetkileri olmasa bile bu dava üzerinde çok çalışacağına, kızgınlık ve öfkenin cevap ihtiyacını körükleyeceğine dair her şeye bahse girerdi. Önce o cevapları bulmalıydı ve bulmaya da niyetliydi.

Bu özel ipucuna gelince, burada bilgi almakta zorlanacaktı. Lennon Gray, bunu destekleyecek bir silahı olsun ya da olmasın, kanun ve düzen timsaliydi. Ve Lennon Gray'in bunu bir kenara bırakıp başka bir rolü nasıl oynayacağını bildiğinden şüpheliydi.

Onun şehrin suçla dolu bölgelerinde ve bunun gibi köhne barlarda korumasız dolaşması fikri hoşuna gitmiyordu ve bunun suçlusu da kendisiydi, bu yüzden eskisinden de hızlı çalışması gerekiyordu.

Şimdiden ondan bir adım önde olması iyi olmuştu. Doktor Cherish'i tanımıştı ve adını biliyordu. Cherish Olsen. Bazı testlerden geçmiş ama sonuçta proje için iyi bir aday olmamıştı. Başka bir yere mi gitmişti? Başka bir teklife mi cevap vermişti? Bu yerin onunla bir ilgisi var mıydı? Ambrose bilmiyordu ama perdenin arkasını kontrol etmenin faydalı olacağını düşündü.

Barmen geldi, çenesini el değmemiş viskisine doğru eğdi. "Buraya içmeye gelmediğinize göre başka bir şey için geldiğinizi varsayıyorum?"

"Olabilir. Burada başka ne sunuyorsunuz?"

"Ben sadece içki dağıtıyorum. Bunu Carlo'ya sormalısın. O arka ofiste. Kırmızı kapı. Onu arayıp geleceğini haber vereyim. Buna ihtiyacın olacak." Barmen barın üzerine bir anahtar bıraktı ve Ambrose onu alıp avucunun içinde sıkmadan önce göz ucuyla inceledi.

"Teşekkürler." Barmen cebinden telefonunu çıkarıp aramaya başladığında Ambrose ayağa kalktı. Sonunda bir çıkış kapısı ve muhtemelen yol üzerinde bir yerde tuvaletler olan koridorda ilerlemek yerine, köşedeki bir kapıya doğru kısa bir mesafe yürüdü. Kapının kolunu denedi ama kilitli olduğunu görünce açmak için az önce kendisine verilen anahtarı kullandı. Adımını attığı koridor loştu, tepesinde tek bir ampul titriyor ve her yere ürkütücü bir hava veriyordu. Kırmızı kapı en sondaydı ve Ambrose ona doğru yürüdü, başını yol boyunca diğer kapılara çevirdi, orada hem seks hem de hıçkırıkların boğuk seslerini duydu. Yüzünü buruşturdu, yürürken ellerini yumruk yaptı.

Kırmızı kapıyı çaldıktan sonra, kapı beyaz bikinili ve platform topuklu bir kadın tarafından çekilerek açıldı. Kadın kenara çekilip adamın içeri girmesine izin verirken yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Büyük bir masanın arkasında oturan bir adam ona bakıyordu. "Carlo?"

"İşte böyle. Oturun," dedi Carlo. Bikinili kadın Carlo'nun sağındaki duvarda duran kanepeye oturdu ve Ambrose da Carlo'nun masasının önünde gösterdiği sandalyeye oturdu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Buradayım çünkü belirli bir iştahım var" dedi.

Carlo etkilenmemiş görünerek arkasına yaslandı. "Hepimiz öyle değil miyiz?" Öne doğru oturup parmaklarını birleştirdi. "Biz burada çocuk satmıyoruz, sadece şiddet satıyoruz. Reşit olmayanları istiyorsanız, Polk Sokağı'nda bir çocuk gezintisi var."

Çocuk gezintisi. Bu iki kelimenin göğsünde yarattığı öfkeyi bastırdı. "Hayır, çocuk yok."

"Güzel. Kızlarımız -ve eğer sizin için önemliyse birkaç erkek- on sekiz yaşından büyük ve istekli katılımcılar."

Dudaklarını eğdi, *istekli* kelimesinin onu kullanan kişinin ihtiyaçlarına uyacak şekilde nasıl esnetilebileceğini düşünürken gülümsemeye benzeyen bir şeyi başardığını umuyordu. "tek şey bu. Ancak ben biraz karanlık şeyleri tercih ederim."

Adam başını eğdi. "Çok ileri gidersen, işimiz biter." "Çok uzak olan ne?"

"Hayatımı zorlaştıran ya da yetkilileri buraya getiren her şey

Bu

mu Ambrose başıyla onayladı.

" "Ev ziyaretleri yapmak isteyen bir doktorumuz var, ancak sadece çok fazla, bu yüzden zorlama. Eğer kızlarımdan biri hastanelik olursa, işimiz biter."

"Anlıyorum."

Carlo bir klasörü ona doğru itti. Ambrose dosyaya baktı ve işaret parmağıyla kapağı açıp sayfaları çevirmeye başladı, gözleri birbiri ardına kadınlara takılırken damarlarında öfke dolaşıyordu. Et. Bu kadınlar et olarak kabul ediliyordu. Fotoğraflarının yanında hayati özellikleri sıralanmıştı, birbiri ardına çekilmiş şehvetli bakışların fotoğrafları o kadar kırılğan görünüyordu ki dudaklarında çatlaklar olmamasına şaşırdı.

Ve bunun altında katılacakları aktiviteler ve her birinin maliyeti listeleniyordu. *Kısıtlama, boğma, kırbaçlama, ısırma, kelepçe.* . . Bir sonraki kategori *Edgeplay* olarak adlandırılıyordu ve elektrik, ateş, askı ve bıçak gibi son derece pahalı seçenekleri içeriyordu.

Kalan sayfaları inceledi ve sonra Carlo'ya doğru geri itti. "Müşterilerinizden biri, benim iyi bir arkadaşım, bir kızdan bahsetti. Adı Cherish. Onu burada göremiyorum ama çok tavsiye edilmişti."

Carlo ona şüpheyile baktı. "Cherish artık burada çalışmıyor. İşi bıraktı. Sürtük burası için fazla iyi olduğuna karar verdi." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve bir dizi büyük kapaklı dişi ortaya çıktı.

"Ona ulaşmamın bir yolu var mı?"

"İşinizi kulübümün dışına taşımanıza yardım edeceğimi mi sanıyorsunuz? Git kendini becer. Tek başınasın."

"Eğer ben-"

"Dışarı. Buralarda ikinci bir şans vermem."

Ambrose içini çekerek ayağa kalktı. Adamın sırf eğlence olsun diye ya da Ambrose zamanını boşa harcadığı için kendisini hırpalamaya kalkışacağını düşünmüş olabilirdi. Ama adam yaklaşık yüz kilo fazlaydı ve ofisindeki tek "yardımcısı" da bikini giymiş minyon bir kadındı.

Bu adam bir arka ofiste oturuyor ve kadın bedenlerinin satışından kar elde ediyordu. Ama polis fuhuşla ilgilenmeyi , çünkü savcılarının çoğu zaten dava açmıyordu. Ambrose o dosyadaki kadınlara yardım edemezdi ve muhtemelen çoğu da zaten yardıma ihtiyaçları olmadığını söyleyecekti. Yapabileceği en iyi şey, yardım almak isteyenlere yardım etmek ve böylece başka bir kurban neslinin o dosyada satılmak üzere listelenmemesini sağlamaktı.

O kırmızı kapının arkasından öğrendiği şey, Cherish'in en azından o arka odaların sunduklarından farklı bir şey istediğine karar verdiğiydi. Ne yazık ki çok ama çok daha kötü bir şeyle karşılaşmıştı.

Ambrose dönüp o köhne ofisten çıktı ve kimsenin içkisinden başını kaldırıp bakmadığı bara doğru yürüdü.

Bir sonraki durağı Cherish Olsen için bulduğu adrestir. Tills Apartmanı denen bir binada oturuyordu ve Brandy *Wine* sahne adını kullanan Brandy Lopez adında bir oda arkadaşı vardı. Tabii ki, Geary Caddesi'nin köşesinde olup bitenleri bir performans olarak kabul etmediğiniz sürece, anlayabildiği kadarıyla "profesyonel" hayatında gerçek bir sahne yoktu.

Brandy Lopez isminin yanındaki zili çaldı ve bekledi. Otuz saniye geçmesine rağmen yanıt alamayınca bir kez daha denedi ve aynı sonucu aldı. Kapıdan yüksek bir ses geldi ve kolu kavrayıp çekerek açtı, kimse dairesinden çıkıp onu sorgulamadan içeri girdi. Koşarak üçüncü kata çıktı ve 3A dairesinin kapısını çaldı. Kapıyı çaldığında kimse cevap vermedi, ama bir ses duyduğuna yemin etti.

ve kulağını kapının arkasına dayadı. Bu ... evet, bir bebeğin boğuk ağlama sesine benziyordu.

Kapıyı tekrar, bu kez daha yüksek sesle çaldı ve arkasından bir kapının açıldığını ve bir kadının koridora adım attığını duydu. "Bu gürültü de ne böyle?"

Omzunun üzerinden baktığında, elinde bir spatula tutan yeşil bornozlu yaşlı bir kadın gördü. Burnuna kızarmakta olan bir şeyin kokusu geldi. "Bu tür bir gürültü için çok geç. Brandy belli ki evde değil."

"Onu son zamanlarda gördün mü?"

Kadın sanki düşünüyormuş gibi bakışlarını kaldırdı. "Birkaç gün için değil ama-"

"Sanırım içeriden bir bebek ağlaması duyuyorum."

Kadın kaşlarını çatı, adamın bulunduğu yere doğru yürüdü ve kendi kulağını kapıya dayadı. "Haklısın. Bu Nadia. Onu duyuyorum." Başını kaldırıp ona baktı. "Ah, kahretsin. Brandy onu yine yalnız bıraktı. O kıza bakıcıya ihtiyacı olursa onu bana getirmesini söyledim ama sadece bir saatten az kalacaksa ve uyuyorsa onu bırakacağına yemin etti. Aptal kız."

"Anahtarınız var mı?"

"Hayır. Bakım görevlisinde bir tane var ama o çoktan eve gitmiştir. Ev sahibi bir acente ya da şirket ve telefonlara asla cevap vermiyorlar. E-posta adresleri bile yok, sadece web sitelerinde geri aramak istediğinizi bildirmeniz gereken bir kutu var. Tam bir saçmalık-"

Ambrose geri adım attı, bacağını kaldırdı ve yanındaki kadın yana doğru sinerken kapıyı kolayca tekmeledi. Kapı kırık menteşelerinden geri sekerek içeri girmesine izin verdi. Kapı açık olduğu için çığlık artık daha net duyulabiliyordu ve Ambrose ölüm kokusuyla geri çekildi. Ambrose ağlama sesine doğru ilerledi, komşu kadının sesi de arkasından geliyordu.

Yatak odasının kapısında durup içerideki manzarayı gördüğünde kalbi duracak gibi oldu. Vücudu ve şişmiş bir kadın yerde ölü yatıyordu, aşırı dozda

aldığı iğne hâlâ kolundaydı. Kadının hemen da küçük bir kız çocuğu yerde yatıyor, elleriyle cansız annesinin gömleğini tutuyordu. "Aman Tanrım. Aman

Tanrım," diye bağırdı arkasındaki kadın. "Aman Tanrım, Nadia."

Ambrose, giysilerinde ağır bir çürüme kokusu olan, yüzü kıpkırmızı ve gözyaşlarıyla kaplı kız bebeği kucağına aldı. Altını kirletmişti ve

Çürük kokusuyla karışan bu koku Ambrose'u neredeyse boğacaktı ama burnundan nefes aldı ve odadan çıkarken küçük kızı sıkıca tuttu.

Küçük kız, Nadia, daha yüksek sesle çığlık atmaya, kollarında dönmeye ve kollarını annesine uzatmaya başladı. Tanrım, bu çocuğa ne yapacaktı?

"Şşşt," diye . "Her şey . Her şey girecek. Güvendesin."

Komşusunun telefonda polisle konuştuğunu ve onlara Brandy'nin dairesinin adresini verdiğini duydu. Yardım yakında burada olacaktı ve Ambrose onlar geldiğinde burada olamayacaktı. Komşu telefonu kapattı ve Ambrose hıçkırarak ağlayan çocuğu ona verdi. Başını kadının omzuna yasladı, belli ki son birkaç gündür yaşadıkları yüzünden bitkin düşmüştü, annesinin bedeni gazdan şişmiş ve gözlerinin önünde çürümeye başlamıştı. "Ona iyi bak," dedi komşusuna, kadın şok olmuş gibiydi, cildi her an hastalanabilecekmiş gibi hastalıklı bir yeşil tonundaydı. Ama kadın başını salladı ve küçük kızın saçlarını okşarken kendini tutmayı başardı.

Ambrose dönüp bir an oturma odasına ve çıkarken de mutfığa göz attı. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu ama buzdolabına mıknatısla yapıştırılmış tek bir kartvizit gördü. Birkaç adım atıp kartı mıknatısın altından çıkardı ve cebine attı. *Müfettiş Lennon Gray*. Tam da şüphelendiği gibi, Lennon izin verse de vermese de hâlâ davayla ilgileniyordu. Bu onu garip bir şekilde gururlandırdı ama aynı zamanda küfretme ve masayı devirme isteği de duydu. İkisini de yapmadı, sadece kırık ön kapıdan çıktı, bebeğin ağlamasının kesilmiş olması ve polis sirenlerinin yaklaşmakta olduğunun duyulmasıyla biraz teselli buldu. Kız kurtulmuştu. Tek duası, benzer durumları yaşayan ve kızartma tavasından ateşe atılan sayısız çocuk gibi olmamasıydı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cesaret, sevgili kalbim.
-C. S. Lewis

On Yedi Yıl Önce
Hasta Numarası 0022

Jett, çiftliğe giden toprak yolda uçarken, süzülürken ve süzülürken ama asla görüş alanından çıkmazken rehberini takip etti. Jett ne zaman korksa ya da kafası karışsa, rehberi bunu hissediyor ve hemen omzuna tünüyor, tüylü kanatları yanağına sürtünerek onu rahatlatıyordu. *Geri, ileri, geri, ileri.*

Güvercini okula gittiği küçük kasabaya kadar takip etti. Jett oyun alanında yürüdü, koşan, sallanan ve jimnastik salonuna tırmanan çocukların sisli görüntüleri, kahkahalarının yankıları kulaklarında teneke gibi çınlıyordu. Her bir çocuğu diğerine bağlayan, yolları kesiştikçe birbirine dolanan ve sonra çözülen ışık dizilerini, havada yükselen ve anlamını bilmediği, burada garip eğimler ve orada çift çizgiler olan ışıklı sayıları gördü. Ama bir şekilde bunların gerçekten sayı olmadığını, beyninin çoğunlukla tanınabilir rakamlara dönüştürdüğü bilmediği bir dil olduğunu da anladı.

Gölgelerden biri çocukluk haliydi, bankta tek başına oturmuş, görünmez olmaya çalışıyordu. Jett onun yanına oturdu ve elini tuttu. Canını yakıyordu, kötü kokuyordu ve diğer çocuklar ondan uzak duruyordu çünkü tuhaftı ve kötü kokuyordu. Bazen diğerlerini itiyor ve arkasından yaklaştıklarında bağırıyordu ve çocuklar bunun sebepsiz olduğunu düşünüyorlardı. Ama bir nedeni vardı - Jett'in asla söyleyemeyeceği bir neden. Bu bir sırdı, büyükbabasının onu bir sır ve o bunu istemiyordu, ama vardı

Artık altından kalkmanın bir yolu yoktu ve onu tuttukça daha da ağırlaşıyordu.

Ondan *beslendi* ve büyüdü, büyüdü, büyüdü. Onu ezdi ve boğdu ve o kadar ağırdı ki kelimeleri boğazında hapsetti. Jett bazen bu sırrı, etrafını saran dev bir canavar gibi hayal ediyordu; dokunaçları tıpkı büyükbabasının yaptığı gibi vücudunu istila ediyordu. Canavarın görünmez olması dışında, kemiklerinin üzerinde sürünüyor, organlarını sıkıştırıyor ve beynine nüfuz ediyordu ve Jett bu canavardan asla kurtulamıyordu... çünkü bir şekilde o canavar *olmuştu*. O da kötüydü, kendisi de kötüydü ve birini diğerinden ayırt edemiyordu. Canavar vücuduna yapmasını istemediği şeyleri yaptırıyordu. En ufak bir şeyden irkildiğinde bağırıyor ve mücadele ediyordu. Kendini uyuşmuş hissediyordu ve bu yüzden hâlâ hayatta olup olmadığını anlamak için derisini kaşıdı. Ve o zaman bile bilmiyordu, yani ölmüş olabilirdi. Ölüm hiç bitmeyen, sonsuz bir acı olabilirdi ve bu en korkunç şeydi. Şşş, dedi rehberi, tüylerini yanağına sürterek zihnini sakınleştirdi. *Geri, ileri, geri, ileri. Güm, güm, güm.*

Ayak parmaklarını oynat.

Ayaklarınızın altındaki toprağı hissedin.

Jett yaptı ve yer onu sabitledi. Kendi bedenindeydi, yerde duruyordu ve hareket edebilen parmakları ve havada yankılanan uzak ritimle aynı ritimde çarpan bir kalbi vardı. *Güm, güm, güm.*

Burada işimiz bitti mi?

Tam olarak sayı olmayan o sayılar havada karışıp birbirine karışıyor, başka sayılara dönüşüyor ve sonra ışıltılı bir yağmur gibi damlayıp gidiyordu. Bu sayıların her şeyi açıkladığına dair belli belirsiz bir anlayışa sahipti. Ama okuyamadığı için bunun bir önemi yoktu. Acısını anlamayan çocukların puslu görüntüleri soldu, uçup giden bir havaya dönüştü. Kendisi olan çocuğun elini sıktı ve çocuk döndü, başını Jett'in göğsüne koydu ve içine düştü. *Bitti.*

Rehberini liseye ve çalıştığı bowling salonuna kadar takip etti. Kendisini burada, orada ve her yerde gördü. Mutlu ve üzgün anlarını izledi. İnsanları incitmişti ve onlar bunun nedenini bilmiyordu. Kendini ilk birasını içerken izledi, acının nasıl bulanıklaştığını ve gelen kutsanmış unutkanlığı hatırladı. Kendisini izledi

Seviřirlerken alaycı bir şekilde poposunu avulayan bir kız arkadaşına korkunç hakaretler yağdırdı çünkü kimsenin ona dokunmasını istemiyordu, hiçbir zaman, ama özellikle de gardının dūřtūėu bir zayıflık anında. Birayı sevdiği gibi seksi de seviyordu, getirdiği unutkanlık için. Ama çok fazla tetikleyicisi vardı ve kız bunlardan birini aşmıştı. Kız ağlamış, adam da özür dilemişti ama ondan sonra onunla bir daha hiç konuşmamıştı. Konuşamazdı; utanç çok büyüktü. Elini ocuėun omzuna koydu ve ona sorun olmadığını söyledi, o ocuk da içine kapandı ve Jett yoluna devam etti.

Her gün kafayı bulduğu o eski değirmene, uyυřturucuya harcamadığı son parasını kendisini oradan başka bir yere götürecek bir bilet almak için kullandığı o otobüs durağına. Herhangi bir yere. Orası dışında *herhangi bir yere*. San Francisco'ya. Hiç de altın olmadığı ortaya çıkan altın köprülü, körfez kıyısındaki şehre.

Otobüse adım atmaya, arkada büzüşmüş, kendini küçültmeye çalışan gen adama doğru yürümeye başladı. Ama kırmızı bir ışık gözüne çarptı ve döndü, küçük çocuğun bir sütunun arkasından adım attığını görünce kalbi sarsıldı. şşş, dedi rehberi, tüyleri yanağına sürtünerek. *Geri, ileri, geri, ileri.*

Thud, thud, thud.

Kalbi yavaşladı; tüylerin ve ayaklarının altındaki toprağı hissetti. Gözlerini kırptıştırdı ama ocuk bakışlarını ona dikmiş, öylece duruyordu. "Yardım edin," diye mırıldandı ocuk. "Bana yardım et."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

İki otopark arasında duran tek katlı siyah binanın kapısı ardına kadar açıktı. "Alo?" Lennon seslendi, başını içeri eğdi ve etrafına bakındı. Ancak tam önünde bir duvar, sağında da bir başka duvar vardı. Kapı açık olsa bile sol taraftaki koridor karanlığa gömülüydü. Lennon durakladı ama sonra içeri adım attı ve duvarın diğer tarafından gelen küçük ışığa doğru yürüdü. "Alo?"

Brandy'nin bahsettiği podcast'i araştırmış ve sunucunun Jamal Whitaker adında bir adam olduğunu öğrenmişti. Fahişeler, pezevenkler, uyuşturucu bağımlıları ve daha fazlası dahil olmak üzere sokaklarda yaşayan veya çalışan insanlarla -video formatını kullanarak- röportaj yaptığı görülüyordu.

Cherish'i web sitesinde aramıştı ama ona benzeyen birkaç genç kadın olmasına rağmen onun isminde birini bulamamıştı. *Yaklaşmıştı ama olmamıştı.* Yine de Brandy sayesinde doğru iz üzerinde olduğuna dair bir his vardı ve ev sahibiyle konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Ayak sesleri duydu ve bir adam köşeyi dönerken durdu, sonra hafifçe geri çekildi. "Hey, bunun için üzgünüm. Bir videoyu düzenliyordum. Birini duyduğumu sandım ve sonra-" Adam başını salladı ve elini uzattı. "Merhaba. Ben Jamal Whitaker. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, Bay Whitaker. Ben San Francisco Polis Departmanı'ndan Müfettiş Lennon Gray, size birkaç soru sorabilir miyim acaba?" *Lütfen kimlik bilgilerimi görmek istemeyin.*

"Müfettiş? Bir sorun mu var?"

"Hayır. İsminiz bir soruşturma sırasında ortaya çıktı."

"Evet, tabii. Dediğim gibi, sadece biraz düzenleme yapıyordum. Geri gel. Buraya biraz ışık getireyim."

Jamal bir düğmeyi çevirdi ve küçük odaya ışık doldu. Tam önünde tek bir kadife kanepe ve yan tarafında bir kamera bulunan bir sehpa vardı. Küçük mutfak da dahil olmak üzere stüdyonun tamamı küçüktü.

Doğru. Odadaki tek bir şey çok büyüktü; yakındaki bir masanın üzerinde duran bilgisayarın ekranında kadife koltukta oturan yaşlı bir adamın donmuş görüntüsü vardı. Bakışları bir an için hareketsiz görüntüde asılı kaldı. Yaşlı adam klasik mobilyaların üzerinde son derece eğreti duruyordu ve bu yan yana duruşta onu etkileyen bir şey vardı.

"Size kahve getireyim mi? Bir şişe su?"

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkür ederim."

"Oturmak ister misin?" diye sordu, eliyle masasının yanındaki plastik sandalyeyi işaret ederek. Masanın üzerinde dağınık kâğıtlar vardı ve Gilbert House'un ilan panosunda da asılı olan ödül yemeğinin renkli davetiyesini tanıdı.

"Hayır, sorun değil," dedi. "Fazla vaktinizi almayacağım." Tekrar kanepeye baktı. "Podcast'lerin video kullandığını fark etmemiştim."

Jamal masasının kenarına oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Evet. Popülerliği giderek artıyor. Belirli konularda görsel içerik çok daha ilgi çekici oluyor. O kadar çeşitli insanlarla röportaj yapıyorum ki, izleyicilerim hikayelerini anlatan kişiyi görebildiklerinde daha fazla bağ kuruyorlar."

Bu mantıklıydı. Sadece yüz ifadelerini, vücut hareketlerini ve benzerlerini izleyerek bile bir kişi hakkında daha fazla bilgi edinebilirdiniz. Kişisel olarak her zaman sadece işitsel değil, görsel girdilerle çok daha fazla ilgilenmiştir. Ayrıca, Jamal sokakta yaşayan insanlarla röportaj yaptığında, onların hikayesini dinleyenler doğal olarak yaşam tarzlarının onları fiziksel olarak nasıl etkilediğini görmek isteyecekti.

"Son konuklarınızdan biri cinayete kurban gitmiş olabilir."

"Lanet olsun." Jamal bir nefes verdi. "Yani, çok şaşırdığımı söyleyemem. Görüştüğüm insanlar oldukça riskli hayatlar yaşıyor."

"Biliyorum. Kadının ölümü kesinlikle sizinle ilgili değil ve onu web sitenizde de bulamadım. Ama bana biraz bilgi verebileceğinizi umuyorum."

"Tabii. Adı neydi? İlk adı mı? Soyadlarını sormam. Ve genellikle bana verdikleri isim bir takma ad, sahne adı, çete adı ya da başka bir şey oluyor."

"Cherish."

Dudağının kenarını dişlerinin arasına aldı. "Cherish. Değer ver." Lennon'ın gözleriyle karşılaştı. "Bekle, fahişe mi? Genç mi?"

"Bu o."

"Onunla üç ya da dört ay önce mi görüşmüştüm?" "Oda arkadaşı öyle söyledi, evet."

Masasından kalktı, sandalyesine doğru yürüdü, oturdu ve klavyede yazmaya başladı. "Evet, onu hatırlıyorum. O hafta epeyce röportaj yaptım ve bu olduğunda genellikle gönderileri kademelendiririm. E-postanız nedir? Röportajı bir Dropbox klasöründe saklıyorum ve size bir bağlantı gönderebilirim."

"Harika. Teşekkürler, Bay Whitaker." "Jamal."

En azından departman kartlarına el koymamıştı. Önünde e-postası olması için bunlardan birini ona uzattı ve birkaç dakika sonra bilgisayarından başını kaldırdı. "Gönderildi."

"Teşekkür ederim. Cherish'in zamanında çektiğiniz ve henüz yayınlamadığınız başka videolar var mı?"

"Hayır, onunki hariç hepsini hallettim, o yüzden hatırladım. Diğer en güncel olanlar sitede. Son altı haftadır bir prodüksiyon işi için Los Angeles'taydım, ancak önümüzdeki birkaç gün içinde burada röportaj çekmeye devam edeceğim."

"Oh. Yani bu"-kolunu stüdyonun etrafında salladı-"yaptığınız tek iş bu değil mi?"

"Keşke. Bu işten çok tatmin oluyorum ama kiralar yüzünden bu iş tüm faturaları ödemiyor. Geçimimi sağlayacak kadar ek iş . Ve tabii ki reklam gelirleri de yardımcı oluyor. Belki bir gün bu işi tam zamanlı olarak yapabilirim."

Kadın başıyla onaylayınca, adam kartına tekrar baktı. "Lennon," dedi. "Hayatı barış içinde yaşayan tüm insanları hayal edin."

Bir kahkaha attı. "İşte bu. Annem sana bayılırdı."

Gülümsedi. "Harika bir isim. Ve umarım Cherish'in hikâyesini anlatmasını izlemek bir şekilde yardımcı olur. Onu çok kaybolmuş, geçmişten gerçekten berbat biri olarak hatırlıyorum. Bu alışılmadık bir şey değil. Neredeyse yirmi yıldır bu işi yapıyorum ve hâlâ alışamadım." Telefonunu işaret etti. "Her neyse, detayları duyacaksın."

"Hazır buradayken size birkaç fotoğraf daha göstereyim mi, bakalım tanıdık gelecek mi?"

"Evet, tabii."

Lennon telefonundaki diğer kurbanların fotoğraflarını çıkardı ve Jamal'a gösterdi. Cherish'le birlikte olay yerinde bulunan yaşlı kadına geldiğinde, "Bu tanıdık geliyor," dedi. "Ama bir şey söyleyemem. Binlerce insanla görüştüm ve TL'de çok zaman geçiriyorum, bu yüzden yüzler birbirine benzeyebilir. Üzgünüm."

"Sorun değil. Sitenize tekrar bakacağım." Bunu dört gözle beklemiyordu. Sadece bir kez göz gezdirmek bile zor gelmişti. "Bunu neden yaptığınızı sorabilir miyim? Bütün gün gerçekten korkunç hayatlar yaşayan insanların yürek parçalayıcı hikayelerini dinlemek oldukça iç karartıcı olmalı."

"Hem öyle hem değil. Sokakta yaşasalar da yaşamasalar da kapımdan içeri giren bazı gerçek kurtulanlar var. Başkaları onlara deli desin ya da demesin. Ve sanırım birçoğunun *ağır hasarlı* olarak etiketleneceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Ancak pek çoğu bu inanılmaz hayatta kalma taktiklerini bir araya getirdi. Bu insanlar çoğumuzun hayal bile edemeyeceği savaşlardan geçtiler, Müfettiş. Şu anda Amerika'daki evlerde sessiz bir savaş yaşanıyor. Çocuklar yetişkinlerin nasıl başa çıkacağını bilemeyeceği travmalar yaşıyor. Dışarıdaki bu insanlar yürüyen yaralılar ve bu stüdyoda ben *nedenini* öğreniyorum. Belki bir gün birileri *şimdi ne olduğunu* anlayabilir."

Şimdi ne olacak? Şimdi ne olacak, gerçekten. Bu milyon dolarlık bir soruydu. Sadece çocuklar ve büyüyecekleri yetişkinler acı çektiği için değil. Ama zarar görmüş insanlar daha da zarar görmüş insanlar yetiştirdiği ve bu döngü zaman içinde katlanarak devam ettiği için. Jamal'ın web sitesine ve sokaklarda hayatta kalan insanların videolarının yer aldığı listelere göz gezdirdi. "Yardım için nereye gidiyorlar?" diye sordu. Polisin onları nereye gönderdiğini biliyordu. Psikiyatri koğuşuna, bir sığınma evine ya da bazen Gilbert House gibi bir yere, eğer boş yatak varsa. Ama çoğu zaman aynı insanları birkaç gün sonra başladıkları yere geri dönmüş halde gördüğünü de biliyordu.

Jamal, "Bu benim alanım değil," dedi. "Onların hikayelerini paylaşıyorum ve sonra sadece ihtiyaç duydukları yardımı bulmalarını ya da doğru türde bir yardım teklif edilirse kabul etmelerini umuyorum."

Tek bir selam verdi. *Doğru türden*. Ama neydi o? Kimse bilmiyormuş gibi geldi ona.

Lennon dondurucudaki dondurulmuş yemeklere göz gezdirdikten sonra bir tavuk enchilada çıkardı ve mikrodalgaya attı. Isınınca pantolonunu ve bluzunu çıkarıp büyük boy bir eşofman altı ve tişört giydi. Saçlarını başının üstünde toplayıp sabitledikten sonra makyajını hızlıca sildi. Morluğu önemli ölçüde solmuştu ama gözünün etrafındaki deri kapatıcının altında hâlâ hastalıklı bir sarı renkteydi.

Mikrodalga, gurme olmayan akşam yemeğinin hazır olduğunu belirtmek için bip sesi çıkarırken mutfığa girdi. Salata yapması, sebze pişirmesi ya da en azından yemeğini bir tabağa koyması gerektiğini biliyordu. Ama açıkçası, uğraşamayacak kadar yorgun ve açtı. Burada onu yargılayacak kimse yoktu, o yüzden kimin umurundaydı ki? Koltuğuna kıvrıldı ve dizüstü bilgisayarını yanına kurdu, yiyecek kutusundan birkaç ısırık yerken onu açtı.

Yiyecek kutusu. Annesi bu üç kelimedenden dehşete düşerdi.

Lennon, *The Fringe*'in internet sitesine ilk girdiğinde Jamal Whitaker'ın biyografisini okumuştı ama adamla yüz yüze tanıştığı için daha yavaş okuyabilmek için tekrar tıkladı. Samimi, röportaj yaptığı insanları gerçekten önemseyen bir adam olarak görünmüştü. Ona yaptığı işi neden yaptığını sormuştu ama onu bu işe iten şeyin ne olduğunu sormamıştı. Görünüşe göre, biyografisine göre, madde bağımlılığı sorunları yaşamış ve hatta yirmili yaşlarının başında birkaç ay arabasında yaşamış, bu süre zarfında sokakları ve orada yaşayanları tanımış. Hayatını toparlamayı başarmış ve video prodüksiyonu alanında bir kariyere sahip olmuş, belli ki hala en azından yarı zamanlı olarak çalışıyor. Ancak Tenderloin'in derme çatma insanlarını aklından bir türlü çıkaramadı ve bu yüzden onların hikayelerini anlatmak için geri döndü. "Bizi birbirimize bağlayan şey hikâyelerdir," diyordu biyografisinde ve bu da ona yalancı Ambrose'u, bir başka hikâye aşığını düşündürüyordu. Zihnini Jamal'a geri dönmeye zorladı. Adam haksız değildi. Hikâyeler insanları birbirine bağlıyordu. Belki de bunu yapan birkaç şeyden biriydi.

Lennon e-postasına gitti, Jamal'dan gelen mesaja tıkladı ve videoyu açtı. Ekran, bugün önünde durduğu kanepenin görüntüsüyle doldu, ancak bu sefer genç bir kadın vardı.

Bir çift şort, Lennon'ın şu anda oturduğu pozisyonun hemen hemen aynısında kıvrılmıştı.

Lennon play tuşuna bastı ve Jamal Cherish'e çocukluğuyla ilgili sorular sorarken yemeğinin geri kalanını yemeye koyuldu, genç kadının hikâyesini dinledikçe yemek midesinde pıhtılaşıyor gibiydi.

Lennon çoğunlukla boş olan kutuyu sehpanın üzerine koydu, bacaklarını uzattı ve bilgisayarı kucağına alarak ekranı daha da yakından görmeye başladı. Jamal'ın daha önce bahsettiği yürüyen yaralılarından bahsetmişken. Lennon boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti, sanki o ekşimiş yemek kalmayabilirdi. Annen tarafından pazarlanmak için mi? Daha anaokulu öğrencisiyken? Böyle bir şeyi nasıl geride bırakabildin? Belki de cevap, kadının ayak izlerini takip ederek, daha ABC'yi bile bilmeden acımasızca kaldığınız aynı hayatı kendiniz için yaratmanızdı.

Lennon *The Fringe*'in web sitesine geri döndü ve kategori listelerine baktı. Her listede sonsuz sayıda röportaj vardı. Fahişeler. Pezevenkler. Bağımlılar-uyuşturucu, seks, kumar. Akıl hastalığından muzdarip olanlar. Önce *Anthony Cruz*, sonra *Tony Cruz*, sonra da sadece *Cruz* ismini aradı ama bir şey çıkmadı.

Jamal'ın görüştüğü kişilerin listelerini bir kez daha gözden geçirdi, içi içini yiyordu. Bilgisayarını kapatıp gitmek istiyordu. İş yerinde olduğu her gün zaten bu insanlarla muhatap olurken bir de bunlara maruz kalmaya gerçekten ihtiyacı var mıydı? En azından çalıştığı zamanlarda. Bu yeterli değil miydi? Geri döndüğünde karakoldaki bir memura ya da başka birine videoları inceletebilir, her birini olay yerlerindeki kurbanların fotoğraflarıyla karşılaştırabilirdi.

Parmağı ekranın üst kısmındaki X işaretinin üzerinde gezindi ama bir süre sonra nefesini tutup bağımlıların yer aldığı videolar listesine ilerledi. Birkaçını izledi, parktaki adamlardan birini tanıdığını düşündüğünde duraklattı. Santiago Garza adında bir eroin bağımlısı. Kendisine videonun doğrudan bağlantısını e-posta ile gönderdi ve ardından bir sonrakine geçip onu izledi. O bittiğinde, bir sonraki otomatik olarak oynamaya başladı. Lennon orada oturup travma ve istismar hikayelerini izledi. Mahvolmuş hayatlar. Monoton bir ses tonuyla anlatılan dehşet.

Ama Tanrım, birçoğu da şaşırtıcı derecede komik, tatlı ve çekiciydi. Yani *insan*. Yaptığı işi yaparken bunu unutmak kolaydı. Videoları izlemeye başladığında, önce bir memur sonra da bir müfettiş olarak maruz kaldığı şeylerin daha fazlası olacağını düşünmüştü ama tam tersi oldu. Uyuşturucu ve seks işçiliğinin ardındaki insanlığa bir bakıştı bu. Ve Jamal'ın da dediği gibi, *artık ne olduğu anlaşılamasa da neden olduğuna dair bir bakıştı*.

Telefonu çaldığında Lennon irkildi ve küçük bir çığlık attı, onu evsizliğin ve uyuşturucu bağımlılığının acımasız dünyasından kanepesinin güvenliğine geri getirdi. Bilgisayarını bir kenara bırakıp sehpanın üzerinde duran telefonuna uzandı ve saatin sabahın biri olduğunu görünce şok oldu.

Tommy'nin numarasıydı.

"Alo."

"O bir erkek. İki kilo bile. On el ve on ayak parmağı var ve Tanrı'ya şükür annesine benziyor." Adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Aman Tanrım. Bir oğlan. Tebrik ederim. Sam nasıl?" Gözünden bir damla yaş süzülüp yanağından aşağı süzüldü ve sanki onu görebiliyormuş gibi utanarak gözyaşını sildi.

"O inanılmaz. İkisi de öyle." "Onun adı ne?"

"Beau Thomas."

"Beau. Oh, bayıldım. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Yarın öğleden sonra evde olmalıyız. Bir sorun çıkmadı, o yüzden bizi gönderiyorlar. İstedığınız zaman gelin."

"Tamam. Yaparım. Bu hafta sonuna ne dersin? Tommy, Sam'e benim için sarıl ve bebeği öp. Onu sıkıca tut." Küçük bir burnunu çekti.

"Yapacağım. Hey, iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece senin için mutluyum. Ve onun için. Çok iyi bir ailesi var."

"Teşekkürler, ortak. Bu hafta sonu görüşürüz."

"Güle güle, Tommy."

Telefonu kapattı ve içinde bir gelgit dalgası yükselirken telefonunu tutarak oturdu. Telefonu gelen bir mesajla bipleli ve aşağıya baktığında yorgun ama gülümseyen bir Sam, sırttan bir Tommy ve annesinin kollarında kundaklanmış bir bebeğin fotoğrafını gördü. Hemen ardından bir tane daha geldi, Beau'nun yakın çekimi.

Yepyeni. Her yönden mükemmel.

Duygu dalgası üzerine çöktü ve ağzından bir hıçkırık dökülürken ellerini yüzüne götürerek telefonunu bıraktı.

Ağlamayalı çok *uzun zaman* olmuştu ve şimdi bu iki haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez oluyordu. Ama bunu kontrol edemiyordu, şu anda onu hırpalayan azap saldırısına karşı çaresizdi. Kimsesiz yetişkinlerin hikayelerini dinledikten sonra o değerli, çaresiz yeni doğmuş erkek bebeği görmek, kalbini sıkı bir yumruk gibiydi. İnsanlar doğal olarak fahişelerin, keşlerin ve akıl hastalarının düştüğü duruma düşmüyorlardı. Çoğu, fotoğraftaki bebekten daha büyük olmadıkları ve ebeveynleri tarafından el üstünde tutuldukları zamandan beri çarpıtılmışlardı.

Değer ver. Cherish Joy. Annesi nasıl *olur* da Cherish'e böyle bir isim verir ve sonra da onun böylesine korkunç bir şekilde kurban edilmesine izin verirdi? Ve şimdi, Lennon küçük Beau'ya baktıktan sonra merak etti - ya Cherish'in annesi de Cherish'le aynı kaderi paylaştıysa? Ya o da bir kurban olsaydı ve başka bir yol bilmeseydi? Döngü başladığı gibi devam etti. Bu çok iğrenç bir ironiydi. Öfke kalp ağrısıyla karışmıştı ve bundan memnundu. Çünkü bu onu daha güçlü hissettiriyordu; sanki içindeki ateş, nerede, neyi ya da kimi yakacağını bilirse bir şeyleri yakıp kül edebilirdi. Eğer cehennemi nereye yönlendireceğini bilirse.

Ama tabii ki bilmiyordu ve sorun da buydu. *Şimdi ne olacaktı?* Jamal Whitaker'ın sorduğu soru buydu ve nedenini anlıyordu. Eğer sadece bir Cherish, hatta sadece yüz Cherish olsaydı, bu soruya cevap vermek daha kolay olurdu. Ama sayılamayacak kadar çok Cherish vardı. Belki de artık yapılacak bir şey yoktu.

Beau'nun fotoğrafına tekrar baktı, bakışları onun huzurlu yüz hatlarında gezindi. Onu acımasız dünyadan uzak tutma içgüdüğü vardı. Ama tabii ki ailesi bunun için oradaydı. Kendine, bu kıymetli bebeğin, onun için yumuşak bir yer olacak sevgi dolu ebeveynleri olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Onun koruyucuları. Ağzından bir nefes fırladı. Ve bu gece çok farklı koşullarda doğmuş olabilecek diğer tüm bebekleri düşünmeden edemedi.

"Dur," diye emretti kendine. Çünkü, gerçekten, ne yararı vardı? O isimsiz çocuklara yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama onlar yokmuş gibi davranmayı da reddetti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ambrose yatağın kenarına oturdu, ellerini önce saçlarında, sonra da omuzlarında gezdirerek boynundaki bükülmeleri gevşetmeye çalıştı. Brandy'nin aşırı doz aldığı daireye girdiğinde gördükleri onu hâlâ sarsıyordu. Aşırı doz bile değildi -hayatı boyunca bunlardan birkaç tane görmüştü- annesinin cesedinin başında ağlayan o küçük kızın görüntüsü kadar sarsılmıştı. Ne zamandır tek başınaydı? Ve kabuslarında o travmatik günleri kaç kez tekrar yaşayacaktı?

Yıllar içinde bölümlere ayırmayı öğrenmişti, yaptığı iş söz konusu olduğunda bu gerekli bir beceriydi. Tüm dünyayı omuzlarına alırsa, işe yaramaz hale gelirdi. Ve bu hiç kimsenin, en azından kendisinin yararına olmazdı.

Ayağa kalktı, odasındaki mini buzdolabına doğru yürüdü ve bir şişe su aldı. Sonra evrak çantasından dava dosyalarını çıkardı, kurbanların ve olay yerlerinin fotoğraflarını yatağın üzerine koydu.

Dosyalar, fotoğraflar ve raporlardan oluşan karmakarışık yığına baktı, hepsi birbirine çok yakındı ve net bir şekilde göremiyordu bile. Sinirli bir nefesle tekrar çantasına uzandı ve çaldığı kâğıtları daha net görebilmek için içine attığı bant rulosunu çıkardı.

Ambrose masayı kenara çekti ve daha San Francisco'ya varmadan önce çıktısını aldığı internet makaleleri de dahil olmak üzere her bir kanıtı teker teker duvara yapıştırdı. Bu tür duvarlara *komplo panoları*, *çılgın duvarlar* ya da *cinayet haritaları* dendiğini duymuştu. Müfettişler bunlara her türlü ismi vermiş, hatta bazıları bir şeyi diğerine bağlamak için ipler kullanmıştı. Ama onlara ne isim verirseniz verin, işe yarıyorlardı. Ve bazen asla fark edemeyeceğiniz bir şeyi fark ediyordunuz çünkü sahip olduğunuz her şey aynı anda tam önünüzdeydi.

Şu anda yaptığı gibi arkasına yaslanıp inceledikten hemen sonra gerçekleşmesi gerekmiyordu. Ama asıl mesele onu kendi

ve beyninin, eğer bulabilirse, bağlantılar kurmasına izin verdi. Ve bazen, ifade edemediği nedenlerden dolayı bir şeyler onu rahatsız ederdi. Ve beyninin bağlantıyı nasıl kurduğunu açıklayabilse de açıklayamasa da, zamanın yüzde 99,9'unda orada bir şey olduğu gerçeğine güvenmeye başlamıştı. Zihin oldukça mucizevi bir şeydi.

Bir adım öne çıktı ve en son cinayet mahallinde bulunan açık mavi hapla ilgili raporu okudu. Güvendiği birinin çalıştığı laboratuara götürmüş ve analiz ettirmişti. soluk mor hapla aynıydı, sadece dozları farklıydı. Ve tıpkı mor haplar gibi bunun da kendine özgü bir LSD kaplaması vardı.

Suç mahallerinde bulunan uyuşturucu Doc'un orijinal formülünden farklı bir şeye dönüşmüştü. Finch'le tartıştığı ama hâlâ cevap alamadığı ilk soru, bunu yapan kişinin başlangıçta tam formülü nasıl bildiği idi. Doktor'un ilaçları sıkı bir şekilde kontrol edilirdi ve bir tanesinin düşmesi ya da başka bir şekilde bozulması ihtimaline karşı sadece çok az sayıda fazla ilaç yapılırdı. Eğer bu gerçekleşmezse de hemen imha edilirdi. İkinci soru şuydu: Neden değişiyordu?

Bakışları bir kurbandan diğerine geçti, o donmuş çığlık kanını yeniden dondurdu ve başka tarafa bakma isteği uyandırdı. Oysa bu insanlar... hayatları boyunca öyle ya da böyle çığlık atmışlardı ve herkes gözlerini kaçırmıştı. O bakmayacaktı.

Her olay yerinde bulunan eşyaların bir listesini yapmıştı ve şimdi onları gözden geçiriyordu. Bir kemer. Bir beyzbol eldiveni. İlk olay yerinde bulunan birkaç şişe çilekli-daiquiri şarap soğutucusu. Uyuşturucu dolu bir partide alkollü içecekler beklenmedik bir şey değildi. Ama insanlar hâlâ şarap soğutucusu içiyor muydu? Yıllar önce alkolü bıraktığı için bunu tam olarak bilemezdi. Bir kanıt fotoğrafında boş şişeleri ilk gördüğünde, bunun sebebinin ucuz olmaları ve şehrin herhangi bir köşesindeki dükkânda yaygın olarak bulunabilmeleri olduğunu düşünmüştü. Gençliğinde kızların beş dolarlık pembe şarap içtiğini hatırlıyordu - iyi olduğu için değil, ucuz olduğu ve tadı meyve kokteyline benzediği için.

Bu kurbanların isimleri bilinmiyordu ve bu yüzden onlarla parti yapanlara bunun standart bir kokteyl tercihi olup olmadığını sormadı. Fakat . hayır, bunlarda ona ters gelen bir şeyler vardı.

"Ne oldu?" diye sordu yüksek sesle, Lennon'ın ona fikir bulunmanın sakıncası olup olmadığını nasıl sorduğunu hatırlayarak. Aslında hoşuna . Ya da

Belki de sadece ondan hoşlanmıştı. Yine de şimdi onu özliyordu. Onu özlemişti ve bu kadar kısa süredir tanıdığı birini nasıl özleyebileceğinden emin değildi. Ama gerçek şu ki özlemişti. Beyninin ya da belki de içindeki isimsiz bir parçanın kurduğu o bağlantılardan biri daha. Bunu açıklayamıyordu ama göz ardı da etmiyordu. Kız onu çok az insanın etkilediği bir şekilde etkilemişti.

İçini çekti. Bununla yaşamayı öğrenmek -pek çok şeyle yaşamayı öğrendiği gibi- çünkü kadın muhtemelen ondan nefret etmekle kalmıyor, fırsatını bulsa onu kelepçeleyip hapse atacaktı.

Garip bir şekilde, bu düşünce onu gülümsetti. Parmaklıklar ardındaki fotoğrafı değil, Lennon'ın ateşli ve cehenneme dönmüş hali.

Tamam, ama hayır. Çünkü muhtemelen o da incinmişti ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Sahip olduğu tek pişmanlık buydu - Lennon'ı kandırmak, onun güvenine layık olmadığı halde ona güvenmesine neden olmak.

"Kafanı oyuna ver," diye mırıldandı kendi kendine.

Odaklan.

Tekrar tahtasına baktı ve bulunan diğer eşyaları gözden geçirdi. Beyzbol eldiveni biraz tuhaftı ama parkta kurbanların yanında bulunmuştu, bu yüzden suçun bir parçası bile olmayıp bir noktada bir çocuk tarafından düşürülmüş bir şey olması mümkündü.

Bakışları, sondan ikinci sahnedeki eşyaların fotoğraflarının bantlandığı sağ tarafa kaydı. Çocuk oyuncakları ve seks oyuncakları vardı ama komodinin üzerinde sigara da vardı. İlk başta bunlar yeterince zararsız, hatta böyle bir sahnede beklenen şeyler gibi görünmüştü. Ama şimdi markası dikkatini çekmişti. Parliament Light 100s. Bu markayı hiç duymamıştı bile. Telefonunu çıkardı ve markaya baktı. Hâlâ satılıyorlardı ama en az popüler markalar arasında yer alıyorlardı. Ve daha da tuhafı, standart Marlboro ya da Camel'lerden daha pahalıydılar. Telefonunu bir an için avucuna hafifçe vurdu.

Şarap soğutucuları ve sigara markası, iki farklı olay yerinde bulunmuş olsalar da, ikisi de ona tuhaf gelmişti. Belirli görünüyorlardı ama kurbanlara ait olmaları gerekmiyordu. Hangi genç evsiz, bulunması daha zor ve daha pahalı bir sigara markasını seçmiştir? Muhtemelen pek fazla değildir. Ve çalmış olsalar bile, nereden çalmış olabilirlerdi? Çoğunun uzağa gidecek parası yoktur.

Dördüncü olay yerinin dava dosyaları elinde yoktu ama olay yerini gezmiş ve orada ne olduğunu hatırlamıştı. Erkek kurbanın yanında yerde bir ip ve bir çift buji vardı. Yine, yandaki arsada eski hurda arabaların terk edildiği boş bir sanayi binasında, bu tür eşyalar pek de yersiz sayılmazdı. Ancak, uyuşturucu etkisini gösterdiğinde bunların sadece silah olarak kullanılmadığına dair derin bir his vardı içinde. Eşyaların hiç de rastgele olmadığından giderek daha fazla emin oluyordu.

Bir mesaj gönderiliyordu. Kurulum tanıdıktı. Sonuçlar bundan çok uzaktı.

Ama neden? Ve nasıl? Eğer aksesuarlar kurbanlara özelse, katil bu kadar kişisel bilgiyi nereden biliyordu? Katil bir tür terapist miydi? Geçmişlerinden sırlar toplayan ve sonra bu sırları onlara karşı acımasızca kullanan biri mi? Yoksa kurbanların kendileri mi katilin her senaryoyu farklı bir sona doğru kurgulamasına yardım etmişti? İyi bir şeyin çarpık bir versiyonu mu?

Kim başka insanlara böylesine korkunç bir şey yapmak ister ki? Yatağa oturup tahtayı incelemeye başladı. Ama başka hiçbir şey tıklamadı. Yine de denemekten vazgeçmeyecekti. Artık bu insanlar için kendini sorumlu hissediyordu - yardım çılgınlıkları atarak yaşayıp ölenler için.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Lennon telefonunun çaldığı yatak odasına koştu. Giderken havluyu etrafına sardı, ıslak saçları sırtına çarpıyordu. *İstasyon*. Kalbi dört nala atmaya başladı. "Alo?"

"Lennon, ben Adella."

Durakladı. Adella haber almayı beklediği son kişiydi. Ve konuşmak istediği son insanlardan biriydi. Sessiz kaldığında Adella boğazını temizledi. "Ben, ah, Brandy Lopez adında bir kadının dairesinde ölü bulunduğunu bilmeniz gerektiğini düşündüm. Aradım çünkü davanızda çalışan müfettişlerin konuşmalarını duydum ve görünüşe göre Cherish Olsen adındaki kurbanlardan biriyle oda arkadaşıymış."

Lennon yatağının kenarına çöktü ve havlusunu göğüslerinin arasına sıkıştırdı. Brandy ölmüş müydü? Peki ya küçük kızı? Lennon'ın zihni dönüyordu. "Nasıl?" diye sordu sonunda.

"Aşırı doz gibi görünüyor. On sekiz aylık bir kızı vardı ve o iyi. Her neyse, dava hakkında bilgi sahibi olmak isteyebileceğini düşündüm, böylece geri döndüğünde hemen işe koyulabilirsin." *Ah*. Adella konuştuğu için kendini suçlu hissediyordu. Ve bu onun telafî etme yoluydu. Lennon iç çekti. Gerçek şu ki, Lennon'ın içinde bulunduğu koşullar kendisinden başka kimsenin suçu değildi. Ajan Mars'la ya da her kimse samimi olmayı o seçmişti ve bu yüzden soruşturulmayı hak ediyordu. *Harika seks için yeni örtmece sözün bu mu? "Samimileşmek mi?"* Kendi kendine gözlerini devirdi. Tabii, neden olmasın. İşe yaramıştı.

"Teşekkürler, Adella. Çok minnettarım. Başka bir şey var mı?"

"Evet, bunu kesinlikle duymak isteyeceksiniz. Görünüşe göre, bir adam Brandy'nin kızının içeriden ağladığını duymuş ve kapıyı kırmış. Tarif, ajan olmayan bir ajana benziyor."

Kalbi bir kez daha dörtlü nala koşmaya başladı. Ambrose. Hâlâ dava üzerinde çalışıyordu. Bunu *biliyordu*. "Ambrose'u arayan o muydu?"

Polis mi?"

"Hayır. Bir komşu yaptı. İçeride bir bebeğin ağladığını duyduklarında kapıyı tekmeleyen adam polis oraya varmadan kaçtı."

Tabii ki yaptı. *Bir bebeği kurtarmak için bir kapıyı tekmeledi.* Kahretsin, ondan nefret etmeye devam etmek istiyordu ama o bunu zorlaştırmaya devam ediyordu.

"Tamam. Hey, Adella, cidden, beni aradığın için minnettarım." Adella'nın yaptığı şeyden, onu ispiyonlamasından hoşlanmamıştı ama Adella'nın aramasını kabul edebilirdi.

"Bir değil. Kendine iyi bak, Lennon."

"Yapacağım. Tekrar teşekkürler." Telefonu kapattı ve yatağının önünde volta atarak birkaç dakika geçirdi, davaya geri dönmek için yeniden canlanmıştı ve bu onu gergin ama enerjik hissettiriyordu. Ambrose ona yaklaşmış, çok yaklaşmış ve dosyaları çalmış, toplayabildiği tüm resmi bilgileri toplamıştı. Şimdi de Ambrose'un toplamasına yardım ettiği ipuçlarını kullanarak davayı kendi başına yürütüyordu.

Bu enerji ısındı ve öfkeye dönüştü. Onun şehrin arkasından gizlice iş çevirmesine izin vermesine imkân yoktu. Kim bilir, belki de katil adına çalışıyordu! Onun bir seri katil ve ölümcül bir uyuşturucu karışımıyla ilgili soruşturmayı engellemediğinden emin olmayı San Francisco vatandaşlarına borçlu değil miydi?

Havlusunu bıraktı ve ardından iç çamaşırını, bir kot pantolon ve bir kazak giydi. Ardından ıslak saçlarını bir topuz haline getirdi ve başının üstünde sabitledi.

Lennon oturma odasına gidip dizüstü bilgisayarını açtı ve mutfak masasına getirip oturdu. Brandy hakkındaki haberler ona Cherish'in gittiğinden bahsettiği doktoru düşündürmüştü. *Şeker Adam.* Bunu Brandy'ye daha sonra, kadının zihni daha berrakken ve oda arkadaşıyla ilgili travmatik bir haber almamışken sorabileceği bir soru olarak aklının bir köşesine yazmıştı. Ama artık böyle bir ihtimal yoktu.

Google'ı açtı ve Tenderloin'deki klinik ve doktor muayenehanelerini tek tek araştırdı.

Tanrım, bunlardan çok fazla vardı, sadece tıbbi klinikler değil, şırınga erişimi ve ruh sağlığı hizmetleri için listeler de vardı. Bu kadar çok sağlık hizmeti sunan bir bölge için, sayıları her geçen hafta artan çok sayıda hasta insan vardı.

Her birine göz gezdirdi ama hiçbirinde çalışanlarla ilgili bir şey dikkatini çekmedi. Golden Gate Bulvarı'nda tek bir çatı altında hem tıbbi hem de ruh sağlığı hizmetleri sunan büyük bir ücretsiz klinik vardı. Ama yine personel hakkında hiçbir şey dikkatini çekmedi. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle Google'a geri döndü ve San Francisco şehrindeki doktorlar hakkında daha geniş bir arama yaptı. Yirmi sayfalık liste çıktığında, aramasını psikiyatristler olarak değiştirdi. Psikologları ve terapistleri de deneyebilirdi ama muhtemelen ilaç yazabilecek biriyle karşı karşıya olduğu için bir psikiyatrist başlamak için makul bir yer gibi görünüyordu. Kaydırmaya başladı, yarı yolda esnedi ve bu araştırma konusunda umutsuzluğa kapıldı.

Gözleri bir isme takıldı ve gözlerini kırıştırdıktan sonra Dr. Alexander Sweeton'a tıkladı. *Sweeton. Şeker Adam*. Gerçek ismine dayanan bir takma isim sadece. TL'deki insanlar bundan hoşlanıyor gibiydi. Ama bu biraz abartılı mıydı? Belki de öyleydi. Dr. Alexander Sweeton'ın bu Şeker Adam olması ihtimalini daha da zayıflatan şey ise, Union Square'deki bir gökdelenin *tüm katında*, Finans Bölgesi ve Nob Hill'e sadece birkaç adım mesafede iş yapıyor olmasıydı.

Lennon binanın fotoğraflarını inceledi, bakışları dudak uçuklatan art deco lobide durdu. *Vay canına*. Bırakın bütün bir katı, böyle bir binada bir ofis alanının ne kadardan başlayabileceğini tahmin bile edemiyordu. Ancak Tenderloin'da yaşayan ve çalışan uyuşturucu bağımlısı fahişeleri tedavi etmenin bu parayı ödemeye yardımcı olmayacağını bilmek için araştırmaya kalkışmasına gerek yoktu.

Lennon bir linkten diğerine tıklayarak Dr. Sweeton'ın resmini bulmaya çalıştı, her ne kadar onu temelde reddetmiş olsa da. Altmış sekiz yaşında, San Francisco'daki California Üniversitesi'nden psikiyatri doktorası almış, kurul onaylı bir doktordu. Görünüşe bakılırsa Bay Area'nın elit kesimine hizmet veriyordu ve görünüşe göre, yüksek mali statülerine rağmen, bir psikiyatristi şehrin göbeğindeki yüksek fiyatlı lüks bir ofiste tutmaya yetecek kadar *sorunları* vardı. *Yargılamayı bırak, Lennon. Sorun sorundur. Acı acıdır*. Evet ve sırf evsiz bir seks işçisi olmamanızın zihinsel ve duygusal mücadelelerinizin geçerli olmadığı anlamına gelmediğini kendine sürekli hatırlatması gerekiyordu. Aslında, *The Fringe*'deki hikayeleri izlemenin ona hatırlattığı bir şey varsa, o da koşullardaki büyük farklılıklar ne olursa olsun insanların insan olduğuydu.

Özel bir hastane yararına yapılacak bir galada konuşma yapacağına dair bilgi buldu. Etkinliğe iki ay vardı. Ve tabağı beş bin dolardan, istese bile bunu karşılayamazdı.

Doktorun daha önceki bir etkinlikten kalma bir fotoğrafını buldu ve durup inceledi. Seyrelmiş saçları bembeyazdı ve yüzünden uzakta taranmıştı, gülümsemesi hafıftı. Ve yanında, kolları birbirine bağlı, yarı yaşında gibi görünen ve aşağıdaki sloganda doktorun eşi Brittany Sweeton olarak tanımlanan göz alıcı, heykelsi bir esmer vardı.

Lennon kaydırmaya devam etti. Gözüne bir şey takılınca durakladı ve üzerine tıkladı. Bu, Dr. Alexander Sweeton tarafından yayınlanan "Travmanın Nörobiyolojisi" başlıklı bir dergi makalesiydi.

Travma. Okumaya çalıştı ama bunun için dergiye abone olması gerekiyordu. Bunu yapmak için zaman ayırmak yerine telefonunu eline aldı ve onun ofis numarasını çevirdi. Yaşlı bir kadının hoş sesi telefonu açtı.

"Evet, merhaba. Ben San Francisco Polis Departmanı'ndan Müfettiş Lennon Gray, Dr. Sweeton ile görüşmek istiyorum, kendisi burada mı?"

"Oh. Müfettiş. Um, hayır, üzgünüm. Doktor bugün burada değil."

"Bana ne zaman döneceğini söyleyebilir misiniz? Bu oldukça acil bir durum. Bir hastayla ilgili."

"Anlıyorum. Cep telefonunu arayıp mesaj bırakabilirim ama bana ne zaman döneceğinden emin değilim. Bu öğleden sonra UC tıp fakültesi öğrencilerine bir sunum yapacak ve yaklaşık yarım saat içinde başlaması gerekiyor."

Yarım saat.

"Bana numaranızı verirsiniz, bu gece ya da yarın sizi aramasını sağlayabilirim."

"Sorun değil. Tekrar deneyeceğim. Bana söyleyebilir misiniz? Doktor başka bir yerde psikiyatrik hizmet veriyor mu acaba?"

"Hayır, pek sayılmaz. Perşembe öğleden sonraları ücretsiz bir klinikte gönüllü olarak çalışıyor, özellikle de sokakta yaşayan gazilere yardım ediyor. Ama bu hayır işi."

"Gaziler mi?"

"Mm-hmm. Bu yüzden ilk olarak TSSB hastalarına yardım etmek için çalışmaya başladı. Muayenehanesi bunun ötesine geçti, ancak hala en çok acı çekenlere geri vermekten memnuniyet duyuyor. O çok iyi bir adam."

İyi bir adama benziyordu ve Lennon onu araştırmayı düşündüğü için neredeyse kendini kötü hissedecekti. Ama onun işi kötü hissetmek değildi. Onun işi olası her ipucunu araştırmaktı. "Bahsettiğiniz ücretsiz klinik Golden Gate'teki mi?"

"Evet, öyle. Adres lazım mı?"

"Hayır, bende. Yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim."

Lennon telefonu kapattı, sandalyeden kalktı ve kapıdan çıkmadan önce ceketini ve çantasını aldı.

Tam otuz dakika sonra tıp fakültesinin otoparkına girdi, aceleyle binaya girdi ve koridorda bir kadını durdurdu. "Merhaba. Dr. Sweeton'un bir konuşmasına katılmam gerekiyor. Nerede yapılacağını biliyor musunuz?"

"Emin değilim. Eğer tüm öğrenciler içinse, muhtemelen hemen köşedeki oditoryumdadır."

Kadının işaret ettiği yöne doğru hızla ilerlerken omzunun üzerinden "Harika, teşekkürler," diye seslendi. Çift kapıdan giren birkaç adam vardı ve Lennon onların hemen ötesinde insanlarla dolu kalabalık bir konferans salonu gördü ve peşlerinden gitti.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Trinity"

The Fringe podcast'inden bir bölüm

Podcast sunucusu, Jamal Whitaker

"Merhaba, *Fringee* hoş geldiniz. Trinity. Güzel isim."

"Teşekkürler. Adını Kutsal Üçlü'den almıştır. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh. Yine de buradayım, bir gölgeden başka bir şey değilim."

Jamal gülümsüyor. "Nasılsın?"

Uzun koyu sarı bukleli kadın bacak bacak üstüne atıyor. Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında, çekici, kot pantolon ve parlak renkli bir köylü üstü giymiş gibi görünüyor. "Çoğunlukla iyiyim," diyor. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Geldiğiniz için teşekkürler. Trinity, sen porno endüstrisindesin. Film çekiyor musun?"

"Evet, on yedi yaşımdan beri yapıyorum." "Reşit değilsin."

"On yedi mi dedim ben? On sekiz demek istemiştin."

Jamal yine gülümsüyor. "Bu işe nasıl girdin?"

"Bir adamla tanıştım." Saçına takılan halka küpesini düzeltiyor. "Her kızın kederli hikayesi böyle başlar, değil mi?" Gülüyor. "Bir erkekle tanıştım." Ellerini kaldırıyor ve parmaklarını ürkütücü bir hareketle oynatıyor. "Dun, dun, dun."

"Bir erkek arkadaşın mı seni bu işe bulaştırdı?"

Ellerini indiriyor ve omuz silkiyor. "Ona tam olarak erkek arkadaşım diyemem. Eskiden takıldığım bir adamdı. Satıcımın bir arkadaşıydı. Her neyse, beni biriyle tanıştırdı ve filmlerde oynamaya başladım. Bu kadar basit."

"Büyüme nasıl bir şeydi?"

"Şey. Ben bir vaizin kızıyım, eğer inanabiliyorsan."

o."

"Bir vaizin çocuğu. Yani ev iyi miydi?"

"Hayır, ev iyi değildi. Babam kürsüde vaaz veriyordu."

Pazar sabahı ve sonra Pazar gecesi benimle yatağa girdi. Pazartesi de, eğer canı isterse. Perşembe de, eğer beni yalnız yakalayabilirse. Muhtemelen neden saklandığını anlayabilirsiniz.

çok. Bir şekilde babam bana nasıl süper kahraman olunacağını öğretti- onun sayesinde görünmez oldum."

"Özür dilerim."

"Sana inanıyorum Jamal ve bunu takdir ediyorum. Yaptığın şey, hikayeleri dinlemek, yapılacak en iyi şey."

"Film yapmak hakkında ne hissediyorsun?" "Hoşuma gidiyor."

"Bu her zaman böyle değildir."

Trinity ayağını kanepenin kenarına getiriyor ve bacağına sarılıyor. "Büyürken üzerimde istemediğim ve izin vermediğim eller vardı. Bir filmde oynadığımda kontrol bende oluyor. Oradayım çünkü orada olmaya ben karar verdim. Evet ya da hayır diyorum ve bunun için para alıyorum. Kendi gücümü geri alıyorum, anlıyor musunuz?"

Jamal başını sallar.

"Ayrıca güvenli. Sokaklarda yürürken gördüğüm kızlardan çok daha güvenli."

"Bu doğru. Sizden hiç hoşlanmadığınız şeyler yapmanız istendi mi?"

Trinity tereddüt eder. "Evet, tabii. Bu da işin bir parçası. Her zaman yasak bir şeyi yapacak başka bir kız vardır ve işleri onlar alır, bu yüzden bazen

. . . çoğu zaman, başladığınız kuralları esnetmek zorunda kalırsınız. Ama yine de Jamal, nasıl görünmez olunacağını biliyorum."

"Senin ilacın ne Trinity?"

"Eroin, çoğunlukla. Acıyı durduruyor, biliyor musun? Her şeyi sessizleştiriyor. En azından bir süreliğine."

"Öyle duydum. Kendinizi pornografi dışında başka bir şey yaparken görüyor musunuz?"

Trinity omuz silkiyor. "Okulda oldukça iyiydim. Okumayı severdim." Küpesini tekrar çekiştiriyor. "Ve kıyafet konusunda her zaman iyiydim. Bunu ben yaptım." Üzerindeki köylü bluzunu işaret ediyor. "Çocukken moda tasarımcısı olmayı, Paris'e gitmeyi, tasarımlarımı podyumlarda görmeyi hayal ederdim." Yüz ifadesi biraz üzgün olsa da dudakları eğiliyor. "Belki başka bir hayatta, biliyor musun? Belki bu sadece bir alıştırma turudur ve bir dahaki sefere daha iyisini yaparım. Büyükanne dediği gibi, ışığı fantastik bir şekilde gezdiririm."

"Işığa fantastik bir yolculuk yapın. Ne harika bir söz."

"Öyle değil mi? Bu güzel coşkuyu akla getiriyor. Ama kafayı bulduğunuzda elde ettiğiniz türden değil. *Hayattan* aldığınız keyif, bilirsiniz. Biri onları mahvetmeden önce çocukların yaşadığı türden."

Jamal başını sallar. "Çocukken rüyalar gördüğünü söylemiştin, peki ya şimdi? Şimdi ne gibi hayaller kuruyorsun?"

Trinity uzun süre sessiz kalarak yana bakar. Stüdyo sessiz, sadece kamera ekipmanının hafif vızıltısı duyuluyor. "Bu işte çalışan bir arkadaşım vardı. 'Trin, böyle bir yerde insanlar rüyalarla geçinir' derdi." Küçük, hüzünlü bir ses çıkardı. "Her neyse, o arkadaşım bir yıl önce hayatını kaybetti. Güzel kızdı. Tay gibi bacakları vardı. Süt ve bal gibi bir teni vardı." Bakışları kamerayla buluşmadan önce tekrar sessizliğe gömülüyor. "Ona rüyalar hakkında yanıldığını söylemediğim için pişmanım. Rüyalar tehlikelidir. Parçalanacak bir şey kalmadığını düşündüğünüzde rüyalar kalbinizin son parçalarını da kırar."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Lennon oditoryumun arka tarafına yakın bir sandalyeye oturdu ve gözleri odanın ön tarafındaki yaşlı adama odaklandı. Dr. Sweeton beyaz tahtaya bakıyordu. İsmi, şu anda yazmakta olduğu yazının üzerinde zaten hecelenmişti. Son harfi de süsleyerek bitirdi ve dinleyicilere doğru döndü. Lennon'ın bakışları arkasındaki kelimeye gitti: *Travma*. "Travma nedir?" diye sordu. "Ve bireyin hangi bölümünü etkiler?"

Ön sıradaki genç bir kadın elini kaldırdı ve adam onu işaret etti. "Travma, kişinin kaçınılmaz olarak algıladığı korkunç bir olaya verdiği duygusal bir tepkidir."

Dr. Sweeton "Çoğunlukla doğru" dedi. "Ancak travma sadece duygusal bir tepki değildir. Travma bedeni, zihni ve beyni derin ve kalıcı şekillerde etkiler." Ellerini önünde birleştirdi. "Travma sonrası stres sendromu, vücudun çoktan bitmiş olan bir tehdide karşı savaşmaya devam etmesidir. Bunu savaş gazilerinde ve gasp, tecavüz ya da otomobil kazası gibi üzücü ve son derece sıkıntılı bir deneyimden sağ kurtulan diğer kişilerde görüyoruz." Etrafına bakarken durakladı. "Travma ile karşı karşıya kaldığımızda vücudumuzda neler olur?"

Başka bir genç kadın elini kaldırdı. "Sempatik sinir sistemi harekete geçerek kalbinizi, ciğerlerinizi ve kaslarınızı savaşmaya ya da kaçmaya hazır hale getirir."

"Peki ya ikisi de imkânsızsa? Tehditten kaçmanın bir yolu yoksa? Savaşma umudu yoksa? Beyin, kişinin kaçınılmaz olarak yaklaşan dehşeti kabul etmesi gerektiğini tespit ederse vücut ne yapar?" Dr. Sweeton sordu. Kimse cevap vermedi ve o da devam etti. "Vücut dorsal vagal bir kapanma yaşar. Metabolizmamız yavaşlar, böylece kalp atış hızımız aniden düşer, kan basıncımız düşer, bağırsak ve böbrek fonksiyonlarımız

başıklık tepkimiz gibi azalır. Vücut bizi 'kurtarır'" -ellerini kaldırdı ve tırnak işareti yaptı- "ayrışarak, çökerek ya da donarak."

Başını eğdi ve bir süre etrafına bakındı. "Peki ya sık sık, sürekli travma yaşadıkları bir evde büyüyen çocuklar? Sürekli bir kortizol ve adrenalin akışı? Doğal alarm sistemimiz, bireyin karşı koyma umudu olmayan bir tehdide karşı sürekli aktive edildiğinde ona ne olur? İnsan zihni öfke ve dehşete neredeyse hiç bitmeyecek şekilde maruz kaldığında ne yapar? O çocuk nasıl başa çıkar? Beden zihni kurtarmak için ne yapar?"

Lennon altındaki kafa denizine baktı. Sonunda tek bir el havaya kalktı ve Dr. Sweeton genç adama başıyla işaret etti. "Ah, çok küçük yaşlardan itibaren bir aile üyesi tarafından cinsel istismara maruz kalan bir çocuk gibi mi demek istiyorsunuz?"

"Evet. Bu senaryo kabul etmek istediğimizden daha yaygın. CDC'ye göre bu ülkede her beş çocuktan biri cinsel tacize uğruyor. Bu tür vakaların çoğunun bildirilmediği ve dolayısıyla herhangi bir şekilde tedavi edilmediği düşünüldüğünde, bu sayı muhtemelen daha da yüksektir."

"Kahretsin," diye mırıldandı önündeki sırada oturan bir kız. *Gerçekten de öyle.* Lennon kollarını kavuşturdu ve omuzlarını bir an için yukarı çekti. Şu anda sayısız çocuğun acı çektiğini, küçük sistemleri onları korumak için ellerinden geleni yaparken beyinlerinin döndüğünü kısa bir süre için bile olsa düşünmek zordu. Tüm o videoları izledikten sonra ağladığı düşüncenin aynısı. Başka bir hatırlatma. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi. O çocukların hepsinin kaderi bir gün sokaklarda pislik ve sefalet içinde dolaşmak mıydı? Kendi bedenlerini satmaya mı? Onlara değersiz oldukları ve zaten kendilerine ait olmadıkları mı öğretilmişti?

Birisi "Ya birisi müdahale ederse ve erken yardım alırlarsa?" diye sordu.

"Travmanın inceliklerini, özellikle de beyni nasıl etkilediğini anlayan bir ruh sağlığı uzmanıyla erken müdahale yapılırsa, o bireyin iyileşebileceğine dair umut her zaman vardır. Özellikle, beynin hızlı büyüme dönemleri yaşadığı, örneğin gençlik yıllarında bu tür tedavilerin daha da etkili olduğu pencereler vardır. Bununla birlikte, travma geçirmiş bireyler genellikle, en azından bir şekilde savunmasız kalmanın gerekli olduğu normal insan ilişkilerine boyun eğmeyecek kadar tetiktedirler ve bu bir klinisyenle ilişkiyi de içerir. Bu nedenle

vücut buna izin vermez. Uzun süreli travma yaşamış anneler bile çocuklarını beslemek için doğal tetikte olma hallerini yeterince uzun süre azaltamazlar. Zihinleri ve bedenleri sürekli bir uyarılma halindedir. Ya öyle ya da diğer insanlarla bağ kuramayacak kadar uyuşmuş durumdadır. Savaş ya da kaç durumunda takılıp kalmışlardır ya da kalıcı olarak kapanmışlardır. Devrelerinin yeniden kablolanması gerekir. İç alarm sistemleri çok basit bir şekilde bozulmuş durumda."

Salonun ortasındaki bir adam "Kronik travma yaşayan insanların beyinlerinin hasarlı olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, bunu söylüyorum. Özellikle çocukken kronik travma yaşamış bireylerin beyinleri hasar görmüştür. İyileşmenin ilk adımı beynin kendisini hedef almalıdır."

Alçak bir mırıltı yükseldi. Lennon bunun cesur bir ifade olduğunu kabul etti.

Ama aynı fikirde değil miydi? Emin değildi.

"Söylediğim şey kulağa geldiği kadar tartışmalı değil," diye devam etti doktor. "Bir kişi travma geçirdiğinde beynin farklı bölümlerinde neler olduğunu kaydeden taramalarımız var. Bu oldukça açık. Dahası, travmatize olmuş bireyler bir şeylerin çok yanlış olduğunu farkındadır ve yüzden acı çekerler. Ajitasyon ve hissizlik arasında gidip gelirler. Genellikle intihara meyillidirler ve özsaygıları son derece düşüktür. Kronik zihinsel ve duygusal acı yaşarlar."

Bir kadın elini kaldırdı. "Teşekkür ederim, Doktor. Bu insanlara yardımcı olabilecek ilaçlar var mı?"

"Çoğunlukla hayır, en azından sorunun özüne inmeden olmaz. TSSB'den muzdarip olanlara teşhisler konuluyor. Dikkat eksikliği bozukluğu. Karşı gelme bozukluğu. Borderline kişilik bozukluğu. Aralıklı patlayıcı bozukluk. Reaktif bağlanma bozukluğu. Madde kullanım bozukluğu. Ve bu teşhislerin hiçbiri tamamen yanlış değildir. Ancak hiçbiri sorunun kökenine inmiyor. Onlara dünyadaki tüm etiketleri ve tüm ilaçları atsanız da, altta yatan soruna bir çentik atamazsınız. Bu maddelerin en fazla yapacağı şey onları geçici olarak kontrol altına almak olacaktır. Bazı durumlarda, bir öykü alınabilir ve TSSB teşhisi konulabilir. Ancak yine de, bu kişileri tanıdan daha kötü yan etkilerle baş etmeye zorlamayan tedavi yöntemlerine sahip olana kadar, acı çeken kişi için bunun pek bir önemi yoktur."

Lennon nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. Doktorun az önce teşhisler listesine aşınaydı. Daha önce kaç kez

bir aile sorunu çağrısına geldi ve tüm bu şeylerin ve daha fazlasının teşhisi konmuş bir çocukla karşılaştı? *Bir çocukla*. Çoğu vakada ve içgüdülerine göre, bu derece dışa vuran bir çocukta çok daha derin bir şeyler olduğuna inanıyordu. Ve şimdi bile, bazen onlardan birini San Francisco sokaklarında dolaşırken görüyordu, hala bir kafası iyiydi - sadece şimdi yasadışı türdendi.

"Yani teşhislerin çoğunun saçmalık olduğuna mı inanıyorsunuz?" diye sordu arka taraftaki bir adam.

"Açıkça söylemek gerekirse, evet."

Genç adam kısa bir kahkaha attı ama biraz rahatsız görünüyordu. "Pek çok profesyonel sizinle aynı fikirde değil, Dr. Sweeton."

"Gerçekten de öyle. Ama bana daha önce evsiz olan ve on zihinsel teşhisi bulunan bir uyuşturucu bağımlısının dolu dolu, zengin bir hayat yaşamasına yardımcı olan birini gösterin. Ya da bir ensest mağdurunun korku ve öfke duymadan tatmin edici cinsel ilişkiler yaşamasına yardımcı olan birini. Eğer bunu yapabilirseniz, o kişinin profesyonel görüşünü tüm kalbimle dikkate alır ve tedavi yöntemlerini hevesle sorgularım."

Her tarafta kaymalar ve mırıltılar. Doktor, tarif ettiği gibi insanlar için tam bir akıl sağlığının imkânsız olduğunu mu söylüyordu? Eğer öyleyse, neden bu işi yapıyordu?

Bir kadın elini kaldırdı ve doktor çenesini ona doğru eğdi. "Travma geçmişiyile ilgili zihinsel sorunlardan bahsettiniz. Ancak bedenin kendisi bireyi korumaya çalışıyorsa, yaşamın ilerleyen dönemlerinde bunun kalıntıları var mı?"

"Kesinlikle. Uzun süreli travma mağdurları benzer birçok fiziksel fenomen yaşarlar. Vücutlarının pek çok bölgesinde, özellikle de travmanın meydana geldiği yerlerde hissizleşen hastalar gördüm. Bazıları kendilerini aynada göremiyor. Uzun vadeli sağlık sorunları yaşama konusunda çok daha savunmasızlar. Kronik kas gerginliği migren, şiddetli sırt ağrısı, fibromiyalji, romatoid artrit ve diğer ağrı durumlarına neden olur. Konsantre olamazlar ve genellikle en basit provokasyonlarda şiddetle saldırırlar. Herhangi bir kronik ve uzun süreli travma mağduruyla konuşun, fiziksel rahatsızlıklarını sıralayacaklardır. Ancak bu rahatsızlıklar sadece altta yatan eziyetin belirtileridir. Ve bir kez daha, onlara reçete edilen ilaçlar yardımcı olabilir

Geçici olarak, ama nihayetinde başarısız olmaya mahkumdurlar ve onları çok daha çaresiz bırakırlar."

Tüm izleyiciler doktorun tutkusundan Lennon kadar etkilenmiş görünüyordu. Kendisi de acı çekmiş görünüyordu, sanki bu travma geçirmiş hastaların çektiği eziyet ve yaşadıkları tedavi eksikliği derin bir kişisel yaraydı. Belki de öyleydi. Belki o da bir zamanlar kurban olmuştu. Ya da kurban olan birini sevmiştir.

"Bu insanlar çoğu profesyonel için birer istatistik. Sosyal yardım sistemimizi boğuyorlar, hapishanelerimizi dolduruyorlar ve tıbbi kliniklerimize akın ediyorlar. Peki biz ne ? Bir şeyler yapmalıyız. Sadece onlar için değil, onların doğuracağı çocuklar için de -çoğu zaman çocuklarını kendilerinin maruz kaldığı travma türlerine maruz bırakan duygusal açıdan yetersiz ebeveynler tarafından büyütüldükten sonra neredeyse kesinlikle travma yaşayacak olan çocuklar için de."

"Geleneksel protokoller dışında, bu tür insanlar için ne yapılabilir?" diye sordu bir kız elini kaldırdıktan sonra. "Neredeyse kelimenin tam anlamıyla beyinlerinin yeniden bağlanmasına ihtiyaç duyan insanlar?"

"Şu an itibariyle mi? Bazı umut verici tedavilerimiz var," diye yanıtladı Dr. Sweeton. "EMDR bunlardan biri, ancak alan içinde tartışmalı. Ancak ben bunun değerli bir çalışma alanı olduğuna inanıyorum ve uygulamamda kullandım. *Göz hareketleriyle duyarsızlaştırma ve yeniden işleme* anlamına geliyor." Lennon'ın etrafında öğrenciler defterlerine notlar alıyordu. "Travmatik anıları gözlerinizi belirli bir şekilde hareket ettirmeyi içeren bir psikoterapi tedavisidir. Holotropik nefes çalışması da benzerdir - adından da anlaşılacağı gibi, zihinsel ve duygusal durumlarınızı etkilemek için nefes tekniklerini içerir."

"Peki bu şeyler yardımcı oluyor mu?"

Dr. Sweeton bir an durakladı. "Travmanın derinliğine bağlı olarak olabilir." Tekrar etrafına bakındı. "Çözümsüz gibi görünen bir sorun ortaya koyduğumun farkındayım. Geleceğin doktorları, sizi kutunun dışında düşünmeye teşvik ediyorum. Benzeri görülmemiş bir sorun, sadece bahsettiğim kurumlar için değil, travmadan etkilenen insanlar için de benzeri görülmemiş bir çözüm gerektiriyor. Ortaya çıktıkça yeni gelişmelerle ilerleyin ve eğer seçtiğiniz uzmanlık alanı ruh sağlığı ise, gerçek bir fark yaratan tedavilerin peşinden inatla gidin. Tıbbi rehabet tuzağına düşmeyin. Ve sorun çözülene kadar

Anlamalı bir terapötik yolla ele alındığında, "Ne yapabiliriz?" diye sormayı asla bırakmayın. Bir şeyler yapmalıyız." Neredeyse yalvarırcasına odaya baktı. "Sizi bununla baş başa bırakıyorum."

Dinleyiciler alkışladı ve Dr. Sweeton odadan çıkmadan önce küçük, mütevazı bir el salladı. Öğrenciler eşyalarını toplamaya başladı ve konuşmalar daha da arttı. Lennon oturduğu yerden kalktı ve orta koridordan geçerek doktorun gittiği kapıdan çıktı. Ön kapının yanındaki lobide ona yetiştı. "Dr. Sweeton?"

Döndü ve ona hafif bir gülümseme verdi. "Evet?"

"Merhaba. Ben Lennon Gray, San Francisco Polis Departmanı'nda müfettişim. Bir dakikanız var mı?"

"Evet, elbette." Adam kenara çekildi ve o da onu takip etti. Sunuma katılan öğrenciler akın akın dışarı çıkmaya başladı.

"Teşekkür ederim." Telefonunu çıkardı ve olay yerindeki hapların "BB" logolu fotoğrafını çıkarıp ona gösterdi. "Bu ilacı hiç gördünüz mü?"

Daha yakına eğildi, inceledi. "'BB' MI? Hayır. Farmasötik sınıf bir üründen çok ev yapımı bir ilaca benziyor."

"Öyle. Bir suçla ilgili ve kökenini bulmaya çalışıyoruz." "Ah. Bunu duyduğuma üzüldüm. Daha fazla yardımcı olamadığım için de üzgünüm."

Başını salladı. "Konuşmanızı dinledim. İç karartıcıydı."

Son öğrenciler de geçip giderken, tam önlerindeki kapı kapandı ve durdukları iki katlı açık girişe sessizlik çökerken ona kısa bir gülümseme verdi. "Olabilir, evet. Ancak ruh sağlığı çalışmalarında her gün yeni bir gelişme yaşanıyor. Ve eğer doğru araçlar verilirse insanlar son derece dirençli olabilirler."

"Eski bir devriye polisi olarak söylediklerinizin çoğunu anlıyorum. Formlarında bahsettiğiniz tüm teşhisler bulunan pek çok sekiz yaşındaki çocuğu akıl hastanesine götürdüm."

Doktor iç çekti. "Çocuklar. Evet, çocuklar. En zor kısmı bu, değil mi? Travma bir şeydir, ancak çocuk annesine veya başka bir bakıcıya bağlanmadığında tedavi çok daha zor hale gelir. Benlik anlayışı böyle bir ilişki sayesinde oluşur."

"Ayna şeyi mi?"

"Evet. Kendileri için var değiller."

"Bu korkunç."

"Korkunç."

"Yani zihinsel veya psikolojik bozukluk teşhisi konulan herkesin gerçekten travma yaşadığına mı inanıyorsunuz?"

"Saf olmayın, Müfettiş. İkimizin de alanında asla *herkes* yoktur. Eğer olsaydı, işimiz çok daha kolay olurdu."

Haksız değildi ama yine de bu adam hakkında ne hissettiğinden emin değildi. Şimdi doğrudan adamın gözlerinin içine bakarken, onun bir şeyler sakladığını hissediyordu. Ama ne ya da neden, hiçbir fikri yoktu. "Bu şekilde acı çeken insanların seçeneklerinin azlığından ve yanlış teşhislerden bahsettiniz ve göz hareketleri ve nefes çalışmalarından bahsettiniz. Peki ya halüsinojenler?"

Doktor durakladı, yüzünde esrarengiz bir ifade vardı. "Ketamin terapisinden mi bahsediyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bu tedavilerin hiçbirine aşına değilim. Ketaminin yüksek derecede bağımlılık yaptığını ve sokaklarda Special K ya da Vitamin K adı altında satıldığını biliyorum." Diğerlerini de duymuştu. Kit Kat, Cat Valium ... ama bahsettikleri en yaygın olanlarıydı.

"Evet. Ketamin, bazen depresyon ve anksiyete bozukluklarını tedavi etmek için etiket dışı kullanılan dissosiyatif bir anestezi ilaçtır. Şu anda FDA tarafından onaylanmamıştır. Ancak belki de daha önemlisi, hasta sonuçları genellikle kalıcı değildir - özellikle de belirli popülasyonlarla uğraşırken zorlaşan birden fazla seans olmadan."

"Anlıyorum. Peki ya diğer halüsinojenler?"

Yine durakladı. "Terapiyle ilgili oldukları için mi? Halüsinojenlerin beynin duygu ve hafızadan sorumlu bölümlerinde sinir hücrelerinin yeniden büyümesini teşvik dair kanıtlar var. Şimdiye kadar sadece hayvanlar üzerinde yapılan çalışmalar var, ancak psychedelic ilaçların TSSB tedavisi olarak kullanılmasını destekleyenler, beyindeki kaygı ve korku yollarını azaltmak için kullanılabileceğine ve kullanılması gerektiğine inanıyor. Hastalar bu ilaçların etkisi oldukça telkine açık hale gelirler ve bu da iyi bir amaç için kullanılabilir."

"Ya da kötü."

"Potansiyel olarak, yanlış ellerde, evet. Ama bu her uyuşturucu için geçerli olabilir, Müfettiş Gray, sizin de çok iyi bildiğinizi tahmin ediyorum."

Evet, . "Araştırmalardan bahsettiniz ama halüsinojen kullanımı konusunda bir fikriniz var mı? Profesyonel olarak ya da başka türlü?"

"Halüsinojenlerin, doktor gözetiminde tıbbi bir ortamda TSSB için bir tedavi potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Öznel olarak mistik olan ve içgörü, motivasyon ve davranışta olumlu değişimin eşlik ettiği son derece yoğun deneyimler üretebilirler. Gelecekteki çalışmalardan umutluyum. Ancak şu an itibariyle psychedelic maddelerin terapötik kullanımı sadece Oregon ve Colorado'da yasallaşmış durumda."

"Tanınmış ilerici bir eyalet olarak Kaliforniya çok geride olamaz, değil mi?" Doktor omuz silktilti. "Kanunları ben yapmıyorum."

"Ve onları kırmıyorsun."

"Hayır, ben onları kırmam. Beni araştırın. Sicilimde bir hız cezası bile bulamazsınız." Onu incelerken başını eğdi. "Travma yaşadınız mı, Müfettiş? Bununla ilgili kişisel bir deneyiminiz var mı?"

"Çoğu insan şu ya da bu ölçüde acımasız değil midir? Hayat genellikle acımasızdır."

Gülümsedi. "Hayat. Ah, evet. Hayat çoğu zaman acımasızdır." Durakladı, bakışları değerlendiriyordu. Telefonu çalmaya başladı ama göz temasını kesmedi. "Ama bu daha kolay bir yükür. İnsanlar zalim olduğunda, özellikle de size bakmakla görevli zalim olduğunda, bu en dayanılmaz zalimliklerdir."

Lennon, telefona cevap verebilmek için doktora hemen teşekkür etmişti. Bilgilerini almıştı ve ona soracak başka bir şey düşünemiyordu. Yine de yaptığı konuşma hala kafasında dönüp duruyor, kendisini üzgün, dikkati dağılmış ve genel olarak umutsuz hissetmesine neden oluyordu. *Ne yapabiliriz?* diye sormuştu kapanışta. *Bir şeyler yapmalıyız.*

Ne yapabiliriz?

Doktorun bahsettiği türden insanlarla sürekli temas halindeydi ve onun sorusuna verecek bir cevabı yoktu. Ruh sağlığı uzmanlarının çoğu da boğuluyordu. Ve eğer onlar bilmiyorsa, cevapları yoksa, o zaman kim biliyordu?

Hiç kimse. Kimsenin yok.

Ve böylece, altta yatan yaranın gün geçtikçe daha fazla enfekte olduğunu bile bile yara bandı üstüne yara bandı yapıştırdılar.

Otoparkta yavaşça yürüyordu, kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu ki, diğer yöndeki arabasına doğru koşturan doktorun görüntüsü gözüne çarptı. Hâlâ telefonda hararetli bir şekilde konuşuyordu. Sonra durdu ve telefonu kapattı, tekrar çevirecek gibiydi. Bir an için kendini tuttu, sonra adam yürümeye devam ederken arkasına geçti, telefonu kulağına dayamıştı.

Bir isim dikkatini çekti. *Ambrose*. Kalbi hızlandı, kol ve bacaklarından aşağıya doğru bir elektrik akımı yayıldı. Doktor arabasının kilidini açtı, kapının yanında durup etrafına bakınırken ışıkları yanıp sönüyordu. Bir minibüsün arkasına saklandı, görünmüyordu ama yine de duyabilecek kadar yakındı. "Saklanamayız. Beşinci gündeyiz ve geri dönüşü yok. Bunu biliyorsun." Bir an sessizlik oldu. "Tamam. Evet. Bu gece ofiste ol. Altıncı ve yedinci günlere daha hızlı geçip geçemeyeceğimize karar vereceğim."

Doktorun arabasına bindiğini duydu ve minibüsün diğer tarafına geçerek hızla arabaların bulunduğu koridorda ilerlerken, doktorun aracının çalıştığını ve park yerinden çıkarak ters yönde ilerlediğini duydu.

Camı plastik ve koli bandıyla kaplı olduğu için kolayca fark edilebilen arabasına doğru aceleyle yürüdü ve yürürken çalan telefonuna cevap verdi. "Alo?"

"Lennon, Teğmen Byrd. Kim olduğunu biliyoruz. Adı Ambrose DeMarce."

Durdu. "DeMarce?" *Mars* bir takma addı ama çok da uzak değildi. "Kim o?"

"O bir ödül avcısı. Çoğunlukla yalnız bir korucu, ancak FBI ve ABD Marshals ve kim bilir başka hangi ajanslar için sözleşme yaptı. Soruşturmamıza sızarak haydutluk yaptı ve kimse nedenini bilmiyor. Ama ona karşı herhangi bir işlem yapılmasını da engelliyorlar. En azından şimdilik."

Ağzı açık kaldı. "*Neden?*"

Teğmen içini çekti ve şimdi onun yorgun ve sinirli olduğunda yaptığı gibi sol gözünü ovuşturduğunu görebiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu çoğu zaman yaptığı iş ve yaptığı yer düşünüldüğünde hiç de şaşırtıcı değildi. "Çünkü onlar için değerli ve hapse girmesini ya da başka bir şekilde tehlikeye atılmasını istemiyorlar sanırım. Her neyse, kendi başına hareket ettiği açık ve görevine iade edildin. Sana yarın gelebileceğini söyledim ama şefin onay vermesi gerekiyor ve o da Cuma gününe kadar dönmeyecek."

Hayal kırıklığıyla bir nefes çekti. Polislik yetkilerinin elinden alınması onu çalışmaktan alıkoymamıştı ama yine de. "Katilimiz tekrar saldırırsa ya da yeni bir bilgi ortaya çıkarsa beni arayacağına söz verir misin? Cuma günü hemen işe koyulmak istiyorum."

"Elbette Gray. Davayla ilgili yeni bir gelişme olursa sana haber veririm."

Teğmene teşekkür etti ve telefonu kapattı. İçindeki ateşi yeniden hissetti. Ambrose *DeMarce* bunun bir parçasıydı. Travma ile ilgili daha büyük bir resim. Tedavi. Halüsinojenler. *Mucizevi bir tedavi*. Cevaplara ihtiyacı vardı. Böylece hafta sonunda işe geri dönebilecekti. Ama önce, bu gece ne yapması gerektiğini biliyordu. Çünkü onun nerede olacağını biliyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Hiçbir miras dürüstlük kadar zengin değildir.
-William Shakespeare

On Yedi Yıl Önce *Hasta Numarası 0022*

Dünya bir ton daha aydınlandı ve Jett etrafına bakındı, otobüs terminali gerçekte orada olmayan bir çöl serabı gibi parıltıyor ve dalgalanıyordu.

O sen misin?

Jett yutkundu. Boğazındaki yumrunun hareket ettiğini, nefesinin ciğerlerinde inceldiğini hissetti. Tüyler yanağını okşadı. *Geri, ileri, geri, ileri.* O kendisiydi ve çocuk farklı bir çocuktı ve korkmuş, üzgün, suçluluk ve utanç içinde hissediyordu. Kaçmak istiyordu ama kalmak da istiyordu ve çocuğu tanıyordu ama adını söylemek istemiyordu. *Hayır, o ben değilim. O başka biri. O benim ... arkadaşım.*

Kalalım mı? Yoksa otobüse mi binelim? Bu size kalmış. Her zaman sana kalmış, dedi rehberi. Ama şimdi sesi uzaktan gelmiyordu. Hemen yanındaydı ve nefesi naneliydi, yanağını gıcıklayan ve onu rahatlatan kanatları çiçek ve hindistancevizi gibi kokuyordu. Dünya biraz daha aydınlandı ve sırtında bir şey hissetti. Bir sandalye ya da kanep. Yumuşak. Yumuşaktı. Burun deliklerini başka kokular istila etti. Tatlı bir şey, acı bir şey. Dışarıda da sesler vardı ama ne olduklarından emin değildi. Hareket, fısıltı, bir makinenin vızıltısı.

"Kalırsam kötü olacak," dedi ve kendi sesini duydu, onu ağzından iterken hissetti. Hiçbir canavar onu ezmemişti. İsterse konuşmakta özgürdü. Bir ağız dolusu hava aldı ve ciğerleri genişledi. Dolu.

Rehberinin dediğine göre, hikâyelerin kötü kısımları da varmış. *Kötü şeyler de hikayeleri oluşturur.*

Evet, ama bu onun hikayesiydi ve anlatabilirdi. Ama o da bunu yaşamıştı ve bunu bilmek canını acıtıyordu. Yanaklarında ıslaklık hissetti ve çiçekli hindistan cevizi tüylerini de hissetti. *Geri, ileri, geri, ileri.* "Bunu anlatmak için oraya geri dönmem gerekecek," dedi ona.

"değil. Ben seninle olacağım. Hikayeni dinlemek için orada olacağım."

"Öğrendiğinde beni hala sevecek misin?" Kimse onu sever miydi?

Nasıl yapabilirler?

Kadının naneli bir hava üflediğini hissetti ve yanağındaki o tüylü okşayış bir an bile durmadı. *Geri, ileri, geri, ileri.* "Seni seveceğim. Ne olursa olsun."

Göz kapaklarının titrediğini hissetti ama gözlerini açmak istemedi. Çok ağırdılar, yorgundu ve gözlerini açmadan da seyahat edebilirdi. Ve öyle de yaptı, kasabadan geçerek onu hikâyesinin başladığı çiftliğe götürecek yola geri döndü. Çocuğu bulmak için geri döndü. Korkmuş olmasına ve geri dönmek istememesine rağmen, dönmek zorunda olduğunu biliyordu.

Hikâyesinin bir başlangıcı ve ortası vardı ama henüz sonu yoktu.

O yürüdükçe gökyüzü kararıyor, sisli havada gök gürültüsünün alçak sesi duyuluyordu. Yağmur düzenli olarak yağmaya başladı. Tuzlu ve acıydı ve cildini asit gibi yakıyordu. Küçük çocuk bir ağacın arkasından dışarı baktı, kırmızı gömleği donuk manzaradaki tek renkti. O kahkaha ve neşe kaynağıydı ve Jett'in tek arkadaşıydı. Çocuk eliyle bir işaret yaptı. "Gel bakalım." Jett onu takip etti, ayakları çocuğun arkasından ilerliyor, onun bir oraya bir buraya koşuşturmasını, saklanmasını, gülmesini izliyordu. Bir oyun oynuyordu, Jett'in uzun zaman önce olduğu ve şimdi yetişkin bedeninin güvenliğine sarılmış olan çocukla oynadığı bir oyun.

Ağaca doğru eğilip çocuğun omzuna dokununca çocuk irkildi ve güldü. "Seni hatırlamadığım için özür dilerim," dedi Jett. Çok üzgündü. Tanrım, çok üzgündü. Yağmur onu sırılıklam etmiş, çarşaflar halinde yağıyordu.

"Hatırladın," dedi çocuk ona. "Asla unutmadın. Ve benim için geri döndün."

"Evet, ama ..."

Bir kahkaha patlamasıyla çocuk yağmurun altında koşmaya başladı. Onunla oynamak için birkaç mil ötedeki çiftlikten gelen çocuk. *Milo. Milo.*

adı karnının altına saplandı ve onu yaraladı. Milo'nun nereye koştığını gördü, içinde bir alarm zili çaldı. "Hayır!"

Jett, Milo'nun sisin içinde kaybolduğu yağmurun içinden koşarak, hapishanesi ve işkence odası olan kulübeye doğru koştu. *Nonono. Tanrım, hayır.* beyaz tüylerin çırpınışı duyuluyordu, rehberi kolayca ayak uyduruyordu.

Jett nefes nefese kulübenin önünde durdu ve dizlerinin üzerine çökerek hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. *Nonono.* "Kapıyı aç. Yanındayım."

Omuzları titredi, artık kalın ve çamur gibi gelen yağmurun içinden parmaklarını uzatıp kapının kolunu tutarak yavaş yavaş, santim santim çekerek açarken tüm vücudu titredi. Kapı açıldığında gördüğü manzara kalbini durdurdu, boğazına jiletler saplandı, kasları tutuldu. Büyükbabası da Jett'e yaptığını yapıyordu. Pantolonu ayak bileklerine kadar inmişti ve Milo bankın üzerine eğilmiş, yüzünü başka tarafa dönmüştü. *Acı çekiyordu. Milo'nun ıstırabı onu parçaladı.* Jett'in ağzı kocaman açıldı ve bağırdı, dudaklarından binlerce sinek uçuşuyordu. *Durması* için kendini büyükbabasına doğru fırlattı. *Tanrım, lütfen hayır, dur.* Büyükbabası kolunu kaldırdı ve ona bir tokat attı. Jett'in vücudu keskin bir gümbürtüyle kulübenin ahşap duvarına çarptı, kulakları çınladı, sinekler vız vız vız BUZZ BUZZ diye vızıldamaya devam ediyordu. Milo bağıırıyordu ama şimdi durmuştu. Jett'in kafasındaki tek ses aralıksız vızıltıydı. Dünya döndü ve tıslayan siyah böcekler temizlendiğinde, büyükbabasının ellerinin Milo'nun boynunda olduğunu ve sıkıldığını gördü.

Büyükbabası Milo'nun bedenini bir bez bebek gibi sallarken, "Benim iznim olmadan birinin mülküne girmesine izin verebileceğini mi sanıyorsun, evlat?" diye bağırdı. Çocuk gevşemişti, yüzü mosmordu.

Jett korkudan, dehşetten donup kalmıştı, kafası bulanıktı, her şey dönüyor, uğulduyor, şişiyor ve geri çekiliyordu. Jett kendini ayağa sürükledi, eliyle duvara destek olmaya çalıştı, çoktan ölmüş olduğunu bildiği halde Milo'ya uzandı. Jett'in gözlerinden ve ağzından katran damladı, kuruyup sertleşirken dilini hapsetti. "Bana ne yaptırdığına bak!" diye bağırdı büyükbabası. "Çık dışarı!"

Ve Jett de öyle yaptı, eşiğe takıldı, kapıyı çarptı, görüntüyü kapattı, vücudunda başka bir sinek kitlesi yükseldi, etinin altını tırmaladı ve ısırıldı.

Bir rüzgâr çıktı ve Jett savruldu ve kendisi olan küçük çocuğun kaçtığını, kaçtığını, kaçtığını gördü. Milo'ya yardım edemezdi, şimdi edemezdi, o zaman da edememişti. O zaman etmemişti. Tanrım, o zaman yapmamıştı. Ve böylece kendisi olan küçük çocuğun peşinden koştu, bedeninin güvenliğine sarılmış olan ama çarpık zihninin girintilerine gömülmüş o uzun zaman önceki görüntüden kaçan çocuğun.

Koştı, koştu, koştu, yağmur gittikçe şiddetleniyordu. Sırılsıklam. Çarpıyordu. *Güm güm güm güm güm güm güm güm güm güm.* Parmakları küçük çocuğun gömleğine takıldı ve onu tutup çekti, kollarıyla sardı, ikisi de çamurda ve yağmurda dizlerinin üzerine düştü, hıçkırarak ve pençeleşerek sonunda birbirlerinin içinde eriyip gittiler. Yumuşak toprağa indi, kolları hiçbir şeye sarılmadı, kendini bir top haline getirdi, tüylerin yumuşak fırçası gözyaşlarını kuruttu. *Geri, ileri, geri, ileri.*

"İşte böyle. İşte böyle. Artık iyisin. İyisin. Ben buradayım. Ben buradayım. Ve sen de buradasın. Sen de buradasın."

Evet, o buradaydı, orada değil. Altında kumaş vardı, etrafında seslerin fısıltısı ve bir makinenin vızıltısı ve çiçek, hindistan cevizi, nane ve kahve kokuları da vardı. Bu şimdiydi ve bu da o zamandı ve Tanrım, o da o zamandı. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti ve o zamanı hatırladı. *Milo'yu hatırladı.*

Ağır göz kapaklarını kaldırdı, suluboya artık netleşiyor, etrafındaki yüzler şekilleniyordu. Endişeli. Gülümseyen. "Merhaba tatlım," dedi kadın. Adı Maisie'ydi. Onunla daha önce tanışmıştı.

Bir adam yaklaştı. Dr. Sweeton. Dr. Sweeton'ı tanıyordu. Onu test eden, değerlendiren ve ona soru üstüne soru soran adamdı. Doktor gülümsedi ve elini tuttu. "Nasıl hissediyorsun?"

Nasıl hissediyorsun? Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Yorgunum," dedi. Sesi çatallaşmıştı. Kasları zayıflamıştı, sanki maraton koşmuş gibiydi.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Doktor küçük bir ışık çıkardı ve gözlerine tuttu. Parlaktı ve gözlerini kısıp başka tarafa bakmasına neden oldu. "Bugünün tarihini biliyor musunuz?"

Bunu düşündü. Formları imzalamış, yatar koltuğa oturmuş ve derisine bir etiket yapıştırmışlardı.

Kalbini izleyen bir makine. Bunun doğru olup olmadığından emin olmasa da hazır olduğunu söylemişti. O sırada ne düşündüğünü gerçekten hatırlayamıyordu. Bulanık ve belirsiz görünüyordu, başka bir hayat. Ama değildi. Doktor ona ne söylemişti? Terapi yedi gün sürecekti. Bu da onu ... yapar. "Nisan'ın on yedisi," dedi.

Doktor gülümsedi. "Evet, doğru. Peki sizin adınız ne?"

Jett.

Ama bu doğru değildi. Bu sadece Maria adında bir fahişenin, onuncu kez olsa gerek, teklifini reddedip geri döndüğünde ona söylediği bir sözdü. *Hep kaçıyorsun*, diye ısrar etmişti. *Bir oraya, bir buraya. On dolarlık, üç dakikalık bir darbe için yeterince hareketsiz duramıyorum*, demişti sümük dolu bir kahkahayla. *Sana Jett diyeceğim!*

Aslında haklıydı. Hareketsiz oturamazdı. Keşke oturabilseydi. Ama bu onun on dolar teklifini kabul etmesini sağlamazdı. Ona doğru döndü ve açıklayamadığı bir nedenden ötürü son sigara paketini ona fırlattı, çünkü genellikle hiçbir şeyi başkasına vermezdi. Kızın gözleri piyango kazanmış gibi parlamıştı ve sigara paketini havaya kaldırıp bir çığlık atmıştı. Ve otelden dışarı *fırladığında*, arkasından kapıyı açmış ve sokakta dolaşan tüm uyuşturucu bağımlılarına, pezevenklere ve fahişelere bağırmıştı, "İşte Jett orada. Ona Jett diyorum çünkü sürekli bir yerlere kaçıyor. Ama o iyi! Bu adam iyi." Birisi bunu hatırlamış ve daha sonra ona Jett -ya da daha seyrek olarak J.D.- diye seslenmişti ve bu takılıp kalmıştı. Ama Jett onun adı değildi, en azından gerçek adı değildi. "Ambrose," dedi. "Benim adım Ambrose DeMarce."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Lennon dolabın kapağını iterek açtı ve küçük aralıktan dışarı baktı. Dışarıdaki oda loş ve boştu, o da saklandığı küçük yerden çıktı ve ağrıyan bacaklarını açarken acı içinde kıvrandı. Ne kadar zamandır oradaydı? Bir saat mi? Belki biraz daha fazla? Kapının etrafındaki boşluklardan sızan ışığın kendisini ele vermesinden korktuğu için telefonuna bakmaya cesaret edememişti. Şimdi cebinden çıkardı ve hızlıca baktı. Evet, neredeyse bir saat olmuştu. Saat sekizi birkaç dakika geçiyordu ve oyalananların şimdiye kadar gitmiş olmasını umuyordu.

Düştüğü durum buydu. Işıklar sönene kadar dolaplara saklanabilmek için resepsiyon görevlilerinin yanından gizlice geçmek. Ama normal personel gittikten sonra insanların geldiğini gösteren sesler duymuştu ve daha önce Dr. Sweeton'un telefonunda bahsedildiğini duyduğu şeyin aslında devam ettiğini biliyordu.

Kapıyı açtı, küçük bir gıcırta dış koridorda yankılandığında yutkundu. Bekledi ama ses gelmeyince kapıyı hafif aralık bırakarak dışarı çıktı. Yürürken omzunun üzerinden bakarak koridorda aceleyle ilerledi. Saatler sonra bir tıp binasında çok ürkütücü bir şey vardı ve zaten tamamen bilinmeyen bir yere girdiği gerçeğinden dolayı zaten korkuyordu.

Ve şimdi neredeyse karanlıkta etrafı aramak zorundaydı. Telefonunun ışığı bir köşeden görünebilirdi, bu yüzden onu cebine koydu, eli evindeki kasadan aldığı ve kaburgalarına dayadığı kişisel silahının üzerinde gezindi.

Bir sonraki dönemeç karanlık ve sessizdi ve Lennon yürürken duvar boyunca hissetmek zorunda kaldı. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve geri dönmeyi çok istedi. Ama kahretsin, burada olmasının bir nedeni vardı. Ve karanlık olsun ya da olmasın, korkup kaçmayacaktı.

Bilmek zorundaydı.

Ayakkabıları halının üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bir sonraki kanada ulaştığında, duvarın dibinde ona yol gösteren süt gibi ışıklar vardı.

Başka bir dönemece geldi ve yavaşça etrafına baktı, görünürde insan olmadığını ama ilerideki bir köşeden daha parlak bir ışık geldiğini belirledi. Omuzlarını geriye çekti, sinirlerini topladı, bir sonraki koridora adım attı ve dinlerken sırtını duvara yasladı.

Kalbi dörtlü atıyordu ama kulaklarının arasında uğuldayan kendi kanının gürültüsünün üzerinde sesler ve ... belki de su damlacıkları duyuyordu? Ve bir davul sesi? Mırıltılar? Hepsi çok zayıftı ama köşeden gelen ışığın döküldüğü yerden geldiğini söyleyebilirdi.

Lennon duvarı itti ve ayaklarının ucuna basarak yürüdü, koridorun sonuna ulaştı ve yine bir sonraki koridora göz attı. Çift kapı açıktı, içeriden parlak bir ışık geliyordu. Akan suyun sesi burada daha yüksekti ve şimdi birkaç ses olduğunu söyleyebiliyordu - en az üç ya da dört.

Solunda küçük bir penceresi olan kapalı bir kapı vardı, içeriden ışık parlıyordu. Yan taraftan içeri baktı ve büyük bir tank gördü. Bu ... evet, bu bir duyusal yoksunluk odasıydı. Burası neresiydi? Dr. Sweeton'ın işlettiği bir terapi merkezi mi? Eğer öyleyse, onu araştırdığında neden hiç reklamını görmemişti?

Koridordaki diğer kapılarda da pencereler vardı ama o odaların içi karanlıktı ve Lennon henüz o kapı kollarından herhangi birini denemeye zahmet etmedi. Bunun yerine koridorun sonundaki, *bir şeylerin* döndüğü belli olan aydınlık odaya yöneldi.

Açık çift kapının içinde bir tür antre ve karşı duvarda çok hafif aralık bir kapı daha vardı. Yumuşak sesler oradan geliyordu. Lennon nefesini tuttu, kalbi küt küt atıyordu. Sessizce kapıya doğru yürüdü ve çok yavaşça yan taraftan içeri baktı, zihni önünde beliren şey karşısında tek bir alarm sesi verdi.

İnsanlar, üzerinde sadece iç çamaşırı ve sütyen olan, kabloları derisine bantlanmış ve etrafını saran çeşitli makinelere bağlı bir kadının etrafını sarmıştı. Lennon umutsuzca bir şeyler yapmaya çalışırken o tek meleme yankılanan cınlamalara dönüştü.

neye baktığını anlayamıyordu. Kadın odanın ortasındaki bir çimenlikte duruyordu ve sağlarında bir çeşme vardı, huzurlu şırıltısı tepedeki hoparlörden gelen yumuşak davul sesiyle karışıyordu. Dr. Sweeton solundaydı, bir başka kişi, bir kadın ise sağındaydı ve kulağına yumuşak bir sesle konuşuyordu. Arkasında üç kişi daha duruyordu, sanki her an düşebilirmiş ve düşerse onu yakalamak için oradaymışlar gibi. İçlerinden biri Ambrose'du. *Bu da ne böyle?* Midesi alçaldı, sonra boğazına doğru yükseldi. Yarı çıplak kadına ne yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu ve bu onu hem şaşkınlık hem de panikle doldurdu. Silahını kılıfından çıkarıp kapıyı açarken kalbi hızla çarpıyor ve elleri titriyordu.

Kapıdan yumuşak bir gıcırtı geldi ve bu da kadının etrafındakilerin başlarını kaldırıp bakmalarına neden oldu; hastanın kulağına fısıldayan kadın hafifçe geri çekilip yumuşak bir nefes verirken Dr. Sweeton'ın ağzı açık kaldı. Üzerinden kablolar çıkan ve çoğunlukla çıplak olan kadın da irkildi.

Lennon onlara, "Ondan uzak durun," dedi ve silahını birinden diğerine geçirerek hepsiyle konuştuğunu gösterdi. "Şimdi!"

Kadın tiz bir çığlık attı. Ambrose akıcı bir hareketle hastanın etrafından dolaşıp önüne geçti, onu engelledi ve Lennon'ı uzaklaştırmak istercesine elini uzattı.

"Lennon, lütfen geri çekil," dedi Ambrose ve sesi yumuşak olsa da aynı zamanda vurguluydu. Kadın adamın yalvarışını ve sıkıntısını duydu. Bakışları arkasındaki insanların üzerinde gezindi, iri gözler ve dehşet dolu bakışlar.

"Ne oluyor lan burada?"

Sütyenli ve iç çamaşırılı, derisine teller bantlanmış kadın Ambrose'un arkasında inledi ve Lennon kadının başının Ambrose'un omuzlarının ötesinde ileri geri hareket ettiğini gördü.

"Lütfen, Lennon," dedi Ambrose. "Zihni şu anda çok savunmasız. Beklenmedik bir gürültüyle onu kırabilirsin." Sesi daha da alçalmış, sadece bir fısıltıya dönüşmüştü.

Onu kırmak mı? Lennon'ın nefesi bir anda kesildi, elindeki silahı doğrudan Ambrose'a doğrulturken titriyordu. Tepesindeki davul sesinin şiddeti arttı ve odanın dışında en az bir kişinin, belki de daha fazlasının bu duruma tepki verdiğini fark etti. Kadının hareketleri önce yavaşladı, sonra durdu. Fark etti ki eğer

Ambroseu vurursa, uyuşturulmuş ya da anestezi almış ya da kendi bedenini kontrol edemeyecek durumda olduğu belli olan kadını da vururdu.

Ambrose, Lennon'ın odadan çıkması gerektiğini belirtmek için başını eğerek, "Lütfen," dedi. Lennon'ın ağzı kenetlenmişti, kendi başını işaret ederek onunla gitmesini istedi. Arkasındaki soluk mavi laboratuvar önlüğü giymiş kadın nefesinin altından usulca bir şeyler söyledi ve Ambrose'un gözleri onu dinlerken yana kaydı, hafifçe başını salladı ve sonra bir adım öne çıktı.

Lennon'a yaklaştı, gözleri buluştu ve öfkesi ve kafa karışıklığı içinde bile, aralarındaki bağlantıyı hissetti, yaklaştıkça alevlenen bilinmeyen bir şey. Kenara çekildi ve silahıyla Lennon'a yanından geçip odadan önce çıkmasını işaret etti. Adam öyle yaptı ve o da onu takip etti, kapıyı usulca kapatırken davulun sesi azaldı. Ambrose çoktan antreye doğru ilerlemişti, o da onu takip ederek koridora çıktı ve Ambrose ona doğru döndü.

"Bunun görünmesi gerektiğini biliyorum-"

Lennon, "Görünüşe göre o kadına yardım etmesi için birini çağırmalıyım," dedi, çenesi gergindi, kalbi hızla atıyordu. SFPD'yi aramak ve hepsini tutuklatmak konusunda neden tereddüt ediyordu ki? Ona ne yapıyorlardı?

"Ona yardım ediliyor. Ona bakılıyor. Hatta seviliyor. Önünde tüm hayatı olan yeni bir insan olarak uyanacak."

"Kim o?"

Ambrose durakladı, ağzında kısa bir an için ince bir çizgi oluştu. "Onun adı gizli. Bunu sana söyleyemem, Lennon."

"O ne? Fahişe mi? Uyuşturucu bağımlısı mı? Taciz kurbanı mı?"

"O bu tür şeylerdi, evet."

"Ve Dr. Sweeton ... ne? Beynini mi yıkıyor?"

"Öyle bir şey yapmıyor. Sinir sistemini sıfırlıyor ve kontrollü bir ortamda travmasını yeniden yaşamasına yardımcı oluyor. Gözetim altında tutuluyor ve süreç boyunca adım adım ilerliyor."

Alnına masaj yaptı. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. "Aman Tanrım. Bu yasal olamaz." Döndü, bir o yana bir bu yana volta attı. "Tabii ki yasal değil. Bu *tedaviyi* mesai saatinden sonra bir tıbbi tesisin arka köşesinde yapıyorsunuz. Bana onu kırabileceğimi söylemiştin.

Ya onu kırarsan? Bu insanları kobay olarak kullanıyorsunuz. Bu yanlış!"

Tedavinin sürdüğü odadan gelen bir ses Ambrose'un başını çevirip ona bakmasına neden oldu. "Gitmek zorundayım. Lütfen, Lennon. Her şeyi açıklayacağım. Dairene geri dön, seninle orada buluşuruz. Lütfen. Kalbinin sesini dinle ve açıklamamı bekle."

"Sana neden güveneyim ki? Seninle tanıştığım andan beri bana her konuda yalan söyledin."

"Her şey değil. Bunu sen de biliyorsun. İçgüdülerini dinle, Lennon. Sana yalan söylediğimi biliyorum ama bunun tek nedeni insanları korumaktı."

Çok parçalanmıştı, kafası çok karışık ve yine de ... kimse gitmesini engellemeye çalışmıyordu. Ona güveniyorlardı. Ya da en azından Ambrose'a güveniyorlardı.

"Lütfen, Lennon," dedi tekrar. "Sadece benim sözlerime güvenmeyin. Kendi bağırarak."

Ona baktı ve her ne sebeple olursa olsun, adamın anlattığı hikaye Ötücü kuş zihninde çiçek açtı. kaçırıldı. "Seni dinlemekten başka bir söz vermiyorum," dedi.

"Tek istediğim bu."

"Peki, tamam. Ama Ambrose, bir saat içinde dairemde olmazsan buraya polis göndereceğim."

"Sana mesaj atacağım, böylece yeni numaramı öğrenmiş olursun. Ve orada olacağım. Söz veriyorum."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Umut, ruha tüneyen tüylü bir şeydir.
-Emily Dickinson

On Yedi Yıl Önce *Hasta Numarası 0022*

"Ambrose," dedi Dr. Sweeton, Ambrose'un elini iki elinin arasına alıp sıkarak.
"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi hissediyorum. Ağrım var."

Doktor gülümsedi. "Ağrın iyi mi?"

Ambrose bir kahkaha attı. Doktorun ne demek istediğini biliyordu. Yemek yememekten, uyumamaktan ve vücudunuzu kimyasallarla doldurmaktan kaynaklanan bir yara vardı. Bir de kaslarınızı olması gerektiği gibi hareket ettirdiğiniz anlamına gelen bir yara vardı. "Evet," dedi. "İyi ağrıyor."

"Boks sever misin? Senin bu mu?"

Gülümsedi. "Hem de çok." Boks seviyordu. Yumruğunun torbaya vuruşunu, neredeyse terapisinin bir parçası olan davul ritmini hatırlatan o sabit güm, *güm*, *güm* sesini seviyordu. Ama aynı zamanda bu sporun onu topraklamasını ve daha önce hiç olmadığı kadar güçlü ve bedeninin kontrolünü elinde tuttuğunu hissetmesini sağlamasını da seviyordu. Vücudu önce başkaları, sonra da uyuşturucu ve alkol tarafından kontrol edilmiş, istismar edilmişti. Şimdi ise onun bedeniydi. Terapi ona bunu vermişti ve şimdi boks buna eklenmiş ve başka bir seviyeye getirmişti.

Vücudunu sınırlarına kadar çalıştırdıktan ve iyi bir yemek yedikten sonra uyudu ve varlığından bile haberdar olmadığı bir zihin açıklığıyla tazelenmiş olarak uyandı. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Ve her ne kadar

Yirmi bir yıl boyunca dünyada her şey yeniydi, çünkü o yeniydi ve dünyayı tamamen farklı bir vizyonla deneyimliyordu.

Dr. Sweeton, "Ben de saçlarını beğendim," dedi. "Çok daha iyi."

Ambrose kıkırdarak elini saçlarının üzerinde gezdirdi. Sevdiğinden daha kısaydı ama ona eski halini hatırlatan ağartılmış kısımlardan kurtulmak istemişti. Kendisine ilk kez Jett diyen Maria adlı fahişenin saçlarını ağartmasına izin vermişti çünkü kozmetoloji sınavına girecekse pratik yapması gerektiğini söylemişti. Saçları umurunda değildi ve o sırada yapacak daha iyi bir işi de yoktu, bu yüzden istediği yapmasına izin vermişti. Berbat ve biraz da ucube görünüyordu ama bu da umurunda değildi çünkü bu onun nasıl hissettiğinin bir yansımasıydı.

"Yarın Finch ile bakım sonrası için randevunuz var."

"Finch." Bu ismi biliyordu. "Golden Gate'teki gençlik merkezinde mi çalışıyor? Onunla daha önce tanışmıştım."

"Evet, Finch seni hatırlıyor, her ne kadar o zamanlar farklı biri olsan da. Yeni Ambrose'u bekliyor."

Yeni Ambrose. Terapiden çok daha fazlası olan terapiyi tamamlamasının üzerinden sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ tanımaya çalıştığı kişi. *Terapi.* Bu kelime yaşadıklarının yanına bile yaklaşamazdı. Yeniden uyanış mı? Tam bir yeniden başlatma mı? Gün içinde pek çok kez kendini, beklenmedik bir duygu karşısında vücudunda şimşekler beklerken bulmuştu. Ve o elektrik gelmediğinde, sadece kontrol edilebilir bedensel hisler olduğunda, rahatlayarak ağlamak istiyordu. Birkaç kez ağlamıştı. "Ne tür bir tedavi sonrası bakımdan bahsediyoruz?"

"Boks da bunun bir parçası. Finch bunu önerdi. Sadece boks değil, fiziksel olan her şey. Bazıları da yogayı tercih ediyor ki bu da çok faydalı olabilir."

Diğerleri. Bunu yaşayan başkaları olduğunu unutmuştu. Aslında yirmi bir kişi. Kendisi yirmi iki numaralı hastaydı. Elbette birkaçıyla tanışmıştı ama birden hepsini, her birini tanımak için derin bir arzu duydu. Onların deneyimlerini dinlemek, özellikle de kendisinden yıllar önce bu süreci yaşamış olanlarla bağ kurmak istiyordu. Bunun devam edeceğinin, geçici bir rüya olmadığının ve bir sabah uyandığında kendini çöplerle kaplı bir sokakta bir kapı aralığında çırpınırken ve çığlık atarken bulacağını onaylanmasını istiyordu.

"Belirli fiziksel aktiviteler, vücudunuza güvenmenizi sağlamak için onunla daha fazla bağlantı kurmanıza yardımcı olacaktır. Finch bu uzman ve sonraki bakımı ona bırakıyorum. Muhtemelen sizi Muir Woods'a götürecektir."

Ambrose kaşlarını çattı. "Muir Woods mu?"

Doktor gülümsedi ve omuz silkti. "Finch kızılgaçların şifa verdiği yemin ediyor. Her neyse, sana bir oda ayarlayacak ve bir iş bulmana, bir hayat kurmana yardım edecek."

Bir hayat. Bu onu hem korkuttu hem de vücudunda bir neşe sarmalının dönmesine neden oldu, bu fiziksel bir şeyin keyif verici bir his yaratan ilk "sarmalıydı". Bu onu heyecanlı ve umutlu hissettirdi. Bir hayat yaşayabilirdi, gerçek bir hayat. Kendini ilk kez bir insan gibi hissetti, sadece bir boşluk israfı gibi değil.

"Ambrose," dedi Dr. Sweeton, masaya yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var. Tarif ettiğin küçük çocuğu araştırdık ve Milo Taft adında bir çocuğun yaklaşık on dört yıl önce, dokuz yaşındayken kaybolduğunu öğrendik."

Ambrose'un kalbi küt küt atmaya başladı ve bir yudum hava çekti. Sekiz yaşında bir çocuk olduğu zamandan beri, bu anıyı elinden geldiğince zihninden silmiş, kendisiyle oynamaya gelen Milo adındaki çocuğun hayal ürünü olduğuna kendini inandırmıştı. Ama içten içe hep biliyordu; travmatik anıyı çocukluğundaki tüm travmatik anılarla sarmalayarak saklamıştı. Travma, suçluluk, korku ve dehşetle birleşerek daha derin bir travma yaratmıştı. Ve nefretle. Her şeyi kuşatan nefretin gideceği hiçbir yer yoktu çünkü bu konuda bir şey yapamayacak kadar küçüktü. Ve bu yüzden nefretini kendine yöneltti.

Ve gerçek şu ki, sessiz kaldığı için bunun bir kısmını hak etmişti. Büyükbabasının sırlarını saklamıştı, sadece onu etkileyenleri değil, Milo Taft'ı öldüren istismarı da saklamıştı. "Yetkililere söylemeliyim," dedi Ambrose.

"Evet," diye onayladı Dr. Sweeton. "Gördüklerini yetkililere anlatmalısın. Büyükbabanın artık öldüğünü biliyorum ama Milo'nun cesedi büyük olasılıkla büyükannenin hâlâ yaşadığı çiftlikte bir yere gömülüdür."

Ambrose başını salladı. O çiftliği, o kulübeyi düşündüğünde hâlâ korkunun yankılarını hissediyordu. Ama korku artık içinde bir düğmeye basıp onu ya dünyayı yerle bir etmek ya da bir topun içine kıvrılıp kaybolmak istediği bilinmeyen bir bölgeye sürüklemiyordu. Bu bölge

Hasarlı sinir sistemini düzenlemek için umutsuzca madde arıyordu. Elbette bunu Şimdi biliyordu ama daha önce bilmiyordu. Ve bilseydi bile, düzeltmeye başlamının bir yolu olmadan bunun ona hiçbir faydası olmazdı. Dr. Sweeton onun hayatını ve muhtemelen ruhunu kurtarmıştı. "Ben zaten bir otobüs bileti aldım," dedi doktora. "Bu durumda senden bir adım  ndeyim."

Dr. Sweeton gülümsedi ve Ambrose'un omzunu kavradı. "Hazır mısınız? Bu, tek başınıza çıkmanız gereken bir yolculuk."

"Emin değilim," dedi dürüstçe. "Ama sanırım öyle ve o zaman yapmadığım Şeyi yapana kadar -yardım çağırana kadar- asla tam olarak huzura kavuşamayacağımı biliyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ambrose, Lennon'ın dairesinin kapısını çalmak için elini kaldırdı ama elini kaldıramadan kapı açıldı ve Lennon orada duruyordu. Elini indirdi ve kadın geri adım atarak onu içeri buyur etti. "Geç kaldınız."

"Yedi dakika kadar."

"Sana izin verdiğim için şanslısın," diye .

Girişte durakladı, onu nereye götüreceğini bilmiyor gibiydi. Bu küçük dairede fazla seçenek yoktu. Ama onun tereddütünü anlıyordu. Buraya son gelişinde her odada anılar biriktirmişlerdi. Şimdi ise tarafsız bir yerde kalmak istiyordu ama banyo lavabosunun yanında durmadıkları sürece burada öyle bir yer yoktu.

Bir an sonra döndü, belli ki oturma odasının en iyi seçim olduğuna karar vermişti. Ama adam onu kısa mesafeye kadar takip ettiğinde, kadın kanepeye oturmak yerine ayakta kaldı ve kollarını kavuşturarak adama doğru döndü.

"Bu, travma yaşayan insanları tedavi etmek için kullandığınız bir terapi biçimi." dedi.

Başını salladı. Tanrım, çok yorgundu. Uzun bir gün olmuştu ve sonra saatlerdir Xiomara'nın tedavisine yardımcı oluyordu ve bu da inanılmaz derecede odaklanmayı gerektiriyordu. Nasıl olmasın ki, temelde başka birinin anılarına parmak ucuyla bakarken? Çok önemli bir rol oynamamıştı ama Xiomara'nın hikâyesinin yeniden gözden geçirilmesinin bir parçası olmuştu. "Evet," dedi. "Dr. Sweeton Bluebird Projesi üzerinde çalışmaya yirmi iki yıl önce başladı."

"Neden adı Mavi Kuş Projesi?"

"Çünkü ilk hastası olan kızı, kendisine rehber olarak bir mavi kuş seçmişti."

"Rehber mi?"

Bir nefes verdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sana bunu anlatırken açık fikirli olmalısın, Lennon. Bu zor

yaşamadan anlayamazsınız. Bazıları size inanılmaz, hatta daha iyi bir kelime bulamadığım için garip gelebilir."

"Devam et."

Kanepeyi işaret etti. "Lütfen. Oturabilir miyim? Saatlerdir ayaktaım."

Önce kanepeye sonra da ona baktı ve zorlukla fark edilebilen bir baş hareketiyle onayladı. Kanepeye doğru yürüdü ve düşüncelerini toparlayarak oturdu. "Nancy, Dr. Sweeton'ın kızıydı. Gençken bir suçun kurbanı olmuştu. Dışa vurmaya, içmeye, uyuşturucu kullanmaya başladı. Sonunda kendini sokaklarda bulmuş ve daha fazla travma yaşamış. Travmaya travma ekleniyordu."

Lennon kanepeye yaklaştı ve daha önce buraya geldiklerinde onun oturduğu yere oturdu, ama en uca kadar kaydı ve sonra ona doğru döndü. Henüz onunla yüzleşmemeyi tercih etti. Bu hikâyeye başlamayı kolaylaştırıyordu. "Nancy tesis üstüne tesislerde zaman geçirdi. Bu yerler . . . girmeden önce travmatize olmamışsanız, muhtemelen çıktığınızda olacaksınız. Doktorlar ve hemşireler çoğunlukla iyi niyetli, ancak sonsuz ilaç tedavisi dışında ellerinde çok az araç var. Aşırı derecede hasta olan insanlar bir arada tutuluyor ve hiçbir terapistin önermeyeceği şekilde birbirleriyle etkileşime bırakılıyor."

"Evet, doktorun konuşmasına gittim."

O zaman ona baktı. "Duydum. Ama sen de deneyimlerinden biliyorsun. Biliyorsun çünkü o insanlarla tanıştın. Gözlerinin içine baktın." Önce başını çevirdi ama söylediklerini inkâr etmedi. "Nancy birçok kez intihara teşebbüs etti," diye devam etti. "Rehabilitasyon merkezlerine gitti. Temizlendi, sonra tekrar nüksetti. Dr. Sweeton başarılı oluyordu. ile gaziler Acı çekmek itibaren TSSB. O oldu kullanarak Bazı halüsinojenler onları travma mahalline güvenli bir şekilde geri götürür. Ancak Nancy'nin travması çok , zihni olayı tam olarak ayrıştıracak kadar olgunlaşmadan önce gerçekleşmişti. Dolayısıyla bu tedaviler onda işe yaramadı. Daha derine inmesi gerekiyordu. Ve böylece, yıllar içinde, şu anda bilinen madde karışımını ve protokolü geliştirdi

Bluebird Projesi olarak."

"Nancy'ye ne oldu?"

Durakladı. Bu şekilde başlamak istemiyordu ama hikâyenin başlangıcı buydu, o yüzden bilmesi . "Nancy öldü."

"Nasıl?"

"Özetle, zihni travma akışını kaldıramadı ve kalp krizi geçirdi." Olayların videosunu izlemişti, çünkü Nancy'ye ne olduğunu ve bunun bir daha asla olmamasını nasıl sağlayacaklarını anlamaları gerekiyordu. Gözleri şişmiş, makineler çılgına dönüp vücudu nöbet geçirmeye başladığında yüzünde o sonsuz çılgılık belirmiş ve ardından geçirdiği ağır kalp krizi onu oturduğu yerde öldürmüştü. Uzun süreli uyuşturucu kullanımı kalbini zayıflatmıştı, ancak hayatını sona erdiren kesinlikle travma anına geri dönüş olmuştu. "Nancy'nin başına gelenler nedeniyle Dr. Sweeton tedaviyi mükemmelleştirmek için bir yılını harcadı. Ve sonra, tekrar uygulandığında, çok çok yavaşlatıldı. Tek bir seans yerine, yedi gün boyunca yapılıyor. Hasta halüsinojenlerin verilmesi arasında komada tutuluyor ve bazı durumlarda duyuşal yoksunluk tanklarına konuluyor. Bu, yapılan testlerin sonuçlarına ve bireyde bağlanma bağlarının mevcut olup olmadığına ve bir dizi başka faktöre bağlıdır."

Lennon mizahtan yoksun küçük bir kahkaha attı ve şakaklarına masaj yaptı. "Bu gerçek olamayacak kadar çılgınca. Aman Tanrım." Ayağa kalktı, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve sehpanın önünde volta attı. "İnsanların zihinleriyle bu şekilde oynayamazsınız! Bu hiç etik değil. Ve bu yüzden biri öldü. Kendi kızı!"

Ambrose da ayağa kalkıp ona baktı. "Bu insanlar zaten ölü. Bunu görmek zorundasın. Ya da ölmedilerse bile ölüyorlar. Yavaş, sefil bir ölüm. Lennon, diğer tüm seçenekler başarısız olduğunda deneysel ilaçları deneme hakkıyla ilgili yasalar var. Bu insanlar da umutsuzca hasta, beyinleri geleneksel psikolojik protokolle çözölemeyecek şekilde bükölmüş durumda. Benim anlatabileceğimden çok daha fazla acı çekiyorlar ve ameliyat edilemeyen bir tümörü ya da başka bir fiziksel hastalığı olan birinden çok daha fazla acı çektiklerini iddia edebilirim. Yas tuttun, Lennon. Sürekli devam eden o ezici dehşeti hissettin."

"Yapma. güvenebileceğimi düşöndüğömdö seninle paylaştığım şeyi kullanamazsın."

Keskin bir nefes verdi. Tamam, bunu hak etmişti. Ama yine de canı yanıyordu. "Bu acıyı hayal edin, ama daha aşırı. Bu acının bir gün

hiç bitmeyecek. Sen ne yapardın? Her şeyi yapardın. Her şeyi yaparsın. Diğerleri bu seçeneği hak etmiyor mu?"

Dudaklarını birbirine bastırarak yüzünü ondan çevirdi. "Bu ... hayır. Bilmiyorum. Bu çok *riskli*."

"Bu insanlar, Lennon, önünde sokaklarda ölüyorlar. Tırmalıyorlar ve yardım için çılgık atıyorlar ve biz yanlarından geçip gidiyoruz. Merhametin ne olduğuna dair hiçbir fikirleri olmamasına rağmen merhamet dileniyorlar."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Hepsi merhamet aramıyor. Bazıları öldürüyor, tecavüz ediyor ve avlanıyor."

"Evet ve bu durumlarda artık çok geç. Yaptığınız şeye saygı duyuyorum. Bu insanları durduruyorsunuz. Onları toplumdan uzaklaştırıyorsunuz. Ama herkes için çok geç değil. Dr. Sweeton yardım edebileceklerine yardım ediyor. Tedavileri sırasında onları güvende tutuyoruz. Onlara saygılı davranıyoruz."

"Onu gördüm, Ambrose. İçeri girdim."

"Biliyorum. Ve bu seni şok etti. Ama doğru vizyonla bakmıyordunuz."

Sanki onun sözlerini inkâr ediyormuş gibi başını salladı. Ve o anladı. . Çünkü tedavinin herhangi bir aşamasında neler olup bittiğini bilmeden içeri girseydi, ona uyuşturulmuş, çıplak bir insandan yararlanılıyormuş gibi görünürdü. Garip ve anlamlandırması zor görünüyordu. Ama bunun nedeni kelimenin tam anlamıyla buna benzer bir şey olmamasıydı. Doktor protokolü ve planı bulmuştu ve bu daha önce kimsenin yapmadığı bir şeydi. "Yaptığınızda, eğer yaparsanız, bunun şimdiye kadar gördüğünüz en sevgi dolu, en güzel şey olduğunu göreceksiniz. Birine kendi aklını geri vermek böyle bir şey."

"Tanrım, bir tarikat gibi konuşuyorsunuz," dedi Lennon. "Bu normal değil." "Dört yaşındaki bir kız çocuğunun annesi tarafından pazarlanması da öyle. Onun

Onu koruması gereken kişi seyrederken küçük bedeni parçalanıyor. Bu kadar küçük yaşta başlayan ve devam eden bu tür bir travmanın bir insanın zihnine ve bedenine ne yaptığını, ona nasıl zarar verdiğini, onu nasıl kontrol ettiğini bilemezsiniz."

Bunun üzerine biraz gevşemiş gibi görünse de duruşu ona hala güvenmediğini gösteriyordu. "Travma yaşayan herkes sapkınlaşmaz," diye iddia etti.

"İnsanlar elbette farklıdır. Ancak bu şekilde acı çekmiş tüm insanlar mücadele eder. Belki hepsi uyuşturucu bağımlısı ya da fahişe olmuyor ama hepsi bu travmayı bir şekilde yanlarında taşıyor. Ve bu insanlar için belki başka yollar da vardır. Belki bunu konuşarak ve nefes alarak atlatabilirler. Ama birçoğu için bunu yapamazlar. Eğer yapabilselerdi, sokaklarımız bu şekilde görünmezdi."

Bir an dudağını çiğnedi ve sonra küçük, boş bir kahkaha attı. "Akıl hastaneleri gibi mi?"

Rahat bir nefes aldığını hissetti. Direniyordu ama aynı zamanda kabul de ediyordu. Projeyi öğrendiği anda ona katılmasını beklemiyordu. Onun cevaplar istemesini ve hesap verebilirlik talep etmesini bekliyordu. Bu kadar kısa sürede bile tanımaya başladığı kadın bundan daha azını istemezdi. Yine de bu yeterli olmayabilirdi. "Denetlenmeyen akıl hastaneleri, evet. Bundan kimse fayda görmez. Onlar insan. Onlar yürüyen yaralılar ve çoğunlukla kendi hataları yok."

Kadın kanepeye geri döndü ve üzerine çöktü, adam da onu takip etti, yanına oturdu ama çok yaklaşmadı.

Onun gözleriyle karşılaştığında, ifadesindeki sertlik karşısında şaşkına döndü. Tanrım, ona çok saygı duyuyordu. Aklına ve merhametine. Onun bunu anlamasından başka bir şey istemiyordu. Sadece buna yürekten inandığı için değil, aynı zamanda çok kişisel olduğu için. Ve şimdi, o da öyleydi. "Bu tür bir sorumluluğu üstlenemezsin," dedi. "Bu doğru değil Ambrose. Bu insanlar yasal olarak rıza gösteremezler."

Söylediklerinde doğruluk payı vardı. Tedaviden geçen insanların çoğu o kadar derinden yaralanmıştı ki, her şeyi kabul edebilirlerdi. Bu yüzden projeyi yürüten insanlar bir bakıma onların savunucularıydı. Ancak bu kişiler hastalar tarafından seçilmemiş, sadece Dr. Sweeton tarafından atanmışlardı ve Ambrose etik kaygıları anlıyordu. Sadece iyinin kötünden daha ağır bastığına inanıyordu. Hayır, bundan daha fazlası vardı. Kendine zarar verme ve kendinden nefret etme hapishanesinden kurtulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sonunda anlamı olan bir hayat yaşamak. Bunu ilk elden biliyordu. "Minnettar olmayan kimse yok. Seni tanıştıracam."

"Evet, var. Bir tane var." Nancy'den bahsettiğini anlaması sadece bir saniyesini aldı.

Bunu düşünürken dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bunu söyleyeceğini sanmıyorum. Bu onun mirası Lennon ve onun sahip olabileceğinden çok daha iyi."

"Onun adına konuşamazsın."

"Hayır, haklısın. Ben konuşamam. Ama kendi adıma konuşma var."

Bir nefes verdi, empati dolu gözleri onun yüzünü taradı. Yüz ifadesinden yayılan ilginin farkında olup olmadığını merak etti ve eğer bilseydi bunu saklamaya çalışıp çalışmayacağını merak etti. "Bunu sen de yaşadın."

"Evet. O zamanlar beni tanı mıyordunuz, ama tanısaydınız ... Bu tedaviye ihtiyacı olan biri için poster çocuğu olurdu." Sesi daha çok öksürüğe benzeyen bir kahkaha attı. "Dr. Sweeton bana bunu yaptığı için her gün şükrediyorum. Daha az incinmiş travması olanlar iki günlük bir tedavi protokolünden geçiyor, ama benim en fazla yedi güne ihtiyacım vardı. Ve bundan özgür olarak çıktım. Bunu en iyi bu şekilde tarif edebilirim. Bana verdiklerini aldım, üzerine inşa ettim ve hayatımın kontrolünü kazandım. Kendim için bir şeyler yaptım."

Başını kaldırmadan önce bir süre kucağında yumruk yaptığı ellerini inceledi. "Sokakta mı yaşıyordun?"

"Bazen. Bulabildiğim her yere düştüm. Günden güne, saatten saate yaşadım. Planım yoktu çünkü plan yapamıyordum. Yapamadım ..." Elini kaldırdı ve havada bir yakalama hareketi yaptı. "Hiçbir şeyi kavrayamıyordum. Birkaç saatten fazla dayanamıyordum. Sonra daha iyi bir yola girmek için aklıma gelen tüm fikirlerden daha güçlü olan istekler başlıyordu." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Eğer yaşamadıysanız bunu tarif etmek zor, özellikle de hem dağınık hem de berrak bir zihni deneyimlemediyseniz. Maddelerden arınmış demek istemiyorum, travmadan kurtulmanın yarattığı düğümlerden arınmış demek istiyorum. Dr. Sweeton'la konuşursanız bunu daha klinik terimlerle ifade edecektir ama benim tarif edebileceğim en iyi yol bu."

Yine dudağını çiğnedi, belli ki sıkıntılıydı. Ama aynı zamanda yüz ifadesindeki ve sessizliğindeki merak ya da belki de anlayış pırıltısını gördü ve bu bir umut tohumunun yeşermeye başlamasına neden oldu. "Bu konuda konuştuğunda etkili ve tutkulu konuşuyor," diye mırıldandı.

Adam biraz daha yaklaştı ve kadın onun gözleriyle karşılaştı ama uzaklaşmadı. "Lennon, lütfen. Bu projeyi tehlikeye atma. Sana yalvarıyorum. Dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyor. Hayat kurtarıyor. İnsanları özgürleştiriyor."

Ve bu özgürlük - bu iyilik - ikiye, üçe ve dörde katlanıyor ve devam ediyor, çünkü Dr. Sweeton'ın tedavi ettiği insanlar başkalarına pek çok şekilde yardım etmeye ve onlar gibi bozuk değil, duygusal olarak sağlıklı çocuklar yetiştirmeye devam ediyor."

İç çekti. Birdenbire tükenmiş görünüyordu ve bunun davası için iyi olup olmadığını bilmiyordu. "Sen Tanrı değilsin, Ambrose. Dr. Sweeton da Tanrı değil."

"Kimse Tanrı olmaya çalışmıyor. Açık kalp ameliyatı yapan bir doktor Tanrı olmaya mı çalışıyor? O sadece bir hayat kurtarmaya ve kırık bir bedeni onarmaya çalışıyor."

Başını salladı ama sanki konuşma beynini acıtıyormuş gibi elini kaldırıp bir süre alnına masaj yaptı. "Bu farklı ve bunu sen de biliyorsun."

"Bildiğim şey, etik yasalarının bu dünyadaki akıl hastalığı ve TSSB durumunu yakalayamadığıdır."

"Buz kıracağı lobotomisi yapan doktorlar da kendilerine böyle söylüyorlardı."

"Bunun sonuçları kendi adına konuştu. Biz canavar değiliz, Lennon. Dr. Sweeton'ın kendilerine verdiklerine memnuniyetle tanıklık edecek beş yüzden fazla insan var. Hayatlarını. Ve bunu yapmak için kendi hayatını riske attı."

"Belki de sadece zihnimize hoş anılar yerleştiriyordur. Size yaptıklarının gerçek olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Ambrose yumuşak bir nefes verdi. "Çünkü biliyorum. On yedi yıl oldu ve bu süreci yüzlerce kez izledim. Amaç anıları çarpıtmak ya da silmek değil. Hastanın geçmişinden toplayabildiklerini, kendi hikayelerini hatırlamalarına ve işlemelerine yardımcı olmak için kullanıyor. Sonra da yolculuğu onların yönlendirmesine izin veriyor. Tekrar ziyaret ettiğim şey hoş olmaktan çok uzaktı. Başka herhangi bir koşul altında, zihinsel ya da başka bir şekilde bunu yeniden yaşamak beni yıkardı. Ama size şunu söyleyeyim: kafama hoş anılar 'yerleştirmiş' olsaydı bile minnettar olurum. Zihnim bir savaş alanıydı. Ve Dr. Sweeton savaş alanına girdi ve beni oradan çıkardı."

O zaman onun gözleriyle karşılaştı ve yine orada empatiyi gördü. Ama aynı zamanda onun mücadelesini de gördü. Ve yüz ifadesinden, onları ifşa etmeyeceğini biliyordu - en azından henüz değil. Ama o da buna izin vermeye hazır değildi.

Devam edin. "Dr. Sweeton genç değil. Sonsuza kadar yaşamayacak. Öldüğünde ne olacak?"

"Bu olasılık için planlarımız var. şu anda tıp alanında olan başkalarını eğitiyor. Bir gün onun yerini alacaklar." Ambrose'tan sadece bir yıl önce kendisi de tedaviden geçmiş olan Dr. Clayton Contiss bazı seanslardan sorumluydu ve Doc sadece yedek olarak oradaydı.

"Peki," dedi. "Belki sen de uluslararası olabilirsin. Bir yeraltı terapisi, dünyayı her seferinde bir uyuşturucu bağımlısıyla değiştirirsin." Adam bir şey söylemeyince bir süre ona baktı, sonra "Aman Tanrım" diye mırıldandı. Ağzını kapattı ama sonra içini çekti ve iki parmağıyla burnunun kenarını sıktı. "Bana departmana neden sızdığını söyle. Gerçekte kimsin sen Ambrose?" diye sordu bir süre sonra.

Omuzlarını indirdi. "Ben bir ödöl avcısı olarak çalışıyorum. Kaçakların izini sürüyorum ama aynı zamanda kayıp insanları bulup evlerine getiriyorum ya da adalete teslim ediyorum. Bazen hükümetle çalışıyorum ama kendim için tercih ediyorum."

"Dur tahmin edeyim. Federaller için yeterince karanlık iş yaptınız ve departmanımıza sızdığınız için size karşı yasal işlem başlatmayacaklarına güvendesiniz."

Başka tarafa baktı. Belli ki onun değerlendirmesini doğrulamasına ihtiyacı yoktu. Ama o yine de yaptı. "Özetle, evet. Ama yaptığım sözde *karanlık işler* asil bir amaç içindi."

"Kendi kurallarınızı koymaktan hoşlanıyor gibisiniz."

"Bazen bunu gerekli ve haklı buluyorum, evet."

"Ya herkes kural ihlalini gerekli ve haklı görürse?

Ya herkes amacının *asil* olduğunu düşünürse?" "O zaman toplum çökerdi."

"Aynen öyle." Tekrar şakaklarına masaj yaptı. "Araştırdığım cinayeti nasıl öğrendiniz?"

"Dediğim gibi, yirmi yılı aşkın bir süredir Bluebird Projesi'nden başarıyla geçen beş yüzden fazla kişi var."

Ağzı küçük bir O harfi şeklindeydi. "Departmanda bir köstebeğiniz var."

"Ben o kişiye köstebek demezdim. Departmana herhangi bir kötü niyetle katılmadılar ya da bunun projeye bir ilgisi yoktu. Kolluk kuvvetlerinde çalışmak istedikleri için katıldılar. Ama bu dava

projeyle ilgili bağlantıları gördüler ve Dr. Sweeton'ı aradılar, o da benimle temasa geçti. Öğrenebildiğim kadarını öğrendim ama daha da yakınlaşmam gerekiyordu. Özellikle de o hapları görmek istiyordum."

"Ve?"

"Ve başlangıçta LSD kaplaması eklenmiş olarak aynıydılar. O zamandan beri, hangi nedenle bilmiyorum, orijinalinin değiştirilmiş bir kombinasyonu olarak yeniden formüle edildiler."

"Tanrım," dedi Lennon. "Yani birisi Dr. Lennon'ın kullandığı bu ilacı ele geçirmiş."

Sweeton yasadışı üretim yapıyor-"

"Çok sıkı kontroller var. İhtiyaçtan fazlasını üretmiyor ve hiçbiri kaybolmadı ya da hesaba katılmadı. Dr. Sweeton sürecin her aşamasını inceledi ve tek bir hapın bile nasıl alınmış olabileceğine akıl erdiremiyor. Ayrıca kendisi için çalışan insanlara güveniyor."

"O zaman nasıl? Katilimiz bu ilaçların tarifini nasıl buldu ve amacı ne? Neden insanları öldürmek için kullanıyor?"

"Hepimiz bunu anlamaya çalışıyoruz."

"Bu bilgiye daha önce sahip olsaydım, soruşturma daha ilerlemiş olurdu."

Bunu anlıyordu ve bu konuda ileri geri gidip gelmişti. "Sana neden söyleyemediğimi anlayabilirsin."

"Zaman kaybettiniz. Beklediğin için daha fazla insan ölebilirdi."

"Projeyi tehlikeye atamazdım."

Lennon sinirli bir nefes verdi. "Bu çok boktan bir durum," diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. "Düşünmeye ihtiyacım var. Ve şu anda düşünemiyorum çünkü çok bunalmış durumdayım." Adam beklerken kadın birkaç dakika sessiz kaldı. "Seni önceden uyarmadan hiçbir şey yapmayacağım."

"Teşekkür ederim." İsteyebileceği tek şey buydu ve onun sözüne güvendi. "Lennon . . . Sana söylemek istiyorum. . . Sana yalan söylediğim için üzgünüm ama olanlar için üzgün değilim. Bunların hiçbiriyle ilgisi yoktu. Tamamen ayrı bir şeydi. Benim için-"

"Nasıl tamamen ayrı olabilir? Kelimenin tam anlamıyla tam ortamızda duruyor."

Bu konuda hayal kırıklığına uğramış ve pişmanlık duyuyordu ve kendini açıklamakta zorlanıyordu. Çünkü kadın haklı olsa da aynı zamanda haksızdı. Ama o başka bir şey söyleyemedi kadın ayağa kalktı. "Lütfen git."

O da ayağa kalktı. "Beni dinlediğiniz için teŖekkr ederim. Her Ŗeyi dŖndđnz için teŖekkr ederim. Bizi ele vermek zorunda değilsin, Lennon. Yardım edebilirsin." Kollarını kavuŖturmuŖ, ince omuzlarında dünyanın yükünü taŖıyor gibi duran kadını olduğu yerde bıraktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dünya herkesi kırar ve sonrasında pek çok kişi kırılan yerlerinden
güçlenir.

-Ernest Hemingway

On Yedi Yıl Önce *Hasta Numarası 0022*

Ambrose arabadan indi, kapıyı arkasından kapattı ve taksinin üç noktalı bir dönüş yapmasını, şoförün yanından geçerken selam vermesini ve sonra gözden kaybolmasını izledi. Ambrose derin ve sürekli bir nefes aldı ve çiftlik yönünde yürümeye başladı; eğilmiş posta kutusunu, boş otlığı ve bir arada durduğundan daha fazla parçaya ayrılan çitleri geçti.

Hikayesinin başladığı yer.

Boğazında bir yumru vardı ve hafif nemli hissediyordu. Ambrose kâbus gördüğü yere doğru ilerlerken vücudundaki tüm hisleri kategorize etti. Dr. Sweeton'ın terapisi sırasında beyninin canlandırdığı anılarda olduğundan daha da harap görünüyordu. Ama tabii ki zihni buraya son gelişinde nasıl görüldüğünün ötesini görememişti. O zamanlar mera kendisinden daha uzun otlarla kaplanmamıştı.

O zamanlar büyükbabası hayattaydı. O zamanlar hâlâ bu topraklarda çalışıyor, hayvanlara bakıyor, tamirat ve bakım yapıyordu. Görünüşe göre, büyükannesi bunların hiçbirini yapmamış ya da bunları yapması için başka birini tutmamıştı.

Bir bakıma, bu yavaş yürüyüş geçirdiği terapinin doruk noktasıydı ya da belki de son testti. Burada, gerçek hayattaki işkencenin yaşandığı ve o zamandan beri kâbuslarına giren yerdeydi ve

iyiydi. İyiydi. Hastaydı. Üzgündü. Gergindi. Kızgın. Ama iyiydi. Ve Ambrose DeMarce yirmi bir yıldır kendini iyi hissettiğini söyleyebileceği bir gün bile hatırlamıyordu. Özellikle de *burada* dururken.

Çürüyen tahta parçalarından kaçınmaya dikkat ederek verandaya çıktı. Tahtalardaki bir deliğin altında bir şey koşturuyordu ve Ambrose yüzünü buruşturarak açıklığın üzerinden geçti. Yumruğunu kapıya götürdü ve vurdu.

Gıcırdayan iç merdivenlerden inen birinin sesi duyuldu ve bir an sonra kapı çekilerek açıldı. Büyükannesi karşısında durmuş, boş boş bakıyordu.

"Merhaba büyükanne." Kahretsin, yaşlı görünüyordu. Yaşlı ve zayıf. Şimdi kaç yaşındaydı? Yetmiş beş mi? Yüz yirmi yaşında gibi görünüyordu. Bir zamanlar gözlerinde parlayan hayat ışıltısı tamamen sönmüştü.

Kırık dökük yaşlı kadın onu da değerlendirerek bir aşağı bir yukarı baktı ve sonra geri çekilip başını sallayarak onu içeri davet etti.

Ve dürüst olmak gerekirse? Oraya adımını bile atmak istemiyordu. Ama yine de yaptı, çünkü kendini daha da fazla test etmesi gerekiyordu ve eşiği geçene kadar tam olarak geçtiğinden emin olamayacaktı.

Pislik içindeydi. Tozlu ve kirliydi, her yerde bir *şeyler* vardı. Büyükbabası hayattayken burası hiçbir zaman tertemiz olmamıştı. Bu da neydi böyle? Büyükannesinin son isyanı mı? Onu döven ve sonra da yerleri pırıl pırıl olana kadar temizleten zorbaya bir siktir git mi?

Ve eğer , belki de onu suçlayamazdı. Yaşamak için uygun bir yol olmasa bile.

Ama Ambrose *yaşamamanın bir yolu olmadığını* çok iyi biliyordu.

Ve içten içe, büyükannesinin asi olmadığını biliyordu. Bunun için çok zayıftı. Bedeni hâlâ hayattaydı ama ruhu kıvrılıp ölmüştü. Kuru, buruşuk teninden yayılan çürümüşlüğün kokusunu neredeyse alabiliyordu. "Seni gördüğüme şaşırdım," dedi büyükannesi, odanın ortasındaki masada tahta bir sandalyeye çökerken uzun uzun içini çekerek.

"Eminim," dedi. Onun hâlâ hayatta olmasına daha da mı şaşırmıştı? Haç hâlâ lavabonun üzerindeki pencerelerin arasında asılı duruyordu ve hatırladığı tozlu kamış parçası hâlâ üzerine örtülüydü. Bir keresinde bir yerde, İsa'ya ölmeden önce kendisiyle alay etmesi için dikenli bir taç ve bir kamış verildiğini okumuştı.

çarmıha gerilmişti. Ambrose'un bakışları, işkence gördüğü kulübenin görebildiği, insan zulmünün üzerindeki yükselişin sembolü olan pencerenin yanına kaydı.

"Buraya ziyaret için gelmedim," dedi yaşlı kadına. "Bir saat içinde bu çiftliğe bir sürü insanın geleceğini haber vermek için buradayım. Şerif. Birkaç köpek. Bir adli tabip."

Hiç şaşırmadı, sadece eski masaya baktı ve parmağını tahtadaki bir çizimin üzerinde gezdirdi.

"Bulacakları şeyin sizi şaşırtacağından şüpheliyim," dedi. Bir çocuk. Sadece bir tane mi bulacaklarını merak etti.

Büyükannesi hâlâ bir tepki göstermeyince Ambrose evden çıkıp dışarı yürüdü, ciğerlerine hava çekip verandanın korkuluklarına yaslandı.

İçeride, büyükannesinin merdivenlerden geri çıktığını duydu, ayak sesleri ağır ve yavaştı.

Ambrose manzaraya baktı ve garip bir şekilde, aklına gelen ilk anı ravent toplayıp daha sonra bir kase beyaz şekere batırmak oldu. Şimdi bile tatlı ve ekşiyi hatırlayınca ağzı büzülüyordu.

Aşağıdaki vadide bir kilisenin çan kulesi görülebiliyordu ve Ambrose sınıfıyla birlikte bir okul gezisinde oraya gittiğini hatırlıyordu. Vitray pencerelerin güneş ışığında nasıl ve teninde gökkuşakları oluşturduğunu hatırlıyordu. Burada korkunç anılarla boğulmayı bekliyordu ve şimdi hikayesinin hatırladığında, dokunduğu tüm iplikleri görebildiği için şok oldu.

Yüzünü arkaya yasladı ve serin bir esinti saçlarını karıştırırken bile Nisan güneşinin sıcaklığını hissetti.

"Buradayım, seni yaşlı piç," dedi. "Buradayım, hayattayım ve herkes senin sırrını öğrenecek. Sırrın senin mirasın olacak ama benim değil."

Şerif kırk beş dakika sonra geldi, köpekler de ondan birkaç dakika sonra. Şerifle bir gün önce tanışmıştı. Ofisinde oturmuş ve ona Milo'nun terapi seanslarında yeni ortaya çıkan anılarından, küçük bir çocukken yaşadığı anılardan bahsetmişti. Adam nazikti. Anlayışlıydı. Milo'nun ailesini aradı ve onlar da geldiler. Ve mucizevi bir şekilde, Ambrose'a ortaya çıktığı için teşekkür ettiler.

Ve Şimdi Ambrose onlar çalışırken orada oturuyor, köpeklerle birlikte arazide yürüyor, orada burada duruyor ve sonunda arazinin kenarındaki bir kavak korusunun yakınına kazmaya başlıyordu. Ambrose yardım etmek istemişti ama Şerif ona nazikçe hayır demişti. Burası potansiyel bir suç mahalliydi ve hiçbir Şeyi kaırmadıklarından ya da bozmadıklarından emin olmaları gerekiyordu.

Anlaşıldığı üzere sadece bir mezar varmış. Kazı görevlileri birkaç saat sonra Milo'nun cesedinin bulunduğu tahta kutuyu buldular ve dikkatlice beyaz bir ceset torbasına aktardılar. Milo'nun küçük kemiklerini bir ambulansa yerleŐtirip köşeyi dönerek gözden kaybolurlarken Ambrose başını ne eğdi ve gözlerini kapadı. "zr dilerim," diye fısıldadı. "ok, çok zgnm."

Ertesi sabah Şerifle buluŐmayı kabul etti ve sonra tüm arabaların toprak yolda bir sıra halinde ilerleyerek kasabaya dönmelerini ve Milo'nun ailesine oğullarının cesedinin bulunduğu haberini vermelerini izledi. Bunun işleri pek kolaylaŐtıracađını sanmıyordu ama en azından artık onu ziyaret edebilecekleri bir yer vardı.

Boğazında bir kütle toplanıyordu, arkadaşı olan küçük ocuk için henüz ifade edemediği tüm duygular. *Tek arkadaşı*. Ambrose paravan kapıyı sertçe çekerek açtı ve kapı gürültüyle evin yan tarafına çarptı. Kapı kendisine doğru geri sekince tekrar itti ve son kez eve girdi.

Oradaydı, yine o eski masada oturuyordu, önünde bir fincan kahve, parmağı o derin, derin iziğin üzerinde geziniyordu. O derin iziği neyin açtığını merak etti, yumuşak ahŐabı oyan ve açık bir yara bırakan keskin ve ağır bir Şey. Büyükannesini bunu takıntı haline getirmiŐ gibiydi ama etrafındaki insanların açık yaralarına hiç aldırış etmiyordu. Hatta kendi yarasını bile. Ama o da Milo gibi küçüktü. Tamamen savunmasızdı.

Ve aniden, gelgit dalgası gibi bir öfke onu ele geçirdi ve kendini ona doğru uçmaktan, cılız boynunu avuçlarının arasına alıp sıkmaktan alıkoymak için kapının pervazına tutundu. Dudaklarından bir inilti kaçtı, parmakları pervaza sıkıca yapıştı. *Ben onun gibi değilim. Ben onun gibi değilim*. Hayır, büyükbabası gibi değildi, hiçbir Şekilde. Ve asla da olmayacaktı. "Bana yardım etmek için hiçbir Şey yapmadın, seni değersiz bok parçası," diye tükürdü, sözleri küçüklüğünden beri içinde taşıdığı tüm öfke, keder ve umutsuzlukla doluydu. "Birini arayabilirdin. Beni alıp gidebilirdin."

"Haklısın," diye fısıldadı. Sesi kullanılmamış zımpara kâğıdı gibiydi, hem aşındırıcı hem de ince. Ama nefesinin altında bir şeyler mırıldanmaya başladığında gözleri masaya yapıştı. Dualar. Fısıldayarak dua ediyordu.

Ve o zamanları hatırladı. "Kulübenin kapısının önünde oturur ve dualar ederdin," dedi gözlerinde yaşlar birikerek. "Seni duyardım. Hatta bazen sana seslenirdim. Ama hiç içeri girip beni kurtarmadın." Anahtarı elindeyken bir kapının önünde dua etmişti. Ve belki de Ambrose'un karşısında oturan kadını anlamak için bundan fazlasını bilmesine gerek yoktu.

Ama yine de acıyordu. İçindeki acı ısırap gibiydi. Bir zamanlar olduğu küçük çocuğun acısıydı bu, ama o küçük çocuk Ambrose'un bir parçasıydı. Bu yüzden Ambrose da acı çekiyordu. Büyükannesinin sadece kırık bir kadın kabuğu olduğunu fark etmesine rağmen kendini yine küçük, sevilmez hissediyordu.

Büyükannesi koltuğunda sallanmaya başladı. İleri, geri, ileri, geri. Ambrose'un öfkesinin son damlası da boşaldı, ama keder de boşaldı ve onu boş bir hüznün duygusuyla baş başa bıraktı. Ama artık bu boşluğu kendi seçtiği şeylerle doldurabileceğini biliyordu. Alkol, uyuşturucu ya da diğer zehir türleriyle değil. Yani, hayır, bu hizmet eden bir üzüntü idi. Tutunmaya değer bir hüznün. En azından şimdilik.

Evet, büyükannesi bir kabuktu. Onu orada izledi, kendini sağa sola sallıyordu, bakışları dalgındı. Annesi ya da babası ona korkunç bir şey yapmış, sonra da tanıdık bir koca bulmuştu. Uzun zaman önce ayrılmıştı. Artık yaşlı bir kadındı ve adam onun için sadece üzülebilirdi. Yardım edecek bir Dr. Sweeton yoktu. Ama bu çiftliğe sahipti ve tacizcisi gitmişti. Belki de en azından korkusunun bir kısmını geride bırakabilirdi.

"Hoşça kal büyükanne. Geri dönmeyeceğim." Sonra döndü ve hiç hoş karşılanmadığı evden son kez çıkıp gitti.

Bu döngünün kendisiyle birlikte sona ereceğine yemin etti. İyileşmek ve hayatında iyi bir şeyler yapmak için elinden geleni yapacaktı. Çünkü bunu Dr. Sweeton'a borçluydu ve Milo Taft'a da borçluydu. Çünkü Ambrose kaçabilecekken kaçmıştı... ne? Saldırmak? Bağırarak? *Daha çok çabalayabilirdi.* Milo çoktan ölmüş olsa bile, bir şekilde *daha fazla çabalasaydı* Ambrose'un ruhunun son parçasını öldürmeyebilirdi. Şimdi bile bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama Milo ölmüşken kendini nasıl affedebilirdi ki?

ve cinayet anısını bilinçaltında o kadar derinlere gömmüştü ki, ailesi yıllarca acı mı çekmişti?

Ve belki de Milo için savaşmanın bir yolunu bulmuş olsaydı, büyükbabası onu da öldürecekti. Ama bunu asla bilemeyecekti, çünkü bilmiyordu... ve şimdi ve sonsuza dek bununla yaşamak zorundaydı. Ama bununla yaşamak, açıkçası, beklenmedik bir şekilde doğru olsa da, bunu gizlemeye ve uyuşturucuyla örtbas etmeye çalışmaktan daha iyiydi. Böylece Milo Taft'ın boşluğunu telafi etmek için iki kat iyi bir hayat yaşayacaktı.

Ambrose yol boyunca geri yürüdü, telefonunu açtı ve soyadının yazılı olduğu eğik posta kutusuna ulaştığında bir taksi çağırdı.

Artık DeMarces olmayacaktı - onunla birlikte yok olacaktı ve bu doğru ve çarpık bir soyun üzerine indirebileceği en büyük adalet gibi görünüyordu. Asla çocuğu olmayacaktı, hem de büyükbabasına benzeyebilecek çocukları. Yaşamak için ne büyük bir şey. Bunun ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemezdi. Büyükbabasının küçük yüzü günlerinin geri kalanında ona bakacaktı. Ve belki de bu mantıksızdı -tamam, bir seviyede öyle olduğunu biliyordu- ama yine de doğru hissettiriyordu. Genetiği unuttun: Nasıl bir baba olabilirdi ki zaten? Hayatındaki tek erkek figürü onu vahşice istismar etmiş ve işkence etmişti. Şefkatli bir çocukla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Zaten yıkık dökük olan bu dünyaya başka bir yıkık insan daha sokmayı reddediyordu.

Ambrose ellerini ceplerine soktu ve arabasını bekledi. Dönüp dolaşıp aynı yere gelmişti. Bu onun hikâyesinin başlangıcıydı ve bir bakıma da sonuydu, her ne kadar dolu dolu bir hayat yaşamaya devam etmek niyetinde olsa da. Burada yok edilmişti ve geri dönüp bunun önünde duracak ve zafer kazanacağını iddia edecekti. Ama bu tek bir zafer anı değildi. Her seferinde bir gün kazanılması gereken bir zaferdi. Ve o da bunu yapmaya niyetliydi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Çağrı sabahın köründe geldi. Ama bu kez Lennon koşudan dönmüş, duşunu almış ve bir fincan kahve içerek duvara bakıyor, son birkaç gündür yaşadığı karışık ve karmakarışık duyguları çözmeye çalışıyordu. Bir gece önce yatağa yuvarlanmış ve mucizevi bir şekilde derin bir uykuya dalmıştı. Koşu zihnini yeterince temizlemiş, Ambrose'un ona verdiği bilgilerle ve önünde duran seçimle başa çıkabilecek güce sahip olduğunu hissetmişti.

Ancak görünüşe göre, bu seçim beklemek zorunda kalacaktı, çünkü bir gece önce başka bir "BB" çoklu cinayeti meydana gelmişti ve sonuncusuna benziyordu

-Birbirlerini öldürmek için kullandıkları eşyaların hepsi olay yerinde bulundu. Ama hayatta kalan biri vardı.

Teğmen Byrd arayıp haber verdiğinde, Byrd sormadı; kurbanın durumunu öğrenmek ve mümkünse onunla görüşmek için hastaneye gideceğini *söyledi*. "Bunun için silahıma ihtiyacım yok," dedi. "Rozetimi isterlerse, evde bıraktığımı ve sizi aramalarını söylerim."

Teğmen Byrd sanki onu reddetmeyi düşünüyormuş gibi durakladı. Ama sonunda basitçe şöyle dedi: "Zorlama Lennon. Onu yoğun bakımdan psikiyatri koğuşuna aldılar, çünkü fiziksel olarak iyi durumda. Endişelendikleri şey zihinsel durumu. Eğer doktoru görüşmeye uygun olmadığını söylüyorsa, dinle. Cuma gününe kadar karakola gelmen yasak."

"Tamam. Ve zorlamayacağım, söz veriyorum." Bir gece önce Ambrose'u kuralları çiğnemekten zevk almakla suçlamıştı. Ama gerçek şu ki, kendisi de pek çok kuralı çiğnemişti ve belki de başkalarını yargılamadan önce kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Zuckerberg San Francisco General'e varması trafiğin yoğun olduğu saatlerde elli dakikasını aldı ve park edip asansöre binerek

psikiyatri koğuşu. Yıllar boyunca oraya birçok kez gitmişti ve gittikçe daha kalabalıklaşıyor gibiydi. Koridorlarda çoğu boş gözlü ve salyaları akan hastalar vardı ama bazıları ağlıyor, hatta feryat ediyordu. Bir bankta oturan genç bir adamın yanından geçti, gözle görülür bir şekilde titrerken dizlerini yukarı çekmişti, yüzü acıyla buruşmuştu. Adımları yavaşladı, içgüdüğü durup yardım etmekte. Ona neyin yanlış olduğunu ve ne yapabileceğini sormak için. Ama tabii ki yapabileceği hiçbir şey yoktu. Olması gereken yerdeydi, bir tedavi merkezinde. Peki neden öyle hissetmiyordu? Ve eğer doğru yerdeyse, o zaman neden tek başına oturuyordu, belli ki hala acı çekiyordu? Bir acil servise girip lobide kalp krizinden ölmek üzere olan bir adam görmek gibiydi.

Bu insanlar, Lennon, gözümüzün önünde sokaklarda ölüyorlar. Tırmalıyorlar ve yardım için çığlık atıyorlar ve biz yanlarından geçip gidiyoruz. Merhamet için yalvarıyorlar, merhametin ne olduğuna dair dünyevi hiçbir fikirleri olmasa bile.

Yine de şu anda kafasının içinde Ambrose'un sesini duymaya dayanamıyordu. Dayanamazdı. Bu yüzden onu susturdu ve hemşire odasında durup kendini tanıtarak kısa süre önce SFPD tarafından getirilen kadının doktorunu görmek istediğinde yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirmeye zorladı.

Bekleme odasında durmuş, hasta odalarından gelen çığlık, ağlama ve rastgele çarpışma sesleriyle giderek daha da tedirgin olmuştu. Sokakların kokusu gibi kokuyordu ama o kadar güçlü değildi, altta yatan pis koku çamaşır suyu ve çam antiseptiği ile örtülmüştü. Ve bununla ilgili bir şey durumu neredeyse daha da kötüleştiriyordu. *Yüce Tanrım*, burası onu derisinden fırlayacakmış gibi hissettiriyordu. Burası travma geçirmiş biri için uygun bir ortam değildi. Keder içinde kaybolduğu en karanlık günlerde buraya atıldığını düşünmek kalbini sızlatıyordu. Bu düşünülemezdi.

Dönüp pencereden dışarı baktı, Tanner öldükten ve o marketten çıkarıldıktan sonra özel hastane odasında geçirdiği ilk birkaç gün gözünün önüne geldi. Annesi onunla birlikte hastane yatağına tırmanmış ve yerinden kıpırdamayı reddetmişti. Lennon koca bir ordunun o kadını yanından uzaklaştıramayacağını biliyordu. O güce ihtiyacı vardı. birine ihtiyacı vardı. Doğrudan kendisine bastırılan sevginin sıcaklığına ihtiyacı .

Daha sonra evde annesi ona, önünde hâlâ bir hayat dair umut veren pasajlar ve alıntılar okumuştı. Her ne kadar

Öyle hissediyordu ama içinde bulunduğu ıstırap sonsuza dek sürmeyecekti. Annesi o ağlarken ona sarılmış ve konuşmaya hazır olduğunda onu dinlemişti. Hatta Lennon bir iki kez annesinin kucağına kıvrılmıştı, on dokuz yaşında bir kız olarak anne sevgisinin şefkati olmadan bunu başaramazdı.

Babası sağlam bir varlıktı, endişeli gözlerle bakıyordu, keder onun sert yüz hatlarına kazınmıştı. Ona da sarılmıştı ama annesine de sarıldığını, kızlarının yanında olabilmek için karısının sildiğini biliyordu. Ağabeyi yatağına oturmuş ve elini tutmuştu, alışılmadık bir sessizlikle, parmakları onunkilere dolanmıştı. Daha sonra, cenazede onun yanında durmuş, kollarını kavuşturmuştu. Kendi kayıplarının yasını tutarken bile onunla ilgilenmişlerdi.

Ya bütün bunlara sahip olmasaydı? Ya kederiyle tek başına baş etmek zorunda kalsaydı? Daha da düşünülemez olanı, ya bunu saklamak zorunda kalsaydı? Bu dayanılmaz olurdu. Böyle bir durumda aklını yitirmeden hayatta kalabileceğini sanmıyordu.

"Müfettiş Gray?"

İrkildi, birkaç dakikalığına kendi düşüncelerine dalmıştı. Pencereden döndüğünde, kapının yanında beyaz önlüklü, orta yaşlı bir doktor duruyordu. "Ben Dr. Sing," dedi ona yorgun bir gülümsemeyle. "Bu sabah getirilen kadın için mi buradasınız?"

"Evet. Durumu nedir?"

Doktor iç çekti. "Onu sakinleştirmek zorunda kaldık. Çılgılık atmasını durduramadık. Kendi gözlerini oymaya çalışıyor gibi görüldüğü için onu getiren acil yardım görevlileri kısıtlama kullanmışlardı." Kadının çalıştığı yer ve muhtemelen her gün gördüğü şeyler düşünüldüğünde, yüz ifadesi rahatsızdı ve bu da muhtemelen bir şeyler söylüyordu. "Ayrıca nöbet geçiriyordu ve konuşması bozuktu, bu da beyin hasarına işaret ediyor. Kısacası Müfettiş Gray, kadın son derece hasta. Fiziksel olarak mı? Bazı yaraları var ama iyileşmeyecek bir şey değil. Asıl endişe verici olan zihinsel durumu. Ne yazık ki, şu anda onun için bir yatağımız yok, bu yüzden diğerlerini karıştırmaya çalışırken onu koridorda tutuyoruz. Bu da genellikle birkaçını hapse göndermek anlamına geliyor. Ama şimdilik sistem böyle."

"Hapishane mi?" *Akıl hastalığı nedeniyle hastaneye yatırılan insanlar için mi?*

"Keşke başka bir seçeneğim olsaydı. Ama ya bu ya da onları sokaklara geri göndermek. Çoğunlukla intihar düşüncesi yaşıyorlar, bu yüzden bu bir seçenek değil."

Vay canına. "Doktor, ona ne olduğuna dair herhangi bir tahmininiz var mı?" "Neler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan ve Test sonuçları geldi, resmi bir teşhis koymaya istekli değilim."

"Gayri resmi olarak mı?"

Hoparlörden Dr. Sing'in adını anons eden bir ses duyuldu ve doktor önce kendi arkasına, sonra da Lennon'a baktı. "Gayri resmi olarak, kurbanınız tam bir ruhsal çöküntü yaşadı. Gitmem gerekiyor ama bana kartınızı verin, kurbanınız uyanır ve akli başına gelirse sizi ararım."

Lennon otoparka doğru ilerledi, arabasına doğru sis içinde yürüyor, koğunun ağırlığından kurtulmak için umutsuzca çabalıyordu. *Kurbanınız tam bir ruhsal çöküntü yaşadı.* Arkasındaki binaya baktı, toplumun döküntüleriyle dolu o ıssız koğuşu hayal ettiğinde omurgasından aşağı küçük bir ürperti geçti. *Kenar mahalle.* Jamal Whitaker'ın podcast'ine neden bu ismi verdiğini anlamıştı. O kadar çoktular ki, yeterli yatak yoktu. Koridorlara ve sokaklara taşıyorlardı. Kendini çok üzgün hissediyordu. Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu.

Kapısını açmak için anahtarlığını kullandı, sonra içeri girdi ve orada bir dakika oturup düşündü, parmağı camında kalkmaya başlayan koli bandının bir köşesini düzeltti. Bu kadar çok kişi feci sorunlarla uğraşırken, tahrip edilmiş arabası çok önemsiz görünüyordu.

Elini alnına götürdü ve başlayan baş ağrısını masaj yaparak geçirmeye çalıştı. Karakola gidip dava dosyasını okuması ve işine geri dönmesi gerekiyordu. Ama birdenbire her şey çok *yararsız* gelmeye başladı ve böyle hissetmesine izin veremezdi. Psikiyatri koğunun koridorlarında koşuşturan aşırı çalışan doktorları görmüştü. İşinde her gün, bir fark yaratmak isteyerek yola çıkan ama bürokrasi ve gerçeklik tarafından bu hayalden çabucak vazgeçirilen hayal kırıklığına uğramış ilk müdahale ekiplerini görüyordu. Gerçek soruşturma için çok az zamanları olan tükenmiş müfettişler gördü. Zaten çoğu zaman halk size karşı çalışıyordu, bu yüzden "*Neden uğraşalım ki?*" diye sormak kolaydı.

Dr. Sweeton'ın muayenehanesindeki, kablolarla bağlı kadın ve etrafını saran bir grup insan Lennon'ı alarma geçirmişti. Onu rahatsız etmişti. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Çünkü uygulanan tedavi -eğer

böyle adlandırmaya karar verdi- tamamen alışılmışın dışındaydı. Yasadışı. Etik değildi. *Öyle değil miydi?* Bu tür şeyler için protokoller olmalıydı, yoksa insanlar zarar görebilirdi. Savunmasız bir ruh halindeyken kabul ettikleri şeyden pişman olabilirlerdi.

Başka ne var?

Çok fazla değil. Ama bu doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Dr. Sweeton'ın konuşmasını ve kronik travma geçirenlerin beyinlerinin hasar görüp görmediğini soran adamı düşündü. *Evet, diye cevap vermişti doktor. İyileşmenin ilk adımı beynin kendisini hedef almalıdır.*

Ama bu tür bir tedavi yasal olsa bile, bunun kim ödeyecekti? Şu anda, psikiyatri için Dr. Sweeton'a başvuran San Francisco'nun elit kesiminin bunu finanse ettiğini düşünüyordu. Ama büyük ölçekte? Bu mümkün olabilir miydi?

Bizi vermek zorunda değilsin, Lennon. Yardım edebilirsin.

Şaşırtıcı bir şekilde, parmakları direksiyonun üzerinde hareket etmeye başladı ve uzun zaman önce unuttuğunu sandığı bir melodiyi görünmez piyano tuşlarına vurmaya başladı. Zihni bu melodiye tutunmuştu ve her ne sebeple olursa olsun, derin bir kafa karışıklığı ve bunaltıcı bir üzüntü anında, bu melodi anılarının derinliklerinden fıskırmıştı.

Lennon çalmayı ilk öğrenmeye başladığı zamanları ve hatta daha sonra derslerin daha karmaşık hale geldiği zamanları hatırlıyordu. Parmaklarını tuşların üzerinde hayal edişini, beyninin onun izni olmadan hareketlerin üzerinden tekrar tekrar geçişini. Belki de beyinlerin yaptığı buydu: yoğun beyin tekrarı yoluyla öğrenmek. Ama ya öğrendiği şey içine kazınmış bir dehşetse? Asla unutamayacağınız kadar derine kazınmış. Böyle bir şey sizi delirtmez miydi? Nasıl delirtmesin ki?

Nasıl olmasın ki?

Bluebird Projesi'ni bildirmeme kararının hayatı ve kariyeri üzerinde ciddi yansımaları olabilir. Bu, kurbanları içeren yasadışı faaliyetleri bildirmemek için bilinçli bir seçim yaptığı anlamına gelirdi.

Ama onlar kurban mı? Yoksa kurtarılıyorlar mı? İşte tüm mesele burada düğümleniyordu. Ve eğer Ambrose'un söylediği gibi bu travma geçirmiş insanlar kurtarılıyorsa, o zaman kişisel yansımaları olsun ya da olmasın, bu ondan çok daha büyük bir meseleydi.

Kendini toparlaması gerekiyordu. Ve Tanrım, bir kez daha bir şeyden emin olmak için yanıp tutuşuyordu. Tüm dünyası yıkılmıştı. -yine- ve düzen istese de her şeyin eski haline dönmemesi gerektiğine dair belli belirsiz bir his vardı içinde.

Lennon telefonunu çıkardı ve Google'da Ambrose DeMarce'ı aradı. Çıkan tek sonuç on yedi yıl öncesine aitti. Kentucky'deki küçük bir kasabanın internet gazetesindeki makaleyi açtı. "Kentucky mi?" diye mırıldandı. Ona San Francisco'da doğup büyüdüğünü söylemişti. Neredeyse diğer tüm kişisel detayları hakkında yalan söylemişti, neden bu da olmasındı?

Makaleyi hızlıca okudu ve sonra arkasına yaslanıp tekrar melodiye dokundu. Ambrose DeMarce, Kentucky'de büyükbabasının işlediği faili meçhul bir suçun çözülmesine yardımcı olduğu bir soruşturmanın parçası olmuştu. Büyükbabası Waylon DeMarce, dokuz yaşındaki Milo Taft'a tecavüz edip öldürmüş ve cesedini kendi arazisine gömmüştü. Parmakları titredi. Ambrose da cinayete tanık olduğunda henüz bir çocuktü. Travmatik olay bir terapi seansı sırasında ortaya çıkmış ve yetkililere hatırladıklarını anlatmak ve Milo'nun ailesine on yıldan uzun bir süredir mahrum bırakıldıkları huzuru vermek için Kentucky'ye dönmüştü. Ne yazık ki, Waylon DeMarce yıllar önce öldüğü için Milo'nun katiline adaletin teslim edildiğini göremeyeceklerdi. Ambrose DeMarce, Milo'nun cesedi mezardan çıkarıldığında yirmi bir yaşında genç bir adamdı.

Cinayetten paçayı kurtaran suçluları avlama arzunuzu körükleyen şey bu muydu? Ve kaybolan diğerlerini? Ambrose'un yüzündeki gergin ifadeyi hayal etti. Son on yedi yılını katillerin ve kurbanların izini sürerek geçirmişti ama ne için? Beynine hapsedtiği travmanın telafisi için mi? Dr. Sweeton'ın açığa çıkardığı sırları mı?

Tedavi sonuçta kime fayda sağladı? Dr. Sweeton'a mı yoksa hastalara mı?

Sadece "beyin hasarı" olanlar mı tedaviye tabi tutulabiliyordu? O öyle düşünmüyordu. Ambrose daha hafif travma geçirenlerin daha kısa bir protokolden geçtiğinden bahsetmişti. Yani Dr. Sweeton'ın odak noktası zayıflatıcı TSSB'si olanlar olsa bile, belli ki çok daha az şiddetli vakaları tedavi etmişti. Kendisini kesinlikle travmatize olmuş biri olarak görmüyordu ama travmatize edici bir olay yaşamıştı. Eğer Mavi Kuş Projesi'ni gerçekten anlayıp etik olup olmadığına kendisi karar verecekse, *tedavi olması* gerekmez miydi? Bu gerçekten de onun için değerli olabilir miydi?

toplum? Sokaklara geri atılanlar ile hapse atılanlar arasındaki uçurumun kapatılmasına yardımcı olmak mı?

Bilmek için tam olarak anlaması gerekiyordu.

Psikiyatri koğuşunun renkli camlarına bir kez daha bakarak Ambrose'tan gelen mesajı açtı ve onu aramak için gönderdiği numarayı kullandı.

"Lennon."

Derin bir nefes aldı ve sonra . "Ben deneyimlemek istiyorum o."

Bir süre sessiz kaldı, sanki kızın ne söylediğini sorguluyordu. atıfta bulunarak. "Hayır," dedi sonunda.

"Neden? Eğer güvenliyse, neden? Neyi koruduğumu anlamadığım sürece, bir seri katille ilgili devam eden çoklu cinayet soruşturmasının bir parçası olduğunu bildiğim bir şeyi ifşa etmemeyi kabul edemem."

"Çünkü Lennon, bu tür bir tedavide riskleri ve ödülleri tartmak zorundasın. Zihniniz bükülmez. Zayıflatıcı travmalarla yaşamıyorsunuz."

"Az da olsa biliyorum." Diğerleri kadar etkilenmiş gibi davranmıyordu ama acı çekmişti. Yas tutmuştu. Ama tam olarak anlamadığı bir tedaviyi başkalarının yaşamasına nasıl izin verebilirdi? Ambrose bunu yapmıştı. Beş yüzden fazla kişi daha yapmıştı ve sadece biri, Dr. Sweeton'ın kızı ölmüştü. Onlara göre. Ama bu sayılara güvenecekse, ihtimaller oldukça yüksekti. "Dr. Sweeton'ın sizin gibi tam yedi güne ihtiyaç duymayan insanlar için iki günlük bir protokolü olduğunu söylemişsiniz."

"Dr. Sweeton hastalarına nadiren böyle davranıyor. Hafif zorluklarla mücadele eden ama işlevsel hayatlar yaşayanların aksine, umutsuzca ihtiyacı olan çok fazla hastası var. Ayrıca lojistik olarak da bu mümkün değil. Hazırlanmak için haftalara ihtiyacı var. Hem fiziksel hem de zihinsel tam bir tetkik, beyin taramaları

."

"Başka seçeneği olmayabilir. Hapların içinde ne olduğunu çok iyi biliyorum. Halüsinojenler. Onları almaya rıza göstereceğim. İnsanlar üniversitede her zaman çılgın hafta sonları geçirir ve bundan sağ salim çıkarlar. Bu daha da iyi çünkü sürekli gözetim altında olacağım."

"Lennon-"

"Bunlar benim şartlarım, DeMarce. Bilmek zorundayım."

Adam birkaç dakika sessiz kaldı ve kadın onun telefonda yayılan gerginliğini hissedebiliyordu. "Bu sizi gitmek istemeyeceğiniz bir yere götürebilir."

Gitmek istemediği bir yere. *Oraya. Gecenin bir yarısı o markete.*

"Ben halledebilirim," diye ısrar etti. "Dr. Sweeton'a şartlarımı söyle. Ve Ambrose, bunun yakında, muhtemelen bugün olması gerekiyor. Cuma gününe kadar izinliyim ve dün gece bir 'BB' cinayeti daha işlendi. Bu terapiyi hedef alan bir seri katille karşı karşıyayız. Ve belki bu nedenini anlamama yardımcı olur."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

10 Aralık

Hasta Numarası 0548

Vızıltı, çıtırtı, titreşen ışık. Korku. İlerideydi, gördüğü kadar hissediyordu da, *aydınlık ve karanlığın nabızı, aydınlık ve karanlık*, bu karanlık manzarada nabız gibi atan benzin istasyonundan başka hiçbir şeyin olmayışı, bir şekilde onu oraya doğru çekiyordu. *Hayır, oh hayır, beni oraya götürme. Oraya değil.*

Tam o sırada bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissetti, uzanıp başını okşarken vücuduna sıcaklık doldu. Bir Saint Bernard, kürkü sıcak ve yumuşak. Başını okşamaya devam etti, *ileri, geri, ileri, geri*. Ve hayvan yürümeye başladığında, o titreşen ışığa doğru, tereddüt etmedi; onunla birlikte hareket etti.

Köpeğin kalın bir tasmaı vardı ve Lennon onu kavradı, köpeğin emin hareketlerinde ve yalnız olmadığı gerçeğinde güç buldu. Hayvanın sevgisinin elinden uzuvlarına doğru yayıldığını hissetti ve ne olursa olsun onun yanından ayrılmayacağını biliyordu.

Benzin istasyonu, Tanner'ın liseden beri kullandığı kırmızı Mazda marka tek bir araba dışında terk edilmişti. *Oh*. Kırılğan bir ses duydu, sanki kalbi camdan yapılmıştı ve ortasından bir çatlak geçmişti. O arabayı unutmuştu. Nereye gitmişti?

Köpek kalçasını dürttü ve o da dünyasının ikiye bölündüğü o marketin kapısına doğru ilerlemeye devam etti. Şu anda öncekindeydi ama içeri adım attığında sonrakinde olacaktı. Burada, tüm gelecekleri önlerinde olan genç adamların ölmediği yerde, hayatın tam da planladığınız gibi yerde kalmak istiyordu. Acıdı. Acıdı, acıdı, acıdı ve buna dayanamadı. Eskiden olduğu kızın yerinde durma hissine dayanamıyordu, kalbinde böylesine umutlu bir eminlik vardı. İçinde öyle büyük bir sızı yükseldi ki

onu süpürüp götürmek. *Geri, ileri, geri, ileri.* Onu seven Saint Bernard başını bacağına sürüyor, yatıştırıyor, rahatlatıyordu. *Bunu yapabilirsin. Ben buradayım.*

Ama ben istemiyorum. Neden ki?

Çünkü hikayenizi anlatabilmelisiniz. Hem de tamamını. Bir başlangıcı, ortası ve sonu vardır. Ortasını unuttunuz, değil mi? Ortası en önemli kısımdır.

Köpek onu dürttü ve o da onunla birlikte hareket ederek kapıyı açtı ve dükkâna girdi. İçeride ışıklar yumuşaktı, uğultu yoktu. Sadece sessiz bir gecede sessiz bir mağaza, tezgâhın arkasında oturan tezgâhtar, bir ders kitabı okuyor ve tepedeki hoparlörlerde çalan Muzak'a eşlik ediyordu. Müzik yükselmiş, bir an için kafasının içinde piña colada'lar ve yağmurda yürümek hakkında çınlamıştı. Sonra ne kadar hızlı yükseldiyse o kadar hızlı alçaldı ve işte o zaman onu gördü. "Tanner," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. *Oh.* Kalbi sıkıştı, daldı ve genişledi. "Tanner." Gülüyordu ve saçları olduğu gibi alnına düşmüştü. Onunla ilgili bu kadar çok şeyi hatırlamıyordu ve bunun için kendini kötü hissediyordu. Ama şimdi onları ezberleyebilirdi çünkü o buradaydı, tam önündeydi, canlıydı.

Zar zor görülebilen ışık ışınları ondan ona ve tekrar ona doğru hareket etti, daha önce hiç deneyimlemediği için nasıl tanımlayacağını bilmediği bir enerji. Tuhaf şekilli sayılar her yerde aynı anlaşılmaz ışıkla parlıyor, birbirlerinden sekiyor ve başka sayılara dönüşüyordu.

Tanner'a uzandı ama aniden geriye savruldu ve havada uçarken çığlık attı, tüfeğin patlaması o kadar yüksekti ki kulaklarının arasında bir bomba patlamış gibi hissetti.

Biri koşarak yanından geçti, dükkânı soyan adam, patates cipsi reyonunda piña coladas hakkında şarkı söyleyip gülerken arkalarından gelen adam. Tanner'ı vuran kan çanağı gözlü adam. Tanner elindeki buzlu çay şişesini düşürmüş ve şişe gürültüyle yere düşmüştü. Ayağa kalktı, kot pantolon ve beyaz kazak giymiş bir kızın Tanner'ın yanında dizlerinin üzerine çökmesini gözleri kamaşarak izledi. *Ben. Bu benim.* Kendi gözlerindeki dehşeti izledi ve sonra geçmişteki benliği ön kapıdan dışarı baktığında bu dehşetin artmasını izledi.

Kendisi olan kızın ne gördüğünü biliyordu. Soyguncuyla birlikte arabada bulunan diğer adamların arabadan inip dükkâna doğru geri dönmelerini izliyordu. *Neden? Neden? Neden mi? Oh hayır, oh Tanrım.* Ne istiyorlardı? Soruyu o zaman sormuştu ama cevabını şimdi biliyordu. Onlar bir çetenin parçasıydı ve ters giden bir kabul törenine katılmışlardı. Tezgâhtarı soymaları gerekiyordu ama yanlışlıkla bir müşteriye vurmuşlardı. Ve bir tanık vardı. Kız. Diğer üyeler, cinayetin kendilerine geri dönmemesi için onu ve tezgâhtarı öldürmeleri gerektiğine karar vermişlerdi. Ve böylece pisliği temizlemek için dükkana geri döndüler. Tüm bu bilgiler, önünde havada parıldayan kısa bir sayı dizisinde yer alıyordu.

Kendisi olan kız ayağa fırladı, Tanner'ı kollarının altından tutup arkaya doğru sürükledi. İnledi. Hâlâ yaşıyordu. Nefesi kesik kesik geliyordu ve uzuvlarını zar zor hissediyordu ama bu küçük ses ona umut ve cesaret vererek onu köşeden arkaya doğru çekmesini sağladı. O zamanki duyguların şimdiki hüznle karıştığını hissetti ve her ne kadar korkunç, trajik ve umutsuz olsa da, hepsinin altında yatan parlak bir nabız vardı; sayılar ve ışık, ağzını açık bırakacak kadar güzel bir şekilde çarpışıyor, çarpışıyor ve dans ediyordu. Bu aşktı, o kadar parlak ve derin bir aşktı ki şaşkınlıktan nefesi kesildi. Tanner'a aşıkmiş gibi davranmıştı ve ışığın ve sayıların görüntüsünden onun da bunu hissettiğini biliyordu. Korkuya, soğuğa ve paniğe rağmen sevgisi onun içine akıyordu. Tüm bu şeylerden daha parlak ve şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha güçlüydü.

Işık onu uyuşturdu ve bir an için daldı, ama sonra keskin bir şey kaburgalarını dürttü ve inledi, ondan uzaklaştı ve gözlerini açtı.

Geri gel. Ortadaki seni bekliyor. Ben de seninleyim. Hadi gidelim.

Soğuk. Tanrım, birden çok ama çok üşüdü. Başını kaldırdı, etrafına göz kırptı. Bir dondurucu. Bir dondurucunun içindeydi. Tanner'ı içeri çekmişti ve başı kucağındaydı. Titredi, soğuğa karşı omuzlarını kamburlaştırdı. Yanında, Saint Bernard'ın sıcaklığı bastırdı, kalın kürkü ona rahatlık verdi ve soğuğun en kötüsünü önledi. Başını onun omzuna sürttü. *Geri, ileri, geri, ileri.* Lennon yere baktı ve hıçkırıklara boğuldu. Tanner'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, gözleri sadece

kapanmaya başladı. Onları bir daha açmayacaktı, şimdiki kadın bunu biliyordu. Ama o zamanki kadın da biliyordu. "Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır."

Dükkândaki soyguncuların tezgâhtara bağıldıklarını duydu. Sonra av tüfeğinin patlamasını duyduğunda çığlık atmamak için dilini ısırды. Öldürülmüştü ama onlara polisi aramadığını söyledikten sonra. Daha sonra cep telefonunun kapalı olduğunu öğrendi. Onu öldürmek için geri döndüklerinde yardım çağırmak için ofise doğru gidiyordu. Alarm yoktu. Yolda kimse yoktu. Ve Lennon sevdiği ölmek üzere olan çocukla birlikte dondurucudaydı.

"Hey, Picasso." Başını kaldırdığında Tanner'ın artık kucağında değil, ayakta, duvara yaslanmış, bir ayağını diğerinin üzerine atmış olduğunu görünce nefesi kesildi. Çok yakışıklı ve hayat doluydu.

"Picasso mu? Bana neden Picasso diyorsun? Ben piyano çalıyorum."

Sırıttı, kapının arkasından gelen seslerden, ağır bir şeyin kapıya doğru itilmesinden ve artık kolun altına sıkıştırılan bir süpürge sapı olduğunu bildiği sestten hiç etkilenmemişti. İki insan kendilerini ticari bir dondurucuya kilitleyerek kendi sonlarını hazırlamışken neden işleri daha da kanlı hale getirsinlerdi ki? Belki de sosyopatlar. Belki de kurbanlarının hem acı çekeceğini hem de daha uzun süre acı çekeceğini bilmek onları heyecanlandırıyordu. "Emin misin?" Tanner kaşlarını kaldırarak sordu. "Onun bir müzisyen olduğuna neredeyse eminim."

"O bir sanatçı." Şu anda bile onun resimlerini gözünde canlandırabiliyordu. Soyut.

Ona göre rahatsız ediciydi ve hiç de onun tarzı değildi. "Hayır, piyano çaldığından oldukça eminim."

Gözlerini devirdi. Bir konuda yanılmış gibi davranmayı ve on dokuz yaşındaki halini kızdırmayı seviyordu. Şimdiki Lennon umutsuz bir nefes çekti. "Espri anlayışın daha da gelişecekti," dedi. "Ben de buna güveniyordum."

Güldü. "Hayır, olmazdı. Ve hayır, sen de değildin. Ama bu arada, benim hâlâ bir espri anlayışım var."

"Sen öldün, Tan."

"Sen nasıl istersen, Picasso." Tekrar gülümsedi. "Ama bilmediğin çok şey var."

"Ne gibi?" Kapının önüne itilen başka bir nesnenin sesine doğru döndü. Ne kullandıklarını daha sonra öğrenmişti ama şimdi hatırlayamıyordu. Önemli değildi, diye . Sonunda bulmuştu

Sonra ayağa kalkacak cesareti buldu ve paniklemiş, dehşete düşmüş, ağlamaklı halinin Tanner'ı nazıkçe hareket ettirmesini ve sonra ayağa kalkıp işe yaramaz bir şekilde kapıya doğru itmesini izledi. O zamanki kızın yanına gitti ve elini tuttu. Lennon o kızı kapıdan uzaklaştırırken kız irkilerek başını kaldırdı, gözlerini kırptırdı. Tekrar yere oturdular ve Lennon kolunu kıza dolayarak onu kendine çekti, Saint Bernard da diğer tarafını tutarak kızın üşümüş tenini ısıttı. Çok soğuktu. Çok umutsuz ve çok ıssız. Tarifsiz bir kederle doluydu. O günden sonra soğuğa asla dayanamamıştı. Korku ve umutsuzluğun sıcaklığıydı. En hafif soğukta bile içinden panik damlıyordu. Gittiği her yere battaniye ve kazak taşıyor, bir daha asla üşümeyi reddediyordu. Yasın kış rüzgarlarını umutsuzca savuşturmaya çalışıyordu.

Sisli sayılar bölündü, parçalandı ve havada ona doğru döndü, teninde kayboldu, tam olarak nasıl olduğunu bilmesede de onu işaretledi.

Gözünün önünde ikinci bir sahne canlandı, Ambrose'un yağmurun altında durduğu o an. Titriyor gibi görünüyordu ve buna dayanamadı. Arabayla geçip onu orada soğukta bırakamazdı. Deniz aslanı ve dört saniyelik bir düşüşle hayatının değerini anlayan adam hakkında anlattığı hikâyeden sonra olmazdı.

Bazı açılardan, dondurucu onun dört saniyelik düşüşü olmuştu. Ama Tanner bunu yapmazken yaşamayı, sağ çıkmayı bu kadar çok istediği için büyük bir suçluluk duyuyordu. Işık çizgileri ve opak sayılar bölünüyor, zıplıyor, yükseliyor ve düşüyordu ve bir an için her şeyi anlamıştı. Evrenin nasıl matematik ve titreşimlerden oluştuğunu ve her şeyin her günün her anında her şeyi nasıl etkilediğini. Ve bu engin bilgi filizlenir filizlenmez kayboldu, kavranamaz oldu. Yok oldu.

Kendisi olan kızı daha da yakınına çekti ve ona iyi olacağını hissettirdi. Yaşayacaktı, iyileşecekti ve bu dondurucudan çıkarılacaktı, neredeyse ölmüştü ama tam olarak değil, yaşama isteği güçlü ve şiddetliydi. Kendisi ve o uzun, soğuk gecede kollarında tuttuğu, öldükten sonra bile donmuş yanağını okşadığı Tanner için.

Biraz önce ona bir soru sormuştu - *bilmediğim şey* ne? Şimdi ona bakıyordu ve o da yüzünde küçük bir gülümsemeyle onu izliyordu. "Şey, klasik müziğin kelimenin tam anlamıyla

Kan basıncını ve kaygıyı azaltır. Bunu unutmamalısın Picasso. Ve tekrar çalmaya başlamalısın."

Başını iki yana salladı. "Yapamam, Tan. Bu çok acı veriyor. O eski bendim ve tekrar o olamam."

"sen de ben olamazsın. Peki bu seni nereye götürüyor?"

İç çekti. Adam haklıydı ve sorusuna verecek bir cevabı yoktu. Tekrar Tanner'a baktığında, yüzünde hâlâ o nazik gülümseme vardı ve bu kez kollarında bir kundak vardı. Artık bir bebek olduğunu görebildiği şeye başıyla işaret etti. Yaklaştı ve yanına çömeldi, bebeği çok dikkatli bir şekilde tutuyordu. Kalbi acı içinde sıkıştı. "Bu bizim bebeğimiz mi?" diye sordu. Sahip olacakları ama artık asla sahip olamayacakları bebek mi?

"Hayır, aptal," dedi. "O senin bebeğin. O çok güzel. O bir şifacı olacak." Sonra Tanner bebeği yatırdı ve bebek öne doğru yuvarlanıp içinde kaybolunca Lennon'nefesi kesildi. Tanner gülümsedi. Ayağa ve kapıya gitti. "Aç şunu, Lennon."

"Yapamam. Kilitli. Dışarıdan engellenmiş."

"Hayır, öyle değil. Artık değil. Uzun zamandır da değildi. Aç ."

Yavaşça ayağa kalktı, kendisi gibi olan kızı yanına çekti, köpek de arkasından geliyordu. Elini kolun üzerine koydu ve kapıyı iterek kolayca açtı. *Oh*. Tanner dışarıda durmuş, elini ona doğru uzatmıştı. "Ben de senin o dondurucudan çıkmanı bekliyordum," dedi. "Hadi çık dışarı. Orası berbattı. Artık temelli gitme zamanı."

Elini tuttu, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Sana bir daha veda etmek istemiyorum," dedi.

"Temelli gitmedim. Ama burada hala yapacak çok işin var. Yeteneklerini kullan. Yaşa Picasso."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Bir ayağını diğerinin önüne atarak sisin içinden ileriye doğru adım attı, eli Saint Bernard'ın tasmaını sıkıca tutuyordu. Sis kalınlaştı, dönmeye başladı, ışık ve sayılar onun içinde eriyip kayboldu. Ana hatlar oluştu ve yumuşak seslerin farkına vardı. Fısıltılı sesler yaklaşıyordu. Altında bir şey hissetti. Yumuşak bir sandalye. Kendini çok uykulu ama aynı zamanda bir şekilde uyanık hissediyordu. İçinden akıp giden derin bir neşe hissi vardı. Kalbi çok *doluydu*. Yumruğunu sıktı. Artık tasmayı tutmuyordu. Bu sorun değildi. Yalnız değildi.

Yanağında gözyaşlarını silen bir yumuşaklık hissetti ve ağırlaşan göz kapaklarını kaldırdı. Ambrose. Tam oradaydı, ona bakıyordu, yüz ifadesi endişeli ama aynı zamanda umutluydu. Bakışları dudaklarına gitti ve sonra gülümsedi, kendi ifadesine karşılık veriyor olmalıydı. Sesini bulmaya çalışarak yutkundu. "Merhaba," dedi adam. Sesi nazikti, çok nazik.

O duygulu gözler. Onunla tanıştığı anda o gözlerde kaybolmuştu. Bir parçası onları tanımıştı. Belki de gördüğü sadece onun ruhu değildi, aynı zamanda kendi ruhu da oraya yansımıştı. Elini kaldırdı ve karnına götürdü, derisinin altında yepyeni bir kalbin minik titreşimlerinin attığını biliyordu. Bir anlığına tanıştığı bir oğul, babasının gözlerine sahip bir erkek bebek.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Lennon, Ambrose'un otel odasının penceresinden dışarı bakarken kahvesini yudumladı. Ekonomik otel standartlarına göre bile sade bir odaydı ama Lennon'a göre bu bile davetkâr ve ... güvenli görünüyordu. Evet, sadece bir odaydı, ama rahat ve güvenliydi ve Ambrose'un onu yaşadığı ve hâlâ sindirmeye çalıştığı deneyimi atlatması için buraya davet etmiş olmasından dolayı minnettarlık duyuyordu. Her ne kadar travmanın göbeğinde geçirdiği zamanın, tabiri caizse, yerleşmesine hâlâ izin veriyor olsa da, bunun onu derinden değiştirdiğini hissediyordu. Hayatı değişmiş, güçlenmişti. *Hissettiği* ama hala tam olarak açıklayamadığı bir huzur ve anlayışla oradan ayrılmıştı. Belki de hiçbir zaman açıklayamayacaktı. Ya da belki bu zaman alacaktı.

En şok edici şey ise Lennon'ın Dr. Sweeton'ın koltuğunda sadece beş saat oturmuş olmasıydı. Beş saat bir ömür gibi gelmişti. Diğerleri yedi günü, hatta iki günü tamamlamıştı. Ama doktor bundan çok daha azına ihtiyacı olduğuna karar vermişti. İstismara uğramış çocuklarda ya da TSSB'den muzdarip birçok askerde olduğu gibi, onu aylar ya da yıllar süren bir olayın yaşandığı yere götürmek gerekli değildi. Ve Lennon'ı üssüne kadar götürüp bağlanma merkezlerini ve merkezi sinir sistemini yeniden inşa etmek kesinlikle gerekli değildi. "Bağlar kurdunuz," demişti. "Sevmeyi ve güvenmeyi öğrendin. Seni yeniden yapılandırmamıza gerek yok." Bunu gülümseyerek söylemişti ama Lennon'ın kalbinin hızlanmasına neden olmuştu, göğsüne bağlı kalp monitöründen gelen hızlı bip sesi de bunu kanıtlıyordu.

Ambrose ona bakıp elini sıktı ve kalbi yavaşladı, anlık korkusunun yerini kesinlik aldı. Bu, Ambrose'a olan güveni hakkında epeyce bir şey söylüyordu, biliyordu, kendisi gibi bu süreçten geçmiş olan iki kadınla birlikte onun yanında olmayı kabul etmişti. Yine de Lennon telefonuna bir video kaydedilmesini istemişti ve bu yapıldıktan sonra

ayarlanmış, rıza formlarını imzalamış ve ardından halüsinojen ve sakinleştirici kokteyli isteyerek almıştı.

İçine temizleyici bir hava çekti ve ardından sıcak kahveden biraz yudumladı, fincan avuçlarını ısıttı ve vücuduna bir minnettarlık damlası daha gönderdi. Dışarıdaki yağmur kaldırıma vuruyor, camları çiziyordu ve her şey o kadar berrak ve güzeldi ki. Kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu, bu harikulade, parıldayan umut her şeyi daha parlak hale getiriyordu. Bunu kıyaslayabileceği tek şey, çocukken annesinin elindeki değnekte bir baloncunun büyüüp serpilmesini izlediği zamandı. Değişen yarı saydamlıkta gökkuşakları belirdikçe içini öyle bir merak kaplamıştı ki, asadan ayrılıp gökyüzüne doğru süzülürken annesi kahkahalarla gülmüştü.

Lennon artık bir çocuğun değil, bir yetişkinin zihnine sahipti. Ama tedavi, yılların, korkuların ve hayatın getirdiği ve onun üstlendiği diğer tüm şeylerin örttüğü dünyaya karşı duyduğu o hayranlık hissini geri getirmişti. Bunun uzun sürüp sürmeyeceğini ya da ilaçların zihnindeki zevk merkezlerine hala dokunuyor olmasının kalıntı etkileri olup olmadığını bilmiyordu ama yapabildiği sürece buna tutunacaktı. Başka hiçbir şey olmasa bile, bir seferde sadece anlık olarak elde edilebilse bile, ne için çabalaması gerektiğini hatırlatıyordu.

Hayatınızın her günü umutsuzluk ve acıyla yaşayıp sonra birdenbire *bunu* hissetmek nasıl bir şey olmalı? *Ambrose'un hissetmiş olması gerektiği gibi*. Bu onda ağlama isteği uyandırdı.

Birden köprüden atlayan adam ve onu kurtaran deniz aslanı hikâyesini hatırladı. O hikâyeyi anlattıktan sonraki günlerde araştırmıştı. İlk başta bunun Ambrose'un hikâyesi olup olmadığını merak etmişti. Ama değildi. Yine de doğrudu ve bu deneyimden sonra o adam ülkeyi dolaşıp motivasyon konuşmaları yapmıştı. İlham vericiydi ve Ambrose'un tüm ayrıntıları neden hatırladığını şimdi anlıyordu. Çünkü bu biraz ... büyülü bir şeydi. Dünyanın gerçekte ne kadar gizemli olduğunun bir teyidiydi. İnsanların göremediği ne kadar çok katman vardı.

Ambrose onunla tanıştıktan birkaç gün sonra ona, *cevapların ne zaman gerekli olup olmadığını belirleyebilmenin önemli olduğunu* söylemişti.

O zamanlar bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Ama şimdi anlıyordu. Tam olarak ne demek istediğini biliyordu. Yüzeyin altını görmüştü. O

orada beş saat geçirdim.

Bakışları, bir adam ve kadının yağmurda koşarken gülüşükleri sokağa kaydı. Gülümsedi, onlar gözden kaybolurken başını eğdi ve döndükleri bloğu hayal etti. Tanrım, bu şehri çok seviyordu. Büyüdüğü caddelerin geniş sokaklarından Çin Mahallesi'nin dar neon bloklarına kadar her köşesini biliyordu. Kalbinin bu şehri sanatçılar ve girişimcilerle, asiler ve hayalperestlerle doluydu ve güneşin altındaki her kültürü barındırıyordu ve bir zamanlar, kelimenin tam anlamıyla küllerinden doğmuştu. San Francisco'da herhangi biri olabilir ve farklılıklarınıza rağmen değil, onlar sayesinde kucaklanabilirdiniz. Eklektik ve güzel, şık ve korkaktı. Burası *eviydi* ve son nefesini verdiği ana kadar kalbinin ve ruhunun bir parçası olacaktı.

Şehrini paylaşan insanları sadece insan olarak değil, aynı zamanda bir tür geniş aile olarak da derinden önemsiyordu. Onların iyi olmasını istiyordu. Onların gelişmesini diledi.

Kapı açıldı ve Ambrose elinde birkaç paketle içeri girdi, onu yataktan kalkıp pencerenin yanında görünce yüzü gülümsedi. Onu tedaviden sonra buraya getirmişti ve Ambrose ona göz kulak olurken - saate baktı - üç saat boyunca uyumuştı. Uyandığında komodinin üzerinde, adamın akşam yemeği almaya gittiğini ve geri geleceğini yazan bir not vardı.

Elinde bir çanta vardı. "İtalyan."

"Aman Tanrım, seni seviyorum." Adam sıırttı ama gözleri buluştu. Çok erken olmasına ve onu gerçekten tanımamasına rağmen belki de onu sevdiğini düşündü. Ama sonra tekrar, belki de seviyordu ve Tanrım, ama hayat olasılıklarla doluydu.

"Bunun tadı şimdiye kadar yediğin en iyi yemek gibi olacak," dedi. "Bunun bir kısmı neredeyse yirmi dört saattir bir şey yememiş olmanızdan kaynaklanıyor, ama aynı zamanda sisteminizde hala bir miktar uyuşturucu da olabilir."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Bu kokteyli düzenli olarak almak istememene şaşırdım."

Ona dudağını bükerek baktı. "Tedavide yerleri var, ancak halüsinojenler beyniniz ya da vücudunuz için düzenli olarak iyi değildir. Ve ben beynime ve vücuduma değer veriyorum. Ben bir bağımlıydım ve o hayatı tekrar yaşamak gibi bir arzum yok."

"Anlaşıldı."

Torbaları yere bıraktı ve açıp güzel kokulu yiyecek kutularını çıkarmaya başladı; fesleğen ve peynirin buğulu kokuları burnuna geldikçe ağzı sulanıyordu. "Buyurun," dedi.

Öyle de yaptı, hissetmiş olabileceği utangaçlık, vücudunun yemek için duyduğu arzunun önüne geçti. Bir kap spagetti ve plastik bir çatal aldı ve yemek diline çarptıkça inleyerek yemeye başladı. Birkaç dakika boyunca ciddiyetle yedi ve başını kaldırdığında adam onu izliyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Aç değil misin?" diye sordu bir ısırık sarımsaklı ekmeğin etrafında.

"İstemediğin şeyi yiyeceğim."

Güldü. "Bunların hepsini yemem mümkün değil." Başıyla dördü hâlâ yiyeceklerle dolu olan altı kabı işaret etti.

"Şaşırabilirsin." Ona bir göz kırptı, sonra döndü ve mini buzdolabından iki su şişesi alıp masanın üzerine koydu.

Duvara yapıştırdığı kupürlere ve notlara baktı, davayla ilgili her bir kanıt düşünürken çiğniyordu. "Gerçek hayat," dedi, beri hissettiği ilk tatsız duygu onu etkisi altına almıştı. "Dr. Sweeton'ın formülünü insanlara karşı kimin kullandığını bulmalıyız." Ona döndü. "Ayrı kaldığımız süre içinde şu ana kadar neler öğrendiğini ya da neler bulduğunu anlat bana."

Ona bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Projeyi ifşa etmeyeceksin."

Bir ısırık daha aldı, yutmadan önce daha yavaş çiğnedi. "Yani Muhtemelen hala biraz kafam güzel, bu yüzden şu anda kesin bir karar veremiyorum."

"Akıllıca," dedi başını eğerek.

Gülümsemi ama gülümsemesi çabucak azaldı. "Ama sanırım Bence projeyi korumak . Bu şimdiye kadar deneyimlediğim en inanılmaz şey ve ben kendimi hasarlı olarak görmüyordum." Bir an için *The Fringe*'de dinlediği hikayeleri, pek çok insanın nasıl acı çektiğini düşündü. Böyle bir şeyi daha fazla insana nasıl ulaştırabileceğini bilmiyordu ama herhangi birine veriliyor olması, kimseden esirgemeyeceği küçük bir mucize gibi görünüyordu. "Sorun, Ambrose, bunun bozulmuş olması. Nasıl ve neden bozulduğunu bulmalıyız.

-Yoksa bitip bitmemesi bize bağlı olmayacak. Bitmek zorunda kalacak." "Anlaştık."

Lennon bir kap lazanya açıp yatağa götürdü ve orada yastıklara yaslanıp bir yandan yemeğini yerken bir yandan da tekrar duvarı düşünmeye başladı. Ambrose'un soruşturmalar konusunda deneyimli olduğu belliydi. "Nasıl oldu da ödül avcısı oldun?" diye sordu. "Kentucky'de çözülmesine yardım ettiğin bir cinayeti okudum," dedi ve bir an Ambrose'un onu araştırdığı için kızacağını düşünerek endişelendi.

Ama sanki onun geçmişini araştırdığını çoktan anlamış gibi başını salladı. Elbette anlamıştı - onu en başından beri anlamak gibi esrarengiz bir yeteneğe sahipti. İlk başta olduğu gibi bundan rahatsız olmak yerine, şimdi gülümsemek istiyordu, ancak şu anda ağzı bunu yapamayacak kadar yemekle doluydu. "Size söylediğim gibi, işe ıslah memuru olarak başladım. Dr. Sweeton'ın tedavisinden geçtikten ve Kentucky'de olanlardan sonra, kolluk kuvvetlerinde çalışmak istediğimi biliyordum. San Francisco'ya döndüğümde en kestirme yol San Quentin'de çalışmaktı."

"Vay canına, büyük hapisane liginde başlamışsın."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunu söylemenin bir yolu da bu. Neyse, uzun lafın kısıası, kolluk kuvvetleri camiasında sağlam bağlantılar kurdum ve sonra kendi işimi yapmaya başladım. Bir yıl sonra bir hapisane firarı oldu ve ben çağırıldım ve iki mahkumu da birkaç gün içinde yakaladım. Bundan sonra, birkaç kurum davalarda yardımcı olmam için benimle iletişime geçti ve bu davalarda da faydalı olduğumu kanıtladım. İşler oradan çığ gibi büyüdü. Yıllar geçtikçe alabileceğimden daha fazla işi geri çevirmek zorunda kaldım." Bir an için perdeyle kaplı pencereye baktı. "İnsanları bulma konusunda altıncı hissim var gibi görünüyor, özellikle de bir profil edindiğimde. Belki de bu işte doğuştan iyiyimdir, ama sanırım gördüğüm muamele

..."

"İçgüdülerini mi geliştirdin?"

"Evet, başkaları da benzer şeyler söyledi. Sanırım bunun sizin için de doğru olduğunu göreceksiniz" dedi.

Kadın bir ısırık daha aldı ve adam bir süre onu izledi. "Lafı açılmışken, deneyimin hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu biraz çekingen bir tavırla.

Bunu düşündü. "Henüz değil, ama yapacağım. Bir süre daha sakinleşmesine izin vermek istiyorum. Ama sana anlatmak istiyorum ve eğer paylaşmak istersen senin deneyimini de duymak isterim."

"Bunu çok isterim," dedi yatağa doğru yürüyüp kenarına oturmadan önce.

Tekrar duvara odaklandı, kurbanları ve suç mahallerini gözden geçirdi. Zihni hem hafif sisli hem de uzun zamandır hissettiğini hatırlayamadığı kadar berraktı. Dr. Sweeton'un ilaç kokteylinin etkisi altındayken bir şeyi diğerine bağlayan tüm o ışıklı ama aynı zamanda yarı saydam çizgileri hatırladı ve bir şey ona bunun kalan etkilerinin yapmasına izin verebileceği bağlantılardan yararlanması gerektiğini söyledi. "Sanırım katilimiz bir şekilde projeyi öğrendi ve bunu kendi amaçları için kullanıyor," dedi.

"Onun amacı terör ve ölümdür."

"Evet." *Dehşet ve ölüm.* "Dr. Sweeton'ın niyetinin tam tersi."

"Bu terapiye ihtiyaç duyan insanlardan, terapiyi onlara geri çevirecek kadar kim nefret ediyor? Onları iyileştirmek için değil, daha fazla acı çekmelerini ve korkunç bir şekilde acı çekmelerini sağlamak için mi?"

Boş kabı komodinin üzerine koyarken başını salladı, sonunda doymuştu. "Çok hasta biri. Onlardan nefret ediyor. Bir şey için onları suçluyor."

"Evet. Ama ne?"

"İşte soru bu," diye mırıldandı. *Birçoğundan biri.*

Ambrose'a baktı ve onun da duvara baktığını gördü, yüzünde derin bir endişe vardı. "Şu ana kadar vardığım sonuç bu. Kanıtlara ve tedavim sırasında yaşadıklarına bakılırsa, Dr. Sweeton'ın kokteylini kullanmış ama 'doğru' olana kadar üzerinde oynamış gibi görünüyor. Kolaylık olsun diye ona *erkek* diyelim. Travma merkezlerine erişiyor ve sonra onu tetikliyor. Oraya geri döndüklerini ve olayın tekrar yaşandığını düşünmelerini sağlıyor. Ama bu sefer karşı koyabilecekleri araçlara sahip olduklarından emin oluyor. Ve yapıyorlar. Hepsi birden. Bu yüzden Dr. Sweeton'ın kullandığı sakinleştiricilerden vazgeçiyor. Zihinleri geçmişlerine dalmışken vücutlarının aktif olmasını istiyor."

İçinden soğuk bir ürperti geçerken omuzları dikleşti. Kim bir insana bunu yapabilirdi? Kim bu kadar derinden *nefret ederdi*? "Eğer amacı buysa," dedi, "son iki cinayetle bunu başarmış gibi görünüyor. Son cinayetin ayrıntılarını bilmiyorum ama Teğmen Byrd'ın söylediğine göre

cinayet silahlarının hepsi , bu da katilimizin ya da . . bu zavallılara tuzak kuran her kimse, bunun bir parçası olmak zorunda değildi."

Ambrose dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. "Sanırım travmalarını tetikleyen eşyalar kullanıyor," dedi ve her sahnedeki zararsız görünen eşyaların listesini işaret etti. Şarap soğutucularından ve sigara markasından ve neden garip hissettirdiklerinden bahsetti.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı. "Tam olarak , değil mi?" Başını kaşdı, kemer hakkında da aynı içgüdüye sahip olduğunu ama nedenini açıklayamadığını hatırladı. "Yani ... ilaçlarla travma merkezlerine erişiyor, sonra da bu travmaya bağlanan fiziksel bir nesneyle onları tetikliyor. Dr. Sweeton'ın sizi topraklamak için ayağınızın altında toprak ve davul sesi kullanması gibi, bu da deneyime doku ve ağırlık ve belki bazen de bir görsel kazandırmaya hizmet ediyor."

"Evet ama bu insanlar topraklanmış olmanın tam tersi. Hayatlarının en kötü anında, görünüşe göre süresiz olarak çırpınmaya bırakılıyorlar."

"Cehennem," diye mırıldandı. "Cehennem gibi olurdu. Tanrım, yüzlerinin böyle görünmesine şaşmamalı." Nefesini içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. Dehşet vericiydi.

"Öyle. Bunu durdurmak zorundayız."

"Ama nasıl? Artık tarifi biliyor ve bu derinlikte bir travma yaşamış kurbanlara erişim neredeyse sınırsız." Sadece bu da değil, öldürülmüş olarak buldukları kişiler gibi insanlar genellikle bildirilmiyordu. Geçici hayatlar yaşayanlar her zaman gözden kaçmıyordu. Yüzlercesini çoktan öldürmüş olabilirdi ve onların bundan haberi bile olmazdı. Yıllardır "deney" yapıyor olabilirdi.

Ambrose birkaç dakika sessiz kaldı ve onu izlerken içinde bir şefkat dalgası dolaştı. Ne de olsa iyi bir ekiptiler. Sanki aklına yeni bir şey gelmiş gibi ona baktı. "Tetikleyicilerini biliyor ama. Bu insanların tetikleyicilerini nereden biliyor? Eğer haklıysak ve listelenen eşyalar rastgele değilse, o zaman tetikleyici olarak kullanmak için oraya tam olarak ne yerleştireceğini biliyor - ama polisin gözden kaçıracağı şeyler. Bir kemer. Bir içki türü, belirli bir sigara markası."

"Podcast," dedi. "Bu şekilde uyuyor olabilir." *En azından bir tanesinde dava.*

"Ne podcast'i?"

Ona doğru daha fazla döndü. "Cherish Olsen'in oda arkadaşıyla konuştum. Aşırı dozdan öldükten sonra onu bulduğunuzu biliyorum, ama ... Ondan birkaç gün önce onunla konuşmuştum ve bana Cherish'in *The Fringe* adında bir podcast yaptığını söyledi. Röportajını izledim. Korkunçtu ama ..." Elini onun koluna koydu. "Evet. Aman Tanrım, olay yerindeki oyuncaklar." Bir an boşluğa baktı, ne olduğunu anlamaya çalışırken kendini kötü hissediyordu. "Katil onu zihnindeki otel odasına hapsetmek için o oyuncakları kullanmış." Hani şu altı yaşındaki halinin, diğer odadaki canavar onun için gelmeden önce oyuncaklarını küvetin kenarına koyduğu oda. Tanrım, ağlamak istiyordu. O sahneyi düşündükçe bu odayı parçalamak istiyordu ve bu sadece zihnindeki bir sahneydi.

"Uyuşmayan şey, diğer kurbanların -Ambrose, neden böyle görünüyorsun?" Şaşkın görünüyordu.

Başını hafifçe salladı. "O podcast'teydim. *The Fringe*. Yıllar yıllar önce. Tedavi görmeden önce."

"Öyle miydin? Ama . . . Seni görmedim. Hepsinin küçük resimleri arasında gezindim."

"Tanrım, zar zor hatırladım," diye mırıldandı.

"Çok farklı görünmüş olmalısın-"

"Gördüm ama beni görmemenizin nedeni bu değil. Daha sonra aradım ve yayıncıdan bunu paylaşmamasını istedim. O da gibi isteğimi yerine getirdi."

"Oh." Bunu düşündü. Jamal Whitaker'ın başkaları da olabilir miydi? Fikirlerini sonradan değiştirdikleri için röportajlarını yayınlamamasını isteyen insanlardan mı? Eğer durum buysa, onu kesinlikle daha ciddi bir şüpheli olarak görmesi gerekirdi. Cinayetlerden en az biri için mazereti olmasına rağmen öyle de yapardı. Ama ... görüştüğü insanlarla kurduğu empati çok samimi görünüyordu. Düzinelerce röportajını izlemişti ve onlara davranış biçiminden, onları derinden önemsedğini ve hikayelerinden kişisel olarak etkilendiğini anlayabiliyordu. Yine de insanlar aldatıcı olabilirdi ... ve onun gelişigüzel ortaya attığı mazereti kontrol etmek için bir nedeni yoktu.

Ambrose, "Ne yazık ki Jamal'a ulaşmak için artık çok geç," dedi. "Seni eve götüreceğim, sonra da seninle sabah erkenden buluşacağım."

Onunla burada kalmayı talep etmek istiyordu. Yalnız kalmak istemediğinden değil ama onun varlığını arzuluyordu. yanında istiyordu. Ama başını salladı ve ayağa kalktı. Hala her türlü

Yaşadıklarından sonra kendine biraz zaman ayırmak ve kendi yatağında tam bir gece uykusu çekmek muhtemelen iyi bir fikirdi. Ve sonra, yarın, önce sona eren ve sonra en alışılmadık koşullar altında yeniden başlayan ortaklıklarına devam edeceklerdi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ambrose ertesi gün öğleden sonra Lennon'la birlikte geldikleri binaya hiç gitmemişti. Podcast'i yaptığını *zar zor* hatırlıyordu. O zamanlar başka bir yerdeydi ve bu tamamen farklı bir yaşamdı. Sadece para için yaptığı bir şeydi, para için yaptığı sonsuz sayıdaki diğer şeylerin arasında.

Arabadan inip kapıyı çaldılar, içeriden gelen ayak sesleri yaklaşırken bir süre beklediler. Sonra kapı uzun boylu, koyu tenli, kasketli bir adam tarafından çekilerek açıldı. Ambrose zamanda geriye, kadife bir kanepeye, kendisine Jett denildiği ve otuz dakikalık görüşme boyunca kıpırdamadan oturmaya çalıştığı zamana ışınlandı. On yedi yıldır sigara içmemiş olmasına rağmen ağzını kaplayan nikotinin tadını alabildiğine yemin etti.

"Müfettiş Gray," dedi Jamal. "Sizi tekrar görmeyi beklemiyordum. Görüşmelerden birinde bir şey mi buldunuz?"

"Jamal Whitaker," diye mırıldandı Ambrose, Lennon cevap veremedi. Kendini yarı rüyada hissediyordu, bir ayağı kurduğu hayatın içinde, ayağı da yıkılan hayatın içindeydi.

Adam başını eğdi ve merakla ona baktı. "Merhaba. Sizi tanıyor muyum?"

"Yaptın. Bir kere. Uzun zaman önce senin için bir röportaj yapmıştım. Saçlarım ağarmıştı ve o zamanlar kendime Jett diyordum."

Jamal'ın alnı çatıldı ve belli ki Ambrose'u yerine oturtmaya çalışırken dudağını ovuşturdu. "Özür dilerim. Çok fazla röportaj yapıyorum, bazen yüzleri hatırlamak zor oluyor. Ve siz de genellikle koltuğumda oturan insanlara hiç benzemiyorsunuz." Jamal kapıyı daha geniş açtı. "İçeri buyurun."

Onu stüdyonun bulunduğu açık alana kadar takip ettiler; bina farklı olsa da Jamal'ın programında kullandığı mobilyalar aynıydı ya da en azından çok benzerdi. Ya onları mucizevi bir şekilde

iyi durumdaydı ya da yıllar içinde eskidikçe benzer eşyalarla değiştirildi. "Bunu tanıdın mı?" Jamal sordu.

Ambrose kanepeye doğru yürüdü, sonra elini pelüş kolun üzerinde gezdirdi. "Evet. Hatırlıyorum. Bunu hatırlıyorum."

Jamal kollarını kavuşturarak onu izledi. "Kapımdan içeri giren pek fazla başarı öyküsü görmüyorum. Belli ki görüşmek isteyeceğim bir kişi olduğun zamandan bu yana çok yol kat etmişsin."

Ambrose gülümsedi ve çenesini eğerek bunun bir iltifat olduğunu kabul etti. "Teşekkürler. Bunu hâlâ yapıyor olmana şaşırdım."

"Evet. Bir iki kez asmayı düşündüm ama . . . Ama bilemiyorum. Bunu düşünmeye başladığım anda, birinin hikayesini anlatmasını izlemenin hayatını nasıl daha iyi hale getirdiğine veya bir kişinin başka birinin hikayesinde kendi hikayesini nasıl gördüğüne dair bir e-posta alıyorum. Bu yüzden iyi bir şey yaptığımı hissetmeye devam ettiğim sürece buralarda olacağım."

Ambrose gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim." Lennon'ın durduğu yerde ona katıldı.

"Her neyse, belli ki bir sebepten dolayı buradasınız. Ne buldun?"

Lennon, "Kimliğini tespit etmeye çalıştığım kadınlardan birini sizin malzemenizde bulabildim," dedi. Ambrose'a baktı. "Ama Ambrose bana röportajının yayınlanmadığını çünkü kendisini arayıp yayınlanmamasını istediğini söyledi. Aynı talepte bulunmuş olabilecek başka kişiler olup olmadığını merak ediyorum."

"Evet, elbette, yıllar içinde birkaç tane oldu. Röportajlarının sonunda bana yayınlanmasını istemediklerini söylüyorlar ya da daha sonra arayıp fikirlerini değiştirdiklerini söylüyorlar. Soru sormadan yayından kaldırıyorum."

"Senden başka kimsenin videolara erişimi var mı?"

"Hayır. Onları parola korumalı bir Dropbox'ta saklıyorum ve yıllardır saklıyorum. Başka kimsenin erişimi yok. Bu yüzden onlardan bahsetmedim bile."

"Tamam. Onları görmem gerek."

Jamal ona baktı. "Arama izniniz var mı?"

"Hayır," dedi. "Ama bir tane bulabilirim. Bu insanları hedef almış olabilecek bir katil ortalıkta dolaşırken zaman kaybetmek istemiyorum."

Uzun dakikalar boyunca onu tekrar düşündü ve Ambrose onun yanında beklerken kendini tuttuğunu hissedebiliyordu. Jamal sonunda, "Onları bir USB belleğe kopyalayacağım ama geri istiyorum," dedi.

Lennon bir nefes verdi. "Anlayacaksın, söz veriyorum."

Videoları izlemek için Lennon'ın evine geri döndüler, önlerindeki sehpanın üzerinde dizüstü bilgisayarla kanepede oturdular. Tanıdıkları ilk kurban, ilk olay yerindeki yaşlı kadındı. Koruyucu aile yanında büyümüş ve grup evlerinden birinde özellikle birkaç çilekli şarap sonra saldırganlaşan bir kadın tarafından dehşete düşürülmüştü. Bu kokuyu işkenceyle bağdaştırmaya başlamıştı. Ve korkuyla. Ve utançla. Hayatının büyük bölümünde ya hapse girip çıkmış ya da evsiz kalmıştı.

Hepsi oradaydı. Babası tarafından düzenli olarak kemerle kırbaçlanan adam, o deri parçasının yavaşça gevşemesinin küçük bedenine vereceği acıyı tahmin ettikçe bağırsaklarını suya çeviriyordu. Aşağılanma. Olay yerinde bulunan tüm eşyalar anlamlıydı. Haklı olduklarını bilmek dehşet vericiydi. Dehşet uyandırmak için araç olarak kullanılmışlardı ve işe yaramışlardı.

Korkunç ve düşünülemez bir şeydi. Son derece kötüydü.

Yeterince görmüşlerdi, en azından şimdilik. Lennon'ın yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu ve Ambrose sadece bu insanların ölüm şekilleri için değil, aynı zamanda yaşam şekilleri için de üzüntünün ağırlığını göğsünde hissetti.

"Katilin bilgi aldığı yer burası," dedi. "Kurbanların tetikleyicileri. Bu kişi onlara nasıl işkence edeceğini biliyordu. Yani ya Jamal'ın kendisi ya da onun izni olmadan Dropbox'ına erişen biri."

Ambrose kaşlarını çattı. Yine de Jamal tamamen açık sözlü davranmıştı. Ve az önce izledikleri videoları saklamak ya da yok etmek isteseydi, bunu kolayca yapabilirdi. "Peki ya dışarıdan bir hacker?" diye sordu.

"Muhtemelen," diye mırıldandı. "Ya da bizim düşünmediğimiz tamamen farklı bir açt."

Ambrose başını salladı ve Lennon hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. Bilgisayarını kapatmaya gitti ama yanlışlıkla parmağını oynat düğmesine dokundurdu ve bir sonraki video başladı. Kadının gözleri büyüdü ve kalbi hızla çarptı. Bu oydu. Ambrose. *Jett*. Bir deri bir kemik, gergin, kambur, saçları ağarmış. "Ah," dedi, kelime bir nefes ve bir hıçkırıktı. Eskiden kim olduğunu görmek ona derin bir üzüntü ve evet, utanç vermişti. Yıllar geçtikçe huzur bulmuş ve iyileştiği için şükran duymaya başlamıştı. Eskiden kim olduğunu ve tüm yaşadıklarını hiç düşünmeden düşünebiliyordu.

acı hissediyordu. Ama aşık olabileceğini bildiği kadının yanında otururken - eğer çoktan aşık olmamışsa- eski halinin gerçek görüntüsüyle yüzleşeceğini hiç tahmin etmemişti.

Ama elini nazikçe onun elinin üstüne koydu ve gözleriyle buluştu. "Seni tanımak istiyorum," dedi.

"O artık ben değilim."

"Bunu biliyorum. Ama sen ve ben bunu anlamak istiyorum."

Ve böylece, bir zamanlar olduğu ama artık olmadığı kişiyi daha iyi görebilmek için öne doğru eğilirken, sonsuz bir güvenle elini çekti ve arkasına yaslandı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ambrose'la yapılan röportajı sonuna kadar izledi, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Çok *farklı* görünüyordu ama o uykulu gözlerden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Onu o halde görmek -kırılmış, çaresizce yardıma muhtaç- ona çok yoğun bir keder getirdi. Yanındaki adam, bu nazik, sevgi dolu adam, ekrandaki o ürkek gölgenin içindeydi. Orada bir yerde kapana kısılmıştı ve Dr. Sweeton onu serbest bırakmıştı.

Bu onu alçalttı. Onu korkuttu. Zihninde "ya olursa "lardan oluşan bir langırt oynattı.

Gözlerini kapattı ve terapisinde sürekli değişen, toplama ve çıkarma yapsalar da, toplayıp eksiltseler *de tam olarak* sayı olmayan o sayıları hayal . Neydi onlar? Seçenekler, belki? Bu neredeyse doğru gibi geliyordu ama değildi. Bildiği şey, şu anda onları göremese bile gerçek olduklarıydı. Onlar vardı ve oradaydılar, her tarafındaydılar. Eğer Ambrose terapiden geçmemiş olsaydı, o sayılar -ya da temsil ettikleri her neyse- çok farklı olurdu. Onun hayatı da diğerlerinininki gibi farklı olacaktı.

Kendisinininki ve ona söylemediği, yarattıkları bebek de dahil. Henüz test yaptırmamış olsa da içinde olduğunu bildiği bebek. Dr. Sweeton halüsinojenler verilmeden önce protokolün bir parçası olarak ona hamilelik testi yapmış ve negatif çıkmıştı. Henüz çok erkendi ama yine de biliyordu.

Ona bakmak için döndü, elini yanağına götürüp başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken gözleri yaşardı. O kadar kararsız, o kadar savunmasız görünüyordu ki, onu sevdiğini biliyordu. Belki bunun için de çok erkendi. Ama bunu vücudunun her hücresinde hissederken nasıl olabilirdi ki? O biliyordu. Ve belki de bundan çok daha önce biliyordu.

Gözlerini kapadı, avucuna doğru eğildi ve onu içine çekti. Birlikte uyuduktan birkaç gün sonra mezarlığa gittiklerini hatırladı.

O zaman bile biliyordu ve bu yüzden Tanner'a gitmişti ... içinde hissettiği şey için özür dilemeye gitmişti - kendi ruhuyla konuşan bir ruh. Derinlerde de olsa, hayatına devam etmek istediği kişiyi bulduğunu kabul etmişti.

Ama Tanner'ın özre ihtiyacı yoktu. Bağışlanmak isteyen o olmuştu. Lennon eğilip Ambrose'u nazıkçe öptü, Ambrose da içini çekip öpücüğüne karşılık verdi.

Bu kez birlikte yatak odasına yürüdüler ve adam kadının bedenine girdiğinde, bakışları birbirini tuttu, iki insanın bağlanabileceği her şekilde bağlandılar.

Onu sadece bedenine değil, kalbine de kabul etti, tamamen ve hiçbir suçluluk ya da çekince duymadan. Ona ikinci bir şans veriliyordu ve minnettarlıkla ve dünyada her türlü aşkın var olduğunu bilerek ağlamak istiyordu. Genç aşk ve daha deneyimli aşk. Acıdan önceki aşk ve kalp acısının üstesinden gelen aşk.

Ambrose onun üzerinde hareket etti, güzel gözleri tutkuyla, aşkla doldu. Ve daha önce emin değilse bile şimdi emindi - Ambrose gibi daha fazla insanı, insan kabuklarının içine hapsolmuş, özgür bırakılmak için yalvaran insanları dünyadan mahrum bırakmayacaktı.

Daha sonra onu kendine doğru çekti, elini tembelce kolunda gezdirdi ve birkaç huzurlu an boyunca bu şekilde yattılar. Kadın geri çekilip onu inceledi ve yüz ifadesinden etkilendi. Adam çok savunmasız görünüyordu ve onunki gibi bir geçmişi olan birinin böyle bir duyguyu yüzünde bu kadar açık bir şekilde göstermesi ya da göstermesine izin vermesi onu hâlâ şaşırtıyordu. Sanki bazı insanların böyle bir şefkatle ne yaptığını bilmiyormuş gibi. Ama elbette biliyordu, hem de çoğundan çok daha iyi biliyordu ve bu da onu daha da hayranlık uyandırıcı kılıyordu.

Mutlu bir şekilde iç geçirdi, gözleri -o güzel ruh yakan gözleri- onun yüz hatlarında gezindi. "Bana beyaz güvercinler ve waffle gibi hissettiriyorsun," dedi.

Bir kakhaha attı. "Beyaz güvercinler ve waffle." Bunu düşündü. "Çok huzurlu... ve tatlı?"

Döndü, parmaklarını başının arkasındaki yastığa geçirdi. "Büyükbabam bir keresinde bir haftalığına gitmişti. Çocukluğumun en güzel haftasıydı. Nereye gittiğini bile hatırlamıyorum. Ama büyükannem beni şehre götürmüştü ve Denny's'de kahvaltı etmiştik. Waffle sipariş ettim. Ben de

hiç waffle yemedim. Ya da şurup. Tabağımı yaladım ve büyükannem güldü. Onu hiç gülerken görmemiştim." Yan taraftan bile olsa, gözleri duvardan tavana kayarken bakışlarının hafifçe bulanıklaştığını gördü, belli ki o waffle'ları ve o beklenmedik mutluluk anını hayal ediyordu. "Eğer o olmasaydı, hayatın böyle olabileceğini düşündüm. Diğer insanların nasıl yaşadığını anladım. Canım acıdı ama aynı zamanda ilk kez umut hissettim." Ona doğru döndü ve yine gözlerinde kalbini gördü. "Sen de öyle hissediyorsun. Huzur, tatlı ve umut gibi."

Aman Tanrım. Duygulandı ve onur duydu; aksi takdirde çok fazla karanlık ve umutsuzlukla dolu olan çocukluğuna dair sahip olduğu tek iyi anıyı anlatırken boğazında düğümlenen duygularla dolup taşıtığını hissetti.

Ona döndü ve eğildi. "Ve sen de tabağımı yalayıp temizlemek istememe neden oluyorsun," dedi sırtarak.

Güldü.

Öpüştiler ve sarıldılar, paylaştıkları yakınlıktan keyif aldılar ve onun yatağının sıcak güvenliğinde teselli buldular. Sonra saatlerce konuştular, birbirlerine Dr. Sweeton'ın terapisinden geçerken yaptıkları yolculukları anlattılar. Ancak Lennon henüz bebekten bahsetmedi, çünkü bunun için henüz zamanın gelmediğini hissediyordu. Kendilerine onu görecektir gözler verildiğinde her şeye nüfuz eden ve daha iyi bir kelime bulamadıkları için tüm evreni oluşturan *bir bileşen* gibi görünen inkar edilemez *sevgi* duygusu hakkında konuştular. Kulağa hippice geliyordu ve annesi bunu yiyip bitirirdi. Ama ne olursa olsun, bunu deneyimlemişti ve doğru olduğunu biliyordu. Ya da belki de, diye tahmin etti, bu *onların* -insanların- yapısının bir parçasıydı ve uyuşturucuyla birlikte buna erişilmişti. Bunu açıklamak zordu ve bunu yaşadığı için minnettardı, bu yüzden kendisiyle ilişki kurabiliyordu. Çünkü aksi takdirde, başka bir yolu olmazdı. Kelimeler çoğunlukla bunu tarif etmekte yetersiz kalsa da, adamın açıklamalarıyla neye varmaya çalıştığını biliyordu. Beyaz güvercini ve Ambrose'un ilk yirmi bir yıl boyunca yaşadığı korkunç, korkunç suçluluk, utanç ve acıyı daha da iyi anlıyordu. Ayrıca San Francisco'da doğup büyüdüğü konusunda yalan söylemiş olsa da gerçeği de söylediğini anlamıştı. Ya da belki de *yeniden doğmuş* demek daha doğru olurdu. *Yeniden doğmuş. Yenilenmiş.*

Gecenin geç saatlerine kadar bedenlerini ve ruhlarını paylaştılar ve sonunda huzurlu bir uykuya daldılar. Uyandıklarında, öğleden sonra güneşi parlıyordu.

yatak odasının gölgesindeki çıtaların arasında. Lennon fazladan uyuduğu için memnundu ve bütün gün yatakta kalıp tembel tembel güneşlenip Ambrose ile yeni kurduğu bağıın tadını çıkarabilirdi. Ama çok net bir görevleri vardı, şimdi birlikte yüzleştikleri bir görev.

KIRKINCI BÖLÜM

Kapüşonlu adam kilisenin koridorunda yürüdü, gün ışığı vitray pencerelerden yansıyor, canlı renkler ışıkla parlıyordu. *Kanlı savaşlar ve çarpışan kılıçlar, derisi yüzülmüş cesetler ve ağlayan anneler.* Her pencereye kimin tetikleyici sağlamaya ihtiyacı vardı ki? Ve en büyük tetikleyici, cansız bir şekilde tahta bir çarmıhta asılı dururken avuçlarına çiviler çakılmış, hayattan daha büyük İsa Mesih.

Evet, gerçekten de bu İncil'e uygun olurdu.

Kahkahası sessiz alanda yankılandı.

Mercy Katedrali 1898 yılında inşa edilmiş ve 1906 depreminden mucizevi bir şekilde kurtulmuştu. Ne yazık ki cemaat sonunda yıpranarak yok olmuştu; günahın kutlandığı bir şehirde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Boş bina kar amacı gütmeyen bir grup tarafından satın alınmış ve sosyal etkinlikler için kiraya verilmişti, ancak son altı ay içinde belediye tarafından satın alındı ve evsizliği deneyimlemiş ve şu anda sağlık sorunlarıyla yaşayan 117 yaşlı için konut birimleri olarak yeniden kullanılacaktı.

Ya da internet sitesi öyle diyordu. Adam bu şekilde konuşmuyordu. *Evsizliği tecrübe etmiş.* Sanki bir şey *deneyimse*, ondan sorumlu değilmişsiniz gibi. Annesini öldüren iğrenç, işe yaramaz serserilerin *cinayeti tecrübe* ettiğini düşünüyordu.

O da *cinayeti deneyimliyordu* ve bundan büyük keyif alıyordu. Ve bir zamanlar ibadet ve saygınlık mekânı olan, şimdi ise vergi mükelleflerine bağımlı yaşlı ayaktakımı için kokuşmuş bir barakaya dönüşen burası, başladığı işi sürdürmek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

DJ kabini çoktan kurulmuştu, ancak masalar henüz taşınmamıştı. Bunların hepsi bugün daha sonra olacaktı. İlacı mükemmelleştirmişti. Sadece beş canlı deney ve bir formül defteri almıştı. Profesörleri gurur duymaz mıydı? Travma merkezlerine nasıl erişeceğini bulmuştu.

tüm kabuslarının zaten yaşadığı beyinde. Ve küçük bir tetikleyici ile-boom! Katil bir manyak doğdu. Geliştirilmiş karışımının güzelliği, özel tetikleyicilerin artık gerekli olmamasıydı - sadece genel tetikleyiciler. Çılgık sesleri. Korkunç görüntüler. Bir ya da iki yumruk. Sonra ölümüne dövüleceklerdi. Birkaç gün önce bunun gerçekleştiğini kendisi de görmüştü.

Ve bu gece izleyecekti. Ve ondan sonra da tekrar tekrar izleyecekti. Sağ tarafındaki daha küçük balkona baktı, bir zamanlar koro ya da belki bir orgcu için kullanılandan bile daha yüksekti. Hayır, bu akşamki olayı izleyeceği yer bir zamanlar üst tabakaya ayrılmış yüksek bir locaydı. Dudakları gerildi. Planlarının gerçekleşmesini izlemek için uygun bir yer gibi görünüyordu. Bu kez sadece videoda değil, şahsen de. Bunu hak etmişti. Sadece olan biteni gözleriyle görmek değil, aşağıdan gelen çılgınlıkları da duymak. Ter ve kan kokusunu duymayı. Sadece sonrasında durmak değil, katliamda da orada *olmak*.

Bu onun son deneyiydi. Toplu bir toplantı. Herkes ilacı kendilerine sunulan şekilde almayacaktı ama yeterince alacaktı. En azından derdini anlatmaya yetecek kadar. Bu insanlar her şeyi yapabilecek kapasitedeydi ve eninde sonunda saldıracaklardı. Her zaman yaparlar. Ve umarım orada bulunan aktivistlerden birkaçını da yanlarında götürürler, özellikle de sosyal programları kendi ceplerini doldurmanın bir yolu olarak kullanıp sorunun asla çözülmemesini sağlayanları. Sonsuz bağış toplama ve dolayısıyla sonsuz tortu.

Bu gece iyi geçerse, ilacını bütün mahalleye verecekti. Kafayı bulacaklarını düşünseler şeker gibi patlatırlardı. Bu parazitler bir vuruş için kendi bebeklerini satarlardı. Çadır kentleri ve açık hava uyuşturucu pazarlarını temizlerdi. Ceset yığınlarını şimdi görebiliyordu. *Çok güzel*. Halk dehşete kapılmış gibi yapacaktı, ama sonra temiz sokaklarda yürüyeceklerdi ve geceleri evlerinde perdeleri kapatıp birbirlerine fısıldayacaklardı, *Belki de en iyisi budur*.

Adam mihrabın önünde durmuş, Meryem'in heykeline bakıyordu. Annesine. Kendi annesinin yaptığı şey hakkında ne düşüneceğini merak etti ve muhtemelen onu bundan vazgeçirmeye çalışacağına karar verdi. Ama o da böyleydi - çok yufka yürekliydi. Düşük IQ'lu pisliklere yardım edilebileceğini düşünmüştü. Yanılmıştı. Ve bu yüzden şimdi toprağın altındaydı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Ambrose yatağın kenarına oturdu, zihni uzun zaman önce kıpır kıpır ve acı çekerek soruları yanıtladığı o stüdyoya döndü. Lennon'ın güneşli mutfağında sandviçlerini yerken ve dava hakkında beyin fırtınası yaparken aklından bir şey geçmişti ve onu geri almaya çalışıyordu. Lennon banyodan çıktı, kıvrımlarına bir havlu sarmıştı, saçları başının üstünde toplanmıştı. Kadın gülümsedi, zaman yavaşladı ve adam bu görüntüyü hayatının sonuna kadar görmek istediğini anladı. Bu gerçeküstüydü ve bazı açılardan onun için tam bir döngü anıydı. Bunu planlamamıştı; aslında yemin etmişti. Aşk. Bir ilişkiye. Ve bunlara asla sahip olamayacağı -bunları *istemediği*- inancıyla o kadar uzun süre yaşamıştı ki, kendi geleceğinin vizyonunu ayarlamak hem küçük bir mucize hem de şimdiye kadar karşılaştığı en riskli şey gibi geliyordu.

Ona yaklaştı, kollarını boynuna doladı ve vücudunu onunkine bastırdı. Onun ince bedenini kucaklayarak ve duştan gelen taze kokusunu içine çekerek iç geçirdi. Kanın damarlarında önce daha hızlı, sonra daha yavaş hareket ettiğini, birkaç dakika önce rahatladığını düşünmesine rağmen kaslarının gevşediğini hissetti.

Bu. İnsan dokunuşu. İlaç gibiydi. Kadın onun saçlarını okşarken omuzları çöktü, düşünceleri dağıldı. "Kameraman," diye mırıldandı.

Arkasına yaslandı. "Ne?"

"Aman Tanrım, kameraman. Çekim yapan bir kameraman vardı. Jamal benimle oturdu ve sorular sordu. Ama kameranın arkasında bir adam vardı."

Gözlerini kırıştırdı, geri adım attı. "Jamal'ı ara," dedi, telefonunu ona uzattı ve numarayı kaydırды.

Ambrose ayağa kalkıp numarayı çevirirken Lennon havlusunu bırakıp kıyafetlerini giymeye başladı, öğleden sonra ışığı tenini okşayıp parlatıyordu. Jamal ikinci cevap verdi, sesi dalgın geliyordu.

"Ben Ambrose DeMarce. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur ama dün bize verdiğiniz videolardan yola çıkarak birkaç sorumuz olacaktı."

"Röportajlarının yayınlanmasını istemeyen insanlar mı? Elbette yukarı?"

"Bize vermediğiniz videolara başka kimsenin sahip olmadığını veya erişemediğini söylediniz. değil mi?"

"Doğru. Dropbox'ım hacklenmediği sürece herhangi birinin nasıl erişebileceğini düşünemiyorum. Ama buna dair hiçbir kanıt yok."

"Kameramanınız bile mi?"

"Franco? Hayır. Gerek yok."

"Bana ondan biraz bahsedebilir misin? Franco'dan?"

"Elbette. İyi bir adamdır. Sessiz ama çok güvenilir. Ciddi, işini iyi yapıyor. Genelde girip çıkar, çene çalmayı pek sevmez. Onu beş ya da altı yıl önce, asıl kameramanım şehir dışına taşındıktan sonra işe aldım."

Ambrose sinir uçlarında küçük bir titreme hissetti, avlamak için gönderildiği bir suçlunun peşindeyken hissettiği titremenin aynısıydı bu. Yaklaştığını biliyordu; bunu hissediyordu. "Franco'nun soyadı ne?"

"Girone." Jamal onun için heceledi ve Ambrose oturma odasına koşup dizüstü bilgisayarını alan ve şimdi şifonyerin üzerinde açık olan Lennon'a başıyla işaret etti.

"Bana onun hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz?"

Jamal bir an durakladı. "Bir bakalım. Franco'nun annesi evsizler için büyük bir savunucuydu. Bir program yürütüyordu. . . Şimdi adını hatırlayamıyorum. Trajik bir şekilde öldürüldü. Tüm detayları bilmiyorum. Sanırım röportaj yaptığım birinden öğrendim ama adını zaten duymuştum. Bugüne kadar etkinliklerde sık sık onurlandırıldı. Franco kameramanım olmak için başvurduğunda, onun geleneğini sürdürmek istediğini ama onun dışa dönük kişiliğine sahip olmadığını söyledi. Gölgede kalmayı ve Tenderloin sokaklarının hikayelerini bir objektifin arkasından anlatmaya yardımcı olmayı tercih ediyor."

Ambrose Jamal'a teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra dizüstü bilgisayarının ekranına eğilmiş olan Lennon'ın yanına gitti. "Şuna bak," dedi bir haber makalesini göstererek. "Zeta Girone evinde öldürüldü." Dizüstü bilgisayarı aldı, döndü ve yatağa tırmanıp yastıklara yaslandı. Bilgisayarı kucağına koydu. Ambrose yatağın kenarına oturdu ve yüzünü ona döndü. Makaleyi taramak için bir dakikasını ayırdı, belli ki hızlı okuyordu. "Zeta Girone, yanına aldığı dört gencin koruyucu ailesiydi.

San Francisco'nun Tenderloin bölgesinde bulunan Rays of Hope adlı vakfının müşterileri tarafından sisteme teslim edildiklerinde."

Umut Işınları. Bu ismi nereden duymuştu? Tenderloin'deyken önünden geçmiş miydi? olmalı. Lennon'ın birkaç dakika boyunca tıklamasını bekledi.

"Rays of Hope'un amacı San Francisco'da aile evsizliğini ortadan kaldırmaktır. O zamana kadar barınma, finans ve bağımlılık hizmetleri konusunda yardım sunuyoruz," dedi, belli ki başka bir tarayıcıda açmış olması gereken web sitesini okuyordu.

"Yani hala açık mı?"

Lennon ekranı tarayarak başını salladı. "Tamam, yani Zeta Girone bu dört genci evlat edinmiş ve daha sonra evinde öldürmüş ve görünüşe göre onları barındırdığı ve onlara baktığı için aldığı çekleri topluyormuş. Ancak onu öldürmeden önce neredeyse bir yıl boyunca kendi bodrumunda kapalı tutmuşlar." Lennon başını iki yana salladı. "Lanet olsun," diye mırıldanarak ekranı aşağı doğru kaydırды. "Çok geride kaldıkları ve hala travma sonrası stres bozukluğu teşhisinin etkilerini yaşadıkları için tüm çabasını gençlerin yeniden uyum sağlamalarına ve eğitimlerini tamamlamalarına yardımcı olmak için işine ara vermişti." Ambrose'a baktı ve sonra tekrar ekrana döndü, okurken birkaç dakika durakladı ve sonra özetlemeye devam etti. "Olayı bilenlere göre, bunun yerine gençler onu bağlamış, işkence etmiş ve on bir buçuk ay boyunca onunla alay etmişler. Sonunda onu bıçakladılar çünkü çekler gelmiyordu, bu da gerekli evrakların doldurulmaması ve ev ziyaretlerinin kaçırılmasının bir sonucuydu. Cesedi, tutsak edildiği ve sonunda öldürüldüğü sırada Doğu Yakası'nda üniversitede olan oğlu Franco tarafından bulundu." Başını kaldırıp Ambrose'a baktı. "Bir kimya öğrencisi. Franco kimya öğrencisiydi."

"Oh Tanrım." Parmağını dudağının altında gezdirdi. "Doc'a mesaj atayım, bakalım Franco'nun adı ona bir şey çağrıştırarak mı?" Telefonunu kaptı ve Doc'a kısa bir mesaj gönderdi, sonra da hâlâ ekranı okumakta olan Lennon'a baktı.

"Para sıkıntılıydı ve bu yüzden Franco okul masraflarını karşılayabilmek için yaz ve Noel tatillerinde çalıştı," dedi. "Annesiyle yazışmaları seyrekleşti, mesajlar sadece bir ya da iki kelimeyle yanıtlanıyordu. Bu kadar uzağa gittiği için annesinin ona kızgın olduğunu düşünüyordu. Görünüşe göre bu konuda tartışmışlar. Eve döndüğünde annesinin parçalanmış cesediyle karşılaşmış."

Ambrose'un içinde hastalık kabardı. Tanrım, insanlar ne iğrenç şeyler yapabiliyordu.

Lennon ekranı çevirdi ve Ambrose oradaki resme baktı, siyah saçlı bir çocuk ve turuncu-kızıl saçlı bir kadın. Her ikisi de kameraya mutlulukla gülümserken kolunu oğluna dolamış bir anne, arkalarında güneş ışınlarının etrafına yayıldığı bir logonun bulunduğu bir pencere. *Umut Işınları*. Gözleri Franco'ya kaydı. Yakışıklı bir çocuktu, gülümsemesi kapalı dudaklı ama samimiydi. Uyuşturucu bağımlılarını ve sokaklarda yaşayan ya da çalışanları toplayan ve travmalarını korkunç şekillerde tetikleyen, onları birbirlerini sopalamaya ve bıçaklayarak öldürmeye teşvik eden adam o muydu?

"Sence ... annesinin intikamını mı alıyor?" Lennon sordu. "Kurtarılamaz olduğunu düşündükleriyle ödeşiyor mu?" Durakladı. "Tanrım, onları evine aldı ve onlar da ona işkence edip öldürdüler. Hem de birkaç bin dolar için. Bu iğrenç."

"Eğer biz haklıysak, onun yaptığı da haklıdır."

"Biliyorum. Biliyorum. Hepsi hastalıklı." Nefes alırken omuzları bir yükselip bir alçaldı. "Teğmen Byrd'ı tüm bu olanlar hakkında bilgilendirmem gerekiyor." Dizüstü bilgisayarı ondan aldı ve sonra patronunu arayarak podcast ve Franco Girone hakkında öğrendiklerini anlatmasını izledi. Adam ona, görevde olmaması gereken bir zamanda bu keşifle ilgili tüm araştırma ve ayak işlerini nasıl ve ne zaman yaptığını sorarak zaman kaybetmedi. Bunun yerine bilgiyi aldı ve hemen bir arama bülteni çıkaracağını söyledi.

Lennon telefonu kapattı ve Ambrose'a baktı. "Eğer Franco kimya biliyorsa ve bu suçlardan sorumluysa, muhtemelen evinde derme çatma bir laboratuvar kurmuştur. Polisin gideceği ilk yer orasıdır." Bir an için yana baktı, belli ki düşünüyordu. "Yani, eğer o ise, kurbanlarını nasıl hedef aldığını ve tetikleyicileri hakkında çok fazla bilgiye sahip olduğunu biliyoruz. Ama anlamadığım şey, hapları nasıl bildiği. İlk sahnelerde, haplar Dr. Sweeton'un tarifıyla aynıydı. Belli ki katilimiz o zamandan beri deneyler yapıyor, dediğimiz gibi. Ama başlangıçta bunlarla başlamış. Nasıl? Fazlalıklar hemen yok edilirse, daha fazlasını üretmek için kullanmak üzere bu haplardan birini nasıl elde etti?"

Ambrose elini çenesinde gezdirirken aklına bir şey geldi. "Yine de hapa ihtiyacı yok. Sadece formüle."

"Doğru," dedi Lennon, gözlerini kaçırarak ve dudağını çiğneyerek. "Aslında, bu tersine mühendislik yapmaktan daha kolay olurdu. Peki Dr. Sweeton bu tür bilgileri nerede saklıyor olabilir?"

"Bluebird Projesi'yle ilgili tüm dosyaları evindeki ofisinde saklıyor," dedi. "Bunun kullandığı ilacın formülü anlamına geldiğinden de eminim. Yine de ofisi kilit altında. Adam hizmetçisinin bile oraya girmesine izin vermiyor. Ona güveniyorum, Lennon."

"Biliyorum," dedi. "Ben de biliyorum. Peki ya karısı?"

"Hayır. Onda da anahtar yok. Haplar ilk ortaya çıktığında tüm bunları onunla konuşmuştuk."

"Ama ona bir anahtar vermemiş olsa bile, karısı ofisine girmenin bir yolunu bulabilir, değil mi? Eğer gerçekten isterse?"

"Neden Brittany Sweeton'ı soruyorsunuz?"

"Sadece laf olsun diye söylüyorum," dedi gülümseyerek. O da gülümsedi. Yine de soru onu rahatsız etti ve içgüdü olarak bildiği o küçük titreme içini sarstı. Son bir hafta içinde doktorla karısı arasında geçen birkaç telefon konuşmasına tanık olmuştu. Evliliklerinde bir sorun olduğunu sezmiş ama bunu geçici ve muhtemelen doktorun içinde bulunduğu stresle ilgili bir durum olarak değerlendirmişti. Ama cinayet? Ya da cinayete iştirak etmek? Bu yıllardır tanıdığı Brittany'ye hiç benzemiyordu. Elbette, materyalist ve biraz sığ biriydi. Ve yıllar boyunca Ambrose'a evli olduğu düşünülürse uygunsuz olan bazı müstehcen yorumlar yapmıştı. Ama Ambrose onu başından savmış, o da bu işin peşini bırakmıştı. Yani evet, kişisel olarak onun en büyük hayranı değildi. *Ama ya öyleyse?* Lennon'ın içgüdüleri iyiydi ve aşinalık yüzünden önyargılı görüşlerle karıştırılmamışlardı.

Ya tanık olduğu evlilik sorunları bildiğinden daha uzun süredir devam ediyorsa? Ya Brittany bilerek ya da bilmeyerek tüm bu cinayet ve intikam zincirini başlatan bir şey yaptıysa?

Tekrar dizüstü bilgisayarına baktı, Rays of Hope tarafından yayınlanan fotoğrafların bulunduğu sayfayı aşağı doğru kaydırды, bakışları dikkati dağılmış bir şekilde görüntülerin üzerinde gezindi. Çoğunlukla vakıftaki ya da başka yerlerdeki etkinliklerden kareler gibi görünüyordlardı, fotoğraflarda yer alanların kıyafetleri ve saç stilleri geri sarılan yılları gösteriyordu. Sayfanın alt kısmında dondu kaldı, kalbi güçlü bir şekilde sarsıldı. "Vay anasını."

"Ne?" diye sordu, ekranı daha iyi görebilmek için öne doğru eğilerek.

Kitabı ona doğru çevirdi ve işaret parmağını, Doc ve Doc'un ofisinde gördüğü eski bir fotoğraftan tanıdığı biriyle bir masada oturduğu belli olan daha genç bir Franco'nun fotoğrafına getirdi. "Bunlar Doc ve eski karısı Gwendolyn."

"Doktor ve Franco birbirlerini tanıyorlar mı?"

"Ya öyle ya da sadece aynı etkinliğe katıldılar."

Gözleri onunkilerle buluşmadan önce bir süre fotoğrafı inceledi. "Bu bir tesadüften başka bir şey olmayabilir ve bu fotoğraf belli ki uzun yıllar öncesine ait. TL'deki herkesin bir şekilde bağlantılı olması şaşırtıcı olmazdı. Ama . . . Ambrose, sence ..." kaçırdı, dudağını ısırды, belli ki bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlayamamıştı.

Bilgisayarı bir kenara bıraktı ve telefonunu tekrar eline aldı, bu kez mesaj bırakmak yerine Doc'un numarasını çevirdi. Telefon doğrudan telesekretere düştü ve Ambrose sinirli bir öfkeyle telefonu kapattı. "Bence gidip Doc'la konuşmalıyız," dedi Ambrose. Lennon başıyla onayladı, yataktan kalkıp ayakkabılarını giydi.

Franco ve Dr. Sweeton'ın en azından bir noktada tanışmış olmalarının tesadüften başka bir şey olmadığına dair derin bir his vardı içinde. Sadece bağlantının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Dr. Alexander Sweeton fotoğrafı elinde tutmuş, kızı Nancy ve ilk eşi Gwendolyn'e bakıyordu. Los Angeles'taki Disneyland'e gitmişler ve parkta dört gün geçirmişler, oyuncaklara binmişler, kar külahı yemişler ve aşırı pahalı fare hatıraları satın almışlardı.

Harikaydı.

Ve çıktığı son tatil.

İlk evliliği Nancy'nin saldırısından sonra dağılmıştı. Tek çocuklarının başına gelenlerin acısını, travmasını ve suçluluk duygusunu atlatamamışlardı. Gwen şimdi yeniden evliydi ve Florida'da Disney World'e yakın bir yerde yaşıyordu. Hiç oradan geçip geçmediğini ya da belki bir öğleden sonrasını orada geçirip geçirmediğini merak etti ve tamamen başka bir hayattaki o rüya dolu dört günü düşündü.

Nancy öldükten ve Gwen gittikten sonra uzun süre yalnız kalmıştı. Kendini tamamen projeye adanmıştı. Ama sonra bir kokteyl partisinde Brittany ile tanıştı. Ondan çok daha gençti ve çok az ortak noktaları vardı. Ama onu güldürmüştü. Kendini yeniden bir erkek gibi hissetmesini sağlamıştı. Dolu dolu bir hayatın gerçek değerini hatırlamasına ve neden başkalarının mahrum bırakıldıkları hayatı yaşamalarına yardım etmeyi tutku haline getirmesine yardımcı olmuştu.

O da biraz mutluluğu hak ediyordu, değil mi? Daha kapsamlı bir hayat sürmesi onu sadece daha iyi bir insan değil, hastaları için de daha iyi bir doktor yapmaz mıydı? Yine de bunların hepsi birer gerekçeydi. Bunu şimdi anlıyordu. Egosu onu alt etmişti ve belki de bu onun ölümcül kusuruydu.

Evlilikleri yürümüyordu. Bunu ikisi de biliyordu. Hızlı ve hoş bir ilişki olması gereken şey, bayat ve kırgınlık dolu bir birlikteliğe dönüşmüştü. İlişkileri başından beri kötü bir kadere sahipti, ama adam onu son önceliği haline getirerek kesinlikle ölümlerini hızlandırmıştı.

Aylardır farklı giyiniyordu. Daha seksi. İlk çıkmaya başladıklarında, bir doktorun karısı olmadan önce giydiği kıyafetlere benzer kıyafetler giyiyor ve rolüne uyması için tarzını değiştiriyor gibiydi. Ve onu ofisinin yakınındaki bir otele yüksek fiyatlı bir vergi avukatı olduğunu bildiği bir adamla girerken görmüştü. Öfkenin, hatta hayal kırıklığının gelmesini beklemişti. Ama trafikte oturup onların gülüşmelerini ve ön kapıdan çıkıp kaybolmalarını izlerken içinden geçen tek duygu rahatlamaydı. Belli ki yaşadığı ilişkiden kendisi sorumluydu. Dalgın ve dikkatsiz davranmış, onunla yanlış nedenlerle evlenmiş ve onun sevgisinden dolayı attığı adımlardaki sıçramanın aşk olduğuna kendini inandırmıştı.

Belki de içten içe ilişkilerinin uzun sürmeyeceğinin farkında olduğu için, ama daha çok oldukça kazançlı muayenehanesinden ve Bluebird Projesi'ni finanse etmek için kullandığı çok sayıda konuşmadan biriktirdiği parayı korumak için evlilik öncesi bir anlaşmada ısrar etmişti. Hayatını adadığı proje çok pahalıydı. Ekipman, testler, laboratuvar ücretleri ve bakım masrafları vardı. Eğitmesi gereken çalışanları ve irili ufaklı yüzlerce başka masrafı vardı. Servetini koruduğu için proje devam etti ve büyüdü. Nancy'nin mirasıyla kumar oynamamak için onunla kumar oynayamazdı.

Ve şimdi Brittany'nin evliliklerinden geldiğinden daha fazlasına sahip olmadan ayrılmasına rağmen, iyi olacağını biliyordu.

İç çekerek Nancy ve ilk karısının fotoğrafını arkasındaki kitaplığa geri koydu ve yüzünü fotoğrafa çevirdi. Dirseklerini masasına dayadı ve alnını ellerinin topuklarına dayadı. Kendini affettirmek, Nancy'nin gurur duyacağı bir miras bırakmak, kızıyla hataları onun gibi acı çeken başkalarına yardım ederek telafi etmek için çok uğraşmıştı. Ve yardım etmişti. Etmişti. Pek çok kişinin ruhu kurtuldu. Bununla gurur duyuyordu. Bunun için fedakârlık yapmıştı. Ama sonra işler korkunç bir şekilde ters gitti ve *nasıl olduğunu* anlayamadı. Ya da nedenini.

Psikiyatri koğuşunda en son cinayet teşebbüsünden sağ kurtulan kadını görmeye gitmişti - sonuçta bu sadece bedene değil, zihne ve ruha yönelik bir cinayet teşebbüsüydü - ve bu onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertmişti. Onu yıkmıştı. Sadece travmasının merkez üssüne düşmekle kalmamış, aynı zamanda orada sıkışıp kalmış gibi görünüyordu. Ölüm bundan daha nazik olurdu. Bu yüzden hastanenin yapabileceği en iyi şey

onu bayılttı. Değiştirilmiş ilacın, narkotik etkisini yitirdiğinde bile sonuç değişmeyecek şekilde formüle edilmiş olması, beklemediği bir dehşetti. Ambrose'un kendisine verdiği hapi temel alarak bir panzehir oluşturmak için gece gündüz çalışıyordu. Ancak şu ana kadar panzehir zayıftı ve muhtemelen sadece az miktarda toksin emmiş olanlarda işe yarayacaktı. Hastanedeki kadının aldığı dozlar gibi değil, o zaten kendi zihninde bir kara deliğe düşmüş ve çok ileri gitmişti. Ve sırf panzehirini test edebilmek için şiddete yol açacak şekilde formüle edilmiş hapi veremezdi. Bunu yaparsa, projesini çarpıtan adama dönüşürdü.

Belki de daha iyi değildi. Öyle olduğunu sanıyordu. Ama onun yüzünden bunlar oluyordu. Kalbinin çalışması bozulmuştu. Belki de iyi olan her şey sonunda bozulmuştu.

Ya da belki de bozulabiliyorsa, hiç de iyi değildi. Kendini bunun iyi olduğuna ikna etmişti çünkü buna ihtiyacı vardı. Bir kez daha kendi egosuna döndü.

Tanrım, çok yorgundu. Birkaç saat uyumak için eve erken gelmişti. Günlerdir ayaktaydı ve yetenekleri onu zayıflatıyordu. Birkaç saat dinlendikten sonra kendini daha iyi hissedecek ve sonra devam edecekti.

Masasından kalktı, susturulmuş telefonunu eline aldı ve Ambrose'tan gelen bir mesajı ve bir aramayı kaçırdığını fark etti. Franco Girone'yi soran mesajı okudu.

Franco Girone.

Bu ismi nereden biliyordu? Ambrose'dan bir mesaj daha geldi.

On the way over.

Mesajın altında bir fotoğrafı gösteren bir bağlantı vardı. Gözlerini dikti, derisi aniden karıncalandı, zihni uğuldadı. Şimdi Franco olarak tanıdığı fotoğraftaki adam, onu en son yüz yüze gördüğünde bu resimdekinden biraz daha yaşlıydı ... ve Franco o zaman fotoğraftaki gibi gülümsemedi. Her şey sisli anı parçacıkları halinde gözünün önüne geldi. Franco'nun annesi, Tenderloin'da Rays of Hope'u işleten kadın yeni öldürülmüştü. Adamla tanışmıştı. Franco kaç yaşındaydı?

o zaman? Yirmi ya da yirmi bir? Önce bir etkinlikte, sonra da ücretsiz klinikte. Annesinin cinayeti yüzünden derin bir travma geçirmişti. Dr. Sweeton onu Mavi Kuş Projesi için test etmiş ama sonunda iyi bir aday olmadığına karar vermişti. Adam başarılı bir regresyon terapisi için elverişli olmayan özellikler sergilemişti. Psikopatlığı sorgulanabilirdi, ancak doktor bunun mevcut travmasıyla mı yoksa zaten var olan başka bir şeyle mi ilgili olduğunu söyleyememişti.

Fotoğraftaki olayı düşünürken telefonunu yavaşça indirdi. Çok uzun zaman önceydi ama merak ediyordu Dr. Sweeton ayağa kalktı, dosya dolabına gitti ve verdiği konuşmaların broşürlerini, resimlerini ve bazen de etkinliklerden kendisine gönderilen kişisel fotoğrafları sakladığı alt çekmeceyi açtı. İhtiyacı olmayan ama atmaya da gönlünün razı olmadığı şeylerdi bunlar. Yıllardır buraya bir şeyler atıyordu.

Kutuyu aldı, masasına taşıdı ve içeri boşalttı. Aradığı şeyi bulması sadece birkaç dakika sürdü. Ambrose'un kendisine linkini gönderdiği fotoğrafın basılı bir kopyası vardı. Umut Işıkları etkinliğini düzenleyen adam daha sonra gönderdiği teşekkür kartının içine koymuştu.

Dr. Sweeton kartı bir kenara fırlattı ve bir avuç dolusu fotoğrafı gözden geçirdi, yığındaki son fotoğraf neredeyse nefesini kesiyordu. Fotoğrafları bırakırken fısıldadığı kelime boğazının hassas derisini çizdi.

Aman Tanrım. Hasta olacaktı. Ofisteki tuvalete koştu ve öğle yemeğini kaybetmeden önce zar zor yetiştirdi. Ya da kahvaltısını ya da yediği son yemeği. Hatırlayamıyordu.

Sıcak ve soğuk hissetti, bayıldı. Panikledi. Dehşete kapıldı. *Hayır, olamaz. Yanılıyorsunuz.* Dr. Sweeton fayans zemine düştü, duvara yaslandı ve ağladı. *Neler oluyor böyle? Bu doğru olamaz. Sadece yorgunsunuz.*

Zihni çok bulanıktı, şokla doluydu. Dünyası etrafında parçalanıyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, sifonu çekti ve banyodan çıkmadan önce ağzını çalkalamak için avuçladığı elini kullandı.

Birkaç dakika masasının yanında durup derin nefes alma egzersizleri yaptıktan sonra telefonundaki arama motorunu kullanarak Rays of Hope'un numarasını aradı. Aradı ve genç bir adam cevap verdi.

"Evet, merhaba. Adım Dr. Alexander Sweeton ve Franco Girone ile bağlantı kurmaya çalışıyorum. Annesi-"

"Zeta Girone." Adamın sesindeki gülümsemeyi duydu. "Evet, Franco haftada birkaç kez buraya gelir ama bu akşam ödül yemeğinde."

"Ödül yemeği."

"Evet, aslında beni yakaladın. Bir dakika içinde hepimiz oraya gidiyoruz. Franco annesinin şerefine bir tane kabul ediyor."

"Umut Işınları için mi? Ölümünden sonra mı?"

"Evet. Tenderloin'de uyuşturucu bağımlılığı ve evsizlik yaşayanlar için inanılmaz bir savunucuydu. Başına gelenler çok trajikti."

"Evet. Öyleydi. Bu ödül yemeği nerede veriliyor?" "Oh.

Mercy Katedrali'nde. Sen-"

Dr. Sweeton telefonu kapattı. Mercy Katedrali'ne on dakikadan az kalmıştı. Franco Girone ile konuşmak zorundaydı. Aradığı kişinin o olduğundan emin olmalıydı. Farkında olmadan kendisinin başlattığı şeyi durdurmalıydı.

Doktor muayenehanesinden çıktı, koridorda durakladıktan sonra geri dönüp kapının yanındaki dolaba gitti, orada küçük bir bar ve mini buzdolabı vardı. Mavi naylon soğutucuyu aldı, kayışını omzuna astı ve alarmı kurma zahmetine girmeden hızla evinden çıktı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dr. Sweeton cep telefonuna ya da ön kapısına cevap vermiyordu ve arabası evindeyse bile garajda kilitliydi. Lennon, Ambrose'un öne doğru eğilip camdan bakmasını izledikten sonra zili tekrar çaldı, sesi dışarıdan bile duyuluyordu. "Ofisinin kapısı ardına kadar açık," dedi. "Asla o şekilde açık bırakmaz."

Gün batımından gelen ışığı engellemek için ellerini kavuşturdu ve alnını cama dayadı. "Belki de evde bir tek o vardır ve kapatmayı unutmuştur. Yorgun olduğunu söylemiştin. Belki de uyku ilacı almıştır ve baygındır."

"Belki," diye mırıldandı Ambrose. "Ama onun uyanmasını bekleyecek vaktimiz yok. Hayatlar tehlikede olabilir."

Gözleri buluştu ve Ambrose çimento saksıyı alıp ikisi de eğilirken camdan içeri fırlatmadan önce ağzını kapattı. Pencere gürültüyle kırılırken Lennon irkildi ve Ambrose uzanıp kilidi tıklattı. Hiçbir alarm sesi duyulmadı. Ambrose kapıyı çekip açtı ve ayakları kırık camın üzerinde çıtırdayarak içeri girdiler.

"Doktor?" İkisi de ofisinin açık kapısına doğru ilerlerken Ambrose yüksek sesle seslendi. Ev sessiz ve hareketsizdi. Ofis, masanın üstünü ve etrafını çevreleyen zemini kaplayan kâğıt yığını ve fotoğraf ve broşür gibi görünen şeyler dışında çoğunlukla normal görünüyordu.

"Ne halt ediyordu?" Lennon yemekhaneye adım attıklarında sordu. Doktorun verdiği bir konuşma davetiyesini eline aldı. "Bu on yıl öncesine ait," dedi. Dosya dolabının açık çekmecesine ve sanki doktor bir şey aramak için içindekileri dökmüş gibi yere devrilmiş olan kutuya baktı.

Ambrose bir şey aldı ve onun hâlâ yanında olduğunu hissetti. "Oh kahretsin."

"Ne?"

Ona Franco Girone'nin internette gördükleri fotoğrafının aynısını gösterdi ve ardından aynı olaydan olduğu belli olan bir başkasını uzattı. Fotoğrafı inceledi, bulmacanın tüm parçaları henüz yerine oturmamış olsa da bir şeyler fark etmeye başlamıştı. Franco'nun solunda duran genç kadını işaret , "Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Ambrose. "Ben Nancy."

Nancy Sweeton. Doc'un ölen kızı. Projesini adadığı kişi. Tedavi sırasında ölen tek hastası. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Tam olarak emin değilim." Ambrose telefonunu çıkarıp aradı ve ardından Dr. Sweeton'ın sesli mesajının açıldığını duyunca sinirli bir nefes daha verdi.

İkisi de evden çıktı, araba yolunun başında durdular, Lennon'ın bakışları Pacific Heights'taki bu malikânenin çok aşağısındaki körfezin kararan suyundaydı. Ambrose doktora bir mesaj daha gönderirken Lennon son bir saat içinde topladıkları bilgileri düzenlemeye çalıştı.

Telefonu çaldı ve cevap verdi, hoparlöre aldı ve Ambrose yaklaşırken uzattı. "Franco Girone burada değil," dedi Teğmen Byrd. "Ama hâlâ annesinin sahip olduğu evde yaşıyor. Bodrum katında bir laboratuvar var - bunu bir araya getirmek için yıllarını harcamış olmalı. Tamamen son teknoloji ürünü. O kesinlikle bizim adamımız ve büyük işler yapmaya niyetli. Ayrıca her cinayetin video kayıtları gibi görünen şeyler ve hepsi 'BB' damgalı bir sürü ürün var. Bir tehlikeli madde ekibi yolda."

Gözleri Ambrose'unkilerle buluştu. "Nereye gittiğini ya da bundan sonra ne yapacağını bize söyleyebilecek bir şey var mı?" diye sordu teğmene.

"Belirli bir şey bulunamadı ama mutfak masasının her yerinde krokiler var. Her cinayet sahnesini önceden planlamış. Daha sonra yapılmış olması gereken, iyileştirme yolları hakkında notlar var, muhtemelen ilaç formülleri olan okuyamadığım bazı şeyler var. Çok stratejik davranmış." Arka plandan kâğıt hışırtılarının sesi geliyordu. "Ayrıca daha büyük bir etkinlik için planlara benzeyen şeyler var ama ne olduğu belli değil."

"Bana bunun bir ekran görüntüsünü gönderebilir misiniz?" Lennon sordu.

"Evet. Bir göz atın. Sonra buradan nereye gideceğimiz konusunda bir toplantı yapabiliriz. Elbette, geri dönme ihtimaline karşı burayı gözetleyeceğiz. Oh, ve

Hey, iyi iş Gray. Onu ölü olarak geçirdik."

"Bana hemen teşekkür etme," dedi. "Başka birine daha zarar vermeden önce onu yakalamamız gerekiyor."

Telefonu kapattı ve bir dakika sonra Lennon'ın telefonu bir mesaj geldiğini gösteren bir şekilde çaldı. Mesajı açtı, kaba taslağa bakarken kaşlarını çattı ve sonra Ambrose'un görebileceği şekilde çevirdi. "Bir akşam yemeğine ya da bir davete benziyor," dedi. "İçeride masalar var ... ve ..." Telefonu Ambrose'a doğru yaklaştırdı. "O nedir?"

Bir an için onu inceledi. "Bir DJ kabini, belki?"

"Bir DJ kabini," diye mırıldandı. "Evet, bir etkinlik. Bir etkinliği mi hedefliyor?" Telefonu tekrar kendisine çevirdi ve masaları saydı. *On iki*. "Ambrose, burada en az yüz kişi olacak gibi görünüyor. Bunun için mi çalışıyor?"

Sadece bir, iki ya da dört değil, bir seferde yüzden fazla kişiyi öldürmek mi? Belki de üzerinde çalıştığı şey sadece bu değildi. Belki de daha fazlasına giden yolda sadece başka bir deneydi. Tam bir soykırıma giden yolda sadece bir duraktı. Kötülük onu sersemletmişti ve artık kötülük karşısında düşünmemişti. Mide bulantısı mı? Perişan mı? Evet. Ama artık sersemlemiş değildi.

"Ama ne zaman?" Ambrose sordu. "Ve nerede? Eğer bu cevapları bilmiyorsak, hiçbir şey yapamayız."

Lennon tekrar taslağa baktı. "Ambrose... sence bunlar ne?"

Bakışları kadının işaret ettiği yere takıldı. "Duvara asılmış çerçeveli tablolar mı?"

Hayır, tam olarak değil. Dudağını çiğneyerek başka tarafa baktı, bakışları ön kapının kırılmış cam parçalarına takıldı. Cam. *Cam*. "Vitray," dedi. "Bunlar vitray pencere olabilir mi?"

"Haklı olabilirsin," dedi Ambrose, başı yaklaşırken. "Eğer öyleyse, burası bir kilise. Bir kilise ayinini hedef alıyor."

"DJ kabini ve masaları olan bir tane mi?"

"Tamam, hayır, haklısın. Kilisede bir etkinlik." Aklının bir köşesinde bir şey vardı. *Vitray. Parlak renkler. Bir etkinlik.* Arkasını döndü ve sonra aniden geri döndü. "Aman Tanrım, Ambrose. Heroes for Homelessness ... bir DJ'in reklamı vardı. Ve ..." Gözleri farkına vararak parladı. "Rays of Hope. Annesinin organizasyonu. Aman Tanrım, orada korkunç bir şey yapacak. Onun için."

Google'da vakfın numarasını aradı ve tuşladı, beklerken kalbi küt küt atıyordu, arama sonunda telesekretere düştü. Tam telefonu kapatmıştı ki Ambrose'un kafası telefonundan çıktı, belli ki Google'da etkinliğin kendisini araştırıyordu. "Mercy Katedrali'nde düzenleniyor. Bu gece. Başladı bile."

Mercy Katedrali'ne doğru hızla ilerlerken Lennon Teğmen Byrd'ü aradı ve ona nereye ve neden gittiklerini anlattı. Teğmen Lennon'a, Franco Girone'nin orada olduğunu ve bu akşamki etkinlikte yapılmakta olan olası bir planı durdurabileceklerini umarak kiliseye birkaç destek aracı göndereceğini söyledi.

Ambrose arabayı sürerken uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Gözleri buluştu ve kadın çok geç kalmamaları için sessiz bir dua fısıldadı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dr. Sweeton kiliseye giren insanların arasından geçerken başını çevirerek Franco Girone'yi aradı. Kalabalığın içinde onu göremedi ama orada bulunan insanların hepsi burada olmaktan mutlu görünüyordu, ortam sohbet ve kahkaha sesleriyle doluydu. Aylar önce klinikte tanıştığı ve test için gelmesini istediği bir kadını fark etti. Gelmişti ve onun proje için iyi bir aday olduğunu düşünmüştü. *Trinity*. Adı Trinity'ydi ve babası gençliğinin bölümünde onu taciz etmiş bir vaizdi. Akı karıştı ve bir an için bu etkinliğin bir kilisede yapılmasının onun için zor olup olmadığını merak etti. Gözlerini ondan kaçırmadan önce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Tanrım, akı her yerdeydi, panik her şeyi ele geçirmişti. Alnındaki teri sildi. Kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu, Franco hakkında öğrendikleriyle birlikte Nancy'nin fotoğrafını görmenin yarattığı şok ve keder vücudunun stres hormonlarıyla dolmasına neden olmuştu.

"Efendim, ceketinizi alabilir miyim?"

"Ne? Oh. Evet, teşekkür ederim." Ceketini silkti. Bir palto rafının önünde duran genç kadın ceketini ondan aldı ve o da arkasını döndü. Yan tarafa bir DJ yerleştirilmişti ve akşam yemeği için hazırlanmış bir düzine kadar masanın başına küçük bir sahne kurulmuştu. Ortada hangi grupların nerede oturduğunu açıkça belirten pankartlar vardı. Birinde **THE GILBERT HOUSE** yazıyordu; diğerinde **ISE OCEANCREST SOBER LIVING**. Her tabakta gümüş takımların etrafına bağlanmış renkli bir kurdele ve hemen altına yerleştirilmiş plastik ambalajlı bir nane şekeri vardı. Ve her tabağın önünde basılı bir alıntı vardı. Doktorun dikkati en yakınındakine odaklanamayacak kadar dağılmıştı ama ilham verici bir şey olduğunu tahmin etti. "Devam et!" ya da "Bunu başarabilirsin!" Gülmek ve ağlamak istemesine neden oldu. Ağır ruhsal hastalıkları olan insanlara yönelik saçma sapan basmakalıp sözler.

Yaşam boyu travma ve bağımlılık. Ve hapse girdiğinde bu insanlara bırakacağı şey de buydu. Doktorun yanağından bir damla ter daha süzüldü ve nefes alışını sakınleştirmeye çalıştı.

Olan olmuştu. Artık bunu kabullenmeli ve mümkünse daha ileri gitmesini engellemeye çalışmalıydı.

Sonra yukarı baktı ve onu gördü. Franco Girone, muhtemelen bir zamanlar bir koronun bir kurtarıcıya şarkılar söylediği balkonda duruyordu. Franco etrafı inceliyordu, dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme vardı, sanki krallığını seyreliyor ve sonuçlardan memnunmuş gibi.

Dr. Sweeton önündeki insanların arasından geçerken birine çarptı ama özür dilemek için durmadı. Kilisenin arka tarafına doğru koştu ve dar merdivenlerden üst kata çıktı. "Franco," dedi kapı aralığından, göğsü hızlanan nefesleriyle yükselip alçalıyor, alnından daha fazla ter damlıyordu.

Franco ona doğru döndü, yüzündeki şaşkınlık ifadesi onu birden daha genç gösterdi, Dr. Sweeton'ın bir zamanlar tanıdığı, annesinin parçalanmış cesedini bulan çocuk.

"İyi kalpli doktor geldi," dedi Franco. "Bu bir olay örgüsü. Burada olmanızı kesinlikle beklemiyordum."

Dr. Sweeton içinde bir şeylerin söndüğünü hissetti, henüz ayrıntılarını bilmesine de en çok korktuğu şey doğrulanmıştı. "O sizsiniz," dedi.

"Seni uyaran neydi?"

Omuzları düştü. Ambrose şüpheli olarak Franco Girone'yi bulmuştu ve Dr. Sweeton bunun nasıl olduğunu henüz bilmiyordu. Doktorun elindeki tek şey çocukla ilgili anıları ve çekmecesinde bulduğu fotoğraftı; kendisine ihanet edenin dünyada en çok sevdiği kişi olması gibi korkunç bir olasılıktan şüphelenmesine neden olan bir fotoğraf. "Nancy. Rays of Hope etkinliğinde Nancy ile çekilmiş bir fotoğrafınız var," dedi.

İkisi birlikte duruyorlardı, konuşurlarken başlarını birbirlerine doğru eğmişlerdi. Birbirlerini tanıdıkları çok açıktı. Bu olay o ölmeden hemen önce gerçekleşmişti. Bunu söyleyebilirdi çünkü fotoğrafta giydiği pembe-beyaz çizgili kazağı tanımıştı. Hayatını sonlandıran tedaviyi uygularken giydiği kazağın aynısıydı.

Gözlerini sıkıca kapattı. Bir kâbusun içindeymiş ve uyanamıyormuş gibi hissediyordu. Franco'ya bakmak için kendini zorladı.

Adam gülümsedi. "Ah, Nancy. Çıldırılmış Nancy. Gerçekten berbat biriydi, değil mi?" Tekrar gülümsedi. "Franco," dedi, sanki onu taklit ediyormuş gibi sesini bir oktav yükselterek, "Kimyager olmak için okula gidiyorsun, değil mi? Sana bir ilaç formülü satacağım, onu üretip zengin olabilirsin." Franco güldü. "Tüm o ilaçların, görünüşe göre onun ulaşabileceği bir yerde. Ürününüzü ele geçirmeyi denedi ve başaramadı, ancak tarifi almayı başardı ve sonra biraz para karşılığında satmaya çalıştı. Isırmadığımda, yine de bana fırlattı ve kendine bir vuruş satın almak için başka bir plan uydurmaya gitti. Çatlak kafalar yine çatlar, bilirsiniz."

Tanrım, Nancy. Bu kadarı da fazla. Sonunda, projeye ilham kaynağı olan kızı onu satmıştı. "Bunu neden yaptın?" Bilmek zorundaydı. İşini. Hayatının çalışması bozulmuştu ve Franco'nun onu kullandığı şey Dr. Sweeton'ın da mirası olacaktı. Ve Nancy'nin, özellikle de Franco'ya ilaç formülünü vererek bunu kolaylaştıran kişi olduğu için. Bu bilgi doğrudan kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Hâlâ ayaktaydı ama çoktan ölmüştü.

"Bu mu? İhtiyaçlarımı daha iyi karşılamak için parlak ilaç karışımınızı değiştirmeyi mi kastediyorsunuz? Çünkü sonuçlar bana keyif veriyor. Başka neden olsun ki?"

Ama nasıl? İhtiyacı olan bu kadar çok insana ulaşmayı nasıl başarmıştı-

Ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı. Franco onlara sahte bir umut ve şifa sunmuştu. Ve bunların hepsi acımasız bir yalandı. "Onlara yardım edebileceğini söylemiştin," diye tahmin etti. "İşkencelerine son vereceğine söz verdin ve sonra onları kendi cehennemlerine çektin."

Franco gülümsedi, dudakları eğik, gözleri ölü. "TL'deki büyümlü tedavin hakkında hikâyeler anlatıyorlar," dedi Franco. "Hepsi bundan bahsetmiş ya da birinin tanıdığı birinin tanıdığını duymuş. Bu bir peri masalı. Yarım yamalak bir teori. Sizin testlerinizden geçip zayıf aday olarak görülüp çevrilenler hakkında spekülasyon yapıyorlar. Neyden geri çevrilmişler? Almak için yeterli olmadıkları bir mucizeden. Elbette kimse dinlemiyor. Ve çoğu zaman, sürekli sarhoşluklarının ortasında, tüm bu konuşmalar unutuluyor ya da göz ardı ediliyor. Bağımlılar zaten tek bir şey için iyidir. Sır saklamak."

Sweeton'ın kalbi kulaklarında güm güm atıyor, görüşü giderek bulanıklaşıyordu. "Onlara benim için çalıştığını mı söyledin?"

"Hayır. Onlara aynı hizmetleri sunan bir rakip olduğumu söyledim. Sadece *ben* kimseyi çevirmedi. Taramalara ve anketlere ihtiyacım yoktu. I

Onlara nereye gideceklerini söyledim ve onlar da doğruca ölüme yürüdüler."

Doktor gözlerini yumdu, çaresizlikten sersemlemişti. Franco'nun her şeye inanacak kadar çaresiz insanlara yaptıkları korkunçtu. Kariyerini yapmak için çalıştığı şeyin tam tersiydi. Birdenbire tüm hayatı bulanık, motivasyonları şüpheli göründü, oysa her zaman çok *emindi*. "Neden 'BB' damgasını kullanma zahmetine girdin?" diye sormayı başardı. *Bluebird*. Her tedavi seansının Nancy'sinin onuruna yapıldığını hatırlatmak için kendi haplarını bu şekilde damgalamıştı.

"Çünkü beni görmeni istedim," dedi. "Ne yaptığını bilmeni istedim. Ve yaptığın işi tüm *hastalarının* yaşadığı kanalizasyona atarken beni izlemeni istedim."

"Formül bunca yıldır elinizdeyken neden şimdi?" Nancy öleli yirmi yıl olmuştu.

Franco ona baktı. "Projemin kapsamına uygun bir laboratuvar kurmak için para biriktirmek kolay bir iş değil. Bunu bilmelisiniz, Doktor. Bir de malzemeleri toplamak var. Ekvador'dan psilosibin mi? Gerçekten mi? Bu belirtilmemişti. Bunu doğru yapmak için çok uğraştım. Kaç tür mantar toplayıp test etmem gerektiğini biliyor musunuz? Ama beni bu yola iten şeyin ne olduğunu soruyorsanız? Sekiz yıl önce *onlardan* birini gördüm. Annemi öldüren parazitlerden birini. Belli ki cezasının tamamını çekmemişti. Bir kapı aralığında baygın yatıyordu. Ona bir iğne yaptım ve ölmesini izledim. Ve bu tatmin edici değildi. Daha fazlasını yapabildim. Neden yapmadım? Sonra Nancy'nin bana verdiği şeyi hatırladım. Onca yıl saklamıştım. Kitap ayracı olarak kullanmak üzere bir kitabın içine koymuştum ve hala orada, rafımda duruyordu. Aklım her yere gitti. Daha büyük düşünmeye başladım. Çok daha büyük."

Sweeton, Franco'nun arkasında Ambrose ve Lennon'ın ön kapıdan girdiklerini gördü, nefes nefese kalmışlardı, başları her yöne dönüyordu. Franco dönmeye başladı ve doktor hızla, "İntikam arzusunu anlıyorum. Anlıyorum." Franco durdu ve tekrar ona döndü. "Nancy'ye ne olduğunu, neden bu hale geldiğini biliyor musunuz bilmiyorum. Ama vahşice kurban edilmişti. Onu daha küçük bir kızken gönüllü olarak çalıştığım kliniğe getirmiştım. Bir dilim pizza almak için sokağa inmişti ve bir sokak çetesinin üyeleri onu bir ara sokağa çekti. Dört gün boyunca bir garajın zemininde kirli bir şilteye bağlı olarak tecavüze uğradı." Nefesini içine çekti. *Nancy*. Bunca yıl sonra bile, hatta

İhanetinin bilgisi, ruhunun alındığı o garajın düşüncesi hala içten içe bir ıştırıp ığılığına neden oluyordu. Onu koruması gerekiyordu ve bunu başaramamıştı. "Ama yaptığın şey Franco, anneni temize çıkarmadı. Onu asla geri getirmeyecek." Franco onu takip edip yardımın yolda olduğunu görmesin diye bakışlarını tekrar Franco'nun arkasına dikmeye cesaret edemedi. Ama doktor Ambrose ve Lennon'ın masaların arasından ilerlediğini gördü.

Biliyorlar. Franco'yu arıyorlar.

Franco başını eğdi. İfadesinde hiç merhamet yoktu, sadece alay vardı. "Bunun annemi geri getireceğine dair herhangi bir hayalim olduğunu mu sanıyorsun? Hayır, yok. Ancak, başka bir masum kurbanın annemin çektiği acıları çekmesi ihtimalini çok daha azaltacak. Her halükarda, bu *benim* için, Doktor. Çok eğlenceliydi. Ve geçmiş zamanda konuşmanıza rağmen, eğlence daha yeni başlıyor."

Hemen şimdi. Bu ne anlama geliyordu? Çantasını yanında getirmekte haklı mıydı? Ama öyleyse, Franco bir yardım etkinliğindeyken tüm bu insanlara bir tablet ya da hapı nasıl yutturacaktı?

Franco parmağını dudaklarına götürdü. "Bana yardım etmemeyi seçtin. Beni test ettiniz, araştırdınız ve sonra beni geri çevirdiniz. Ve ben yardım edilmeyi *hak* ediyordum. Etmiyorlar, seni pi kurusu. Belki de bu senin omuzlarındadır."

Belki de öyleydi. Belki de çok şey öyleydi. Franco o sırada arkasına baktı, bakışları DJ kabininin yanında bir kadınla konuşan Lennon ve Ambrose'a takıldı. Yakındaki masada oturan bir adam, yanındaki kadına dönüp bir şeyler söylemeden ve elini sıkmadan önce ağzına bir şeyler attı.

Nane şekeri.

Doktorun midesine kramplar girdi ve başına kan hücum etti. "Nane şekeri," diye nefes aldı. *Tanrım, nane şekeri.*

Franco ona doğru döndü ve gülümsemesi büyüdü.

"Temiz kıyafetler," dedi Franco. "Yeni deodorant. Bu onlara aşılınmış. İyi hijyen önemlidir. Bu gece kendinizi iyi tanıttın. Finansmanımız buna bağlı." Doktor dehşet içinde bakarken Franco güldü. "Sanki yeni yürümeye başlayan çocuklar gibi. Naneli şekerleri yiyecekler, Doktor. Ya da en azından çoğu yiyecek. Ben burada sizinle konuşurken, zaten yeterince yediler. Şimdi onları üzmemek istemezsiniz, değil mi? Sinir sistemlerine yönelik en ufak bir provokasyon -kan hücumu, hızlı kalp atışları- çok daha çabuk harekete geçecektir.

Belirli tetikleyiciler gerekli değildir. Çoğu şey işe yarar. Sonunda birbirlerine saldıracak ve birbirlerini tetikleyeceklerdir."

Doktor öne doğru atıldı, küpeşteye tutunurken inliyordu, birkaç dakika içinde vahşi bir arbedeye dönüşmesi neredeyse kesin olan şeye bakıyordu. Bağıramazdı. Kalabalığı paniğe sürüklerse toksin etkisini çok daha çabuk gösterecekti. Adam yaklaşırken Franco'nun vücut ısınısını hissettiğinde nefesini içine çekti ve sonra keskin bir şey sırtının alt kısmına saplandı. "Beni ihbar etmene izin veremem Doktor," dedi Franco kulağına yakın bir sesle. "Ama izleyebilecek kadar uzun süre dayanmanı istiyorum." Franco bıçağı derisinden çekip çıkarırken doktor sendeleyerek nefes aldı, bıçaklandığı yerdeki acı alt kattaki odanın dönmesine neden oldu. Kanının sıcaklığının gömleğinin arkasını doyurduğunu hissetti. Arkasında bir kapının usulca kapandığını ve kilitlendiğini duydu. Balkonda kilitli kalmıştı ve hızla kan kaybediyordu. Yardım için bağıramazdı ve birkaç dakika içinde vahşi bir toplu katliamı izlemek zorunda kalacaktı. Polise haber verildiyse, silahlarını ateşleyerek içeri girdiklerinde çok daha kanlı olmasını sağlayacaklardı. Bunu durdurmak için çok az umut vardı. Franco haklıydı: daha yeni başlıyordu. Doktor çıkıntının üzerine eğildi ve kolunu sallayarak umutsuzca Ambrose'un dikkatini çekmeye çalıştı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Lennon DJ'e yaklaşıp kalabalığa hitap etmek için mikrofonunu kullanıp kullanamayacağını sorduğu sırada Ambrose yukarıdan doktoru gördü. Doktorun yüzü kıpkırmızıydı ve Ambrose uzaktan bile onun aşırı terlediğini görebiliyordu. Ambrose'la göz göze geldiğinde "Hayır" diye mırıldandı ve Lennon'ı işaret etti.

Ambrose ne olduğunu anlamamıştı ama yine de Lennon'ın eline uzandı, onu geri çekti ve bakışlarını doktora yöneltti. Dikkatleri bir an için sağ taraflarındaki daha yüksek bir platformda beliren ve kenardan bakan bir adamın görüntüsüyle dağıldı. Franco Girone. Sanki bir gösterinin başlamasını bekliyormuş gibi aşağıya bakıyordu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Lennon sordu. Doktor eliyle cebini ve sonra da portmantoyu işaret ediyordu.

"Ceketinin cebinde bir şey mi var?" Ambrose mırıldandı.

DJ mikrofonunu kaldırdı ve yanında duran ve bazı hoş geldiniz sözleri söylemek üzere olduğu anlaşılan bir kadına gülümsedi. Mikrofon yüksek bir çığlık attı ve yanındaki masada oturan birkaç kişi saldırıya uğramış gibi başlarını kapatarak çığlık attı. Gözler büyüdü ve alçak bir mırıltı yükseldi. Sinmiş insanlardan birinin yanındaki kadın elini rahatlatmak için diğerinin sırtına koydu. Kambur kadın başını kaldırdı ve kendisine teselli veren kişinin yüzüne bir yumruk attı. Odada birkaç şok sesi duyuldu.

" oluyor?" Lennon başını sağa sola hareket ettirerek sordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Onlarda bir sorun var."

Başka bir adam feryat ederek kollarını beline doladı ve yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. Hasta mıydılar? "Aman Tanrım, Ambrose. Sence Girone içeceklerine ilaç mı kattı? Ya da yemeklerine hap falan mı koymuştur? Bu mümkün olabilir mi?" Lennon sordu.

"Belki." Ambrose'un bakışları inleyen ve sağı sola sallanan başka bir kadına takıldı. Hem acı çekmiş hem de uyuşturulmuş görünüyorlardı. Ve sadece bir ya da iki değil, birçoğu. Ama nasıl? Ve bu kadar anı? Ama sonra bir masadaki insanların önünde duran ve Umut Işınları personeli oldukları anlaşılan birkaç yenmemiş nane şekeri fark etti. *Nane şekerleri.*

Başını çevirip başka bir masaya baktı, bu masada Oceancrest Ayık Yaşam'ın afişi vardı. Sadece boş ambalajları görünce kalbi sıkıştı. Naneli şekerlere halüsinojen karışımı katılmıştı; bundan emindi.

Bakışları, parmağını dudaklarına götürmüş olan doktora döndü. "Sanırım nane şekerlerinin içine ilaç koymuş. Onları sakın tutmalıyız," diye fısıldadı. Kalbi hızla atıyordu ve sırtından soğuk terler boşanıyordu. "Git," dedi Lennon'a. "Mikrofonu kapat."

Lennon ileri atıldı ve Ambrose dönerek vestiyere yöneldi ve paltoları karıştırmaya başladı. İniltiye yükselmeye başlamıştı ve kafası karışmış insanları sakinleştirmeye çalışan ve sorular soran sesler yükseliyordu. *Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni,* diye bağırdı içinden, doktorun giydiğini düşündüğü bir ceket raftan sökerken. Ceplerini aradı ama boştu. Ceket bir kenara fırlattı ve avına devam etti.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Trinity'nin ayakları sisle kaplıydı, nerede olduğunu anlamaya çalışırken sis yavaş daireler çizerek dönüyordu. İleriye doğru tereddütlü bir adım attı, sonra bir adım daha ve sonra arkasından bir çatırtı duyuldu, az önce bulunduğu dış dünya bir hiçliğe doğru düşüyordu. Çığlık attı, öne doğru sıçradı ve babasının kilisesinin zeminine karnının üzerine düştü. Biliyordu, Tanrım, biliyordu. Kokusundan. Hissediyordu. *Hayır. Oh hayır. Nasıl olur?*

Nefesi kesildi, başı ileri geri savruldu, vücudu öne doğru kayarken parmakları altındaki karo zemini kavradı. Yana doğru savruldu ve sonra tekrar karnının üzerine döndü, boğazına bir çığlık takıldı ve çekildi, soğuk traverten kaburgalarıyla buluştuğunda gömleği yukarı kalktı.

bir fahişesin, değil mi? Bundan hoşlanan küçük bir fahişe.

Bilinmeyen bir güç onu mıknaş gibi çekiyordu. Bir elini yerden kaldırdı ve sıralardan birinin ayağını tutup doğrulmak için kullandı, ne olduğunu görmek için döndüğünde saçları o bilinmeyen gücün yönünde savruluyordu.

Açık bir delik. Siyah ve bir şekilde dalgalı. Dönüyor ve titreşiyordu ve Trinity başını çevirdi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bu bir dehşetti. Keder, acı, utanç, yalnızlık ve babasının ona hissettirdiği her şeydi. Bunun bir adı vardı, fısıldandığını duymuştu ve dilini bilmiyordu. Ama ne anlama geldiğini biliyordu: *sevilmemek*.

Trinity eğildi ve yere kustu, hastalık birikintisi hareket etti, kaynaştı ve yumurtadan çıktı ve sonra yüzüne doğru patlayan ve "*Orospu!*" diye bağırarak böceklere dönüştü. Dönerek uzaklaştı, manyetik dehşet onu tekrar karnına doğru sürükledi. Tüm iyiliklerin zıttı olan şey canlanmış ve onu içine çekmeye çalışıyordu.

Şşş, şşş, şşş. Yumuşak ses bir şekilde diğerlerinin üzerinde yükseldi. Sakinleştirici. Sis içinde bir can simidi. Bu ona direnme gücü verdi.

Gözlerini, içinden çığlıkların yükseldiğini duyduğu kara delikten başka yöne çevirmek için durmak bilmeyen bir çekiş. Çabayla homurdandı, vücudu sürükleniyordu... ileriye doğru sürükleniyordu. Bu çığlıklar kanını donduruyor ve yavaş gözyaşlarının soluksuz hıçkırıklara dönüşmesine neden oluyordu.

Babası aniden ortaya çıktı, umutsuzluğun en derinlerine giden o güneşsiz uçurumun önünde duruyordu. Elini göklere kaldırmış, Tanrı'dan geldiğini söylediği yargıdan bahsederek söyleniyordu, sesi emici, girdaplı boşluk tarafından boğuldu. Karanlıktan yayılan çığlıklar ve feryatlar daha da yükseldi, Trinity'yi daha da yakına çağıran acımasız bir uluma. Denemesine rağmen, karşı koymak için çaresizdi.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Lennon mikrofonu tam ağzına götürürken DJ'in elinden kaptı. Kadının masa arkadaşını yumruklamasının ve Ambrose'un nane şekerlerinin içine ilaç katıldığını fark etmesinin üzerinden otuz saniyeden az bir süre geçmişti. "Hey!" dedi DJ ve arkasından bir başka acı dolu bağırış korosunun duyulmasına neden oldu. Lennon dramatik bir şekilde başını salladı, parmağını dudaklarına götürürken gözleri büyüdü. Telaşla etrafına bakınan ve bazıları ayağa kalkmaya başlayan ürkmüş insanlara döndü ve Lennon kollarını iki yana açarak avuç içlerini aşağı doğru bastırıp sessiz ve sakin olmalarını istedi.

Ambrose yavaşça yaklaştı ve elini açarak üç burun inhalelerini gösterdi. "Doktor bir panzehir üzerinde çalışıyordu," diye o kadar yumuşak fısıldadı ki kız zar zor duyabildi. "Ama son partisi zayıftı. Çok aşağı indiklerinde işe yaramayacak." Etrafına bakındı. İniltiye yükseliyordu ve başlangıçta gıda zehirlenmesi ya da benzeri bir durum olduğunu düşünenlerin bunun çok daha endişe verici olduğunu fark ettikleri ve sandalyelerini masalardan uzaklaştırarak etraflarındaki inleyen, kıvranan insanlarla aralarında mesafe oluşturdukları belliydi. "Panik, toksinlerin daha hızlı emilmesini sağlar," dedi hızla konuşarak. "Onları sakin tutun. Tahminimce on dakikadan az zamanımız var."

Uzuvları titremeye başladı. Psikiyatri koğuşundaki kadını, olay yerinden "kurtulan" kadını hatırladı ve ilaç tamamen etkisini gösterdiğinde, etrafındaki insanların sürekli komada tutulması gereken vahşilere dönüşeceğini biliyordu. Ama ondan önce ... ondan önce ... hazır silahlar. *Bıçaklar. Çatallar. Bardaklar. Sandalyeler.* Bir sürü potansiyel silah. Ve Franco, elleri ve dişleri bile olsa kullanabilecekleri her şeyi kullanacaklarından emindi. "Polis yolda," dedi, sözcükler yumuşak ve nefes nefese, panik doluydu. "Buraya girmemeleri için onları uyarmalıyım." Bu insanlar saldıracaktı

-Polisler ateş açmak zorunda kalacak, bu da daha fazla paniğe ve çok sayıda ölüme yol açacaktı.

"Git," dedi ve kilisenin ön tarafını, sessiz bir köşeyi işaret etti. Sonra hıçkırarak ağlayan, uluyan adamlardan birini yatıştırmaya çalışan bir kadına döndü, onunla konuştu ve inhalerlerden birini ona uzattı. *Myrna Watts*. Lennon onu Gilbert House'dan Myrna Watts olarak tanıdı.

Lennon olabildiğince sessiz bir şekilde kilisenin köşesine koştu ve teğmeni aradı. "Buraya gönderilen memurları geri çağırın. Derhal," dedi. "Yoksa hepsini öldüreceksiniz. Kurtarabildiklerimize panzehir dağıtmak için bu insanları sakın tutmalıyız. Bana güvenin, lütfen." Sonra teğmen cevap bile veremeden telefonu kapattı ve teğmenin istediği şeyi yapması ve açıklama yapmadan ona güvenmesi için dua etti.

Ambrose'u olduğu yerde karşıladı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken başını arkaya eğmiş bakan bir kadının başını kucaklıyordu. Ambrose inhaleri kadının burnuna götürüp sıktı ve kadın sandalyesine geri çökerken yüz hatları düzeldi.

"Bana bir tane ver," dedi Lennon ve o verdikten sonra başka bir masaya geçti. Hıçkırıklı inlemeler ve kesik kesik feryatlar giderek yükseliyordu. Birkaç dakika içinde hepsinin sakın olup olmamasının bir önemi kalmayacaktı. Zaten sakın olmayanlar hızla kendi zihinlerinin çukuruna savrulacaklardı.

Lennon burun spreyini yaşlı bir adamın burnuna sıktı ve sonra bir başkasına geçti. O, Ambrose ve Myrna ayrılarak masaları dolaşmaya başladılar. Artık kimin etki altında olduğu belliydi. "Onları sakinleştirin," diye fısıldadı diğerlerine, yüzlerinde panik dolu ifadeler vardı. "Ani hareketler yapmasınlar. Onlara yardım edin. Lütfen kaçmayın. Bu bir izdiham başlatacaktır."

Ancak bir adam yüksek sesle bağırarak ayağa kalkıp bir çatal kaptığında, etrafında dönüp havaya saptığında, etrafındaki insanlar sandalyelerinden kalktı, dehşet içinde nefes nefese kaldılar ve kendilerini savunmak için silahlara sarıldılar.

Panik sesleri diğerlerinin yerlerinden kalkmasına, zihinlerinin derinliklerindeki görünmez canavarlarla savaşırken dönmelerine, yumruklamalarına ve tekmelemelerine neden oldu.

Lennon, masanın üzerinde kırdığı bir şişenin kırık cam parçasıyla kendisine saldıran bir adamdan eğilerek uzaklaştı. O da

Peşinden hamle yaptı ve ayağı takıldı ama kendini çabucak toparladı, kalbi o kadar sert atıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu.

Çok az zamanları vardı ve sesler giderek artıyordu, zaten aşağı inmiş olanların sayısı artıyordu -dört, beş, şimdi altı. Yan tarafta, iri gözlü yaşlı bir adam ellerini yanındaki genç adamın kulaklarına kenetlemişti; genç adam hıçkırıklarla titriyor, gözlerini kapatmış, yaşadığı travmanın içinde sıkışıp kalmıştı. Ama çok ileri gitmemişti, henüz değil.

Birden yukarıdan korkunç, yankılanan bir uluma geldi ve Franco'yu daha küçük bir balkonda görmek için yukarı baktı, şeytani bir çığlık başı geriye eğilmişti. Zehrini alan insanlara yardım edildiğini görmüştü ve bu yardımı dengelemeye çalışıyordu. Lennon'ın adrenalini yükselmiş, korku ve panik başını döndürmüştü.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapacağım?

Klasik müzik kelimenin tam anlamıyla tansiyonu düşürür ve kaygıyı azaltır. Bunu unutmamalısın Picasso.

Sanki Tanner eğilip tekrarlamış gibi kelimeler zihninden akıp gitti ve inhaleleri genç adamın burnuna götürüp bir sprey sıkarken nefesi kesildi. Genç adam inledi, başı masaya gitti ve gözlerini kırptırırken gözleri açıldı. Solunum cihazını, tutunmasına yardım eden yaşlı adama uzattı. "Onlara yardım et," dedi. "Bir burun deliğine bir fıs. Çabuk."

"Yapacağım." Hemen ayağa kalktı ve yanındaki masaya doğru ilerledi. Onu.

Ön taraftaki çatışma daha da şiddetlendi ve Lennon başını salladı Böylece taşlaşmış DJ kenara çekilecekti. Sesi sonuna kadar kıstı. "Yavaş bir davul sesi," diye fısıldadı DJ'e, gözleri yalvarırcasına. *Acele et. Acele et. DJ* hiç vakit kaybetmeden yavaş perküsyonu başlatan düğmeye bastı ve ardından Lennon parmaklarını klavyenin üzerine koyarak Chopin'in noktürnlerinden birini çalmaya başladı. Kısa bir an için, parçanın bu kadar kolay ve özellikle de bu koşullar altında geri gelmesine neredeyse şok oldu. Ama oldu, sanki notalar başından beri orada bekliyormuş, hapsolmuş, ama şimdi nihayet serbest bırakılmanın sevincini yaşıyormuş gibi parmaklarının arasından geçti.

Lennon'ın parmakları aşağıdan tuşların üzerinde gezinirken, Franco yukarıdan uluyor, vuruyor ve çığlık atıyordu.

Çatışma devam etti, kaçanlar yan kapıdan çıkmaya başlarken bir kadın kendini masanın ortasına fırlattı. Ne kadar zamanları vardı? Üç dakika mı? Belki daha az, bu ruhların çoğu ebedi bir kâbusa hapsolmadan önce.

Gözyaşları Lennon'ın yüzünden aşağı akıyordu. Önünde iki büküm olmuş, kıvranan ve hıçkırarak ağlayan insanların akla hayale gelmeyecek savaşlar verdiklerini biliyordu. Tek başlarına.

Ancak fiziksel mücadele yayılıyordu ve çok geçmeden hareketsiz ve sakin kalarak sessizce acı çeken insanları koruyanların bile kendilerini kurtarmak için onları terk etmekten başka çareleri kalmayacaktı. Sonra onlar da kendi içlerinde ölüme sürüklenecekler ve polisin gelip hepsini öldürmekten başka çaresi kalmayana kadar her şey orman yangını gibi yayılacaktı.

Ambrose, Myrna ve Lennon'ın soluma cihazını verdiği yaşlı adam oraya doğru ilerlerken, hâlâ masanın üstünde güçlkle tutunmaya çalışan birkaç kurban vardı. Ancak önlerinde bir kavga çıkmıştı ve ilaca boyun eğen bir adam kırık bir sandalye bacağını sağa sola sallıyor, acı dolu homurtuları yerde yatan iki kadının kalkıp kavgaya katılmasına neden oluyordu.

Aman Tanrım. Ambrose. Acele et. Acele et.

Mümkün olduğunca çok kişiyi kurtarmak zorundaydılar. Ama daha fazla masum hayat pahasına değil. Panzehir çıktığında, ölümüne savaşmaya niyetli olanları vurmak zorunda kalacaktı. Gerçi onlar da kurbandı ve bunu yapmak zorunda kalmak onu öldürecekti.

Göz ucuyla doktorun merdivenlerin dibinde belirdiğini gördü. Koro balkonundan aşağı inmiş, tonozlu koruma yerini terk etmiş ve bunun yerine mücadeleye girmeye karar vermişti.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Koro balkonundan merdivenlere açılan kapıyı kırmak bir seçenek değildi - parçalanmış tahtanın gürültülü sesiyle hassas bir ruhu bile riske atamazdı - ve sonunda Dr. Sweeton aşağıdaki kata atladı. Bacağı muhtemelen kırılmıştı; en azından işe yaramazdı. Ve kanaması vardı. Oda eğildi ama kendini dik tutmayı başardı. Ambrose ve diğer iki kişi masaların arasında koşuşturuyor, panzehiri uyguluyorlardı. Gerçi daha fazla zaman kalmamıştı ve adam dönüp elindeki küçük şişeyi Ambrose'a uzatarak kendisinininkinin boş olduğunu işaret etti.

Geriyeye sadece iki masa kalmıştı ve Ambrose ile kadın doktorun durduğu yöne doğru onlara doğru koşarken oradaki insanlar tamamen zihinsel çöküşün eşiğinde görünüyorlardı. Her birinin yanında, sakinleştirmek ve yatıştırmak için büyük bir kişisel risk alan cesur ve nazik bir ruh vardı. *Tutun. Dayan.* Gözlerinde yaşlar birikti ve içinde bir hıçkırık oluştuğunu hissetti. İnsanlar hem korkunç hem de güzel olabilirdi. Elinde kalan tek kesinlik buydu.

İki masa daha olsaydı, Ambrose ve diğerleri yardım edilebilecek herkese ulaşmış olacaktı.

Yukarıdan manyak kahkahalar yankılanıyordu ama Lennon'ın müziği havada süzülüyordu. Birkaç yüz ifadesinin yumuşadığını, omuzların düştüğünü gördü. O güzel şarkıya kapılmışlardı, zihinleri o kadar müstehcendi ki. Dehşeti dengeliyordu ve bunu yapmayı nasıl bildiğini bilmiyordu ama yapmıştı. Müzik, güzel müzik, kabuslarını bölmüştü. *İyi düşünmüşsün, Lennon.* Zahmetsizce çalışıyordu, tek bir sert nota bile yoktu. Unutulmuş tek bir melodi bile yoktu. Ve o hiç durmayan davul sesi, kalp atışını taklit eden, görme ya da dokunmadan önce bile tüm insanları topraklayan ve rahatlatan ilk şey. Lennon, kendisine eşlik eden müziğin temposunu ne zaman yükselteceğini ve ne zaman tam olarak biliyor gibiydi.

Franco'nun yukarıdan çıkarmaya kararlı olduğu cehennem sesleri. Ŗu anda kaçmasına izin verecek tek Ŗey olan Ŗiddetli bir serbest bırakmaya bel bağlıyordu.

Elinde bir sandalye ayağı olan bir adam bunu Ambrose'a doğru savurdu ve diğerleri tehdidin peşinden koşarak zihinlerindeki canavarlarla savaşıırken o eğildi.

Ambrose ve diğerleri burada başaramayacaktı ve panzehir de büyük ölçüde bitmiş olmalıydı. Bu insanların zaten zamanı kısıtlıydı, müzik muhtemelen onları kişisel işkencelerine sürüklenmekten alıkoyan tek şeydi.

Lennon'ın ancak bu kadar uzun süre çalabileceğini biliyordu. İş o noktaya gelirse, onları vurmaya başlamak zorunda kalacaktı. Ve eğer ölmezlerse ... sonsuza dek bu azabın içinde yaşayacaklardı. Ya da polis gelirse, ki gelmek üzereydiler, onları yakalayıp zapt edecek ve bilmeden sonsuz cehenneme mahkum edeceklerdi.

Buna izin veremezdi.

Bir adam daha kavgaya katıldı, sonra da bir kadın. Olay yayılıyor, büyüyordu ve şimdi Ambrose ve panzehiri dağıtmasına yardım eden kadın arbededen çekilmek ve hâlâ dayanmaya çalışan kurbanları terk etmek zorunda kalacaklardı. Daha birkaç dakika önce, belki yarım saat önce, bu insanlar kendilerini dost değilse bile iş arkadaşı olarak görüyorlardı. Kesinlikle düşman değillerdi. *Peki ya şimdi? Birbirlerini yok etmeye niyetliler.* Neredeyse bitmişti ama hâlâ kurtarılması gereken hayatlar vardı. Ve buna yardımcı olmak için hâlâ bir şeyler yapabiliirdi.

Son bir gayretle bir sandalye aldı ve başının üzerine kaldırdı, onunla en yakınındakileri tehdit etti, acılarına katkıda bulunmanın her anından nefret etti. Korkularına. Dehşetlerine. Ve beklendiği gibi, insanlardan birkaçı ona doğru döndü, acele etti, geriye doğru devrilirken ona saldırdı. Kalbi kırıldı. Paramparça oldu. Ama hızla azalan gücünü yumruk atmak, tekmelemek ve saldırmak için kullandı. Yumruklar birbirine değdi ve keskin bir şey boynunu deldi, o adam bir diğerine kan fişkırdı. Arkasına yaslandı ve kendisine vahşice davranmalarına izin verdi. Akıllarını kurtarmak için artık çok geçti ama ruhlarını kurtarabiliirdi.

Savaşarak ölmelerini sağlayabiliirdi. Savaşçılar gibi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Trinity babasının bağırp çağırmasını, yüzünün öfkeden mosmor kesilmesini, kollarını kaldırmasını, ayaklarının dibindeki çukurun daha hızlı dönmesini, yağlı kabarcıkların yükselmesini, bir zamanlar olduğu küçük kızın yüzünün abanoz boşluğa yansımalarını izledi. Yükselen çığlıklar, feryatlar ve ölü kahkahalar ona aitti. O zaten oradaydı -en azından bir parçası- ve unuttuğu her korku da oradaydı. Korkunç, acı veren yalnızlık. Korku. *Neden, Tanrım? Neden beni ona gönderdin?*

Şşş, şşş, şşş.

Son sıranın bacağını kavradı, kendini tekrar oturur pozisyona çekti, tahta bacak büküldü, inledi ve kırılmaya başladı. *Güm, güm, güm, güm.*

Önünde puslu bir parıltı belirdi, ışık parıldıyor ve şekil alıyordu. Bir melek. Ve şarkı söylüyordu. Müzik onu böğüren babasından, o manyetik cehennem çukurundan uzaklaştırdı, meleğin ağzından süzülen ve havada salınan notalara takıldı, yuvarlak popoları yavaşça geçti. Tahta sıranın ayağı kırıldı ve nefesi kesildi, o notalardan birini kavrayıp can havliyle tutunurken kendini yukarı doğru itti.

Seni pis küçük sürtük. Bunu hak ediyorsun.

Çekim daha da şiddetlendi, bir vakum onu yerden kaldırıp etrafında döndürdü, bacakları çukurun üzerinde asılı kaldı. Ama yine de üzerinde hafifçe sallanan, sıcak ve yumuşak ama bir o kadar da ağır hissettiren notaya tutundu. Ekşi rüzgâr savruldu ve çığlıklar yükseldi ama melek şarkısı devam etti. Göksel varlık onun yanında kaldı, bakışları sabitti, turuncu-kırmızı saçları etrafındaki titreşen karanlıkla parlak bir kontrast oluşturunuyordu. *Çok güzeldi.* Böyle bir zamanda böyle bir güzellik nasıl var olabilirdi? Siyah, cehennemi çirkinlik çırpındı ve inledi. Güzellikten nefret ediyordu.

Şşş, şşş, şşş.

Parmakları kayıyordu; güzelliği sıkıca kavramak ve acıdan uzaklaşmak için sahip olmadığı söylenen gücün her zerresini kullanırken hıçkırıklar boğazından koptu. Meleğın eli onunkinin üzerine gelerek tutunmasına yardım etti. *Dayanmasına.*

Thud, thud, thud, thud.

Trinity'nin burnuna bir buhar püskürdü ve babası uçuruma düşüp de uçurum sararak kendisini yokluğa doğru çekerken o da içine büyük bir hava çekti.

Melek gülümsedi ve son nota Trinity'nin parmaklarının altında eriyip gitti. Yere düştü, ciğerlerindeki hava boşaldı.

Gözlerini açtı ve boşluğu kavrarken korku dolu bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. Gözlerini devirmiş yakışıklı bir adam derin bir endişeyle ona bakıyordu ve elini tutup sıktı. "Bir şeyin yok," dedi. "İyisin."

Onun yanında müzik sona erdi, son nota kapıdan içeri koşan polis sürüsü arasında kayboldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ambrose dışarıdaki kalabalığın arasından ilerledi, etrafındaki insanları tararken başını çevirdi, bakışları umutsuzca aradığı tek yüze takıldığında nefesi bir rahatlama telaşıyla serbest kaldı. Bir kalp atışı sonra Lennon onu fark etti, yüzünde kendisinin de hissetmesi gerektiğini bildiği duyguları yansıtıyordu. "Ambrose." Adını söylerken ağzının hareket ettiğini gördü ama sirenlerin ve bağırarak komutların kakofonisi yüzünden duyamadı. Polis durumu kontrol altına almıştı ve Franco Girone'nin yakalanıp kelepçelenmesini ve hâlâ tutarsızca bağırarak binadan sürüklenmesini izlemişti. Ama yaralılar ve ölümler daha yeni dışarı çıkarılıyordu ve Lennon'ı bu kaosun içinde kaybetmişti.

"Affedersiniz," dedi birini iterek, caddeyi kapatan düzinelerce polis aracının sayısız kırmızı flaşı geceye uhrevi, titreşen bir parlaklık veriyordu. Bir an için bir tedavi seansının ortasında uyandığına ve tanık olduklarının hiçbirinin gerçekten yaşanmadığına inanabildi. Etrafındaki hiçbir şey gerçek değildi.

Ama sonra ona ulaştı, bedenini kendi bedenine doğru çekti ve kadın sıcak ve katıydı. Kadın da ona sarıldı, adını tekrar tekrar, dua eder gibi söyledi.

"İyi iş çıkardın, Lennon. O kadar çok insanı kurtardın ki." olduğunu biliyordu ve o zavallı ruhlar için daha sonra yas tutacaklardı. Ama şimdi, onunla ne kadar gurur duyduğunu bilmesini istiyordu. Ne kadar hayran olduğunu.

"Sen de yaptın Ambrose. gelen her şeyi yaptık. Sanırım yapabileceğimiz tek şey buydu."

Başını salladı, ellerini saçlarında gezdirdi ve dudaklarını şakağına götürdü.

Bir süre sonra, "Teğmenimi bulmam gerekiyor," dedi. "İşe gitmem gerekiyor."

"Biliyorum," dedi. Onun titrediğini hissetti. "Hey, her şey yoluna girecek." Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordu ama olacağını biliyordu, ikisinin de ayaklarının üzerinde duracağını biliyordu ve masumların hayatlarını kaybettiği, sevdiği ve saygı duyduğu doktorun kendini feda edişini izlediği bu korkunç günden iyi bir şeylerin -bir şekilde, bir şekilde- çıkacağına inanıyordu. Ama şu anda, bunun karmaşıklığını ifade etmeye bile başlayamıyordu ve bu yüzden onun sesinde bunu duymasını ve kucağında hissetmesini umuyordu.

Kız ona baktı, gözleri öylesine güven doluydu ki, adam o anda, hayatının geri kalanında elinden gelen her şeyi yapacağına yemin etti
-Bu ifadeye layık olduğunu kanıtlamak için.

Sanki bir an daha temasa ihtiyacı varmış gibi onu tekrar kendine çekti ve kalbinin kendi kalbine çarptığını hissetti, güm, *güm*, *güm*, gürültünün, inançsızlığın ve kalp acısının ortasında bile sakin bir nefes iniyordu. *Benim çapam. İnmek için yumuşak yerim. Barıştıracım.*

Bir süre sonra bıraktı, arkasını dönüp olay yerine gelen plakasız arabalara doğru yönelmeden önce onu dudaklarından hızla öptü. Ambrose da döndü ve bakışları, etrafını saran kargaşadan uzakta, evinin bu kadar yakınında meydana gelen dehşetten habersiz, sessiz şehrin ötesine düştü. Ay karanlık gökyüzünde parlıyor, yıldızlar kırırıyordu ve dışarıda her şey çok huzurlu görünüyordu. Lennon'la bir zamanlar karanlığın küçük cepleri hakkında nasıl konuştuklarını hatırladı. Onlar vardı; bunu çok iyi biliyordu. Ama şimdi bile -*özellikle* de şimdi- küçük ışık ceplerinin de var olduğunu ve bunların aramaya değer olduğunu asla unutmayacaktı.

EPILOG

Yirmi yedi yıl sonra

Salonun sonundaki açık pencereden gelen esintiyle tül perdeler dalgalanıyor, dışarıdaki bahçede yetişen biberiye ve fesleğen kokuları Kaison DeMarce'ın burnunu gıdıklıyordu. Odada kalan tek mobilya parçası olan piyanoya tekrar baktı. Sabah taşınması planlanmıştı. Tekrar pencereye dönerken gülümsedi ve annesinin en sevdiği konçertonun notalarının havada yankılandığını duyabildiğine yemin etti.

Kaison döndü ve bir zamanlar Dr. Alexander Sweeton'a ait olan ancak doktorun ölümünün ardından Kaison'un babasına ve Bluebird Projesi'nin öncüsü Jermain Finchem'e kalan boş Pacific Heights malikânesinin odalarında yavaşça yürümeye başladı.

Kaison çocukluğunun büyük bir bölümünü burada geçirmişti; ailesi ve ekibin geri kalanı bu büyük evi yakın zamanda tedaviden geçenler için bir sığınak haline getirdikten sonra, son bir kez koridorlarında yürümek istemişti. Kalbinin nostaljiyle sıkışmasına ve aynı zamanda gururla şişmesine neden olan bir tür kapanış.

Eğer babası bir masanın başında bu şekilde adlandırılabilir kadar uzun süre oturmuş olsaydı, babasının ofisi olarak adlandırabileceği odaya girdi. Maun masa hâlâ oradaydı ama babasının çekmecelerinde sakladığı eşyaların bulunduğu birkaç kutuyla birlikte sabah taşınacaktı.

Kaison işaret parmağını kullanarak diğer iki kutunun üzerinde duran karton kutunun kapaklarından birini kaldırdı. İçinde tanıdığı bir dosya klasörü vardı ve onu çıkardı, masanın üzerine koyup açtı ve içindeki gazete makalelerini ve çıktıları karıştırdı. Franco Girone'nin ölümünün ardından

babası halka açık tüm bilgileri toplamış ve burada . Kaison tüm bunları uzun zaman önce okumuştı ama içeriden de bilgi sahibiydi.

Franco Girone'nin kilisede işlediği korkunç suçtan altı ay sonra -Kaison'a sadece anlatılan ama gözünde canlandırabildiğine yemin ettiği suç- annesi SFPD'den istifa etmişti. Kaison, Dr. Sweeton'un projesinin kapsamını örtbas etmenin nasıl bir stres yarattığını tahmin edebiliyordu, özellikle de Franco Girone kendi şeytani planını nerede bulduğunu anlatmaya çok istekli olduğu için.

Ancak tüm kanıtlar Franco'nun ifadesinin, Dr. Sweeton'ın konuşmalarından birine katılmış ve kendi hastalıklı fantezilerine dayanan çalgın fikirler üretmiş bir delinin saçmalıkları olduğuna işaret ediyordu.

Evet, Dr. Sweeton TSSB'den muzdarip hastalarının tedavisinde halüsinojen kullanımıyla uğraşmıştı ve belki de hayatta kalsaydı, tıp kurulu lisansını gözden geçirecekti. Ancak doktor gitmişti ve hastaları onu övmekten başka bir şey yapmamıştı ve bu yüzden o kapı kapanmıştı. Eğer Dr. Sweeton neredeyse yirmi yıldır savunmasız istismar kurbanları üzerinde deneysel - yasadışı ve etik dışı olduğundan bahsetmiyorum bile - bir tedavi uyguluyor olsaydı, kesinlikle onlardan biri böyle mantıksız bir iddiayı doğrulamak için ortaya çıkardı. Ama kimse gelmedi, tek bir kişi bile.

Kaison bir sayfayı, sonra diğerini çevirdi, bakışları tarihli makalelerin üzerinde geziniyor, bu hikâyenin ne kadarının eksik olduğunu düşünüyordu. Ama o bunu yaşamıştı. Biliyordu.

Annesi ona hamileyken bu duvarların içinde bir sanat programını yönetmeye başlamıştı. Ve babasının güzel bir değişiklik olarak tanımladığı bir şekilde, Lennon büyükanne ve büyükbabasına ve amcası Peter'a Bluebird Projesi'nden bahsettiğinde, onlar da dahil olmak için can atmışlardı.

Franco Girone'nin Dr. Sweeton'un iyilik için yaptığını kötülük için kullanmasından sonra bile Mavi Kuş Projesi'ne devam etme cesaretini göstermiş olmaları, ekibin bu işe olan inancının bir göstergesiydi. Ve haklıydılar da. O zamandan beri binlerce hayat kurtarıldı, pek çok döngü kırıldı.

Franco Girone'nin birkaç yıl önce hapisanede öldüğünü duymuştu. Kaison buna pek sevinmemişti ama ... Girone'nin kötülüğü çağırmaya çalıştığını ama beklediği kitlesel şiddet ve kargaşayı yaratamadığını düşündükçe içini bir ürperti kaplıyordu. Yani hayır, memnun değildi ama adama sempati de duymuyordu.

Onun yüzünden on sekiz masum insan ölmüştü. Dr. Sweeton bunlardan on ikisinin savaşıırken ölmesini sağlamış, diğer altısı ise saldırmaya gittiklerinde polis tarafından vurulmuştu.

Nane şekerlerini yiyen diğer otuz iki kişi, üç minyatür panzehir şişesi ve onu uygulayan üç kişi tarafından kurtarılmıştı; kaçmak çok daha kolay ve daha az korkutucu olsa da, acı çekenlerin yanında onlarca ruh daha kalmıştı. Ve onları kabuslarında bulan ve tutunmalarına yardımcı olan güzel müzik sayesinde.

Kaison suçun her yönünü, hem öncesini hem de sonrasını çok iyi biliyordu. Herkesin ne olduğunu ve bir daha asla olmamasını nasıl sağlayacaklarını anlaması şarttı.

Dr. Sweeton'ın ölümünden sonra, ekip Dr. Clayton Contiss'in yönetiminde projeye yeniden başladığında, son derece dikkatli olmak zorunda kalmışlardı. Projenin savunmasız olduğunu ve en küçük bir hata ya da uygunsuzluğun sadece uyguladıkları tedaviyi değil, gerçek insan hayatlarını da riske atabileceğini onlardan daha iyi kimse bilemezdi. Kaison'un amcası Peter, gerekli verileri depolayabilecekleri korumalı bir sistem kurmalarına, hem teknik hem de diğer güvenlik açıklarını analiz etmelerine ve dışarıdan ya da içeriden gelecek bir tehdide karşı hemen harekete geçebilecekleri bir olay planı oluşturmalarına yardımcı olmuştu. Operasyonlarının hâlâ yasaların sınırları dışında olduğu bir dönemde mümkün olan en katı önlemleri aldıkları basit bir gerçektir. Girone'nin başardıklarından herhangi bir olumlu sonuç çıktıysa, o da ihlale açık alanları tespit etmiş olmalarıydı.

Ama aynı zamanda, çok ciddi risklere rağmen, hepsinin hala kararlı olduklarını fark etmelerine de yardımcı oldu.

Kaison dosyayı kapattı ve kutuya geri koydu. Tüm bunlar geçmişte kalmıştı.

O zamandan beri çok şey değişmişti. Yasalar kabul edildi. Yeni buluşlar yapıldı. Protokolleri zamana göre güncellenmişti. Artık yasaların sınırları içinde çalışabiliyorlardı.

Çoğunlukla.

Ofisten çıkarken, her iki tarafı çitlerle çevrili arka sokağa bir an için bakıp gülümsedi. Başlangıçta ekip, komşuların dikkatini çekmemek için insanları gizli yoldan getirmişti. Her ne kadar konum ekstra dikkat gerektirse de, tepedeki güzel ve sakin malikâne, bir zamanlar kurban olan insanların iyileşmeye başlamasına yardımcı olmak için kullanılamayacak kadar mükemmeldi.

Evin arka tarafına ulaştığında, bahçenin hâlâ yeşerdiği arka bahçeye açılan fransız kapıları açtı. Büyükannesini sıraların arasında dolaşırken, bir zamanlar travma geçirmiş insanlara bahçecilik ve bitkisel ilaçlar öğretirken hayal etti. On altı yaşlarındayken, daha birkaç hafta önce sokaklarda yürüyen genç bir kadının yanında diz çöktüğünü, o zamanlar kendisinden çok da büyük olmayan gencin dirseklerine kadar toprağa gömüldüğünü ve yüzünde çocuksu bir şaşkınlık ifadesi olduğunu hatırlıyordu.

Tanrım, pek çok hayatı daha iyi hale getirmişlerdi.

Kaison kapıları kapattı ve mutfağa doğru döndü, kız kardeşiyle birlikte tezgâha zorlukla uzanabildikleri zamanlarda fırından yeni çıkmış kurabiyeleri kaptıkları ve daha sonra tedaviden yeni için yemek hazırlanmasına yardım ettikleri büyük odaya doğru yürüdü.

Bu odalarda neşe vardı. Amacımız.

İyileşmek.

Sevgi. Sadece yaptıkları iş için değil, hizmet ettikleri bireyler için de. Bu kişiler daha sonra başkalarına da hizmet etmeye başladılar. İyileşen insanlardan oluşan bir ağ, ölçmeye bile başlayamayacakları şekilde çoğaldı ve genişledi. Travma zincirlerinden kurtulan binlerce kişi artık şehrin ve dünyanın dört bir yanındaki pozisyonlarda çalışıyordu. Başlangıçta, tedaviyi tamamlayanlar projenin devam etmesine ve radarın altında başarılı bir şekilde işlemesine yardımcı oldular. Daha sonra yasalarda değişiklik yapılması için lobi faaliyetlerinde bulundular. Şimdi de farkındalık yaratarak ve başkalarını eğiterek tedavinin savunulmasına yardımcı oluyorlar. Dr. Sweeton'ın ölümünden bu yana üniversitelere ve tıp fakültelerine yeni çalışma alanları eklenmişti. Hibeler ve diğer bağış toplama programları için fırsatlar vardı. Çalışmalar tıp dergilerinde yayınlanıyordu ve klinikler artık Dr. Sweeton'ın kullandığı yöntemleri kullanıyordu.

Kaison o öğleden sonra tam da böyle bir tıp fakültesinden mezun olmuştu. Önünde hala uzun yıllar sürecek bir eğitim vardı ... ihtisas, lisans sınavı ... ama bir zamanlar Bluebird Projesi olarak bilinen projenin çalışmalarına dayanan bir travma tedavi ekibinin ayrılmaz bir parçası olmaya bir adım daha yaklaştığı için çok gururlu ve heyecanlıydı.

Koridorun sonunda ön kapının açıldığını ve ayak seslerinin şu anda durduğu yere, büyük mutfak penceresine doğru ilerlediğini duydu. Babası odaya girdiğinde döndü ve gülümsedi.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Kaison babasını gördüğüne şaşırmamıştı. Anne ve babası daha kendileri karar vermeden onun ve kız kardeşinin ne yapacağını bilme becerisine sahipti. Bu ona bilindiğini -sevildiğini- hissettiriyordu ama aynı zamanda gençken bir şeylerden kaçmasını sinir bozucu derecede zorlaştırıyordu. "Bu odalara veda etmek istedim."

Babası gülümseyerek onun yanına geldi. "Ben de. Burayı özleyeceğim. Ama yeni yer oldukça güzel."

"Evet, öyle." Kısa süre önce şehrin kırk dakika dışında, bir dönüm arazi üzerinde bir tesis tutmuşlardı. Bu ev amacına çok güzel hizmet etmişti ama artık genişleme zamanı gelmişti. Yeni arazide yürüyüş yolları, banklar ve yeni iyileşen hastaları sahile, ormana ya da Jermain Finchem'in ruha şifa verdiğine inandığı herhangi bir yere götürmek için kullanılan araçları park etmek için bolca alan olacaktı. Jermain ne yazık ki on yıl önce vefat etmişti, ancak oğlu hala bakım sonrası ekibiyle birlikte çalışıyor ve TL'deki gençler için güvenli bir yer yaratıyordu. Yeni tesiste sanata ayrılmış koca bir kanat ve evdekinin üç katı büyüklüğünde bir bahçe olacaktı. Burası harika olacaktı ama Kaison kalbinin bir parçasının burada, pek çok mucizeye ilk kez tanık olduğu yerde kalacağını biliyordu.

"Annen bana tam burada, bu pencerede sana hamile olduğunu söyledi," dedi babası.

Kaison gülümsedi. "Ve sen çıldırdın." Babası ona DeMarce genlerinin devam etmesini engellemeye niyetlendiğini söylemişti. Bu hikâye onu rahatsız etmemişti, sadece babasının görevinde başarısız olduğu için değil, hayatı boyunca babasının koşulsuz sevgisini hissettiği için de. İstendiğini hissetmediği tek bir gün bile geçmemişti. Babasının kendisine ve kız kardeşine kelimelerin ötesinde değer verdiğine dair en ufak bir şüphesi yoktu.

"Çıldırılmış." Babası kıkırdadı. "Tek kelimeyle, evet. Beni bir tarafa savurdu." Durakladı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı, sanki bu anı şimdi tatlı bir anıymış gibi. "Buradan koşarak çıktım, arabama bindim ve - muhtemelen tedbirsizce- sürmeye başladım."

Kaison ona doğru baktı. "O kısmı bilmiyordum. Annemi az önce terk ettin . . burada mı duruyorsun?"

Yüzünü buruşturarak bir gözünü kapattı. ". "Nereye gittin?"

"Muir Woods'a gittim."

"Ah." Elbette vardı. Babası o bölgeyi çok severdi. O da severdi. O da yıllar içinde birkaç kez gitmişti oraya, o duyarlı ağaçların tesellisine ihtiyaç duyduğunda, onların görünmeyen enerjisi hücrelerine, tanımlamak için net bir yol bulamadığı ama gözleriyle görebildiği ve parmaklarıyla dokunabildiği devasa gövdelerindeki kaba kabuklar kadar gerçek olduğunu bildiği belirli bir ahenk aşıliyordu. Belki de genlerinde vardı. Ya da belki de ailesi ona büyüü nerede arayacağını öğretmişti.

Babası elini onun omzuna koydu. "Orada durdum, o ağaçlara baktım ve sonra gülmeye başladım."

Kaison kaşlarını kaldırdı. "Yani kaybettin mi?"

"Hayranlıkla güldüm." Gülümsemesi büyürken bile başını salladı. "Asla baba olmayacağıma yemin etmişim. DeMarce adının devam etmesine ya da büyükbabamın kanının yeni bir nesle akmasına izin vermeyeceğime söz vermişim. Yemin ettim, söz verdim ve planladım."

"Yine de ... işte buradayım," dedi Kaison.

Babası sırtıttı, omzunu sıktı ve sonra elini bıraktı. "Evet, işte buradasınız. Sen ve kız kardeşin. İkiniz de benden daha büyük bir şeyin iş başında olduğunu hatırlatıyorsunuz. Teslim olmanın sorun olmadığını hatırlatan bir şey. O gün orada, sisin içinde, tüm korku dolu planlarımın çöktüğünü ve bana rağmen yola çıktığınızı bilerek dururken hissettiğim şey buydu."

Babasının profilini inceledi. Tanrım, böyle bir anne babaya sahip olduğu için çok şanslıydı. Onları seviyordu, ama daha da ötesi, onlara büyük bir hayranlık duyuyordu. Hayatını onlar gibi yaşamak istiyordu; risk alarak ve kendileri için savaşma imkânı olmayan başkaları için savaşarak. Hayat bundan başka neyle ilgiliydi ki?

"Ve düşündüm ki, neden birine babalık *yapamıyorum*? Neden küçük bir insana dünyaya nasıl güveneceğini öğretemiyorum - daha sonra, hasar oluştuktan sonra değil, ama

en başından beri? Sanki üzerime bir mucize inmiş gibiydi. İşte ben, değersiz ben, yepyeni bir ruha dünyanın güzelliğini sunmakla görevlendirilmiştim. Kendi çocuğuma sevilmenin, korunmanın ve değer görmenin nasıl bir his olduğunu öğretmek ve böylece onun bu sevgiyi çok uzaklara yaymasını sağlamak. Ve tek söyleyebildiğim 'Teşekkür ederim' oldu."

Kaison boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti ve onu temizledi. "Sağ ol baba. Annem onu terk ettiğin için seni affetti mi?"

Babası yine sırtıttı. "Eve geldiğimde sakince çamaşırları katlıyordu. Sanki nasıl döneceğimi biliyormuş ve beni olduğum gibi bekliyormuş gibi başını kaldırıp gülümsedi -nefessiz ve umutlu."

"Anneme benziyor." Müziğiyle kalpleri onarmak için dünyaya gönderilmiş bir melek gibi piyano çalan güzel, nazik annesi. Babasının yüzünde, Kaison'ın hayatı boyunca annesinden her bahsedildiğinde gördüğü bir ifade -sevgi, hayranlık ve biraz da şaşkınlık, sanki bunca yıl sonra bile hala beklenmedik biriymiş gibi.

"Annenden bahsetmişken, gitmeliyiz. Rezervasyonlar saat altıda."

Mezuniyet yemeği. Bütün ailesi orada olacaktı. Anne babası, büyükanne ve büyükbabası, eniştesi, kız kardeşi ve erkek arkadaşı... Hepsi de mümkün olduğunca zor zamanlar geçirmek için sabırsızlanıyordu. Eğer adam bununla başa çıkabilirse ve kız kardeşi için yeterince iyi olduğu düşünülürse, kollarını açarak karşılanacaktı.

"Gidelim," dedi Kaison. Yeni bir tesisle yeni bir sayfa ve eğitiminin yeni bir aşaması. Ön kapıya yaklaştıklarında babası arkasına döndü ve bir an için orada durdu, gözleri kapalıydı, sanki yeni bir başlangıca adım atmadan önce kendini topraklamak için o yaşlı ağaçlara bakmaya ihtiyacı olduğu gibi bu kısa duraklamaya da ihtiyacı vardı.

TEŞEKKÜRLER

Hikayeler her zaman bir fikirle başlar ve bu kitaba başlamadan önce bile bunun tuhaf bir fikir olduğunu ve örülmesinin zor olabileceğini biliyordum. Fikrin ve uygulamanın övgüsünü ve suçunu üstleniyorum. Ancak övgünün büyük kısmını, kitabı olabilecek en iyi hale getirmemde bana yardımcı olan insanlar hak ediyor, çünkü bu kitap onlara gevşek iplerden ve boşluklardan oluşan karmakarışık bir ağ olarak ulaştı. Bunun için özür dilerim.

Yorulmak bilmeyen menajerim Kimberly Brower'a gerçekten teşekkür ederim, uyuduğunu sanmıyorum. Yaptığın milyonlarca şeyi nasıl hala yapabiliyorsun?

Marion Archer'a hem güvenli yerim hem de eleştirmenim olduğu için bu kadar mükemmel yüzdelerle minnettarım.

Akıllı, açık sözlü, duyarlı ve anlayışlı Charlotte Herscher'e. Bu kadar güvendiğim bir editöre sahip olmak büyük bir hediye. Maria Gomez'e ve gerçek birer profesyonel ve sevimli insanlar olan tüm Amazon ekibine de sonsuz teşekkürler.

Siz okuyucularıma, değerli zamanınızı bu yolculuğa ayırdığınız ve benim tüm farklı yönlerimi, hatta tuhaf olanları bile gördüğünüz için teşekkür ederim. Her birinizi çok seviyorum.

Kitaplar hakkında bu kadar tutkulu olan tüm kitap blogcularına, Instagrammer'lara ve BookToker'lara: Size hayranlık duyuyorum ve yaptığınız iş için çok minnettarım. Sevdiğiniz romanlara ışık tutmak ve hikayeleri başkalarına ulaştırmak küçük şeyler değildir. Hatta çoğu zaman hayat değiştiren şeyler.

Kocama, sen her zaman her kalabalığın içinde arayacağım o tekil yüzün. Seni seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Mia Sheridan, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarından. *All the Little Raindrops*, *Bad Mother*, *Where the Blame Lies* ve *Where the Truth Lives* gibi birçok romantik gerilim romanı yazmıştır. Kocasıyla birlikte Cincinnati, Ohio'da yaşamaktadır. Dünyada dört, cennette bir çocukları var.

Mia'yı çevrimiçi olarak <https://miasheridan.com> adresinde bulabilir veya X ([@MSheridanAuthor](https://twitter.com/MSheridanAuthor)), Instagram ([@MiaSheridanAuthor](https://www.instagram.com/MiaSheridanAuthor)) ve Facebook'ta (www.facebook.com/miasheridanauthor) takip edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.